

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Koontz, D\Koontz Dean Ray-Skrýš.pdb

PDB Name: Koontz Dean Ray - Skrýš
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.7.2007
Modification Date: 21.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dean R. Koontz
Skrýš

Co asi člověk v sobě skrývá,
i když tak andělsky se dívá.
Shakespeare William

Část I - VTEŘINY PŘED ÚNIKEM

Život je dar, jenž musí být vrácen
a měla by z něj plynout radost.
Je až příliš krátký, a to je fakt.
Těžko se s tím smířit, ale tato pozemská pout'
ke konečným temnotám je vykonanou cestou,
uzavřeným kruhem, dílem vznešeného umění,
sladkým melodickým rytmem, vyhranou bitvou.
KNIHA SEČTENÝCH SMUTKŮ

1. Kapitola

Za temnou hradbou hor celý svět hučel a byl v pohybu, ale přesto se Lindsey Harrisonové zdála noc prázdná a dutá jako prázdné komory chladného mrtvého srdce. Zachvěla se a sklouzla hlouběji do sedadla hony vedle řidiče. Sevřené řady věčně zelených jehličin stoupaly vzhůru po svazích, lemujících silnici a občas se rozevíraly, aby udělaly místo malým skupinkám zimou obnažených javorů a bříz, jejichž černé větve trčely do nebe. Avšak rozlehlý les a nádherné formace skal, na nichž se rozprostíral, nezmenšovaly pustotu drsné březnové noci. Když honda sjížděla dolů po klikaté černé asfaltové silnici, vypadaly stromy a výběžky skal jen jako nehmotné snové přeludy. Jemný prachový sníh hnaný divokým větrem padal šikmo přes paprsky světlometů. Ale ani bouře nedokázala zaplnit tu prázdnotu.

Prázdno, které Lindsey vnímala, bylo uvnitř, ne kolem ní. Noc jako vždy překypovala chaosem tvoření. Jedinou prázdnotou věcí byla její duše.

Podívala se na Hatche. Nakloněný dopředu, mírně ohnutý nad volantem, díval se před sebe s výrazem, který by se pro kohokoli jiného mohl zdát nevyzpytatelný. Lindsey v něm ale po dvanáctiletém manželství dokázala snadno číst. Hatch byl výborný řidič, z téhle špatné silnice neměl žádný strach. Jeho myšlenky, právě tak jako její, byly zřejmě soustředěné na dlouhý víkend, který právě strávili u jezera Big Bear.

Přece jen se ještě znovu pokusili obnovit nenucený vztah, který kdysi měli. A znovu se jim to nepodařilo.

Svazovaly je pořád ještě okovy minulosti.

Smrt pětiletého syna měla nevypočitatelnou citovou váhu. Tížila mysl, rychle mařila každý okamžik vzletu, drtila každý nový rozkvět radosti. Jimmy už byl mrtvý déle než čtyři a půl roku, skoro tak dlouho, jak žil, přesto však jeho smrt nad nimi visela tak těžce jako v den, kdy ho ztratili, jako nějaký obrovský měsíc vznášející se hrozivě na nízké oběžné dráze nad nimi.

Hatch se díval přivřenýma očima umazaným předním sklem kolem trhavě se pohybujících, sněhem obalených stěračů a tiše si povzdychl. Podíval se na Lindsey a usmál se. Byl to vybledlý úsměv, jen duch opravdového úsměvu, zbavený radosti, unavený a melancholický. Zdálo se, že chce něco říct, ale pak si to rozmyslel a obrátil svou pozornost znovu na silnici.

Tři pruhy vozovky - jeden pro směr nahoru, dva pro směr dolů - mizely pod pohyblivým příkrovem sněhu. Cesta klesala pod svah a vstoupila do krátkého rovného úseku, vedoucího do široké slepé zatáčky. Tenhle rovný kus neznamenal ale ještě konec pohoří San Bernardino, státní silnice se ještě jednou bude musit prudce sklonit dolů.

Když projeli zatáčkou, krajina kolem se změnila: svah po pravé straně čněl vzhůru příkřeji než dřív, zatímco na druhé straně cesty zela černá strž. Bíle natřené kovové ochranné zábradlí označovalo propast, ale v hustě poletujícím sněhu se dalo stěží rozeznat. Vteřinu či dvě před tím, než vyjeli ze zatáčky, zmocnila se Lindsey předtucha nebezpečí. Řekla: "Hatchi ..."

Snad i Hatch cítil potíže, protože ještě než Lindsey promluvila, šlápl opatrně na brzdu a mírně snížil rychlost. Za ohybem ležel svažující se přímý úsek a přes dva pruhy vozovky stál napříč nákladní automobil na rozvážení piva, sotva dvacet nebo pětadvacet metrů před nimi. Lindsey se pokusila říct ach Bože, ale hlas jí zamrzl v hrdle. Řidič nákladního auta rozvážejícího pivo do lyžařských středisek byl zřejmě překvapen blizardem, který začal teprve před malou chvilí, o půl dne dřív, než hlásila předpověď počasí. Velké pneumatiky nákladního auta bez sněhových řetězů se neefektivně protáčely na zledovatělé vozovce, jak se řidič zoufale snažil vůz srovnat a dostat ho znovu do pohybu.

Hatch v duchu nadával, ale jinak se kontroloval jako vždycky. Opatrně přišlápl brzdový pedál. Neodvážil se ho sešlápnout až na podlahu, bál se, že by dostal hondu do nebezpečného smyku.

Řidič nákladního vozu zahlédl reflektory osobního auta a podíval se postranním okénkem. Rychle se zužujícím pruhem noci a sněhu viděla Lindsey z mužova obličeje jen bledý ovál a dva tmavé otvory tam, kde by měly být oči, strašidelný obličej, jako by u volantu vozu seděl nějaký zlý duch. Nebo sama Smrt.

Hatch mířil na vnější ze dvou stoupajících jízdních pruhů, na jedinou část silnice, která nebyla zablokována.

Lindsey okamžitě napadlo, jestli nejede směrem nahoru nějaké jiné vozidlo, skryté za nákladním autem. Ani při snížené rychlosti by totiž čelní náraz nepřežili.

Honda se přes veškeré Hatchovo úsilí začala dostávat do smyku. Zadek vozu se stočil doleva, směrem od ztroskotaného kamionu. Hladký kluzký nekontrolovatelný pohyb byl jako přechod mezi scénami ve zlém snu. Zvedl se jí žaludek, a přestože měla zapnutý bezpečnostní pás, instinktivně se vzepřela pravou rukou o dveře a levou o přístrojovou desku.

"Drž se," řekl Hatch a otočil volantem na tu stranu, kam klouzal vůz, což byla jediná naděje, jak nad ním znovu získat kontrolu.

Honda se ale otočila kolem své osy o tři sta šedesát stupňů jako kolotoč: dokola ...dokola ... až byl kamion přímo pod nimi. Na okamžik, jak klouzali dolů svahem v neustálých otočkách, si Lindsey byla jistá, že se jim podél nákladňáku přece jen povede bezpečně projet. Teď už viděla kolem kamionu kupředu: Na vozovce dole nebylo žádné auto.

Potom ale přece jenom nárazník na Hatchově straně zachytil o zadek kamionu. Zaskřípal mučený kov.

Honda se otřásla, zdálo se, že byla vystřelena od bodu kolize a udeřila pozadu do svodidel. Lindsey cvakly zuby tak prudce, že jí čelistmi projely jiskry bolesti až do spánků, a ruka opřená o palubní desku se bolestně ohnula v zápěstí. Současně se bezpečnostní pás, který se jí táhl napříč od pravého ramene k levému boku, náraz napjal tak těsně, že jí to vyrazilo dech.

Auto se odrazilo od svodidel, ne s tak velkou silou, aby znovu udeřilo do kamionu, ale bylo tak roztočené, že se znovu obrátilo o tři sta šedesát stupňů. Ve smyku kolem kamionu se snažil Hatch získat kontrolu, ale volant sebou trhal sem a tam a protácel se mu v rukou tak prudce, že až vykřikl, jak mu je odřel.

Najednou byl mírný sklon propastně příkrý jako vodní přepad strašidelné jízdy v zábavním parku. Lindsey by byla vykřikla, kdyby se stačila nadechnout. I když bezpečnostní pás už povolil, bolest ji ještě řezala do prsou a znemožňovala, aby se nadechla. Potom ji vydělila vize hony bruslic v dlouhém skluzu do dalšího ohybu silnice, prorážející svodidla a padající do prázdna - ten obraz byl tak úděsný, že působil jako rána do zad a vrátil jí dech.

Když honda vyšla z druhé otáčky, celý bok na řidičově straně narazil do svodidel. Drhli o ně nepřetržitě asi deset patnáct metrů. Skřípání a drhnutí kovu o kov provázela sprška žlutých jisker, které se míchaly s padajícím sněhem jako hejna svatojánských mušek, jež prolétly mezerou v čase do nesprávného ročního období.

Auto se s trhnutím zastavilo, nahnuté lehce směrem k levému přednímu kolu. Zřejmě zůstalo viset na sloupku svodidel. Nastalo ticho, tak hluboké, že Lindsey napůl omráčilo. Přerušila je prudkým vydechnutím.

Nikdy předtím nezažila takový obrovský pocit úlevy. Pak se vůz znovu pohnul a začal se naklánět doleva. Ochranné zábradlí začalo povolovat, snad bylo zeslabené korozí nebo erozí silničního náspu pod ním.

"Ven!" vykřikl Hatch a horečně hmatl po pojistce bezpečnostního pásu.

Lindsey ani neměla čas uvolnit svůj vlastní bezpečnostní pás a uchopit kliku dveří, když zábradlí náhle povolilo a honda sklouzla do strže. Nemohla tomu uvěřit. Mozek rozpoznal blížící se smrt, zatímco srdce tvrdošíjně trvalo na nesmrtnosti. Za téměř pět let se nedokázala vyrovnat s Jimmyho smrtí, takže teď těžko mohla přijmout bezprostřední hrozbu své vlastní.

Za řinčení utržených sloupků a zábradlí se honda řtila bokem po svahu pokrytém ledovou kůrou, a když se svah sklonil strměji, převrátila se na střechu. Lindsey lapala po dechu, srdce jí divoce tlouklo, vůz s ní v bezpečnostních pásech bolestivě házel ze strany na stranu. Doufala, že se jim do cesty postaví strom, vyčnívající skála, cokoli, co by mohlo zadržet pád, ale svah se zdál být holý. Nebyla si jistá, kolikrát se ještě vůz převrátil - snad jenom dvakrát - protože nahoru, dolů, doprava, doleva, všechno ztratilo smysl. Uhodila se hlavou o strop dost prudce, aby ji to omráčilo. Nevěděla, jestli to s ní hodilo vzhůru, nebo jestli se prohnul strop, tak se pokusila skrčit v sedadle, bála se, že při příští otočce se střecha prohne ještě víc a rozdrtí jí lebku. Reflektory prořezávaly noc a ze způsobených ran se valily proudy sněhu. Potom prasklo přední okno a zasypalo ji droboučkými úlomky. Najednou se ocitla v naprosté tmě. Zřejmě zhasly reflektory i světla palubní desky, která se odrážela na Hatchově potem pokrytém obličejí. Auto se znovu převrátilo na střechu a v této obrácené pozici sjíždělo dál do zdánlivě bezedné strže s rachotem tisíce tun uhlí, hrnoucích se ocelovým žlabem.

Tma byla téměř úplná, jako kdyby ona a Hatch nebyli venku, ale v nějakém panoptiku bez oken a prudce se řtili dolů po tobogánu. Dokonce i sníh, který obvykle přirozeně světélkuje, byl neviditelný. Prázdným předním oknem hnal mrazivý vítr studené vločky, které se lepily k obličejí. Přestože jí namrzaly na řasách, neviděla je. Snažila se přemoci rostoucí paniku, přemýšlela, jestli ji oslepily stěpinky roztržitého skla.

Slepotu.

Toho se vždycky bála. Byla malířka. Její talent se inspiroval tím, co pozorovaly oči, a nádherně hbité ruce proměňovaly tu inspiraci na umění za pomoci očí, které je vedly. Co maluje slepý malíř? Co by mohla vytvořit, kdyby byla zbavená smyslu, na který nejvíc spoléhala?

Právě když začala křičet, dosáhl vůz dna a převrátil se zpátky na kola, přistál s menším nárazem, než očekávala. A téměř jemně se zastavil, jako kdyby narazil do obrovského polštáře.

"Hatchi?" zachraptěla.

Po nelibozvučném hřmotu pádu dolů strží napůl ohluchla a nebyla si jistá, jestli nadpozemské ticho kolem ní je skutečné, či zda to jen tak vnímá.

"Hatchi?"

Podívala se vlevo, kde by měl být, ale neviděla ho - ani nic jiného.

Je slepá.

Ne, Bože, ne. Prosím.

Byla také omámená. Zdálo se jí, že se auto otáčí, kolébalo se jako drak klesající a stoupající v termálních proudech letního nebe.

"Hatchi!"

Žádná odpověď.

Závrať sílila. Auto se houpalo a kolébalo víc než dřív Lindsey se bála, že omdlí. Jestliže je Hatch zraněný, může vykrvácet, zatímco ona bude v bezvědomí a nebude mu schopná pomoci.

Naslepo natáhla ruku a našla ho schouleného na sedadle řidiče. Hlavu měl nakloněnou směrem k ní, opřenou o své vlastní rameno. Dotkla se jeho obličeje, nepohnul se. Něco teplého a lepkavého pokrývalo pravou tvář a spánek. Krev Měl poraněnou hlavu. Třesoucími se prsty se dotkla jeho úst a vzlykla úlevou, když ucítila horký dech mezi lehce rozevřenými rty.

Je v bezvědomí, není mrtvý

Lindsey zoufale bojovala s uvolňovacím mechanismem svého bezpečnostního pásu. Uslyšela nové zvuky, které nebyla schopná identifikovat. Tiché šplouchání. Hladové olizování. Strašidelné tekuté pochechtávání. Na okamžik strnula a snažila se identifikovat zdroj těch rozčilujících zvuků.

Zničehonic se honda nahnula dopředu a vpustila rozbitým předním oknem do Lindseyina klína vodopád ledové vody. Překvapeně vydechla, když ji arktická koupel zmrazila až do morku a uvědomila si, že vlastně nemá závrať. Vůz se opravdu pohybuje. Plave. Přistáli v jezeře nebo řece. Asi v řece. Klidná hladina jezera by nebyla tak pohyblivá. Náraz ledové vody ji na okamžik ochromil, zamrkala bolestí, avšak když otevřela oči, už zase viděla. Přední reflektory hondy opravdu zhasly, ale ciferníky a ukazatele na palubní desce ještě zářily. Zřejmě byla postižena spíš slepotou z hysterie než opravdovým fyzickým poraněním.

Mnoho toho neviděla, ale na dně noci zatmělé strže nebylo mnoho k vidění. Střepiny matně se lesknoucího skla ohraničovaly rozbité přední okno. Venku se olejnatá voda značila pouze stříbřitým světélkováním. Mihotalo se po jejím bublajícím povrchu a dodávalo tmavou, obsidiánovou jiskru drahokamům ledu, jež po ní plavaly jako zcuchaný náhrdelník. Břehy řeky by se ztrácely v naprosté tmě, nebýt strašidelného hávu sněhu, který pokrýval jinak holé skály, zemi a křoví. Zdálo se, že honda pluje řekou jako motorový člun: voda se přelévá do poloviny přední kapoty, pak se rozdělovala do "V" a proudila na obě strany, jako kdyby ji rozrážela přídi lodí, a cákala na spodní okraje postranních oken. Byli hnáni dolů řekou, kde určitě bude proud prudší a donese je k vodopádům, skalám nebo k něčemu horšímu. Náhle si Lindsey uvědomila nebezpečnost situace, ale pořád ještě cítila úlevu nad tím, že není slepá. Byla ráda, že vůbec něco vidí, dokonce i tak vážné nebezpečí.

Celá se třesouc vysvobodila se ze zamotaných popruhů bezpečnostních pásů a opět se dotkla Hatche. Obličej měl v podivném odrazu světla palubní desky strašidelný: vpadlé oči, vosková plet, bezbarvé rty, krev prosakující z tržné rány na spánku, která bohudík netekla proudem. Jemně jím zatřásla, pak prudčeji, volala ho jménem.

Pokud se vůbec z auta dostanou, rozhodně ne snadno, dokud poplave dolů po řece - zejména ne teď, kdy se auto začalo pohybovat rychleji. Alespoň by měli být připraveni vydrápat se ven, kdyby se auto zastavilo o skálu nebo se na chvíli zachytilo na břehu. Příležitost uniknout by mohla být krátká.

Nemohla Hatche probudit.

Vůz se najednou bez varování prudce nahnul dopředu. Ledová voda se opět provalila rozbitým oknem, tak studená, že působila jako elektrický šok. Lindseyino srdce vynechalo několik úderů a v plicích se jí zastavil dech.

Předek vozu se už nezvedal v proudu jako dřív. Klesal hlouběji, řeka ho už tak nenadnášela. Voda se nepřestávala lít dovnitř, rychle stoupala Lindsey kolem kotníků do poloviny lýtek. Potápěli se.

"Hatchi!" vykřikla a prudce jím třásla bez ohledu na jeho zranění.

Dovnitř se drala už celá řeka a stoupala do výše sedadel. Její pěna, odrážející žlutá světla palubní desky, vypadala jako girlandy zlatých vánočních řetězů.

Lindsey vytáhla nohy z vody, klekla si na sedadlo a cákala Hatchovi na obličej. Zoufale doufala, že ho přivede k sobě. Byl ale ponořený do hlubších vrstev bezvědomí, než byl pouhý mráкотný spánek - možná do komatu hlubšího než příkop ve dně oceánu.

Vířící voda dosáhla dolního okraje volantu.

Lindsey horečně trhala Hatchovým bezpečnostním pásem. Snažila se mu ho stáhnout a jen napůl si uvědomila horký záchvěv bolesti, když si ulomila dva nehty

"Hatchi, proboha!"

Voda byla v polovině volantu a pohyb hondy vpřed se skoro zastavil. Teď už byla příliš těžká, aby s ní stálý nápor řeky pohnul.

Hatch měřil sto sedmdesát osm centimetrů a vážil pětasedmdesát kilo, byl jen průměrně velký, ale Lindsey se teď zdálo, že má co dělat s obrem. Svou mrtvou vahou vzdoroval každému úsilí, byl dokonale nehybný Lindsey s ním smýkala, strkala a točila sem a tam a zarývala nehty do jeho kůže. Bojovala jako lvice, aby ho osvobodila. V okamžiku, kdy ho konečně vyvlékla z popruhů, stoupala voda k hornímu okraji palubní desky a sahala jí výš než do poloviny prsou.

Hatchovi až po bradu, protože byl zhroucený na sedadle.

Řeka byla neuvěřitelně ledová a Lindsey cítila, jak jí z těla odchází teplo, jako kdyby stříkala krev z rozříznuté tepny. A jak z ní utíkalo tělesné teplo, vnikala do ní zima. Začaly ji bolet svaly.

Přesto však stoupání vody vítala: nadnášené Hatchovo tělo bude snadnější dostat zpod volantu a potom protlačit rozbitým předním oknem ven. Byla to ale jen teorie. Když za něho zatáhla, zdál se těžší než dřív a voda mu dosahovala ke rtům. "Tak dělej, dělej," sykla zuřivě. "Utopíš se, sakra!"

* * *

Bill Cooper konečně dostal kamion ze silnice a zavolal svou krátkovlnnou vysílačkou o pomoc. Odpověděl mu jiný řidič nákladního auta, které bylo vybavené jak krátkovlnnou vysílačkou, tak mobilním telefonem a slíbil, že zavolá úřady v blízkém městečku Big Bear.

Bily pověsil mikrofon vysílačky na místo, vyndal zpod sedadla dlouhou baterku a vystoupil do bouře. Ledový vítr se prodíral i jeho beránkem podšitou džínovou bundou, avšak lezavý chlad zimní noci nebyl ani z poloviny tak studený jako jeho žaludek, který se proměnil v led při pohledu na to, jak se honda se svými nešťastnými pasažéry točí dolů po silnici a přepadá přes okraj propasti.

Spěchal po kluzké vozovce a podle ohybu silnice až k chybějící části svodidel. Doufal, že uvidí hondu těsně pod sebou, zachycenou o kmen stromu. Avšak na svahu nebyly stromy - jenom hladký plášť sněhu z předchozí bouře, zjizvený stopami auta, ztrácející se mimo dosah jeho baterky ve tmě noci.

Bodnutí viny ho málem ochromilo. Už zase pil. Ne moc, jen několik loků z ploché lahvičky, kterou s sebou nosil. Když vyjel do hor, byl si jistý, že je střizlivý. Teď už si tak jistý nebyl. Cítil, že má v hlavě. A najednou se mu zdálo hloupé, že se snažil doručit zboží v tak prudce se zhoršujícím počasí.

Propast pod ním se zdála nepřírozně bezdná a její zdánlivě nesmírná hloubka vzbudila v Billovi dojem, že hledí na své vlastní prokletí, do kterého se propadne, až jeho život skončí. Byl paralyzován pocitem marnosti, který někdy přepadá i nejlepší muže - obvykle když jsou sami v ložnici a dívají se na bezvýznamné vzorce stínů na stropě ve tři ráno.

Sněhová opona se na okamžik roztoupila a on spatřil dno strže asi třicet pět až padesát metrů pod sebou, ne tak hluboko, jak se obával. Prošel otvorem v zábradlí, zamýšlel slézt dolů po zrádném svahu a pomoci těm, kdo to přežili - pokud to vůbec někdo přežil. Ale na úzkém pruhu rovného terénu na okraji svahu zaváhal: jednak proto, že byl zmožen whiskou, a také že neviděl, kde se auto zastavilo.

Dole se napříč stopami po kolech auta vlnila sněhem jakási černá serpentina jako sametová stužka. Bill nechápavě zamrkal, jako kdyby se díval na abstraktní obraz. Pak si vzpomněl, že dole je řeka.

Vůz spadl do ebenové stužky řeky!

Po zimě plné těžkého sněhu se před několika týdny oteplilo, začalo předčasné jarní tání. Příliv vody z roztátého sněhu pokračoval, protože zima se vrátila příliš nedávno na to, aby řeku opět sevřela ledem. Teplota vody bude jenom několik stupňů nad bodem mrazu. Pasažéři vozu, kteří by přežili jak náraz, tak smrt utopením, by rychle zahynuli podchlazením. Kdybych byl střizlivý, řekl si, tak bych se byl v tomhle počasí vrátil. Jsem žalostný šašek, opilý rozvažeč piva, který není ani tak loajální, aby se ožral aspoň pivem. Ach Bože.

Jsem šašek, ale lidé kvůli mně umírají. Ucítil v hrdle chuť zvratků, ale dokázal je zadržet.

Horečně prohlížel temnou strž, až zpozoroval záhadné záření, něco z jiného světa, pohybující se jako zjevení po řece napravo od něho. Padajícím sněhem probleskávala jantarově žlutá barva. Uvědomil si, že to musí být vnitřní osvětlení hony, kterou unášel proud.

Skrčil se, aby se chránil proti kousavému větru, přidržoval se zábradlí pro případ, že by uklouzl, šel po horním okraji svahu stejným směrem jako vodou unášený vůz dole. Honda plula nejdřív rychle, potom pomaleji a pomaleji. Konečně se úplně zastavila, snad ji zadržela skála v korytě řeky, nebo nějaký výčnělek břehu.

Světlo pomalu sláblo, jako kdyby baterii auta docházela šťáva.

* * *

I když byl Hatch z bezpečnostních pásů už venku, Lindsey s ním nemohla pohnout. Snad proto, že se jeho šaty zachytily o něco, co neviděla, nebo že se mu noha zachytila pod brzdovým pedálem či pod sedadlem.

Voda stoupala přes Hatchův nos. Lindsey nedokázala držet jeho hlavu výš. Teď dýchal řeku.

Pustila ho, protože doufala, že ztráta přívodu vzduchu ho konečně probudí, rozkašle se a s cákáním a šploucháním se zvedne ze svého sedadla, ale také proto, že už neměla sílu s ním dále bojovat. Intenzivní chlad vody jí vysál všechny síly, údy jí tuhly s děsivou rychlostí. Výdechovaný vzduch se zdál tak chladný, jako ten, který vdechovala. Jako kdyby v jejím těle už nezbývalo žádné teplo, které by vdechnutý vzduch mohlo ohřát. Auto se přestalo pohybovat. Leželo na dně řeky, kromě vzduchové bubliny pod nízkou střešou zcela naplněné a zatěžkané vodou. Lapajíc po dechu vtiskla tvář do tohoto prostoru. Strachy vydávala zvuky podobné skučení zvířete. Pokoušela se ztichnout, ale nedokázala to. Podivné vodou filtrované světlo přístrojové desky začalo měnit svou jantarovou barvu do blátivě žluté.

Temná část Lindseyiny duše se chtěla vzdát, opustit tento svět, odebrat se na nějaký lepší. Měla svůj vlastní tichý hlas: Nebojuj, stejně už není pro co žít, Jimmy je už tak dlouho mrtvý, tak strašně dlouho, Hatch je taky mrtvý nebo umírá, vzdej se, možná, že se s nimi probudíš v nebi ... Ten hlas měl uspávající hypnotickou sílu.

Zbývající vzduch mohl vydržet nanejvýš jenom několik minut. Pokud okamžitě neunikne, udusí se.

Hatch je mrtvý, plíce má plné vody, bude z něho potrava pro ryby, tak toho nech, vzdej to, oč jde, Hatch je mrtvý ...

Nadechla se vzduchu, který rychle dostával ostrou, kovovou příchut'. Mohla vdechovat jenom po troškách, jako

kdyby se jí scvrkly plíce.

Pokud v ní zůstalo nějaké tělesné teplo, nebyla si ho vědoma. V reakci na chlad se jí zvedl žaludek, a i zvratky, které jí neustále stoupaly do hrdla, byly ledové. Pokaždé, když potlačila zvracení, se jí zdálo, že spolkla hnusný chuchvalec špinavého sněhu.

Hatch je mrtvý, Hatch je mrtvý ...

"Ne," řekla drsným, zlobným šepem. "Ne a ne."

To odmítnutí s ní zatřásl jako bouře: Hatch nemůže být mrtvý, to je nemyslitelné. Hatch, který nikdy nezapomněl na narozeniny nebo na výročí, který jí kupoval květiny bez jakéhokoli důvodu, který se nikdy nerozčilil a zřídka kdy zvýšil hlas. Hatch, který si vždycky udělal čas vyslechnout potíže druhých a sympatizoval s nimi, který měl vždycky otevřenou peněženku pro přítele v nouzi, a jehož největší chybou bylo, že byl zatraceně moc měkký. Nemůže být, nesmí být, nebude mrtvý. Běhá osm kilometrů denně, jí nízkokalorickou dietu se spoustou ovoce a zeleniny, vyhýbá se kofeinu i všelijakým limonádám bez kofeinu. To se, sakra, nepočítá? V létě instaluje žaluzie proti slunci, nekouří, nepije víc než dvě piva nebo dvě skleničky vína za večer a je příliš klidný na to, aby si uhnal nemocné srdce ze stresu. Copak sebezapření a sebekontrola nic neznamená? Je tvorstvo už tak zkažené, že není žádná spravedlnost? No dobře, dobře, říká se, že hodní lidé umírají mladí, což je samozřejmě pravda o Jimmym, a Hatchovi ještě není čtyřicet, v každém případě je ještě mladý, tak dobře, to souhlasí, ale taky se říká, že ctnost dochází odměny a tady je hodně ctnosti, celá hromada ctnosti, to by se taky mělo počítat, jestli Bůh poslouchá, pokud se o to stará, pokud svět není ještě krutější, než si myslela.

Odmítala přijmout, že Hatch byl a už není. Že je prostě po smrti.

Nadechla se, co nejvíc mohla. Právě, když mizela poslední stopa světla a ona se opět ponořila do slepoty, potopila se do vody, protáhla se přes přístrojovou desku a dostala se rozbitým předním sklem na přední kapotu.

Byla nejen slepá, ale chyběly jí doslova všechny smysly. Neslyšela nic, než divoké bušení vlastního srdce, protože voda účinně tlumila všechny zvuky. Mohla číchat a mluvit jenom pod trestem smrti utopením. Umrtvující účinek ledové řeky jí ponechal zlomek smyslu hmatu, takže se cítila jako odhmotněný duch v očištění, čekající na poslední soud. Předpokládala, že voda není mnohem hlubší, než je výška vozu a že nebude muset dlouho zadržovat dech, než se dostane nad hladinu a podnikla další pokus o Hatchovo osvobození. Ležela na kapotě vozu, držela se křečovitě okraje předního okna a bránila přirozené tendenci těla vyplavat na povrch. Sáhla zpátky dovnitř a tápala ve tmě, až našla volant a pak tělo manžela.

Pocítila, jako kdyby se jí najednou zvýšila teplota, ale jenom nakrátko. Plíce ji začaly pálit potřebou vzduchu.

Chytila Hatche za sako, vši silou zatáhla - a k jejímu překvapení vyplaval ze sedadla a najednou se volně vznášel ve vodě. Nakrátko uvízl za volant, ale pak proplul předním oknem ven, zatímco Lindsey rychle sklouzla zpátky po kapotě, aby mu udělala místo.

Horká pulzující bolest jí naplnila hrud'. Touha dýchat byla nepřekonatelná, ale ona vzdorovala.

Když byl Hatch konečně venku z auta, Lindsey ho objala a kopáním se snažila dostat na hladinu. Určitě byl utopený a ona se držela mrtvolu, ale ta morbidní myšlenka ji neodpuzovala. Jestli ho dostane na břeh, bude moct zavést umělé dýchání. I když naděje na jeho oživení byla malá, přece jen tu zůstávala. Dokud se nevyčerpají všechny možnosti, není přece doopravdy mrtvý!

Prorazila hladinu do skučícího větru, ve srovnání s nímž se do morku pronikající voda zdála skoro teplá.

Když jí vzduch pronikl do pálících plic, srdce se jí zastavilo a hrud' se jí sevřela bolestí. Druhé nadechnutí bylo ještě těžší než první.

Lindsey šlapala vodu, držela pevně Hatche a zalykala se říční vodou, která jí cákala do obličeje: S klením ji vyplivovala. Příroda se zdála živá jako velké nepřátelské zvíře. Uvědomila si, že se nerozumně zlobí na řeku a na bouři, jako kdyby ta byly uvědomělé bytosti, které se proti ní úmyslně spikly

Pokusila se zorientovat, ale ve tmě a skučícím větru a bez pevné půdy pod nohama to vůbec nebylo snadné. Když uviděla břeh matně světloující sněhovým příkrovem, pokusila se plavat směrem k němu s Hatchem ve vleku, ale proud byl příliš silný. Nebyla by mu s to vzdorovat, i kdyby byla mohla plavat oběma rukama. Hatche i ji unášel proud, chvílemi je spodní proudy zatahovaly pod hladinu, chvílemi se zas znova vynořovali na zimní vzduch. Otloukání úlomky větví a kusy ledu, které také uchvátil proud, byli beznadějně a neodvratně unášeni směrem k peřejím, které provázely sestup řeky z hor, nebo dokonce do chřtánu nějakého vodopádu.

* * *

Začal pít, když ho Myra opustila. Nikdy nedokázal být bez ženy No, Bůh Všemohoucí určitě tu výmluvu posoudí jako pohrdání, až dojde k soudu.

Bill Cooper se pořád ještě držel zábradlí, krčil se nerozhodně na okraji svahu a upřeně zíral dolů na řeku. Světla hondy za oponou padajícího sněhu už zhasla.

Neodvážil se odvrátit oči od zatemnělé scény dole, aby se podíval na silnici po ambulanci. Báł se, že by si pak nepamatoval přesné místo, kde světla zmizela, a poslal zachránce špatně. Matný černobílý svět dole poskytoval málo zachytných bodů.

"Tak rychle, dělejte," mumlal si pro sebe.

Vánice ho štípala do obličeje, vháněla mu slzy do očí a zalepovala sněhem knír. Vyla tak hlasitě, že přehlušila blížící se sirény záchranné služby, dokud se vozy nevynořily ze zatáčky a neoživily noc svými reflektory a červenými majáky. Bill vstal a začal mávat rukama, aby je upozornil, ale nespouštěl přitom oči z řeky.

Zajeli za ním na okraj silnice. Jedna ze sirén ztichla dřív než druhá. Uvědomil si, že jde pravděpodobně o ambulanci a policejní hlídkový vůz.

Ucítí z jeho dechu whisky Ne, v tomhle větru a zimě možná ne. Měl pocit, že si zaslouží zemřít za to, co udělal - ale

pokud nezemře, myslel si, že si nezaslouží, aby přišel o práci. Jsou zlé časy. Je hospodářská recese. Dobrá práce se jen tak nenajde.

Odrazy otáčivých majáček propůjčovaly noci stroboskopický nádech. Životní realita se proměnila v rozkouskovanou, technicky nezvládnutou pasáž animovaného filmu. Rudý sníh padal v poryvech jako spršky krve z poraněné oblohy.

* * *

Vzdouvající se řeka donesla Lindsey a Hatche k formaci proudem ohlazených skal dříve, než se nadála. Vyčnívaly jako omluté zuby uprostřed toku a řeka vtiskla oba manžele do mezery dostatečně úzké, aby je proud nestrhl dál po řece. Voda kolem nich pěníla a bublala, ale když se Lindsey opřela zády o skálu, nemusela už bojovat se smrtelnými spodními proudy.

Cítila se ochablá, všechny svaly měla změkklé, neposlouchaly ji. Stěží dokázala udržet Hatchovu hlavu nad vodou i když teď, když nemusela bojovat s řekou, to vypadalo jako jednoduchý úkol.

Nebyla schopná ho pustit, ale držet jeho hlavu nad hladinou bylo už marné: utopil se. Nemohla si namlouvat, že je ještě naživu. Minutu za minutou se zdálo nepravděpodobnější, že bude možné ho oživit umělým dýcháním. Ale ona se nevzdá. Ne! Byla udivená sama nad sebou, jak divoce se odmítá vzdát naděje, ona, která před touhle kalamitou byla tak přesvědčena, že se vzdala naděje už navždy.

Chlad vody pronikal Lindsey až do morku kostí a umrtvoval ducha i tělo. Pokoušela se vymyslet, jak by se dalo dorazit zprostřed řeky ke břehu, ale nedokázala zaostřit myšlenky. Cítila se omámená. Věděla, že ochablost je důsledkem podchlazení, že chvilkový spánek přivodí hlubší bezvědomí a nakonec smrt. Byla rozhodnutá udržet se za každou cenu vzhůru a bděla - ale najednou zjistila, že zavřela oči a poddala se pokušení usnout.

Zmocnil se jí strach a ve svalech se jí znovu rozproudila síla.

Zoufale mžikala, protože měla řasy namrzlé sněhem, který už tělesným teplem netál a rozhlížela se kolem Hatche na řadu vodou omlutých balvanů. Bezpečí břehu bylo vzdálené pouhých pět metrů. Kdyby skály byly blízko u sebe, mohla by Hatche dotáhnout ke břehu, aniž by ji voda vsála mezerou a proud odnesl dolů po řece.

Její zrak se už dostatečně přizpůsobil přítmi, takže viděla, jak staletí trpělivých proudů vymlela do žulové skály, do níž byla zaklíněna, metr a půl široký otvor. Byl na půl cesty mezi ní a břehem řeky. Jak se ebenová voda, matně zakrytá krajkovou šálou ledu, blížila k trychtýři otvoru, zrychlovala svůj běh. Na druhé straně bezpochyby explodovala obrovskou silou.

Lindsey věděla, že je příliš slabá na to, aby odrazem překonala sílu proudu. Ona a Hatch by byli vtaženi do jisté záhuby otvoru.

Právě když se začala poddávat nekonečnému spánku, který opět vypadal lákavěji, než další zbytečný boj proti nepřátelským silám přírody, spatřila na vrcholu strže několik desítek metrů proti proudu řeky podivná světla. Byla tak dezorientovaná a její mysl byla tak umrtvená chladem, že se jí na chvíli pulzující rudý svit zdál natolik tajemný, záhadný a nadpřirozený, jako kdyby se dívala vzhůru na záračnou zář vznášející se božské přítomnosti.

Postupně si uvědomila, že vidí blikání majáčku policejního vozu nebo ambulance nahoře na silnici. Potom zahlédla blížící se světla baterek, která jako stříbrné meče krájela tmu: stěnou strže sestupovali zachránci. Byli asi sto metrů výš proti proudu - tam, kde se potopilo auto.

Zavolala na ně, ale výkřik jí vyšel z úst jako zašeptání. Zkusila to znovu, s větším úspěchem, ale zřejmě ji přes skučení větru neslyšeli, protože světla baterek pořád pročesávala jen stejný úsek říčního břehu a bouřlivé vody.

Najednou si uvědomila, že jí Hatch opět vyklouzl a že má celý obličej pod vodou.

Tak náhle, jako když se přepne vypínač, se Lindseyin strach proměnil ve vztek. Měla vztek na řidiče kamionu za to, že zůstal viset v horách ve sněhové bouři, a na sebe, že je tak slabá. Z důvodů, které by nedokázala definovat, měla vztek i na Hatche. A byla rozrušená na Boha za násilí a nespravedlnost jeho vesmíru.

Lindsey našla ve vzteku větší sílu než ve strachu. Napůl zmrzlými rukama uchopila Hatche pevněji než předtím vytáhla mu hlavu z vody a vykřikla o pomoc hlasitěji než znělo smrt věstící vytyčí větru. Nahoře proti proudu se všechna světla baterek zkoumavě obrátila jejím směrem.

* * *

Vypadalo to, jako kdyby ten pár ztroskotanců byl už po smrti. Ve světle baterek plavaly jejich obličeje na temné vodě jako bílá zjevení - průhledná, ztrácející se do neskutečna.

Lee Reedman, zástupce šerifa okresu San Bernardino se záchranářským výcvikem, vkročil do vody, aby je dopravil na břeh. Opíral se o hradbu balvanů, které se táhly do poloviny řeky. Byl připevněný na půlpalcovém nylonovém vlečném laně s dvoutunovou nosností, které bylo uvázané na kmeni mohutné borovice a přidržované dvěma dalšími šerifovými zástupci.

Sundal si prošívanou bundu, ale uniformu i vysoké boty si nechal. V tom divokém proudu se stejně nedalo plavat, takže si nemusel dělat starosti, že mu oblečení bude překážet. I promočené šaty ho koneckonců před ledovou vodou trochu ochrání - aspoň že tělesné teplo nebude tak rychle unikat.

Avšak hned minutu nato, co vkročil do řeky, teprve na půl cesty k ztroskotanému páru, měl Lee pocit, jako by mu do krevního oběhu vstříkli chladicí kapalinu. Nedovedl si představit, že by mu mohla být větší zima, kdyby se do těch ledových proudů potopil nahý. Byl by raději počkal na zimní záchranou čet, která už byla na cestě, na muže, kteří měli zkušenosti s vyprošťováním lyžařů z lavin a se zachraňováním lehkomyšlných bruslařů, kteří se probořili na příliš tenkém ledě. Budou mít tepelně izolované potápěčské oděvy a potřebné vybavení. Ale situace byla příliš zoufalá a nepřipouštěla odklad. Ti lidé tam v řece do jejich příchodu nevydrží.

Dospěl k půldruhametrovému otvoru, do něhož se hnala voda jako nasávaná mamutím čerpadlem. Proud mu podrazil nohy, ale muži na břehu drželi lano natažené a povolovali ho přesně tak, jak postupoval, takže nebyl vtažen do průrvy. Probojoval se kupředu vzdutou řekou, polkl plná ústa vody tak ledové, že mu od ní zatrnuly zuby, ale zachytil se skály

na druhé straně otvoru a přitáhl se.

O minutu později, lapaje po dechu a roztřesený zimou, dorazil k dvojici. Muž byl v bezvědomí, ale žena ještě při smyslech. Jejich obličeje se pohupovaly nahoru a dolů ve světlech baterek, která na ně mířila z břehu, a působily hrůzně. Ženina plet vypadala scvrklá a byla zbavená veškeré barvy, takže přirozená fosforescence kostí uvnitř odhalovala pod kůží lebku. Její rty byly stejně bílé jako její zuby. V rámci promočených černých vlasů se propadaly černé oči jako oči moribunda sklíčeného bolestí umírání. Za těchto okolností nedokázal odhadnout její věk přesněji, než v rozmezí patnácti let, a nemohl ani říci, jestli je ošklivá nebo přitažlivá. Okamžitě však poznal, že je u konce sil a že se drží života jenom silou vůle.

"Vezměte nejdříve mého manžela," řekla a vstrčila bezvládného muže Leeovi do rukou. Její řezavý hlas se znovu ozval.

"Má poraněnou hlavu, potřebuje pomoc, pospěšte si, honem, dělejte něco, k sakru!"

Její téměř nenávidný tón Leea neurazil. Věděl, že ta zloba není namířena proti němu, že jí dává sílu vydržet.

"Držte se, půjdeme všichni najednou." Zvýšil hlas nad řev větru a letícího toku. "Nebráňte se proudu, nesnažte se chytat skály a nepokoušejte se udržet nohy na dně. Pro ty na břehu bude lehčí nás přitáhnout, když se necháme nadnášet vodou."

Zdálo se, že pochopila.

Lee se ohlédl na břeh. Jeden kužel světla zamířil na jeho obličej a on vykřikl: "Hotovo! Ted'!"

Skupina na břehu ho začala přitahovat, s bezvědomým mužem a vyčerpanou ženou ve vleku.

* * *

Když Lindsey vytáhli z vody, upadala chvílemi do bezvědomí a znovu se zas probouzela. Život se teď zdál být videopáskou, rychle přetáčenou od jedné nazdařbůh vybrané scény ke druhé, s šedobílými nehybnými přerývy.

Když ležela na zemi na břehu řeky, přiklekl k ní mladý zdravotník se zasněženým plnovousem a posvítil jí tužkovou baterkou do očí, aby zkontroloval dilataci panenky. "Slyšíte mě?" řekl.

"Samozřejmě. Kde je Hatch?"

"Znáte své jméno?"

"Kde je můj manžel? Potřebuje ... umělé dýchání."

"Staráme se o něho. Znáte své jméno?"

"Lindsey."

"Dobře. Je vám zima?"

Otázka se jí nejdřív zdála hloupá, ale pak si najednou uvědomila, že už nemrzne. V jejích končetinách naopak vznikalo mírně nepříjemné horko. Nebyl to ostrý, bolestivý žár plamenů. Měla pocit, jako by její ruce a nohy byly ponořené do žiraviny, která pomalu rozpouští kůži a obnažuje živé konečky nervů. Věděla, aniž by jí to někdo musel říkat, že neschopnost vnímat ledový noční vzduch je důkazem zhoršování jejího tělesného stavu.

Rychle dopředu ...

Položili ji na nosítka a šli po břehu řeky. S hlavou na předním konci nosítek mohla vidět muže, který nesl zadní konec. Sněhem pokrytá zem odrážela světla baterek, avšak ta měkká, tajemná záře odhalovala jen základní obrysy cizí tváře a dodávala jejím ocelově tvrdým očím zneklidňující lesk.

To místo a ten okamžik, bezbarvé jako kresba uhlím, podivně tiché, plné snových pohybů a tajemství, působily jako noční můra. Cítila, jak se jí zrychluje tep, když chvílkami úkosem sledovala ze svých nosítek stíny, které téměř neměly tváře. Její strach dostával podobu iracionálního snu. Náhle si byla jistá, že je mrtvá a že stíny mužů nepatří lidem, ale podsvětním nosičům mrtvol, kteří ji přepravují na člun, jenž ji převezme přes řeku Styx, do země mrtvých a prokletých ...

Rychle, kupředu! ...

Teď už ji k sáňkovým nosítkům přivázali a ona jela nakloněná skoro do svislé polohy vzhůru do sněhem pokrytého svahu strže. Táhl ji odněkud odshora po lanech neviditelní muži a dva další ji doprovázeli, každý na jedné straně nosítek. Prodírali se závěsemi po kolena, drželi ji a dávali pozor, aby se nepřevrhla.

Stoupala do rudých pablesků výstražných majáček a když ji to přerývané záření zcela obklopilo, zaslechla naléhavé hlasy zachránců shora a praskání policejních vysílaček. Když pak ucítila štiplavý zápach výfukových plynů jejich vozidel, věděla, že přežije.

Jen několik vteřin od dokonalého úniku, pomyslela si. "

Přestože se o Lindsey pokoušelo blouznění z vyčerpanosti a její myšlenky se chaoticky překrývaly, byla natolik při smyslech, že pomyšlení na smrt ji vzrušilo až k podvědomé touze po odchodu ze světa - ano, jediná věc, kterou takto blízce pociťovala, byla smrt. Byla pořád ještě tak deprimovaná ztrátou Jimmyho, že i teď, po pěti letech, znamenala pro ni smrt přijatelné vykoupení z břemene jejího hoře?

Proč jsem se tedy nevzdala řece? divila se. Proč jsem prostě nepřestala bojovat?

Hatch ... samozřejmě, Hatch ji potřebuje. Pokud šlo o ni, byla věru připravená odejít z tohoto světa v naději, že se dostane do nějakého lepšího. Ale nebyla schopna udělat to rozhodnutí za Hatche. Vzdát se vlastního života za těchto okolností by znamenalo zničit i jeho.

S drncáním a nárazy přetáhli nosítka přes okraj strže a položili je na rozšířený okraj horské silnice vedle ambulance. Do obličeje jí vířil rudě prozářený sníh.

Ošetřovatel s ošlehanou tváří a krásnými modrými očima se sklonil nad její hlavou: "Budete v pořádku."

"Nechtěla jsem umřít," řekla.

Ve skutečnosti nemluvila na tohoto muže, ale dohadovala se sama se sebou. Snažila se sobě samé zapřít, že její zoufalství nad ztrátou syna se změnilo v takovou chronickou duševní nákazu, že tajně toužila po tom, aby se s ním spojila v smrti. Její úvahy ale nikdy nepřipouštěly slovo "sebevražda", takže byla teď šokována a znechucena, že tlak extrémního stresu v ní vůbec takový impuls mohl probudit.

Jen několik vteřin od dokonalého úniku ...

"Chtěla jsem umřít?" zeptala se.

"Teď už neumřete," ujistil ji ošetřovatel, když spolu s dalším mužem odvažoval lana z nosítek a připravoval je k naložení do ambulance. "To nejhorší je už za vámi. Opravdu, to nejhorší je pryč."

2. Kapitola

Napříč přes dva jízdní pruhy horské silnice bylo zaparkováno půl tuctu policejních aut a vozidel záchranné služby.

Provoz byl v obou směrech sveden do třetího pruhu a řídili ho uniformovaní policisté. Lindsey si byla vědoma, že na ní civí lidé z džípu Wagoneer. Za chvíli ale zmizeli v obrovských vločkách padajícího sněhu a v těžkých parách srážejících se výfukových plynů.

V ambulanci bylo místo pro dva pacienty. Lindsey uložili na pojízdný nemocniční vozík, upevněný k levé stěně dvěma pérovými příchytkami, které mu bránily v pohybu během jízdy, a Hatche umístili na podobný vozík podle pravé stěny. Dva ošetřovatelé se napěchovali do zadní části ambulance a zavřeli za sebou široké dveře. Jejich bílé nylonové kalhoty a bundy vydávaly neustále drobné pisklavé zvuky tření, jakoby elektronicky zesilované těsným prostorem kabiny.

S krátkým zaječením sirény se ambulance dala do pohybu a ošetřovatelé se pohodlně pohupovali v rytmu ujíždějícího vozidla. Zkušenost jim dodávala jistotu.

Oba muži, stojící těsně vedle sebe v uličce mezi vozíky, se otočili k Lindsey. Své jmenovky měli přišité na náprsních kapsičkách kabátů: David O'Malley a Jerry Epstein. Se zvláštní kombinací profesionální lhostejnosti a všímavé pozornosti na ní začali pracovat, vyměňovali si mezi sebou medicínské informace jasnými klidnými hlasy, ale k ní mluvili tichým, sympatizujícím, povzbudivým tónem.

Dvojakost jejich chování Lindsey spíše rozrušovala než uklidňovala, ale ona teď byla příliš slabá a dezorientovaná, aby pocítila strach. Cítila se jen nesmírně křehká a rozechvělá. Vzpomněla si na surrealistický obraz, nazvaný Tento svět a onen, který namalovala minulý rok. Ústřední postavou tam byl cirkusový provazolezec, zachvácený nejistotou. Její vědomí bylo právě teď vysokým lanem, na kterém nejistě stála. Jakákoli snaha promluvit s ošetřovateli, pokud by to bylo víc než jedno nebo dvě slova, by ji mohla připravit o rovnováhu a svrhnout do dlouhého temného pádu.

I když její myšlení pořád ještě tápalo v mlhách natolik nejistě, že nechápala smysl většiny z toho, co si muži mezi sebou povídali, rozuměla dost, aby věděla, že trpí podchlazením organismu a navíc možná omrzlinami, a že si o ni dělají starosti. Krevní tlak byl příliš nízký, tep pomalý a nepravidelný, dýchání pomalé a mělké.

Třeba je dokonalý únik pořád ještě možný - jestli ovšem opravdu chce.

Byla dokonale rozpolcená, nedokázala se rozhodnout pro ani proti. Jestli opravdu od Jimmyho pohřbu podvědomě prahla po smrti, teď po ní nijak zvlášť netoužila - i když ji zároveň nijak neodpuzovala. Cokoli se má stát, ať se stane. Ve svém současném stavu, s citem otupeným právě tak jako ostatní smysly, se o svůj osud příliš nestarala. Podchlazení ji přikrylo sebezáchranným pudem narkotizujícím pláštěm, stejně účinným jako alkoholické opojení.

Za tlumeně hovořícími zdravotníky zahlédla Hatche ležícího na druhém vozíku a v tom okamžiku ji starost o něho vytrhla z omámení. Byl tak bledý! A nebyla to normální bledost, byl to jiný odstín se spoustou šedi. Jeho tvář se zavřenými očima a lehce otevřenými ústy obrácená směrem k ní vypadala, jako by se přes ni přehnal oheň a zanechal mezi kůží a kostmi jen popel ze spáleného masa.

"Já vás moc prosím," řekla. "Je to můj manžel." Byla překvapená, jaké tiché a přitom drsné chraptění jí vycházelo z úst namísto normálního hlasu.

"Nejdřív jste na řadě vy," řekl O'Malley.

"Ne, Hatch! Hatch ...potřebuje ...pomoc."

"Nejdřív vy," opakoval O'Malley.

Jeho naléhavý tón ji trochu uklidnil. Ať vypadá Hatch sebehůř, musí být v pořádku. Zřejmě zareagoval na umělé dýchání a je teď v lepším stavu než ona, jinak by se věnovali nejdřív jemu. Nebo to tak není?

Její myšlenky se opět rozplynuly do mlhy. Pocit naléhavosti, který se jí zmocnil, ustal. Zavřela oči.

* * *

V Lindseyině apatii z podchlazení se šeptání hlasů nad ní zdálo rytmické, skoro melodické jako ukolébavka. V bdění ji ale udržoval vzrůstající bolestivě bodavý pocit v údech a hrubé zacházení ošetřovatelů, kteří kolem jejího těla pokládali jakési malé předměty ve tvaru polštářků. Ať už to bylo cokoli - elektrické nebo chemické zahřívací dečky, - vyzařovaly uklidňující teplo, úplně jiné než oheň, který ji hořel v nohou a rukou.

"Hatch potřebuje také zahřát," řekla těžce.

"Je v pořádku, nebojte se o něho," řekl Epstein, zatímco mu z úst vycházel dech v malých bílých obláčkách.

"Ale je mu přece zima!"

"To je v pořádku. Právě takového ho potřebujeme mít," řekl O'Malley.

"Ale ne moc studeného, Jerry. Nyebern nechce žádný rampouch. V tkáni se pak tvoří ledové krystalky a může to poškodit mozek."

Epstein se obrátil k napůl otevřenému okénku, které oddělovalo zadní část ambulance od přední kabiny "Mike, zapni trochu topení," zavolal na řidiče.

Lindsey přemýšlela, kdo asi může být Nyebern a vystrašila ji slova "poškození mozku". Byla ale příliš unavená, než aby se mohla soustředit na smysl toho, co říkají.

Myšlenky se jí nesly ke vzpomínkám z dětství, ale byly tak zkreslené a podivné, že musela sklouznout přes hranici vědomí do polospánku, aby podvědomí mohlo provádět s pamětí své fantasmagorické triky.

... viděla samu sebe, jako pětiletou, jak si hraje na louce za jejich domem. Svažité pole se v obrysech zdála povědomá,

ale jakási nenávistná síla, která se náhle vloudila do její mysli a pomíchala různé barvy, zlomyslně přebarvila trávu na černou barvu pavoučího břicha a okvětní lístky všech květů byly ještě černější: s rudými stonky, které se leskly jako velké kapky krve ...

...viděla samu sebe jako sedmiletou za soumraku na školním hřišti, ale byla tak sama, jako nikdy. Kolem ní stály v obvyklém uspořádání závěsné houpačky, houpací prkna, dětské prolézačky a tobogany, které vrhaly ostré stíny v podivném oranžovém světle končícího dne. Všechny ty nástroje radosti teď vyhlížely podivně hrozně. Zlovlně se tam tyčily, jako by se každým okamžikem chtěly se skřipáním a rachocněním dát do pohybu. Na jejich bocích a údech zářil modrý oheň svatého Eliáše, pátraly po krvi jako po mazivu, roboti upíři z hliníku a oceli ...

* * *

V pravidelných intervalech slyšela Lindsey podivný vzdálený zvuk, smutné bečení nějakého velkého, záhadného zvířete. Nakonec si i ve svém mátožném stavu uvědomila, že zvuk nemá původ ani v její představivosti, ani někde v dálce, ale přímo nad ní. Nebylo to žádné zvíře, ale siréna ambulance, užívaná jen v krátkých úsecích k upozornění těch několika málo aut, jež se odváží na sněhem zavátou silnici.

Auto zastavilo dřív než čekala, ale mohlo se jí to zdát jen proto, že měla právě tak otupělý smysl pro čas jako pro všechno ostatní. Epstein rozrazil zadní dveře, zatímco O'Malley uvolňoval pérové svorky, které držely Lindseyin vozík u stěny.

Když ji nesli z auta, ke svému překvapení zjistila, že nejsou v nemocnici v San Bernardino, ale na parkovišti před malým nákupním střediskem. Parkoviště bylo v téhle pozdní hodině úplně prázdné, s výjimkou překvapivě velkého vrtulníku, označeného na boku červeným křížem v bílém kruhu a nápisem LETECKÁ ZÁCHRANNÁ SLUŽBA.

Noc byla pořád ještě chladná, po asfaltové vozovce se proháněl vítr. Byli už pod hranicí sněhu na úpatí hor, ale ještě daleko od San Bernardina. Kolečka vozíku vrzala po holém asfaltu, jak Epstein a O'Malley spěchali předat Lindsey do péče dvou mužů, čekajících vedle helikoptéry.

Motor letecké ambulance byl v chodu, křídla rotoru nad střechou se pomalu otáčela.

Přítomnost vrtulníku a pocit neodkladnosti, který vyvolával, působil jako paprsek slunečního světla, pronikající hustou mlhou do Lindseyina polovědomí. Ujasnila si, že buď ona, nebo Hatch jsou na tom hůř, než myslela. Jen opravdu vážný případ mohl ospravedlnit takový nekonvenční a nákladný způsob dopravy. Zřejmě poletí dál než do San Bernardina, možná na nějakou kliniku, specializovanou na nejmodernější traumatologii toho či onoho druhu. Jakmile pochopila, hned si zase přála, aby světlo poznání zhaslo a znovu zoufale hledala pohodu polovědomí.

Když ji převzali lékaři z vrtulníku a vyzdvihli ji do kabiwy, jeden z nich hlasitě vykřikl, aby přehlušil hluk motoru: "Ještě je živá!"

"Je na tom zle," řekl Epstein.

"Jo, vypadá bídě," řekl lékař z helikoptéry, "ale živá je. Nyebern čeká spíš mrtvolu."

"To je ten druhý," řekl O'Malley

"Manžel," řekl Epstein.

"Přineseme ho," řekl O'Malley.

Lindsey si byla vědoma, že ta krátká výměna slov obsahuje obrovský kus důležité informace, ale neměla v hlavě dost jasno, aby pochopila, o co se jedná. Nebo to prostě pochopit nechtěla.

Sotva ji přenesli do prostorné zadní části helikoptéry, přemístili na jedno z vlastních nosítek a přivázali popruhy na polyvinylem pokrytou matraci, upadla znovu do hrůzně deformovaných vzpomínek na dětství:

... bylo jí devět, hrála si se svým psem Boo na sportování. Ale když jí hraný labrador přinesl zpátky červený gumový míček, nebyl to už míček. Bylo to tlukoucí srdce se stopami utržených tepen a žil. Pulzovalo ne proto, že bylo ještě živé, ale že se to v jeho hničících komorách hemžilo červy a brouky ...

* * *

Vrtulník už byl ve vzduchu. Let, snad kvůli zimnímu větru, připomínal spíš zmítání člunu na rozbouřených vlnách, než pohyb letadla a Lindseyin žaludek obracel k zvracení.

Jeden z lékařů s maskou stínu na obličeji se nad ní sehnul a přiložil jí k hrudi stetoskop.

Na druhém konci kabiny křičel jeho kolega do přílbového mikrofону. Skláněl se nad Hatchem a mluvil snad nejspíš s přijímajícím lékařem v nemocnici, která je očekávala. Křídla rotoru krájejícího vzduch nahoře nad střechou rozřezávala jeho slova na sérii pravidelných slabých útržků, takže se mu hlas chvěl jako nervóznímu chlapci v pubertě.

"... drobné poranění hlavy ... žádné smrtelné rány ... zřejmá příčina smrti ... se zdá být ... utopení ..."

Na vzdálené straně helikoptéry, blízko nohou Hatchových nosítek, byly posuvné dveře několik centimetrů pootevřené. Lindsey si uvědomila, že ani na její straně nejsou dveře úplně zavřené, což vyvolává ledový průvan. To také vysvětlovalo, proč hučení větru venku a rachot rotoru byly tak ohlušující.

Proč chtějí, aby byla taková zima?

Lékař, který měl na starosti Hatche, pořád ještě křičel do mikrofónu: "... z úst do úst ... mechanický resuscitátor - 02 a C02 bez úspěchu ... efedrin byl neúčinný ..."

Skutečná slova se stávala příliš skutečnými, přestože k ní procházela polovědomím. Nelíbilo se jí to. Její deformované sny byly při vši své hrůzyplnosti přitažlivější než vnitřek letecké ambulance, snad proto, že v rovině podvědomí byla schopná alespoň trochu kontrolovat své noční můry, zatímco skutečné události naprosto nikoli.

... tančila na svém maturitním plese u náručí Joeya Delvecchia, chlapce, se kterým v té době chodila. Tančili pod obrovským baldachýnem z krepového papíru, posévaly ji flitry modrých, bílých a žlutých světél, vrhaných křišťálovým lustrem, který se otáčel nad tanečním parketem. Tančili při hudbě z lepších dob, než rock-'n'-roll začal ztrácet duši, z časů před disko, New Age a hip-hop, z dob, kdy Elton John a Eagles zářili na vrcholu, kdy Isley Brothers ještě nahrávali, Doobie Brothers, Stevie Wonder a Neil Sedaka měli své slavné comebacky, kdy hudba byla ještě živá,

všechno a všichni byli tak živí, svět tak plný naděje a teď už dávno ztracených možností. Pomalu tančili na melodii Freddyho Fendera, dobře zahranou místním orchestrem, a ona byla plná štěstí a pocitu pohody - dokud nezvedla hlavu z Joeyova ramena, nepodívala se nahoru a nespátřila Joeyovu tvář. Vlastně už ne tvář, ale hniující obličej mrtvoly, v němž mezi scvrklými černými rty vyčnívaly žluté zuby, maso se odchlipovalo mokřými puchýři a z vytřeštěných krvavých zraků kapala odporná tekutina rozkladu. Pokoušela se křičet a odtrhnout se od něho, ale mohla jen dál tančit, dál a dál na přeslazený romantický refrén písně "Než skane příští slza". Uvědomovala si, že vidí Joeya, jak bude vypadat, až za těch několik let zahyne při výbuchu v kasárnách námořní pěchoty v Libanonu. Cítila, jak do ní z jeho studeného masa proniká smrt. Viděla, že se mu musí vytrhnout z objetí, než ji ten smrtonosný příliv zahltní. Když se ale zoufale rozhlédla kolem, kdo by jí mohl pomoci, viděla, že Joey není jediný mrtvý tanečník. Sally Ontkeenovou, která za osm let podlehně otravě kokainem, klouzala kolem ní v pokročilém stavu rozkladu v náručí svého chlapce, který se na ni dolů usmíval, jako kdyby nebral na vědomí její rozkládající se tělo. Jack Winslow, fotbalová hvězda školy, který se zabije za necelý rok při autonehodě, kterou v opilosti zavíní, se kolem ní točil se svou dívkou. Jeho obličej byl nateklý, rudý se zeleným nádechem, lebku měl na levé straně rozraženou, jak ji bude mít po srážce. Promluvil na Lindsey a Joeya drsným hlasem, který nespátřil Jacku Winslowovi, ale tvorů na dovolené z hrobu, hlasivkami scvrklými na suché struny: "To je ale večer! Človče, to je přeci večer!"

Lindsey se zachvěla, a nejenom kvůli ledovému větru, který profukoval pootevřenými dveřmi vrtulníku! Lékař, s obličejem pořád dál ve stínu, jí měřil krevní tlak. Levou paží měla vysunutou zpod přikrývky, rukávy svetru a blůzy ustřižené. Náplastí přidržená manžeta tlakoměru jí pevně obepínala biceps pod holou kůží. Trásla se tak intenzívně, že to lékaři zřejmě připadalo jako svalové záchvěvy, doprovázející křeč. Vzal z blízkého podnosu malý gumový klín a pokoušel se jí ho vstrčit do úst, aby se nepokousala nebo nespolkla jazyk. Odstrčila mu ruku: "Já umřu."

Ulevilo se mu, že nemá křeče a řekl: "Nelekejte se, nejste na tom tak zle, to bude zase v pořádku."

Nechápala, co tím myslí a řekla netrpělivě: "Všichni umřeme."

To byl přece smysl jejich snově přetavených vzpomínek! Smrt s ní byla ode dne, kdy se narodila, pořád po jejím boku, stálá společnice, což nepochopila až do Jimmyho smrti před pěti lety a což nepřijala až do dneška, kdy jí smrt vzala Hatche.

Srdce se jí v hrudi sevřelo jako pěst. Naplnila ji nová bolest, jiná hlubší než všechny ostatní. Skrze děs, polovědomí a vyčerpanost, čehož všeho vlastně také užívala jako štítu před hroznou naléhavostí reality, k ní konečně pronikla pravda a ona nemohla dělat nic, než ji přijmout.

Hatch se utopil.

Hatch je mrtvý Umělé dýchání nezabralo.

Hatch je navždycky pryč.

... je jí dvacet pět, je opřená o polštáře v porodnici nemocnice Svatého Josefa. Sestra jí přináší malý zavázaný uzlíček, její dítě, jejího syna Jamese Eugena Harrisona, kterého nosila u těla devět měsíců, kterého ale ještě nezná, kterého miluje celým srdcem, kterého ale ještě neviděla. Usmívající se sestra něžně položila uzlíček do Lindseyina náručí a Lindsey opatrně odkryla sametem obšitý okraj modré bavlněné přikrývky. A tu vidí, že drží v náručí maličkou kostru s prázdnými očními důlky, kostičky prstíků stočené dovnitř, jako když dítě něco chce. Jimmy má v sobě při narození smrt jako každý a za necelých pět let ho přemůže rakovina. Čelisti droboučkého skeletu se pomalu otvírají k dlouhému tichému pláči ...

* * *

Lindsey slyšela, jak vrtule helikoptéry prořezávají noční vzduch, ale to už neležela ve vrtulníku. Vezli ji teď přes parkoviště směrem k velké budově s mnoha osvětlenými okny Říkala si, že by měla vědět, co v ní je, ale pořád ještě nedokázala jasně myslet, a tak jí vlastně bylo jedno, co tam je a kam ji vezou a proč.

Rozletěly se před ní dvojité dveře a odhalily prostor, proteplený žlutým světlem a zalidněný několika siluetami mužů a žen. Pak Lindsey vjela do světla a mezi ty siluety ... pak dlouhá chodba ... pokoj páchnoucí alkoholem a další dezinfekcí ... siluety se mění na lidi s obličejí ... objevují se další tváře ... tiché, avšak naléhavé hlasy ... ruce, které ji drží a zvedají z vozíku na postel ... trochu sklopená dozadu, hlavu pod úroveň těla ... rytmické pípání a cvakání elektroniky ...

Přála si jen, aby všichni odešli a nechali ji na pokoji. Jen prosím už jděte pryč. Zhasněte světla, až půjdete, nechte mě ve tmě. Toužila po tichu, klidu a míru.

Přepadl ji odporný zápach s příměsí čpavku. Pálil ji v nose, donutil ji otevřít oči a vehnal do nich slzy.

Muž v bílém plášti jí něco držel pod nosem a díval se jí upřeně do očí. Když z toho zápachu začala kašlat a dusit se, dal tu věc pryč a podal jí brunetě v bílé uniformě. Štiplavý pach rychle zmizel.

Lindsey si byla vědomá pohybů kolem sebe. Tváře se blížily a vzdalovaly. Věděla, že je středem pozornosti, předmětem intenzivního zkoumání - avšak vůbec o to nestála. Nemohla se přinutit, aby jí na tom záleželo. Všechno běželo kolem ní spíš jako sen, rytmicky se zdvíhalo a klesalo vlnění hlasů jako malé vlnky na písčitém pobřeží:

"... výrazná bledost pokožky ... cyanóza rtů, nehtů, konečků prstů, ušních boltců ..."

"... puls slabý, velmi rychlý ... dýchání rychlé a povrchní ..."

"... krevní tlak je tak strašně nízký, že ho nemůžu změřit ..."

"Copak jí ti blbci nedali něco proti šoku?"

"Ale ano, všechno."

"Kyslík, směs CO₂. A rychle!"

"Efedrin?"

"Jo, připravte ho."

"Efedrin? Ale co když má vnitřní zranění? V tomhle stavu není vidět krvácení."

"Hergot, musím to risknout."

Někdo jí dal ruku na obličej, jako by ji chtěl zadusit. Lindsey cítila, že jí strkají něco do nosních dírek a na okamžik nemohla dýchat. Kupodivu jí to bylo jedno. Potom jí do nosu začal syčet chladný suchý vzduch, zdálo se, že jí rozedme plíce k prasknutí.

Těsně nad ní se sklonila mladistvá blondýnka celá v bílém, upravila inhalátor a vítězně se usmála. "A je to, moje milá. Slyšíte mě?"

Byla to krásná éterická bytost s podivuhodně melodickým hlasem, osvěcená zezadu zlatavou září.

Nebeské zjevení. Anděl.

"Můj manžel je mrtvý," zasípěla Lindsey

"To bude v pořádku. Jen se uvolněte, zhluboka dýchejte a všechno bude zase v pořádku."

"Ne, je mrtvý," řekla Lindsey "Mrtvý a pryč, navždy pryč. Nelžete mi, takhle andělsky vyhlížející ženy nesmějí lhát!"

Z druhé strany postele nějaký muž v bílém otíral Lindseyino levé předloktí vatičkou namočenou v alkoholu. Bylo to studené jako led.

"Mrtvý a pryč," opakovala Lindsey ženě.

Ta smutně přikývla a její modré oči byly plné lásky, jak mají oči anděla být. "Odešel, moje milá. Ale možná, že to ještě není konec."

Smrt je vždycky konec. Jak to, že by smrt neměla být konec?

Do Lindseyiny levé paže se zabodla jehla.

"Tentokrát," řekla andělská žena tiše, " je ještě naděje. Máme tu totiž takový zvláštní program ... "

Do pokoje vtrhla další žena a vzrušeně ji přerušila: "Nyebern je v nemocnici!"

Pokojem proběhlo společné vydechnutí, které se skoro podobalo malému zajasání.

"Byl na večeři v Marina del Rey, když ho zastihli. Musel jet jako šílenec, aby se sem tak rychle dostal."

"Vidíte, moje milá?" řekl anděl Lindsey. "Ještě je naděje. Ještě pořád je naděje. Budeme se modlit."

No a co? pomyslela si Lindsey trpce. Modlení mi nikdy nepomohlo. Nečekám žádný zázrak. Mrtví zůstanou mrtví a živí jenom čekají, aby se k nim připojili.

3. Kapitola

Podle procedur stanovených Dr. Jonase Nyebernem a archivovaných v kanceláři Projektu resuscitační medicíny všeobecné nemocnice orangeského okresu připravil personál ve službě operační sál pro tělo Hatchforda Benjamina Harrisona. Dali se do práce v okamžiku, kdy záchranný tým hlásil ze sanbernardinských hor policejní vysílačkou, že oběť se utopila v téměř mrznoucí vodě, ale při nehodě utrpěla jen drobná poranění. A právě to z ní dělalo dokonalý případ pro Nyebernovu metodu. V době, kdy se letecká ambulance dotkla země na parkovišti nemocnice, bylo normální vybavení operačního sálu obohacené o aparát pro mimotělní krevní oběh a dalšími přístroji pro resuscitaci.

Pro operaci se s normálním pohotovostním sálem nemohlo počítat, vzhledem k obvyklému provozu by možná pro Harrisona nevybylo potřebné místo. Přestože byl Jonas Nyebern kardiiovaskulární chirurg a jeho tým měl bohaté chirurgické zkušenosti, resuscitační postupy jen málokdy zahrnovaly chirurgický zákrok. Jenom odhalení vážného vnitřního zranění by mohlo vyžadovat, aby Harrisona otevřeli a užití operačního sálu bylo spíše věcí pohodlí než nutnosti.

Když Jonas po přípravě v umývárně vstoupil z chirurgické chodby dovnitř, jeho tým už na něho čekal. Protože ho osud připravil o ženu, dceru a syna a zanechal ho bez rodiny, a protože mu vrozená ostýchavost vždycky bránila nalézt si přátele mimo hranice jeho povolání, byli nejen jeho kolegy, ale jedinými lidmi na světě, s kterými se cítil opravdu dobře a které měl doopravdy rád.

Ve stínu, mimo dosah halogenových žárovek nad operačním stolem, u skříně s nástroji, stála po Jonasově levici Helga Dornerová. Byla to vynikající instrumentářka. Širokým obličejem a pevným tělem připomínala jednu z bezpočetných stereoidy přesycených sovětských ženských atletických hvězd, ale její oči a její ruce byly z rodu očí a rukou nejnejnější Rafaelovy Madony. Pacienti se jí zpočátku báli, postupně si jí však začali vážit a nakonec ji zbožňovali. Se slavnostně vážným výrazem, charakteristickým pro takové okamžiky, udělala na Jonase znamení vzhůru obráceným palcem.

U přístroje pro mimotělní krevní oběh stála Gina Delilo, třicetiletá resuscitační sestra a chirurgická technička, která se z neznámého důvodu pokoušela skrývat své vynikající schopnosti a smysl pro odpovědnost pod zevnějškem impertinentní afektované ženy s koňským ohonem, vypadající, jako kdyby utekla ze starého filmu o plážových mejdanech, jaké byly populární před několika desetiletími. Tak jako ostatní byla oblečená do nemocniční zeleně, šňůrkou stažená čepice jí zakrývala světlé vlasy. Nad látkovými návleky s gumou, které pokrývaly její boty, vykukovaly ale jasně růžové ponožky.

Po stranách operačního stolu stáli Dr. Ken Nakamura a Dr. Kari Dovellová, dva kmenoví lékaři nemocnice s úspěšnou místní soukromou praxí. Ken byl vzácnou výjimkou v tom, že měl atestaci jak internisty, tak neurologa. Každodenní zkušenosti s křehkostí lidské fyziologie dohnaly mnoho lékařů k pití nebo zatvrdily jejich srdce natolik, že byli emocionálně izolovaní od svých pacientů. Kenovou mnohem zdravější reakcí byl smysl pro humor, někdy sice všelijak uhozený, ale vždycky léčivý Kari, prvotřídní specialista na pediatrii, byla o deset centimetrů vyšší než Ken se svými sto sedmdesáti centimetry a štíhlá jako prut, zatímco on byl mírně obtloustlý, ale smála se právě tak pohotově jako internista. Hluboký smutek v jejích očích dělал ale někdy Jonasovi starosti. Byl přesvědčený, že někde hluboko v ní je zanícená cysta osamělosti, tak hluboko, že žádný skalpel není dost dlouhý a ostrý, aby ji vyoperoval.

Jonas se postupně podíval na každého ze svých čtyř kolegů. Nikdo nepromluvil. Sál bez oken se nořil do tajuplného ticha.

Většinou se tým tvářil podivuhodně nezúčastněně, jako by neměl zájem na tom, co se stane. Avšak jejich oči je vždycky prozradily. Byly to oči kosmonautů, stojících na prahu výstupního otvoru rakety na oběžné dráze, kteří se právě chystají na procházku v kosmu. Žhnuly vzrušením, očekáváním, pocitem dobrodružství - a trochu strachem. Jiné nemocnice sice měly v pohotovostních ambulancích natolik kvalifikovaný personál v oboru resuscitační medicíny, aby i ony mohly dávat pacientům šanci, ale všeobecná nemocnice v orangeském okrese byla jedním ze tří center v jižní Kalifornii, které se mohlo chlubit vyděleně financovaným projektem, zaměřeným na maximalizaci úspěchu oživovacích procedur. Harrison byl čtyřicátým čtvrtým pacientem projektu za čtrnáct měsíců jeho trvání, ale způsob smrti z něho udělal případ zatím nejzajímavější: utopení spolu s rychlým poklesem tělesné teploty. Utopení znamenalo relativně malé fyzické poškození a faktor chladu prudce snižoval rychlost posmrtného rozkladu buněk.

Jonas a jeho tým nejčastěji léčili oběti katastrof, srdečních zástav, udušení následkem překážky v průdušnici nebo předávkování drogami. Než se takoví pacienti dostali do resuscitační péče, utrpěli obvykle před smrtí nebo přímo při ní nemalé nezvratné poškození mozku. To zhoršovalo jejich šance na znovuoživení do dokonalého stavu. A z těch, kteří zemřeli následkem nějakého násilného traumatu, byli někteří příliš vážně zranění na to, aby je bylo možno po znovuoživení ještě zachránit. Jiní, už vzkříšení a stabilizovaní, podlehli sekundárním infekcím, z kterých se brzy vyvinul toxický šok. Tři z nich byli mrtví už příliš dlouho, takže po resuscitaci bylo poškození mozku natolik vážné, že už nenabylí vědomí, a pokud nabyli, těžko mohli vést něco, co by se podobalo normálnímu životu.

S náhlou úzkostí a bodáním pocitu viny si Jonas vzpomínal na všechny své neúspěchy: na životy vrácené jen napůl, na pacienty, v jejichž očích viděl, jak mučivě si uvědomují tragédii svého stavu.

"Tentokrát to bude jiné." Hlas Kari Dowellové byl tichý, bylo to jenom zašeptání, ale vytrhl Jonase ze zasnění.

Kývl hlavou. Cítil k lidem kolem sebe značnou náklonnost. Spíš kvůli nim než kvůli sobě si přál, aby tým dosáhl velkého nesporného úspěchu.

"Dáme se do toho," řekl.

V témže okamžiku se rozlétly dvojkrídle dveře operačního sálu a dva chirurgičtí sanitáři přivezli rychle dovnitř na pojízdném vozíku mrtvého muže. Rychle a obratně přenesli tělo na lehce nakloněný operační stůl. Zacházeli s ním opatrněji a s větší úctou, než jakou by za jiných okolností prokazovali mrtvému tělu, a pak odešli.

Tým začal pracovat, ještě když zřizenci opouštěli místnost. Rychlými úspornými pohyby odstříhli zbývající oblečení mrtvého muže, takže zůstal ležet na zádech nahý. Připojili ho na elektrokardiograf, elektroencefalograf a na kůži přilepili náplastí digitální teploměr.

Vteřiny měly cenu zlata a minuty byly nedocenitelné. Čím déle zůstane muž mrtvý, tím menší bude naděje na jeho oživení.

Kari Dowellová upravila kontrolní displej EKG, zvýšila kontrast. Pro magnetofon, který zachycoval celý postup, opakovala to, co teď všichni viděli na vlastní oči. "Rovná čára. Srdce netluče."

"Žádné alfa, žádné beta," dodal Ken Nakamura, což potvrzovalo absenci elektrické aktivity v pacientově mozku.

Helga připevnila nafukovací manžetu kolem pacientovy pravé paže a hlásila očekávané ukazatele: "Měřitelný krevní tlak neexistuje."

Gina monitorovala po Jonasově boku digitální teploměr. "Teplota těla osm stupňů."

"Tak nízká!" řekla Kari a její zelené oči se otevřely údivem, když se podívala dolů na tělo. "A to musela jeho teplota stoupnout nejméně o šest stupňů od té doby, kdy ho vytáhli z vody Máme tady chladno, ale zas ne takové. Co když tkáň zmrzla a on utrpěl rozsáhlé poškození mozkových buněk?"

Jonas si prohlédl mužovy prsty na nohou a pak na rukou, slyšel se, jak téměř rozčileně říká: "Ani stopa po puchýřcích!"

"To nic nedokazuje," řekla Kari.

Jonas věděl, že to, co říká, je pravda. Všichni to věděli. Nebylo dost času na to, aby se předtím, než muž zemřel, vytvořily nekrotické puchýřky na mrtvém mase omrzlých prstů rukou a nohou. Jonas se ale přece nebude vzdávat ještě dřív, než začali, ke všem čertům!

"Stejně ale nejsou vidět žádné známky nekrotické tkáně," řekl rozhodně.

"Protože je nekrotický celý pacient," řekla Kari, která nechtěla ustoupit. Někdy působila toporně jako pták s dlouhým hubeným nohama, který je sice pánem vzduchu, ale na zemi, mimo svůj živel, je nucen si počínat docela jinak. V některých případech, jako právě nyní, používala pro svůj prospěch svou výšku, vrhala na svého protivníka zastrašující stín a shlížela na něho odshora tvrdým pohledem, který se zdál říkat: raději mě hezky poslouchej, nebo ti vyklovu oči! Jonas byl ovšem o pět centimetrů vyšší než Kari, takže na něho těžko mohla shlížet dolů, málo žen bylo tak vysokých, aby se mu mohly dívat do očí z téže úrovně. Výsledek by byl ostatně stejný, jako kdyby byl měřil třeba sto padesát osm centimetrů.

Jonas se podíval na Kena. Hledal u něho oporu.

Neurolog ale nechtěl o ničem slyšet: "Tělesná teplota mohla hned brzy po smrti klesnout pod bod mrazu a teprve po cestě sem mohla stoupnout, to se nedá zjistit, to přece víš, Jonasi. Jediné, co o tom člověku můžeme říct, je to, že je mrtvější, než kdy byl Elvis."

"Jestliže má teď jenom osm stupňů ..." řekla Kari.

Každá buňka v lidském těle obsahuje především vodu. Procento vody se liší od krevních buněk ke kostním, od kožních k jaterním, ale vždycky je v buňkách více vody než čehokoli jiného. A když voda zmrzne, roztáhne se. Dejte láhev sodovky do mrazáku, aby se ochladila, nechte ji tam příliš dlouho a zbudě vám vybuchlý obsah a střepy. Zmrzlá voda trhá stěny mozkových buněk - a vůbec buněk v těle - podobným způsobem.

Nikdo z týmu neměl chuť vracet Harrisona k životu, pokud si nebyl jistý, že nepřivede zpět něco podstatně horšího než zdravého člověka. Žádný dobrý lékař, bez ohledu na svou vášň pro léčení, nechce bojovat se smrtí a zvítězit nad ní jenom proto, aby získal pacienta trpícího rozsáhlým poškozením mozku nebo takového, který může být udržován "naživu" jen v hlubokém komatu, s pomocí přístrojů.

Jonas věděl, že jeho největší slabost jako lékaře je nesmírná nenávist k smrti. Tu zlobu v sobě nosil neustále a v okamžicích, jako byl tento, mohla přerůst v tichou zuřivost, která ovlivní jeho zdravý úsudek. Smrt každého pacienta byla pro něho osobní urážkou. Měl sklon být bezdůvodně optimistický a pokračovat v resuscitaci, která by mohla, jestliže se podaří, mít tragičtější důsledky, než kdyby to bylo naopak.

Ostatní čtyři členové týmu chápali tuto jeho slabost a dívali se na něho s očekáváním.

V operačním sále bylo už předtím ticho jako v hrobě, ale teď připomínalo mlčení mezihvězdného vzduchoprázdna, kde Bůh, pokud existuje, vynáší své soudy nad bezmocným lidstvem.

Na stole ležel dokonale mrtvý Harrison. Jeho kůže měla nepřírozeně šedavý nádech, rty a nehty prstů na nohou a na rukou byly promodralé, rty lehce otevřené v posledním vydechnutí, tělo zcela zbavené napětí života.

Kromě povrchové rány na pravé straně čela a odřenin na levé straně čelisti a na dlaních neměl však Harrison žádné zjevné zranění. Na osmatřicetiletého muže byl ve vynikající fyzické kondici, měl nanejvýš dvě kila nadváhy, rovné kosti a dobře vyvinuté svalstvo. Ať se s jeho mozkovými buňkami stalo cokoli, vypadal jako perfektní kandidát na resuscitaci.

Před deseti lety by byl lékař na Jonasově místě vázán pětiminutovým limitem, což byla tehdy ověřená maximální lhůta, během níž může lidský mozek vydržet bez zásobování krevním kyslíkem, aniž by utrpěl snížení mentálních schopností. Během posledního desetiletí se však resuscitační medicína stala novým vzrušujícím polem výzkumů, pětiminutový limit byl překonáván tak často, že se nakonec na něj přestal brát ohled. S novými drogami, které účinkovaly jako odstraňovače volných radikálů, s přístroji, které uměly ohřívat nebo ochlazovat krev, s masivními dávkami adrenalinu a dalšími prostředky mohli lékaři daleko překračovat pětiminutový limit a vyrvat některé pacienty z hluboké říše smrti.

Také hypotermie - extrémní podchlazení mozku, které blokuje rychlé a ničivé chemické změny v mozku po smrti - mohla prodloužit dobu, během níž mohl mrtvý pacient být ještě úspěšně oživen. Dvacet minut se už stalo normálním termínem a ani třicet minut nebyl ještě beznadějný termín. Byly zaznamenány úspěšné resuscitace po čtyřiceti a čtyřiceti pěti minutách. V roce 1988 vrátili v Utahu k životu dvouletou holčičku, vytaženou z ledové vody po nejméně šedesáti šesti minutách, bez jakéhokoli zjevného poškození mozku a v minulém roce byla v Pensylvánii oživena dvaadvacetiletá žena s nedotčenými duševními schopnostmi teprve sedmdesát minut po smrti.

Zbývající čtyři členové týmu pořád ještě upřeně hleděli na Jonase.

Smrt, říkal si, je jenom určitý patologický stav a většina patologických stavů se může léčením změnit.

Být mrtvý je jedna věc. Ale být mrtvý a studený, to už je něco jiného.

"Jak dlouho je mrtvý?" zeptal se Giny.

Součástí Gininy práce bylo sloužit jako spojka rádiem s lékaři na místě nehody a zaznamenávat nejdůležitější informace, podle nichž by se resuscitační tým mohl rozhodnout. Podívala se na hodinky značky Rolex na růžovém koženém řemínku, který ladil s barvou jejích ponožek, a ani se nenamáhala s počítáním. "Šedesát minut, ale oni jen odhadli, jak dlouho mohl být mrtvý ve vodě, než je našli. Mohlo by to být víc."

"Nebo taky méně," řekl Jonas.

Zatímco se lékař rozhodoval, Helga obešla stůl na Gininu stranu a začaly společně studovat tkáň na levé paži mrtvolky. Hledaly větší žílu, pro případ, že by se Jonas rozhodl pro resuscitaci. Najít krevní cévy v ochablé mrtvolné tkáni není vždycky snadné, užítí gumového stahovadla v nich tlak nezvýší, protože v systému žádný tlak není.

"Tak dobře, začneme," řekl Jonas.

Podíval se kolem stolu na Kena, Kari, Helgu a Ginu, dáváje jim poslední možnost k nesouhlasu. Potom se podíval na svoje vlastní hodinky značky Timex a řekl: "Je devět hodin, dvanáct minut, pondělí večer, čtvrtého března. Pacient Hatchford Benjamin Harrison je mrtvý ... ale schopný oživení."

Ke cti členů týmu bylo třeba poznamenat, že ať měli členové týmu jakékoli pochybnosti, nikdo nezaváhal, jakmile začali pracovat. Měli právo - a povinnost - radit Jonasovi, dokud se rozhodoval, avšak jakmile rozhodnutí padlo, dali do práce veškeré své vědomosti, i všechnu zručnost a dovednost, aby dokázali, že slova "schopný oživení" jsou pravdivá.

Dobrý Bože, pomyslel si Jonas, doufám, že jsem rozhodl správně.

Gina už zavedla jehlu na vypouštění krve do žíly, kterou s Helgou konečně našly. Potom zapnuly a seřídily přístroj pro mimotělní oběh krve, který vysaje krev z Harrisonova těla a postupně ji ohřeje na třicet sedm stupňů. Až bude krev ohřátá, napumpuje ji zpátky do pacienta jinou jehlou, zavedenou do žíly ve stehně.

Když proces začal, čekalo je víc neodkladné práce, než se snad vůbec dalo stačit. Známky života, které momentálně u Harrisona neexistovaly, musely být monitorovány kvůli prvním náznakům reakce na terapii. Museli také zrevizovat postup lékařů první pomoci, aby zjistili, zda dříve aplikovaná dávka adrenalinu - hormonu, stimulujícího srdce - byla tak velká, že vylučuje další dávku. Zatím si Jonas k sobě přitáhl vozík s léky, který Helga připravila ještě před tím, než přivezli tělo, a začal počítat druhy a množství ingrediencí chemického koktejlu, odstraňovače volných radikálů, který měl zpomalit poškození tkáně.

"Šedesát jedna minut," informovala Gina o odhadované délce pacientova bezživotí. "No, to už si hodně dlouho povídá s andělíčky. Dostat tohohle zpátky do života nebude opravdu žádný výlet s piknikem, děvčata a chlapci!"

"Devět stupňů," hlásila Helga. Vskutku, Harrisonova tělesná teplota pomalu stoupala na teplotu v místnosti.

Svéma štíhlými rukama s dlouhými prsty složila Helga bavlněný chirurgický ručník a zakryla pacientovi genitálie.

Jonas si uvědomil, že nedělá jen ústupek cudnosti, ale že provádí něco, co vyjadřuje nový postoj k Harrisonovi.

Mrtvého muže nezajímá cudnost. Mrtvý muž nevyžaduje laskavý přístup. Helžina ohleduplnost vyjadřovala víru, že se tento muž zase vrátí mezi živé, že bude uvítán zpátky mezi svými lidskými bratry a sestrami a že od toho okamžiku s ním bude zacházeno laskavě a s pochopením, ne už jen jako se zajímavým případem.

* * *

Plevel a tráva mu sahaly po kolena, všechno svěže zelené v důsledku neobvykle deštivé zimy. Loukou ševalil svěží vánek, nad hlavou mu občas přelétli netopýři a noční dravci, a snaželi se chvílemi dolů k němu, na chvíli přitahování, jako by cítili spřízněnou duši. Jakmile však vycítili ten strašný rozdíl mezi ním a sebou, hned se zas vznesli vzhůru. Stál tam a vyzývavě hleděl na hvězdy zářící mezi houstnoucími mraky, pozdně zimní oblohou někam k východu. Byl přesvědčen, že vesmír je královstvím smrti, kde život je tak vzácný, až je nenormální. Že je to místo, plné bezpočetných pustých planet, nikoli odkaz božích tvůrčích sil, nýbrž sterility boží představivosti, triumf spolených sil temnoty. Ze dvou realit, které společně existují v tomto vesmíru - života a smrti, je život menší a méně důsledný Existence občana země živých je omezena na roky, měsíce, týdny, dny, hodiny Avšak občan království mrtvých je nesmrtelný. Žil na rozhraní těch dvou světů a nenáviděl svět živých, do kterého se zrodil. Opovrhoval předstíraným zdůrazňováním dobrých způsobů, morálky a ctnosti u živých lidí. Pokrytectví mezilidských vztahů, kde se veřejně hlásala nezištnost a soukromě vládlo sobectví, ho současně bavilo a odpuzovalo. Zdálo se mu, že každý čin vládlosti je prováděn pouze kvůli tomu, aby za něj příjemce jednou zaplatil.

Jeho největší nenávisť - někdy zabíhající až do zuřivosti - byla zaměřená proti těm, kdo mluvili o lásce a tvrdili, že ji opravdu cítí. Věděl, že láska patří jen k ostatním "vznešeným ctnostem", o kterých žvaní rodina, učitelé a kněží. Láska neexistuje. Je to jen zdání, cesta k ovládnutí druhých. Je to podvod.

Místo toho měl rád temnotu a podivný antiživot světa mrtvých, do něhož patřil, ale do něhož se ještě nemohl vrátit. Jeho skutečné místo bylo mezi prokletými. Cítil se doma mezi těmi, kdo opovrhovali láskou, kdo věděli, že honba za rozkoší je jediným účelem života. Já - ego - je na prvním místě ze všeho. Takové věci jako "zlo" a "hřích" neexistují. Čím déle se díval na hvězdy mezi mraky, tím jasnější se zdály, až měl pocit, že ho každý ten špendlík světla v prázdnotě vesmíru píchá do očí. Nepříjemně se rozslzel a slzy mu zastřely zrak, spustil oči na zem u svých nohou. I v noci byla země živých příliš jasná pro takové jako on. Nepotřeboval světlo k tomu, aby viděl. Jeho zrak se už přizpůsobil naprosté tmě smrti, katakombám Pekla. Světlo bylo pro jeho oči nejen zbytečné, ale vysloveně ho obtěžovalo. Někdy se mu dokonce i hnusilo.

Na oblohu se už nepodíval a vrátil se z louky na rozpraskané dláždění. Jeho kroky dutě zněly místy kdysi zvučícími hlasy a smíchem davů. Kdyby chtěl, mohl by se pohybovat tiše jako plíživá se kočka.

Mraky se roztrhly a měsíční lampa spustila dolů paprsek, který ho donutil k zamžikání. Rozpadající se zdivo jeho skrýše vrhalo na všech stranách v měsíčním světle chladné a zubaté stíny, které by se komukoli určitě zdály matné, ale jemu zářily na dláždění jako namalované světélkující barvou.

Vyndal z vnitřní kapsy kožené bundy brýle proti slunci a nasadil si je. Teď už to bylo lepší.

Chvilí váhal. Nebyl si jistý, co se zbytkem noci. Měl v podstatě jen dvě možnosti: strávit zbývající předjitní hodiny s živými nebo s mrtvými. Tentokrát byla volba ještě snazší než obvykle, neboť v současné náladě dával přednost mrtvým.

Vystoupil ze stínu do svitu měsíce, který se podobal obrovskému nakloněnému rozbitému kolu a zamířil k rozpadající se budově, kde choval své mrtvé. Svou sbírku.

* * *

"Šedesát čtyři minuty," řekla Gina, když se podívala na své hodinky Rolex s růžovým koženým páskem. "Tenhle případ by mohl dělat problémy."

Jonas nemohl věřit, jak rychle teď ubíhá čas. Ale v situacích, kdy rozdíl mezi životem a smrtí se měří minutami a vteřinami, tomu tak bylo vždycky.

Podíval se na krev, spíš modrou než rudou, jak protéká průhlednou plastikovou trubičkou k bzučícímu přístroji pro mimotělní krevní oběh. Průměrné lidské tělo obsahuje pět litrů krve. Po celou dobu práce resuscitačního týmu bude těch pět litrů opakovaně recyklováno, zahříváno a znovu a znovu filtrováno.

Ken Nakamura stál u světelné tabule a studoval rentgeny hlavy a hrudníku a sonogramy, pořízené v letecké ambulanci při rychlosti dvě stě devadesát kilometrů za hodinu, na cestě ze základny v San Bernardino do nemocnice na Newport Beach. Kari, skloněná nízkou nad pacientovým obličejem, a zkoumala oftalmoskopem jeho oči, hledala známky nebezpečného nitrolebečního tlaku v důsledku tvorby tekutiny v mozku.

S Helžinou pomocí naplnil Jonas několik injekčních stříkaček velkými dávkami různých odstraňovačů a lapačů volných radikálů. Vitaminy E a C jsou velmi účinné a mají tu výhodu, že jsou to přírodní substance, ale on chtěl aplikovat ještě několik dalších preparátů.

Volné radikály jsou rychle se pohybující nestálé molekuly, které proudí tělem a působí chemické reakce, čímž poškozují většinu buněk, s nimiž přijdou do styku. Současná teorie má za to, že jsou prvotní příčinou lidského stárnutí, což vysvětluje, proč přírodní neutralizátory volných radikálů, jako vitaminy E a C, povzbuzují imunitní systém a u dlouhodobých uživatelů podporují mladistvější vzhled a vyšší úroveň energie. Volné radikály jsou vedlejším produktem normálních metabolických procesů a jsou v systému neustále přítomné. Ale když je tělo na delší dobu zbavené přílivu okysličené krve, tvoří se v něm i v případě, když je chráněné podchlazením, obrovská množství volných radikálů, přesahující všechno, s čím se v tomto směru tělo normálně vyrovnává. Když srdce začne znova tlouci, obnovený krevní oběh prožene tyto destruktivní molekuly mozkem, kde je jejich účinek zničující.

Ale vitamínové a chemické lapače a zametače se postarají o volné radikály dřív, než způsobí jakoukoli nenapravitelnou škodu - jak alespoň doufali.

Jonas zavedl tři injekční stříkačky do různých vstupů, které živily hlavní intravenózní linku v pacientově stehně, avšak

zatím ještě obsah neinjektoval.

"Šedesát pět minut," řekla Gina.

To už je pořádně dlouho mrtvý, pomyslel si Jonas.

Bylo to velice blízko rekordní hranice úspěšné resuscitace.

Navzdory chladu v sále Jonas cítil, jak mu na hlavě pod řidnoucími vlasy vyráží pot. Vždycky to příliš prožíval, vždycky znova ho to rozrušilo. Někteří jeho kolegové s přílišným soucitem nesouhlasili. Věřili, že rozumná perspektiva může být zajištěna jen udržováním profesionálního odstupů mezi lékařem a těmi, které léčí. Ale žádný pacient přece není jenom pacientem. Každého někdo miluje a potřebuje. Jonas si byl ostře vědom, že kdyby zklamal pacienta, zklamal by nejenom jeho, způsobil by bolest a utrpení široké síti příbuzných a přátel. Kdykoli léčil někoho jako Harrisona, o němž prakticky nic nevěděl, začal si představovat životy spojené s životem pacienta a cítil se před nimi stejně zodpovědný, jako kdyby je intimně znal.

"Ten chlapík vypadá čistě," otočil se k němu Ken od rentgenových snímků a sonogramů. "Žádné polámané kosti.

Žádná vnitřní zranění."

"Ale ty sonogramy dělali až potom, co zemřel," poznamenal Jonas, "takže neukazují orgány v činnosti."

"Správně. Uděláme pár snímků, jakmile obživne, abychom se ujistili, že nemá nic roztrženého. Ale zatím to vypadá dobře."

Kari Dowellová se napřímila od prohlídky mužových očí a řekla: "Může tu být otřes mozku. Těžko soudit z toho, co vidím!"

"Šedesát šest minut."

"Teď už jde o vteřiny. Lidi, buďte připraveni," řekl Jonas, i když věděl, že jsou připraveni.

Chladný vzduch se mu nemohl dostat k hlavě kvůli chirurgické čepici, ale přesto mu na temeni vyrážel ledový pot a tělem mu proběhlo zachvění.

V rytmu umělého pulzu přístroje pro mimotělní krevní oběh začala proudit průhlednou plastikovou trubičkou intravenózní linky do těla žílou ve stehně na třicet sedm stupňů zahřátá krev.

Jonas zatlačil písty všech tří injekčních stříkaček do poloviny, čímž zavedl masivní dávky odstraňovačů volných radikálů do první krve, která začala protékat linkou. Čekal necelou minutu a pak stiskl písty na doraz.

Helga už podle jeho instrukcí připravila další tři injekční stříkačky. Odstranil z intravenózních vstupů prázdné a nasadil plné, aniž by injektoval jejich obsah.

Ken přistrčil přenosný defibrilační přístroj blíž k pacientovi. Po oživení, pokud Harrisonovo srdce dostane do fibrilace a začne bít nepravidelně nebo chaoticky, může být přinuceno k normálnímu rytmu elektrickým šokem. To je však strategie poslední naděje, protože prudká defibrilace by případně mohla mít vážný nepříznivý důsledek pro pacienta, který jako nedávno probuzený ze smrti je ve výjimečně křehkém zdravotním stavu.

Kari se podívala na digitální teploměr: "Tělesná teplota stoupla jen na třináct celých, tři desetiny stupně."

"Šedesát sedm minut," hlásila Gina.

"Jde to příliš pomalu," řekl Jonas.

"Vnější teplo?"

Jonas zaváhal.

"Měli bychom to udělat," radil Ken.

"Třináct celých osm," řekla Kari.

"Tímhle tempem," řekla Helga starostlivě, "přetáhneme osmdesát minut dřív, než se dostane na teplotu, při které by srdce mohlo naskočit."

Pod prostěradlo operačního stolu byly položeny nahřívací podušky už předtím, než pacienta přivezli, a byly nasměrovány podél jeho páteře.

"Tak dobře," řekl Jonas. "Ale opatrně!"

Kari stiskla vypínače nahřívacích podušek a upravila ukazatele termostatu.

Potřebovali sice tělo zahřát, ale z příliš rychlého zahřátí by mohly vzniknout problémy. Každá resuscitace je provazolezecký výkon na vysokém laně.

Jonas se staral o injekční stříkačky u intravenózních vstupů: aplikoval nové dávky vitaminů E a C s dalšími preparáty. Pacient ležel nepohnutě, byl bledý. Připomínal Jonasovi figurínu v životní velikosti v nějaké staré katedrále: vyhublé tělo Kristovo, vytesané umělcem z bílého mramoru, tak jak pohřben odpočíval před nejúspěšnější resuscitací všech dob.

Protože Kari Dowellová kvůli oftalmologickému pozorování zdvihla oční víčka, měl teď otevřené oči. Dívaly se na strop, aniž by viděly a Gina do nich kapátkem vpravovala umělé slzy, aby zorničky nevyschly. Během práce si tichounce pobrukovala písničku "Malá surfařka". Fandila totiž Beach Boys.

Jak se dalo očekávat, v očích mrtvolky nebyl zřejmý šok ani strach. Dal se z nich vyčíst téměř vyrovnaný výraz, v němž bylo trochu údivu. Harrison vypadal, jako kdyby v okamžiku smrti spatřil něco, co ho povzbudilo.

Gina skončila práci s kapátkem a zkontrolovala čas. "Šedesát osm minut."

Jonas pocítil šílené nutkání vyzvat ji, aby mlčela. Jako by tím, že nebude hlásit každou prošlou minutu, se mohl nějak zastavit čas.

Přístrojem pro mimotělní oběh vtékala a vytékala krev.

"Šestnáct celých šest," řekla Helga tak stroze, jako kdyby kárala mrtvého muže za to, že se loudá se zahříváním.

Rovné čáry na EKG.

Rovné čáry na EEG.

"Tak dělej," naléhal Jonas. "Dělej, dělej!"

* * *

Nevstoupil do muzea mrtvých jedněmi z horních dveří, nýbrž bezvodou lagunou. V mělké proláklíně ležely doposud na rozpraskaném betonu tři gondoly. Byly to modely pro deset pasažérů, kdysi dávno vyklopené z dráhy s těžkým řetězovým pohonem, po níž kdysi vozily své bavící se pasažéry. I v noci a se slunečními brýlemi na očích přesně rozeznával jejich přídě. Neměly tvar labutích krků jako pravé gondoly v Benátkách, nesly na sobě ručně vyřezávané, křiklavě pomalované, kdysi snad strašidelné, ale teď rozpraskané, zašlé a oprýskané šklebící se příšery. Dveře, které se v lepších časech hladce otvíraly kdykoli se přiblížila gondola, už neměly motorový pohon. Jedny byly natrvalo otevřené, druhé zavřené, visely jen na dvou ze čtyř zrezivělých pantů. Za otevřenými dveřmi bylo vidět ústí nějakého tunelu mnohem černějšího než okolní noc.

Sundal si sluneční brýle. V téhle tmě je nepotřeboval.

A nepotřeboval ani baterku. Viděl i tam, kde se z normálního člověka stával slepec.

Betonová propust, kterou se kdysi pohybovaly gondoly, byla devadesát centimetrů hluboká a dva a půl metru široká. Mnohem užší kanál ve dnu obsahoval zrezivělý řetězový hnací mechanismus - dlouhou řadu tupých, zahnutých, patnáct centimetrů vysokých háků, které táhly čluny tak, že byly zaklesnuté do ocelových ok na spodku trupů. Když byla atrakce v provozu, byly háky zakryté vodou, což přispívalo k iluzi, že gondoly opravdu plují samy. Teď vypadaly jako tlusté ostny na zádech obrovského prehistorického plaza.

Svět živých, proběhlo mu hlavou, je vždycky plný klamu. Pod klidným povrchem vykonávají své tajné úkoly ošklivé mechanismy.

Kráčel hlouběji do nitra budovy. Postupné svažování propusti se ze začátku dalo sotva postřehnout, ale on je vnímal, šel tudy už mnohokrát.

Nad ním po obou stranách kanálu se táhly asi metr široké betonové servisní chodníky. Dál už byly stěny tunelu nabarvené na černou, aby tvořily světlou pohlcující pozadí pro přihlouplé divadlo, které se před nimi odehrávalo. Chodníky se na některých místech rozšiřovaly ve výklenky, někdy i v celé místnosti. Když byla atrakce ještě v provozu, byly výklenky vyplněné scénkami, určenými pro pobavení nebo vystrašení, nebo pro obojí zároveň. Byli tu instalováni duchové a skřítky, strašidla a příšery, šílenci se sekýrami, stojící nad ležícími těly svých bezhlavých obětí. V jednom výklenku velikém jako celá místnost se rozkládal pečlivě zhotovený hřbitov, plný kráčejících mrtvol. V jiném vystupovali z velkého, přesvědčivě vyhlížejícího létajícího talíře krvežízniví mimozemšťané se žraločními zuby v obrovských hlavách. Robotí postavy dělaly grimasy, vztyčovaly se a hrozily kolem plujícím divákům hlasy z magnetofonové pásky, v donekonečna se opakujících minivystupech provázených výhrůžnými slovy a skřeky. Ne, donekonečna ne. Teď už bylo všechno to tam, odklizené veřejnými odvozci šrotu, agenty věřitelů nebo metaři.

Nic není věčné.

Nic není věčné kromě smrti.

Tricet metrů pod vchodovými dveřmi došel na konec první sekce řetězového pohonu. Podlaha tunelu, která dosud klesala jen nepozorovaně, se teď prudce sklonila dolů v úhlu asi třiceti pěti stupňů do naprosté temnoty. Tady se gondoly vyvlekaly z tupých háků a s kymácením, z něhož se zvedal žaludek, sjely padesátimetrovým skluzem a s obrovským cáknutím, které na kůži promočilo vpředu sedící pasažéry, se dole zařizly do hladiny bazénu - k velkému potěšení těch šťastných - nebo chytrých -, kteří si zajistili místo vzadu.

Protože nebyl jako normální lidé a měl jisté zvláštní schopnosti, viděl část cesty dolů svahem i v naprosté tmě - ačkoli ani jeho zrak nebyl s to dohlédnout až úplně dolů na dno. I jeho noční kočičí vidění mělo své meze: v okruhu čtyř až pěti metrů viděl jasně jako ve dne, ale vzdálenější předměty byly čím dál rozmazanější a stínovější, až asi ve vzdálenosti třinácti až šestnácti metrů všechno pohltila temnota.

Naklonil se dozadu, aby udržel rovnováhu na příkrém svahu, a začal sestupovat do útrob opuštěného panoptika. Nebál se ničeho, co ho dole očekávalo, jeho už nemohlo vylekat vůbec nic. Koneckonců on sám byl smrtonosnější a krutější než cokoli, čím mu tento svět mohl hrozit.

V půli sestupu k dolní místnosti zachytil pach smrti. Stoupal k němu v proudech chladného, suchého vzduchu a nesmírně ho vzrušoval. Žádný parfém, byť sebezvácenější, ho nemohl vzrušit tak hluboce, jako tato podivná, sladká vůně rozkládajícího se masa - dokonce ani tehdy, když byl nanesen na něžné hrdlo krásné ženy

* * *

Pod halogenovými lampami útočily povrchy z nerezavějící oceli a bílého smaltu v operačním sále poněkud tvrdě na oči - asi tak, jako geometrická konfigurace arktické krajiny v záři zimního slunce. Zdálo se, že se v místnosti ochladilo. Jako by teplo proudící do Harrisona z něho vyhánělo mrtvolný chlad a sráželo teplotu vzduchu. Jonas Nyebern se zachvěl. Helga zkontrolovala digitální teploměr, přilepený na pacienta: "Tělesná teplota stoupla na dvacet jeden stupeň."

"Sedmdesát dvě minuty," hlásila Gina.

"Už jedeme na rekord," řekl Ken. "Dějiny lékařství, Guinnessova kniha světových rekordů, vystoupení v televizi, knihy, filmy, trička s našimi tvářemi, klobouky, zahradní sádroví trpaslíci s našimi podobami."

"Některé psi oživil až po devadesáti minutách," připomněla mu Kari.

"To ano," řekl Ken, "ale to byli psi. A kromě toho byli tak zřízení, že honili kosti a zahrabávali si auta."

Gina a Kari se tiše zasmály, zdálo se, že vtip rozbil napětí pro všechny kromě Jonase. Ten se nikdy nedokázal v průběhu resuscitace ani na chvíli uvolnit, přestože věděl, že se jako lékař může dostat do takového napětí, že už nebude podávat špičkový výkon. Kenova schopnost uvolnit u kolegů alespoň trochu nervového napětí byla obdivuhodná a vlastně ve prospěch pacienta. Ale Jonas naproti tomu nebyl schopen udělat něco podobného uprostřed bitvy.

"Dvacet dva stupňů, dvacet tři stupně."

Byla to bitva. Protivníkem byla smrt, chytrá, mocná a nelítostná. Pro Jonase nebyla smrt jen patologickým stavem,

pouhým nevyhnutelným osudem všeho živého. Byla reálnou bytostí, krácející světem, ne onou mýtickou postavou v bílém hávu s kostliveckým obličejem schovaným ve stínu kapuce, ale přesto Smrtí s velkým S.

"Sedmdesát tři minut," hlásila Gina.

Jonas zavedl do žíly další dávku k odstraňování volných radikálů.

Věděl, že jeho víra ve Smrt jako nadpřirozenou sílu s vlastní vůlí a vědomím, jeho jistota, že někdy kráčí po zemi v ztělesněné podobě, jeho uvědomování si její neviditelné přítomnosti v této místnosti by právě teď jeho kolegům mohla připadat jako hloupá pověra. Mohli by v tom dokonce vidět i příznak psychické nevyrovnanosti nebo dokonce počinající duševní choroby. Jonas byl ale v tom směru pevně přesvědčen o svém zdraví. Koneckonců, jeho víra ve Smrt byla založena na empirických důkazech. On skutečně spatřil nenáviděného nepřítele, už když mu bylo sedm let. Slyšel ho mluvit, díval se mu do očí, cítil jeho smrdutý dech, cítil na své tváři jeho ledový dotyk.

"Dvacet čtyři stupně."

"Připravte se," řekl Jonas.

Teplota pacientova těla se blížila dolní hranici, nad níž může reanimace začít každým okamžikem. Kari dokončila plnění injekční stříkačky efedrinem a Ken spustil defibrilátor, aby se nabil. Gina otevřela kohoutek nádoby se směsí kyslíku a kyslíčniku uhlíčitého, namíchanou speciálně pro resuscitační procedury a zvedla masku dýchacího přístroje, aby se ujistila, že funguje.

"Dvacet čtyři čtyři," řekla Helga. "Dvacet pět."

Gina se podívala na hodinky "Bude to ... sedmdesát čtyři minut."

* * *

Na konci dlouhého svahu vstoupil do jeskyňovité místnosti, velké jako letecký hangár. Kdysi tu stálo Peklo, postavené podle ubohé představivosti navrhovatele zábavního parku, s plynovými plameny olizujícími betonové skály po obvodu jeskyně.

Plyn byl už dávno vypnut a Peklo bylo teď tmavé jako dehet. Pro něho ale samozřejmě nikoli.

Pomalu postupoval po betonové podlaze, rozpůlené dalším kanálem s řetězovým pohonem. Gondoly se tam pohybovaly po vodní ploše, která s pomocí chytrého osvětlení a bublajících vzduchových trubíc, napodobujících vařící se olej, budila dojem ohnivého jezera. Jak kráčel, vychutnával každou vteřinou nádherné štiplavější pach rozkladu.

Kdysi stálo na vyvýšených místech tucet mechanických démonů. Roztahovali obrovská netopýří křídla, zírali dolů žhnoucíma očima, které v pravidelných intervalech spalovaly projíždějící gondoly neškodnými rudými laserovými paprsky. Jedenáct démonů bylo odvléčeno a prodáno konkurenčním zábavním podnikům nebo do odpadu. Z neznámých důvodů ale jeden ďábel zůstal - mlčenlivá nehybná hromada rezivělého kovu, moly prožrané látky potřáhaného plastiku a žluklým šmírem zanesených hydraulických mechanismů. Pořád ještě čněl na skalnaté špičce ve dvou třetinách vysoké místnosti, spíš dojemný než strašlivý.

Když procházel pod tou ubohou pouťovou postavou, pomyslel si: já jsem jediný opravdový démon, který kdy byl a bude na tomto místě. A to ho potěšilo.

Před mnoha měsíci přestal na sebe myslet pod svým křestním jménem. Přijal jméno ďábla, o němž četl v knize o satanismu. Vassago, jeden ze tří nejmocnějších ďábelských knížat Pekla, který podléhá pouze Jeho Satanskému Veličenstvu. Líbil se mu zvuk toho jména. Když je řekl nahlas, klouzalo mu z jazyka tak snadno, jako by nikdy jiné jméno neměl.

"Vassago."

A v těžkém podzemním tichu k němu dolehla ozvěna, odražená od betonových skal: "Vassago."

* * *

"Dvacet šest celých, čtyři desetiny stupně."

"Už by to mělo přijít," ozval se Ken.

Kari zkontrolovala monitory: "Rovné čáry, pořád rovné čáry."

Její dlouhý labutí krk byl tak štíhlý, že Jonas viděl, jak jí rychle tepe puls v krční tepně.

Podíval se dolů na krk mrtvého muže. Po tepu ani památky.

"Sedmdesát pět minut," ohlásila Gina.

"Jestli přijde k sobě, je to už teď oficiální rekord," řekl Ken. "Budeme nuceni oslavovat, opít se, pozvracet si boty - zkrátka zesměšnit se, jak náleží."

"Dvacet sedm dva."

Jonas byl tak zklamaný, že nemohl promluvit - bál se, že by řekl něco sprostého nebo by tiše, ale divoce zavrčel vzteky. Udělala všechny správné věci, a přece prohrávali. Prohrával nerad. Nenáviděl smrt. Nenáviděl meze moderní medicíny, a vůbec všechny meze lidského vědění i svou vlastní nedokonalost.

"Dvacet sedm stupňů, sedm desetin."

V té chvíli mrtvý muž zalapal po dechu.

Jonas se otočil a podíval se na monitory.

EKG ukázal křečovitě pohyby srdce.

"A je to tady," řekla Kari.

* * *

Roboti postavy zatracenců, kterých v době rozkvětu Pekla byla víc než stovka, byly pryč spolu s jedenácti z dvanácti démonů. Ty tam zůstaly i nářky a bědování, vysílané mřížkovými reproduktory v jejich ústech. Místnost však bez ztracených duší nezůstala. Jen se teď stala domovem něčeho případnějišího, než byli roboti, něčeho opravdovějšího: hostila Vassagovu sbírku.

Uprostřed místnosti čekal Satan v celém svém majestátu, divoký a obrovitý. Sídlem masivní sochy samotného Knížete temnot byl kruhový otvor v podlaze o průměru pět až pět a půl metru. Nebylo ho vidět od pasu dolů, ale od pánve po zahnuté rohy měřil přes devět metrů. Když byl lunapark v provozu, čekala obludná socha v jedenácti metrech hluboké díře skrytá pod jezerem a periodicky se vynořovala ze svého brlohu. Stékala z ní voda, obrovské oči žhnuly, příšerné čelisti usilovně pracovaly. Skřípaly tesáky, kmital rozeklaný jazyk, hřmělo varování: "Zanechte vši naděje, kdo vstupujete," - a vždycky nakonec zaburácel zlověstný chechtot.

Když byl Vassago ještě dokonale živý, v dobách než se stal občanem pomezí mezi dvěma světy, jel na gondolách několikrát jako malý chlapec. Tenkrát ho mohl ten vyřezávaný ďábel ještě vystrašit, zejména svým příšerným smíchem. Kdyby ale stroj překonal léta rezivění a náhle přivedl tu kdákající příšeru znovu k životu, na Vassaga by to už neudělalo žádný dojem. Byl už dost starý a zkušený, aby věděl, že Satan se nedokáže smát.

Zastavil se u paty do výše se tyčícího Lucifera a prohlížel si ho se směsí pohrdání a obdivu. Bylo to směšné, ano, pouťový klam, vhodný jako terč pro dětské míčky nebo výzva pubertálním holkám, aby měly důvod ječet a hledat ochranu v náručí svých usklíbabajících se kluků. Musel však připustit, že je to talentovaný výtvar, protože tvůrce nezůstal u tradičního pojetí Satana jako zvrhlého trýznitele lidských duší s úzkým obličejem, ostrým nosem, s dozadu od hlubokých koutů ulízanými vlasy a s absurdní koží bradkou na špičaté bradě. Tahle bestie byla vskutku hodná svého jména: zčásti plaz, zčásti hmyz, zčásti člověk dost odporný na to, aby vzbuzoval respekt, tvor zkombinovaný z natolik známých reálií, aby vypadal jako skutečný, a natolik cizorodý, aby z něho šel strach. Mnohaletý prach, vlhko a plíseň mu dodaly patinu, která zjemnila křiklavé pouťové barvy a propůjčila postavě autoritu jedné z těch obrovských kamenných soch egyptských bohů, nalezených, v pískem zasypáných prastarých chrámech hluboko pod pouštními dunami.

I když Vassago nevěděl, jak Lucifer doopravdy vypadá, a i když předpokládal, že praotec lží bude mnohem strašlivější a mocnější než tato pouťová verze, pokládal nestvůru z plastiku a polystyrénu za dostatečně působivou, aby ji učinil středem tajné existence, kterou vedl ve své skrýši. U její základny, na suché betonové podlaze vypuštěného jezera, naaranžoval svou sbírku částečně pro vlastní potěšení a pobavení, ale také jako oběť bohu hrůzy a bolesti.

Nahá rozkládající se těla sedmi žen a tří mužů byla vystavena tak, aby co nejvíce vynikla. Jako kdyby šlo o deset skvělých soch jakéhosi perverzního Michelangela v nějakém světově proslulém muzeu smrti.

* * *

Jediné mělké vydechnutí, jeden krátký záchvěv srdečního svalu a mimovolná nervová reakce, která způsobila, že sebou pravá paže trhla a prsty se křečovitě otevřely a sevřely jako nohy hynoucího pavouka - to byly jediné známky pacientova života, než znovu zaujal ztuhlou a bezhlesou pozici mrtvých.

"Dvacet osm stupňů, dvě desetiny," řekla Helga.

"Defibrilátor?" zeptal se Ken Nakamura.

Jonas zavrtěl hlavou. "Jeho srdce nemá fibrilaci. Vůbec nebije. Počkej."

Kari sevřela pevněji injekční stříkačku: "Víc efedrinu?"

Jonas se upřeně díval na monitory. "Počkej. Nechceme ho vzkřísit jenom proto, abychom ho přecpali léky a způsobili mu infarkt."

"Sedmdesát šest minut," řekla Gina energickým, bezdechým, vysoce vzrušeným hlasem, jako kdyby hlásila skóre při plážovém volejbalu.

"Dvacet devět stupňů."

Harrison znova zalapal po dechu. Jeho srdce se zachvělo a vyslalo řadu hrotů na obrazovku elektrokardiografu. Celé tělo sebou několikrát trhlo a pak zase následovaly rovné čáry.

Ken uchopil držadla kladného a záporného polštářku defibrilátoru a podíval se tázavě na Jonase.

"Dvacet devět tři," hlásila Helga. "Je ve správné teplotní oblasti a chce obžít." "

Jonas cítil, jak mu po pravém spánku a po čelisti stéká rychlostí stonožky kapička potu. Ze všeho nejhorší je čekat.

Jenže je nutno dát pacientovi možnost, aby se nastartoval sám, a neriskovat zbytečně použití tvrdších technik nucené reanimace.

Třetí záchvěv srdeční aktivity se projevil na monitoru kratší řadou hrotů, než byla ta dřívější, a nebyl doprovázen činností plic jako předtím. Také nebylo vidět žádnou svalovou kontrakci. Harrison ležel bez hnutí a studený jako dřív.

"Není schopen udělat ten skok," řekla Kari Dowellová.

Ken souhlasil. "Ztratíme ho."

"Sedmdesát sedm minut," řekla Gina.

Neleží čtyři dny v hrobě jako Lazar, než ho Ježíš vzkřísil, pomyslel si Jonas, to ne, ale nicméně je už dost dlouhou dobu mrtvý.

"Efedrin," řekl Jonas.

Kari mu podala injekční stříkačku a on rychle vstříkl dávku týmž nitrožilním vstupem, jaký použil předtím pro injektování odstraňovačů volných radikálů do pacientovy krve.

Ken zvedl kladný a záporný polštářek defibrilátoru a postavil se nad pacienta, připravený dát mu šok, bude-li to třeba.

Mohutná dávka efedrinu, silného účinného hormonu, výtažku z adrenálních žláz ovcí a skotu, který někteří resuscitační specialisté nazývají "oživovač", zasáhla Harrisona stejně tvrdě jako elektrický šok, který se mu chystal dát Ken Nakamura. Vyrazil z něho stuchlý dech hrobu, zalapal po vzduchu, jako by se ještě topil v ledové vodě, prudce se otřásl a jeho srdce začalo tlouci jako srdce králíka, který má těsně za ocasem lišku.

* * *

Vassago naaranžoval každý kus své morbidní sbírky s neběžnou péčí. Nebylo to jen deset mrtvol, pohozených bez veškerých ohledů na beton. Miloval smrt se stejným zanícením, s nímž Beethoven miloval hudbu, se stejnou

vášnivostí, s níž byl Rembrandt oddán svému umění. Smrt je koneckonců darem, který Satan přinesl obyvatelům Rajské zahrady, darem, zamaskovaným jako něco krásného. Je Dárce smrti a jeho je věčné její království.

Na každou tkáň, které se dotkla smrt, je třeba pohlížet s úctou, jakou chovají zbožní katolíci ke svátosti oltářní. Tak jako se říká, že jejich Bůh žije v tenké oplatce z nekvašeného těsta, tak je možné vidět tvář Vassago Neodpouštějícího boha všude, kde zavládl rozklad a zkáza.

Prvním tělem u nohou devítimetrového Satana bylo tělo Jenny Purcelové, dvaadvacetileté číšnice, která pracovala ve večerní směně v malé restauraci, napodobující styl padesátých let, kde hrací automat vyhrával Elvise Presleyho, Chucka Berryho, Lloyda Price, Plattery, Buddy Hallyho, Connie Francisovou a bratry Everlyovy. Když tam Vassago zašel na hamburger a na pivo, řekla si Jenny, že vypadá prostě senzačně v těch černých šatech. I v noci má na očích sluneční brýle, které si nemíní sundat! Svým dětským obličejem, zdůrazněným kontrastující energickou dolní čelistí a mírně krutými ústy, se trochu podobal mladému Elvisovi. Jak se jmenuješ, zeptala se, a on řekl Vassago, a ona řekla Jaké máš křestní jméno, a on řekl To je všechno, křestní jméno i příjmení, což ji zřejmě zaujalo, a vydráždilo její představitost, řekla Cože, myslíš jako Cher má jenom jedno jméno, nebo Madonna nebo Sting?

Díval se na ni tvrdě za tmavými skly svých brýlí a řekl Jo. Dělá ti to nějaký problémy? Nedělalo ji to žádné problémy. Ve skutečnosti ji to k němu přitahovalo. Řekla si, že je "takový zvláštní", ale jak "zvláštní" opravdu je, objevila teprve později.

Všechno na Jenny mu v jeho očích připadalo na běhnu, a tak když ji zabil dvaceticentimetrovým stiletem, vbodnutým pod žebra rovnou do srdce, naaranžoval ji do pozice, vhodné pro sexuálně nevázanou prostopášnici.

Nejprve ji svlékl do naha a upevnil do sedu se široce roztaženými nohama a zdviženými koleny. Útlá zápěstí jí přivázal ke kolenům, aby tělo nepadlo na záda. Pak jí silným provazem stáhl hlavu dopředu, dále, než by to mohla udělat zaživa, a brutálně jí promáčkl břicho. Provaz pak omotal kolem stehů, takže se navěky musela dívat na šterbinu mezi svými nohama a přemýšlet o svých hříších.

Jenny se stala prvním kusem jeho sbírky. Byla mrtvá už asi devět měsíců, svázaná jako šunka uložená ve stodole v láku. Zbyla z ní vlastně jen zvadlá mumifikovaná slupka, která už nezajímala červy ani jiné agenty rozkladu. Už nepáchla tak jako dřív.

Opravdu, ve své podivné pozici, scvrklá do koule, jak se rozložila a vyschla, se podobala lidské bytosti tak málo, že bylo těžké o ní uvažovat jako o někom, kdo byl kdysi člověkem, a tak bylo stejně těžké o ní uvažovat jako o mrtvé osobě. Zdálo se, že v jejích ostatcích už smrt nesídlí. A tak přestala být pro Vassaga mrtvolou a stala se pouhou kuriozitou, podivnou věcí, která mohla být neživá odevždycky. Ačkoli tvořila počátek sbírky, zajímal se teď o ni už jen minimálně.

Fascinovala ho pouze smrt a mrtví. Živí ho zajímali jen potud, pokud v sobě nesli zralý příslib smrti.

* * *

Pacientovo srdce oscilovalo mezi mírnou a těžkou tachykardií, od dvaceti do více než dvě stě třiceti tepů za minutu. Šlo o přechodný stav, důsledek efedrinu a poklesu tělesné teploty. Jenže to na přechodný stav nevypadalo. Při každém zrychlení ukazoval EKG stupňující se arytmií, která mohla vést jenom k srdeční zástavě.

Jonas už se nepotil, byl teď klidnější. Rozhodnutí bojovat se smrtí bylo přece už učiněno - teď se jen naplňovalo.

"Raděj to tedy spust'!" řekl.

Nikdo nebyl na pochybách, že komu mluví. Ken Nakamura přitiskl studené polštářky defibrilátoru na pacientovu hrud', obemkl jimi pacientovo srdce. Po elektrickém výboji tělo prudce nadskočilo a udeřilo o stůl, jako když železná palice udeřilo do kožené pohovky.

Jonas se podíval na elektrokardiograf právě v okamžiku, kdy Kari četla význam světelných hrotů, běžajících přes obrazovku. "Pořád ještě dvě stě za minutu, ale rytmus je teď ... stálý Ano, stálý!"

Také elektroencefalograf ukazoval mozkové vlny alfa a beta v rámci normálních parametrů člověka v bezvědomí.

"Činnost plic spontánní," řekl Ken.

"Dobře," rozhodl Jonas, "ať dýchá. Zajistěte, aby do mozkových buněk dostal co nejvíce kyslíku."

Gina okamžitě přiložila k Harrisonovu obličejí kyslíkovou masku.

"Tělesná teplota třicet dva celých, dvě desetiny stupně," hlásila Helga.

Pacientovy rty byly pořád ještě namodralé, ale stejné zabarvení pod nehty zmizelo.

Pomaloučku se vracela barva i do celého těla, které už ztratilo mrtvolnou ochablost. Jak se do Harrisonových podchlazených končetin vracel cit, rozbolavěl konečky nervů, což způsobovalo tiky a cukání.

Oči pod zavřenými víčky se obracely sem a tam, což byla jasná známka REM spánku - spánku rychlých pohybů očních. Něco se mu zdálo.

"Sto dvacet tepů za minutu," řekla Kari, "a klesá to ... a teď je to už úplně rytmické ... a stálé."

Gina se podívala na hodinky a překvapeně vydechla: "Osmdesát minut."

"A sakra," řekl Ken obdivně, "to je o deset minut víc, než poslední rekord."

Jonas jen krátce zaváhal, než zkontroloval hodiny na stěně. Pak udělal oficiální prohlášení pro magnetofonový záznam:

"Pacient úspěšně resuscitován v devět hodin, třicet dva minut, čtvrtého března v pondělí večer."

Přidušeně mumlané vzájemné gratulace, doprovázené úsměvy úlevy, bylo to nejbližší triumfálnímu jásotu na opravdovém bojišti, co okolnosti připouštěly. Lékaře nekrotila skromnost - jenom si uvědomovali Harrisonův kritický stav. Vyhráli bitvu se smrtí, ale pacient ještě nenabyl vědomí. Dokud se neprobudí a nebudou moci přezkoušet a zhodnotit výkonnost jeho myšlení, je tu pořád ještě možnost, že byl vzkříšen jen k životu naplněnému úzkostí a zoufalstvím, k životu v tragické duševní omezenosti způsobené poškozením mozku.

* * *

Vassago, vzrušený kořeným parfémem smrti v betonové podzemní pustině, obdivně obcházel svou sbírku,

uspořádanou do kruhu kolem obrovského Lucifera.

Jedno číslo z mužských exponátů získal, když měnil píchlou pneumatiku v noci na Ortegově dálnici. Další číslo spalo v autě na veřejném parkovišti na pláži. Třetí muž se pokoušel sbalit Vassaga v baru na Dana Point. Ten zapadák dokonce ani nebyl útočištěm teploušů. Chlap byl jenom opilý, zoufalý, osamělý - a neopatrný.

Nic nerozčilovalo Vassaga víc než sexuální potřeby a touhy druhých. Jeho už sex nezajímal, nikdy neznásilnil žádnou z žen, které zabil. Ale jeho zhnusení a zloba, vzbuzované pouhým náznakem sexuality u jiných, nebyly výsledkem žárlivosti. Nevyplyvaly z žádného pocitu, že jeho impotence je kletba nebo dokonce nespravedlivé břemeno. Ne, byl rád, že je prostý chťiče i touhy. Od chvíle, kdy stanul na rozhraní dvou světů a přijal příslib hrobu, nelitoval ztrátu smyslné žádosti. I když si nebyl jistý, proč vlastně ho pouhé pomýšlení na sex někdy dokázalo přivést k zuřivosti, proč ho svůdnické mrknutí, krátká sukně nebo svetr napjatý přes plná ňadra mohly podnítit k mučení a vraždě, domníval se, že je to proto, že sex je tak nerozlučně spojen se životem. Říká se, že vedle pudu sebezáchovy je sexuální touha nejsilnějším lidským motivátorem. Sex tvoří život. A protože právě on nenáviděl život ve všech těch jeho okázalých formách, protože jej nenáviděl tak intenzívně, bylo jen přirozené, že nenáviděl i sex.

Zabíjel raději ženy, protože společnost je provokovala k tomu, aby stavěly na odiv svou sexualitu víc než muže - pomocí líčidel, rtének, lákavých parfémů, odhalujícího oblečení a koketního chování. Z ženské dělohy se přece kromě toho rodí nový život a Vassago se zapřísahal, že zničí život pokaždé, kdy jen bude moci. Právě z ženy pocházela ta věc, kterou sám v sobě nejvíc nenáviděl: jiskra života, která v něm pořád ještě doutnala a bránila mu odebrat se do země mrtvých, kam přináležel.

Zbývajících šest ženských exponátů v jeho sbírce tvořily dvě ženy v domácnosti, jedna mladá advokátka, jedna sekretářka lékaře a dvě univerzitní studentky. I když naaranžoval každou mrtvolu způsobem, odpovídajícím duchu a slabostem osobnosti, která v ní kdysi sídlila, přestože měl značný talent pro mrtvolné umění a užíval zejména chytrých a rozmanitých pomůcek, byl nejvíc potěšen efektem, kterého dosáhl u jedné ze studentek. Více, než u všech ostatních dohromady.

Když k ní došel, zůstal stát a s potěšením z vykonané práce ji pozoroval.

Margaret ...

Poprvé ji uviděl při jedné ze svých nočních toulek ve spoře osvětleném baru blízko univerzitního městečka, kde usrkávala dietní kolu, buď proto, že nebyla dost stará, aby jí nalili pivo jako jejím přátelům, nebo protože prostě nepila alkohol. Řekl si, že to je spíš to druhé.

Vypadala pozoruhodně zdravě a nesvá v tom hospodském rámusu a kouří. I když Vassago byl v druhé půlce místnosti, mohl z jejich reakcí a z mimiky jejího těla usuzovat, že je to dívka plachá, která se ale tvrdě snaží, aby zapadla do party - i když v hloubi duše ví, že do ní nikdy nebude plně patřit. Hluk alkoholem posilované konverzace, cinkání sklenic, hřmící hudba skříně hrající Madonnu, Michaela Jacksona a Michaela Boltona, pach cigaret a vyčichlého piva, vlhké teplo studentské honby za sexem - nic z toho se jí nedotýkalo. Seděla v baru, ale současně jakoby mimo něj, neposkvěněná, a zároveň plná tajemné energie, silnější než celý sál mladých mužů a žen dohromady.

Byla tak vitální, až se zdálo, že z ní energie přímo vyzařuje. Vassago mohl jen stěží uvěřit, že v jejích žilách koluje obyčejná lenivá krev lidstva. Namísto toho čerpalo její srdce zřejmě nejčistší životadárnou esenci a právě tahle vitalita ho teď přitahovala.

Jaké potěšení moci tak sfouknout takový čerstvě hořící plamen života!

Sledoval ji domů z baru, aby zjistil, kde bydlí. Další dva dny chodil po areálu univerzity a sbíral o ní informace tak pilně, jako student, který sbírá materiál na seminární práci.

Jmenovala se Margaret Ann Championová. Byla ve třetím ročníku, jako hlavní obor studovala hudbu. Hrála na klavír, na flétnu, na klarinet, na kytaru a skoro na každý další nástroj, který se jí zalíbil. Byla nejznámější a nejobdivovanější studentkou na hudební fakultě. Vědělo se o ní, že má výjimečné nadání pro skladbu. Ačkoli byla v podstatě plachá, snažila se vyjít ze své ulity, hudba nebyla jejím jediným zájmem. V lehkootletickém týmu platila za druhou nejrychlejší ženu fakultní sestavy a nadšenou závodnici. Psala o hudbě a o filmu do studentského časopisu a byla činná v baptistické církvi.

Její udivující vitalita vyzařovala nejen z potěšení, s jakým psala a provozovala hudbu, nejen z téměř spirituální aury, které si Vassago všiml hned v baru, ale i z jejího fyzického zjevu. Byla neuvěřitelně krásná, se svým tělem sexuálního idolu stříbrného plátna a s obličejem světičky. Čistá plet, dokonalý tvar obličeje. Plné rty, štědrá ústa, blažený úsměv. Průzračné modré oči. Oblékala se skromně, ve snaze zakrýt sladkou plnost svých ňader i kontrastující útlý pas, pevnost boků a dlouhou něžnou linii nohou. Věděl však jistě, že až ji svlékne, najde to, co v ní poznal na první pohled: štědrou roditelku, horkou pec života, v níž by případně mohl být počat a vytvářen nový život nevidané krásy.

Zatoužil, aby byla mrtvá.

Chtěl zastavit její srdce a pak ji po celé hodiny držet, cítit, jak z ní uniká teplo života, dokud nebude studená. Tahle vražda, pomyslel si, by mu konečně mohla zjednat průchod hranicí dvou světů, na níž žil, průchod do říše mrtvých a prokletých, kam patřil a kde dávno toužil být.

Tentokrát udělala Margaret chybu, když šla sama v jedenáct hodin v noci do prádelny obytného komplexu! Mnoho bytů tam měli pronajatých osamělí starší lidé, a protože komplex byl blízko Kalifornské univerzity v Irvinu, také dvojice nebo trojice studentů, kteří se dělili o nájemné. Možná, že právě to složení nájemníků, skutečnost, že šlo o bezpečné a přátelské prostředí i bohaté osvětlení okolí a chodníků, jí společně dávaly falešný pocit jistoty.

Právě začala vkládat špinavé prádlo do jedné z praček, když Vassago vešel do prádelny. Podívala se na něho s překvapeným úsměvem, ale bez zjevného strachu, třebaže byl oblečený celý v černém a i v noci měl na očích tmavé brýle.

Pravděpodobně si myslela, že je to jen univerzitní student, který dává přednost výstřednímu oblečení a chce tímto

způsobem proklamat své buičství a intelektuální nadřazenost. Každá univerzita má spoustu takových typů, je přece snadnější se jako rebelující intelektuál oblékat, než jím doopravdy být.

"Omlouvám se, slečno," řekl, "neuvědomil jsem si, že tu někdo je."

"To je v pořádku. Budu prát jen v jedné pračce," řekla. "Jsou tu ještě dvě."

"Ne, já už mám vypráno, ale když jsem přišel do bytu a vyndal prádlo z koše, scházela mi jedna ponožka. Musela asi zůstat v pračce nebo sušičce. Ale nechtěl jsem překážet. Omlouvám se."

Usmála se trochu víc, možná proto, že si pomyslela, jak je směšné, že takový budoucí James Dean, černě oblečený rebel bez příčiny, je tak zdvořilý - nebo že si takhle sám pere prádlo a hledá ztracené ponožky

Ale to už byl u ní a zasadil jí do obličeje dva tvrdé, ostré údery, po kterých upadla do bezvědomí. Zhroutila se na podlahu z polyvinylových dlaždic jako nějaká další hromádka prádla.

Nabyla vědomí až pod trouchnivějším panoptikem Pekla, když zjistila, že leží v naprosté tmě nahá na betonové podlaze a spoutaná na ruku i na nohu. Nesnažila se vyjednávat o svůj život, jako to dělali některé z dřívějších obětí.

Nepokusila se mu nabídnout své tělo, nepředstírala, že ji vzrušuje jeho krutost a moc, kterou na ní má. Nenabídla mu peníze, ani v dojemném pokusu přeměnit si ho v přítele netvrdila, že mu rozumí a že s ním sympatizuje. Nekřičela, neplakala, nenaříkala, nenadávala. Byla jiná než ostatní, protože našla naději a útěchu v tichých, důstojných modlitbách.

Nemodlila se však proto, aby vyvázla z rukou svého mučitele a mohla se vrátit do světa, ze kterého ji vyrval - jako kdyby věděla, že smrt je nevyhnutelná. Modlila se, aby její rodina měla dostatek síly a vyrovnala se s její ztrátou, aby Bůh opatroval její dvě mladší sestry, a dokonce, aby její vrah dosáhl boží milosti a odpuštění.

Vassago jí rychle začal opovrhovat. Věděl, že láska a slitování neexistují, že to jsou pouhá prázdná slova. On nikdy nepocítil lásku, ani během přebývání ve své nynější hraniční existenci, ani když byl předtím opravdu živý. Často však předstíral, že někoho miluje - otce, matku, nějakou dívku - aby dostal, co chtěl, a oni se vždycky nechali oklamat.

Nechat se oklamat a věřit, že láska existuje v jiných, i když neexistuje v tobě, to je známka osudné slabosti. Vztahy mezi lidmi nejsou ničím jiným než hrou a jen schopnost prohlédnout klam odděluje dobré hráče od neschopných.

Aby jí dokázal, že ho nemůže oklamat a že její bůh je bezmocný, odměnil Vassago její tiché modlitby dlouhým a bolestivým umíráním. Nakonec přece jen začala křičet. Avšak její výkřiky ho neuspokojovaly, protože byly jen výrazem fyzické agonie, nechvěly se strachem ani vztekem, ani zoufalstvím.

Myslel si, že se mu bude víc líbit, až bude mrtvá, ale i potom ji ještě nenáviděl. Několik minut držel její tělo přitisknuté ke svému, cítil, jak z ní prchá životní teplo. Avšak mrazivý postup smrti jejím tělem nebyl tak vzrušující, jak očekával.

Protože zemřela v nezlomné víře ve věčný život, připravila Vassaga o uspokojení vidět v jejich očích hrůzu ze smrti.

Zhnuseně ji od sebe odstrčil.

Ted', dva týdny potom, co s ní Vassago skoncoval, klečela Margaret Championová v demontovaném Pekle jako poslední přírůstek jeho sbírky ve věčné modlitbě. Zůstala vzpřímená, protože byla přivázaná ke kusu železné tyče, kterou vstrčil do díry, vyvrtané v betonu. Ve své nahotě byla naaranžována jakoby odvrácená od obrovského pouťového d'ábla. Přestože byla baptistka, vložil Vassago do jejích mrtvých rukou katolický kříž, neboť se mu líbil víc než prostý kříž. Mrtvá ho držela hlavou dolů, Kristovou trny probodanou hlavou dolů k podlaze. Vlastní Margaretina hlava byla uříznutá a znovu pečlivě přišitá ke krku. Její tělo se sice od Satana odvracelo, obličej ale měla natočený směrem k němu, jakoby v odmítání křížifixu, který tak bezbožně držela v rukou. Její pozice tak symbolizovala pokrytectví, vysmívala se jejímu předstírání víry, lásky a života věčného.

I když Vassago neměl zdaleka tolik potěšení z toho, že Margaret zavraždil, jako z toho, co s ní udělal po její smrti, byl přece jen rád, že se s ní seznámil. Její neústupnost, hloupost a sebeklam způsobily, že její smrt mu dala menší uspokojení, než očekával, alespoň však vzala za své svatozář, kterou kolem ní viděl v baru. Také její rozčilující vitalita byla ta tam. Jedinou energií, která teď sídlila v jejím těle, bylo množství požiračů, kteří se teď živí jejím mrtvým masem, až ji nakonec promění v suchou slupku jako čišníci Jenny na druhém konci sbírky.

Když si prohlížel Margaret, probudilo se v něm známé nutkání. Nakonec se nutkání stalo potřebou. Odvrátil se a zpátky po svých stopách zamířil přes celou obrovskou prostoru k rampě, která vedla vzhůru vstupním tunelem. Normálně by ho výběr nového přírůstku, jeho zabítí a naaranžování do esteticky nejpříhodnější pózy uklidnilo a uspokojilo i na celý měsíc. Ale teď ho už po méně než dvou týdnech něco neodvolatelně nutilo, aby si našel další hodnotnou oběť.

S lítostí stoupal po rampě, pryč z očištné vůně smrti na vzduch, načichlý pachy života jako upír, který je nucen lovit živé, i když dává přednost společnosti mrtvých.

* * *

V deset třicet, téměř hodinu poté, co byl vzkříšen, nabyl Harrison vědomí. Jeho tělesná teplota byla normální, projevy života dobré. A třebaže vzorce mozkových vln alfa a beta ukazovaly na hluboký spánek, nenaznačovaly nic, co by se podobalo komatu.

Když Jonas konečně prohlásil, že pacient je mimo bezprostřední nebezpečí a nařídil, aby ho převezli do samostatného pokoje v pátém patře, rozhodli se Ken Nakamura a Kari Dowellová, že půjdou domů. Jonas nechal u pacienta Helgu s Ginou, doprovodil neurologa a pediatričku do umývárny a potom až k východu na parkoviště personálu. Mluvili o Harrisonovi a o tom, jaké procedury bude třeba zavést ráno, většinou ale probírali různé záležitosti nemocniční politiky včetně klepů o společných známých, jako kdyby právě nebyli zažili zázrak, který by takové banality neměl vůbec připustit.

Noc za skleněnými dveřmi vyhlížela studeně a nehostinně. Začalo pršet. Louže zaplnily všechny prohlubně v chodníku. V odrážené záři světel parkoviště vypadaly jako zrcadla, rozbitá na ostré stříbřité střepy.

Kari se opřela o Jonase, políbila ho na tvář a na chvíli se k němu přitiskla. Zdálo se, jako by chtěla něco říci, ale nemohla najít slova. Odtáhla se, vyhrnula si límec kabátu a vykročila do deště, hnaného větrem.

Ken Nakamura se po chvíli váhání obrátil k Jonasovi: "Doufám, že si uvědomuješ, jaká by to pro tebe byla perfektní partie."

Jonas se deštěm zkrápěnými dveřmi zadíval za ženu, spěchající ke svému autu. Lhal by, kdyby řekl, že nikdy nepohlédl na Kari jako na ženu. I když byla velká a statná tak, že někdy vypadala až hrozivě, nepostrádala půvab ženskosti. Někdy se obdivoval útlosti jejích zápěstí, jejímu ladnému labutímu krku, který se zdál příliš štíhlý, aby unesl hlavu. Intelektuálně a emocionálně byla silnější než vypadala. Jinak by se nebyla mohla vypořádat s obtížemi a překážkami, které se jistě stavěly do cesty jejímu postupu v lékařském povolání, stále ještě ovládaném muži, pro které - v některých případech - šovinismus není ani tak rysem charakteru, ale článkem víry.

"Je třeba ji jen požádat o ruku, Jonasi," řekl Ken.

"Ještě nemůžu, příteli."

"Nemůžeš pro Marion truchlit celý život!"

"Jsou to teprve dva roky."

"To ano, ale někdy přece musíš vstoupit zpátky do života."

"Ještě ne."

"A kdy tedy?"

"Nevím."

Kari Dowellová došla mezitím do půli parkoviště a nasedla do svého auta.

"Nebude čekat do nekonečna," řekl Ken.

"Dobrou noc, Kene."

"Promiň, vidím, že jsem se tě dotkl."

"To je v pořádku," řekl Jonas.

Ken se smutně usmál a otevřel dveře. Poryv větru chrstl křišťálově čisté kapky deště na šedivou dlaždičkovou podlahu. Spěšně vyšel do noci.

Jonas se otočil nazpět, prošel řadou chodeb k výtahům a vyjel do pátého patra.

Ani nemusel Kenovi a Kari říkat, že stráví noc v nemocnici. Věděli, že tam po takhle dramatickém průběhu resuscitace zůstává vždycky. Pro ně byla resuscitační medicína fascinujícím novým oborem, zajímavým vybočením z jejich hlavní práce, cestou k rozšíření odborných znalostí a také k tomu, aby se duševně udrželi v kondici. Každý úspěch tu znamenal hluboké uspokojení, připomínal jim, že se stali lékaři proto, aby léčili. Ale pro Jonase to znamenalo víc. Každá reanimace byla vyhranou bitvou v nekonečné válce se smrtí, nejen aktem léčení. Byl to zároveň akt vzdoru, hněvivá pěst, zdvižená do tváře osudu. Resuscitační medicína byla jeho láskou, vášní, definicí jeho samého, jediným důvodem, aby ráno vstal a šel dál. Svět se totiž jinak pro něho stal příliš bezbarvý a bezúčelný, než aby ho snesl.

Rozeslal žádosti a návrhy na řadu univerzit, chtěl učit na jejich lékařských fakultách výměnou za zřízení resuscitačního výzkumného střediska pod jeho vedením. Věřil, že bude schopen získat pro středisko značnou část peněz, které byly potřeba na jeho financování. Byl dobře známý a velmi vážený jako kardiovaskulární chirurg i jako specialista na resuscitaci a věřil, že brzy dostane místo, po kterém touží. Přemáhala ho ale čím dál větší netrpělivost a nespokojenost s tím, že pořád jenom praktikuje resuscitace. Chtěl studovat důsledky krátkodobé smrti na lidské buňky, chtěl zkoumat mechanismy volných radikálů a jejich odstraňovačů, chtěl testovat své vlastní teorie a hledat nové cesty, jak vyhnat smrt z těch, ve kterých se už zabydlela.

V pátém patře se v pokoji sester dozvěděl, že Harrisona dali na pokoj č. 518. Byl to takzvaný poloprivát, avšak dostatek volných lůžek v nemocnici zajišťoval, že zůstane výhradně k dispozici pro Harrisona tak dlouho, jak bude potřebovat. Když Jonas vkročil do pokoje, Helga a Gina dokončovaly ukládání pacienta tak, aby měl postel dál od dveří, blíž tedd'k deštěm popršenému oknu. Oblékly ho do nemocniční košile a přepojily ho na elektrokardiograf s telemetrickou funkcí, která bude reprodukovat jeho srdeční rytmus na monitoru v pokoji sester. Ze stojanu vedle postele visela láhev čiré tekutiny. Z ní vedla hadička k pacientově levé paži, na které se začaly objevovat podlitiny od nitrožilních injekcí, aplikovaných personálem záchranné služby počátkem večera. Ta čirá tekutina byla glukóza obohacená antibiotiky k zabránění dehydratace a k ochraně proti infekci, která by mohla zničit všechno, čeho se dosáhlo v resuscitačním sále. Helga přičísala Harrisonovi vlasy hřebenem, který pak schovala v zásuvce nočního stolku. Gina jemně nanášela na Harrisonova víčka hydratační masť, aby se neslepovala - což se stává pacientům v komatu, kteří dlouho neotevřeli oči a nemrkali, a proto někdy trpí sníženou sekrecí slzných žláz.

"Srdce tluče vytrvale jako metronom," hlásila Gina Jonasovi. "Mám dojem, že ještě tenhle týden bude náš pacient hrát golf a tancovat, zkrátka dělat si, co bude chtít." Odhrnula si ofinu, která byla o tři centimetry delší než podle předpisu měla být a padala jí do očí: "Má zkrátka štěstí."

"Od hodiny k hodině možná," pravil Jonas, který až příliš dobře věděl, jak smrt s nimi ráda žertuje, jak předstírá, že ustupuje, aby se vzápětí zas vrátila a vyrvala jim vítězství.

Jakmile Gina s Helgou odešly na noc domů, zhasl Jonas všechna světla. Pokoj 518 se ponořil do stínů, osvětlen pouze slabým odrazem světla z chodby a zelenavou září monitoru EKG.

I tam vládlo už ticho. Zvukový signál EKG byl vypnutý, zůstalo jen rytmicky poskakující světélko na monitoru. Tichem se ozývalo jen tlumené skučení větru za oknem a občasné slabé ťukání dešťových kapek na sklo.

Jonas stál v nohách postele a díval se zamyšleně na Harrisona. Přestože tomu muži zachránil život, věděl o něm jen málo. Třicet osm let. Výška sto sedmdesát osm centimetrů, váha sedmdesát dva a půl kilogramu. Hnědé vlasy, hnědé oči. Vynikající fyzická kondice.

Co se ale skrývá uvnitř? Je Hatchford Benjamin Harrison dobrý člověk? Je poctivý? Je spolehlivý? Je věrný své ženě? Umí se rozumně oprostit od závidy a chamtivosti, je schopný slitování, umí rozeznat rozdíl mezi dobrem a zlem?

Má laskavé srdce?

Umi mít rád?

Ve shonu resuscitačního procesu, kdy jde o vteřiny a je třeba udělat tak mnoho v tak krátké době, se Jonas nikdy neodvažoval pomyslet na ústřední etické dilema, s nímž se musí vyrovnat každý lékař, který na sebe vezme úlohu oživovatele. Kdyby na ně totiž v té chvíli myslel, mohlo by ho to ovlivnit v neprospěch pacienta. Na pochybnosti a úvahy bylo dost času později ... I když je lékař morálně vázán a profesionálně povinen zachraňovat život, kdykoli jen může, stojí všechny životy za zachránění? Když si smrt vezme zlého člověka, není rozumnější - a eticky správnější - nechat ho být?

Jestliže je Harrison člověk špatný, pak za zlo, které bude páchat, až opustí nemocnici a vrátí se naplno do života, bude částečně odpovědný i Jonas Nyebern. Bolest, kterou by Harrison způsobil jiným, by do určité míry poskvnila i Jonasovu duši.

Podle toho, co se dověděli, vypadal Harrison na řádného občana - vážený obchodník se starožitnostmi, ženatý s dost známou malířkou, jejíž jméno nebylo Jonasovi cizí. Dobrá umělkyně musí být citlivá a vnímavá a schopná vidět svět jasněji než ostatní. Kdyby byla provdaná za špatného člověka, poznala by to a nezůstala by s ním. V tomto případě měl všechny důvody věřit, že zachránili život, který měl být zachráněn.

Jonas si vlastně mohl jen přát, aby jeho činy v tomto směru byly vždycky tak správné. Odvrátil se od postele a udělal dva kroky k oknu. O pět poschodí níž leželo téměř opuštěné parkoviště, osvětlené stíněnými lampami na stožárech. Padající déšť čeřil louže tak, že vypadaly, jako kdyby se vařily klokotem, jako kdyby asfaltový povrch stravoval zespondu nějaký podzemní oheň.

Našel místo, kde byl předtím zaparkovaný vůz Kari Dowellové a dlouho se na ně díval. Nesmírně Kari obdivoval, připadala mu neobyčejně přitažlivá. Někdy se mu zdálo, že je s ní, a byl to příjemný sen. Připouštěl, že někdy po ní touží, a těšila ho myšlenka, že i ona ho chce. Nepotřeboval ji však. Nepotřeboval nic než svou práci, než uspokojení z toho, že občas nad smrtí přece jen zvítězí a ...

"Něco ... tam ... venku."

Jonasovy úvahy přerušilo hned první slovo, ale hlas byl tak slabý a tichý, že si hned neuvědomil jeho zdroj. Obrátil se a podíval na otevřené dveře, protože měl za to, že hlas zazněl z chodby. Teprve při třetím slově si uvědomil, že to mluví Harrison.

Hlavu měl otočenou k Jonasovi, ale oči upřené k oknu. Jonas rychle přešel k posteli a podíval se na elektrokardiograf: Harrisonovo srdce tlouklo rychle, ale díky Bohu rytmicky.

"Něco ... tam venku," opakoval Harrison.

Jeho oči tedy nebyly zaostřené na okno samotné. Na nic tak blízkého, nýbrž na nějaký vzdálený bod v bouřlivé noci.

"To je jen déšť," ujistil ho Jonas.

"Ne."

"Jen trochu zimního deště."

"Něco zlého," zašeptal Harrison.

Na chodbě se ozvaly rychlé kroky a otevřenými dveřmi vtrhla do téměř tmavého pokoje mladá ošetřovatelka.

Jmenovala se Ramona Perezová a Jonas věděl, že je schopná a pečlivá.

"Doktore Nyeberne, to je dobře, že jste tady. Telemetrická jednotka, tep ..."

"Ano, zrychlený, vím. Právě se probudil."

Ramona přistoupila k posteli a rozsvítila lampu nad ní, takže bylo na pacienta lépe vidět.

Harrison pořád ještě upíral oči někam za deštěm zastříkané okno, jako kdyby neviděl Jonase ani sestru. Hlasem, ztěžklým únavou a ještě tišším než dříve, opakoval: "Něco tam je." Oči mu ospale zamžikaly a zavřely se.

"Pane Harrisone, slyšíte mě?" zeptal se Jonas.

Pacient neodpověděl.

EKG ukazoval rychle se snižující tep: ze sto čtyřiceti na sto dvacet a potom na sto tepů za minutu.

"Pane Harrisone?"

Devadesát za minutu. Osmdesát.

"Už zase spí," řekla Ramona.

"Zdá se."

"Ale opravdu jen spí," řekla. "V žádném případě to teď není koma."

"Není to koma," řekl Jonas.

"A promluvil. Dávalo to smysl?"

"Částečně. Těžko říct," řekl Jonas a nahnul se nad zábradlí postele, aby si prohlédl mužova oční víčka, která sebou trhala, jak rychle se pohybovaly oči pod nimi. Spánek rychlých pohybů očních! Harrisonovi se už zase něco zdálo. Venku začalo najednou pršet silněji. Také vítr zesílil a hladově narážel do oken.

Ramona řekla: "Ta slova, která jsem zaslechla, byla jasná, nebyla rozmazaná."

"Ne. Nebyla nezřetelná. A mluvil v celých větách."

"Takže afazický není," řekla. "To je vynikající."

Afázie, naprostá neschopnost mluvit nebo rozumět mluvenému či psanému jazyku, je jednou z nejhorších forem poškození mozku následkem nemoci nebo poranění. Postižený pacient je nucen dorozumívat se posunky a nedostatečnost posunkové řeči u něho brzy způsobí hlubokou depresi, z níž někdy není návratu.

Harrisonovi zřejmě takové prokletí nehrozilo. Jestli ho nepostihne ochrnutí a jeho paměť nebude příliš děravá, má dobrou šanci se nakonec dostat z postele a vést normální život.

"Nedělejme předčasné závěry," řekl Jonas. "A nepodléhejme žádným falešným nadějím. Před námi je ještě dlouhá cesta. Ale můžete zapsat do jeho statusu, že poprvé nabyl vědomí v jedenáct třicet, dvě hodiny po resuscitaci."

Harrison něco mumlal ze spaní.

Jonas se nahnul nad postelí a přiložil ucho blízko k pacientovým rtům, které se sotva pohybovaly. Slova byla slabá, nesená mělkým dechem. Bylo to jako nějaký hlas, zaslechnutý na otevřeném rádiovém kanálu, odražený od vrtošivé inverzní vrstvy někde vysoko v atmosféře a profiltrovaný prostorem a špatným počasím. I když zněl záhadně a dokonce prorocky, z poloviny mu nebylo rozumět.

"Co říká?" zeptala se Ramona.

V hluku stupňující se bouře venku nebyl Jonas schopen zachytit Harrisonova slova, aby si byl jistý, ale zdálo se mu, že muž opakuje to, co řekl už dřív: "Něco je ... tam venku."

Znenadání vítr zaskučel a déšť zabubnoval na okno tak, že se zdálo, že rozbije sklo.

* * *

Vassago měl déšť rád. Bouřkové mraky zakryly oblohu, nenechaly mezi sebou nic, čím by měsíc mohl svítit příliš jasně, liják také zahalil zář pouličních lamp a světlomety automobilů, jedoucích proti němu, zmínil jas neonových reklam a vůbec celkově zjemnil noc v okrese Orange. Tak mohl řídit auto s větším pohodlím, než jaké by mu poskytly pouhé tmavé brýle.

Jel ze své skrýše směrem na západ, potom na sever podle pobřeží. Hledal nějaký bar s tlumenými světly a v něm nějakou ženu, která by stála za úvahu. Jenže při pondělku byla řada lokálů zavřená a jiné už takhle pozdě v noci skoro prázdné.

Nakonec našel jeden trochu nadějný lokál na Newport Beach, u pacifické pobřežní dálnice. Byl to jen maličký zapadáč s vchodem krytým plátněným přístřeškem, s řadou miniaturních bílých světel na hřebeni střechy a nápisem, oznamujícím TANEC STR. - SOB./BIGBAND JOHNYHO WILTONA. Newport byl nejbohatším městem v okrese s největším soukromým přístavem jachet na světě, a tak téměř žádný podnik, který se ucházel o bohatou klientelu, nepřišel zkrátka. Od prostředku týdne fungovala na parkovišti obsluha, což by nebylo pro jeho účely vhodné, protože hlídač na parkovišti je potenciální svědek. Ale toho deštivého pondělí nebylo po hlídači ani stopy.

Zaparkoval na parkovišti vedle lokálu a sotva vypnul motor, přišel na něho nečekaný záchvat. Cítil, jako kdyby dostal mírný, avšak dlouho trvající elektrický šok. Oči se mu koulely sem a tam, na okamžik ho napadlo, že dostal křeče, protože nemohl dýchat ani polykat. Bezděky zaúpěl. Záchvat trval jen deset nebo patnáct vteřin a skončil čtyřmi slovy, jakoby vyslovenými uvnitř jeho hlavy: Něco je ... tam ... venku ... Nebyla to jen náhodná myšlenka, podnícená nějakým zkratem v mozku, dolehlo to k němu jako vzdálený hlas, na rozdíl od myšlenky s přízvukem a melodií mluvených slov. Nebyl to jeho hlas, ale hlas někoho cizího. Měl také silný dojem, že je ve voze ještě někdo další, jako kdyby nějaký duch prošel oponou mezi světy a přišel ho navštívit. Cítil cizí přítomnost, skutečnou, třebaže neviditelnou. Pak epizoda skončila tak rychle, jak začala.

Chvilí seděl a čekal, že se to vrátí.

Déšť bušil na střechu, auto popraskávalo, jak motor chladl.

Ať to bylo cokoli, bylo to pryč.

Snažil se tomu porozumět. Byla ta slova - Něco je tam venku - varování, psychická předtucha? Hrozba? Čeho se týkala?

Venku, mimo vůz, se noc se nezdála být ničím mimořádná. Jen déšť a pozeňnaná tma. Pokroucený odraz elektrických světel a neonových reklam se leskl na mokřém chodníku, v loužích, v proudech vody valící se přetékajícími odpady. Provoz na pacifické pobřežní dálnici byl nepatrný, pěšky se nikdo neblížil - a on viděl jako kočka.

Po chvíli si řekl, že té příhodě jistě porozumí, až přijde čas. Nemůže nic získat tím, že o tom teď bude přemýšlet. Pokud to byla hrozba, ať z jakéhokoli zdroje, nedělalo mu to starosti. Nevěděl, co je strach. To bylo to nejlepší na tom, že opustil svět živých, i když přechodně zůstal trčet na pokraji světa smrti, nic na světě ho nemohlo vyděsit.

Ten vnitřní hlas byl nicméně jednou z nejpodivnějších věcí, jakou kdy zažil. A on neměl zrovna malou zásobu podivných zkušeností a mohl srovnávat.

Vystoupil ze svého stříbřitého camara, zabouchl dveře a vykročil k lokálu. Déšť lil ledově a v zuřícím větru rachotily koruny palem jako staré kosti.

* * *

Lindsey Harrisonová ležela také v pátém poschodí, na druhém konci hlavní chodby. Z pokoje bylo vidět jen málo, když Jonas vešel a přiblížil se k okraji postele. Nesvítilo tu ani zelené světlo monitoru EKG, stěží na pacientku viděl.

Přemýšlel, jestli se jí má pokusit vzbudit a byl překvapen, když promluvila:

"Kdo jste?"

"Myslel jsem, že spíte."

"Nemohu usnout."

"Nedali vám něco na spaní?"

"Nepomáhá to."

Tak jako v pokoji jejího manžela se do okna náhle opřel vítr. Jonas slyšel, jak se blízkým okapovým svodem řítí dolů vodopád vody.

"Jak se cítíte?" zeptal se.

"Jak asi myslíte, že se mohu cítit?" Pokusila se do těch slov vložit vztek, ale byla příliš vyčerpaná a příliš deprimovaná, než aby se jí to podařilo.

Stáhl zábradlí postele, posadil se na okraj matrace a natáhl jednu ruku, předpokládaje, že její oči jsou lépe přivyklé na tmu, než jeho. "Dejte mi ruku."

"Proč?"

"Jsem Jonas Nyebern, lékař Chci vám povědět o vašem manželovi. A nějak si myslím, že bude lepší, když mi dovolíte,

abych vás držel za ruku."

Lindsey neodpověděla.

"Udělejte mi to k vůli!"

Přestože ta žena měla za to, že její manžel je mrtvý, nemínil ji Jonas mučit tím, že by jí neřekl o resuscitaci. Ze zkušenosti ale věděl, že dobré zprávy tohoto druhu mohou být pro příjemce stejně šokující jako špatné zprávy a že je nutné je sdělovat opatrně a citlivě. Paní Harrisonová byla při přijetí do nemocnice v mírném omámení smyslu, především v důsledku prochazení a šoku, ale její stav se rychle zlepšil, když se zahřála a byly jí podány léky. Už několik hodin byla při jasném vědomí - dost dlouho na to, aby plně pochopila, že její manžel je po smrti, a začala hledat způsob, jak se s tou ztrátou smířit. I když ji přemáhal žal a byla hluboce zarmoucená a zdaleka si ještě nezvykla na pomyslení, že je vdovou, už si přece jen našla výstupek na pomyslném skalisku, ze kterého se zřítíla, úzký výstupek s pochybnou stabilitou, z něhož ji on teď bude muset shodit.

Byl by s ní mohl mluvit příměji, kdyby jí mohl přinést tu dobrou zprávu bez dalších příměsí. Naneštěstí jí nemohl slíbit, že její manžel na tom zase bude úplně tak jako předtím, nepoznamenaný tou zkušeností natolik, aby mohl znovu vstoupit do dřívějšího života bez veškerých zábran. Než se s kolegy bude moci odvážit předpovědět pravděpodobnost úplného uzdravení, bude potřebovat na přesné prozkoumání a zhodnocení Harrisonova stavu možná celé dny. Potom před ním mohou ležet týdny a měsíce fyzikální a pracovní terapie, bez záruky, že bude úspěšná.

Jonas stále čekal na její ruku. Konečně mu ji zdráhavě podala.

Rychle, ale jak nejlépe mohl, ji seznámil se základy resuscitační medicíny. A když si uvědomila, proč si doktor Jonas myslí, že by měla o tak vzdáleném tématu něco vědět, stiskla mu pevně ruku.

* * *

V pokoji 518 se Hatch topil v moři ošklivých snů, které nebyly ničím víc než sledem spolu nesouvisejících obrazů přetavujících se jeden v druhý bez onoho sice nelogického, ale zároveň přece jen jaksi stmelujícího "příběhu", jenž obvykle tvoří noční můry. Větrech hnaný sněh. Obrovské pouťové kolo, tu poseté slavnostními světly, tu zase tmavé, rozbité a hrozné v nočním dešti. Aleje strašidelných stromů, uzlovitých a černých jako uhlí, svlečených zimou z listů. Kamióň pro přepravu piva napříč zasněžené silnice. Tunel s betonovou podlahou, svažující se do naprosté tmy k něčemu neznámému, co ho naplňuje mučivou hrůzou. Jeho ztracený syn Jimmy, na smrt bleďý na nemocničních prostěradlech, umírající na rakovinu. Ledová hluboká voda, neproniknutelná jako inkoust, táhnoucí se na všechny strany, bez možnosti uniknout. Nahá žena s obličejem obráceným dozadu, v rukou křížifix...

Často si na obvodu svých snů uvědomoval tajemnou postavu bez tváře oblečenou v černém jako nějaký pochmurný žnec, pohybující se v tak dokonalé harmonii se stíny, že by to opravdu mohl být jen stín. Někdy žnec nebyl součástí scény, ale zato se zdálo, že je bodem, z něhož Hatch scénu pozoruje, jako kdyby se díval očima někoho jiného - očima, které hleděly na svět bez slitování, s hladovou vypočítavostí hřbitovní krysy.

Chvilí běžel sen plynuleji: Hatch se viděl, jak běží po nádražním nástupišti a snaží se dohonit osobní vagon, který se pomalu vzdaluje po kolejích ven z nádraží. V jednom okénku zahlédl Jimmyho ve spárech nemoci, vychrtlého a s propadlými očima, oblečeného jenom do nemocniční košile, jak se na něho smutně dívá a mává ručičkou sbohem, sbohem! Hatch zoufale hmátl po zábradlí nástupních schůdků Jimmyho vagonu, ale v té chvíli vlak nabral rychlost, Hatch ztratil půdu pod nohama, schůdky zmizely, Jimmyho bleďá malá tvářička začala ztrácet rysy, a když se rychle jedoucí vagon ponořil do strašné nicoty za nástupišťem, do tmavé prázdnoty, kterou si Hatch teprve teď uvědomil, nakonec docela zmizela. Pak kolem něho začal klouzat další vůz a on se vylekal, když uviděl u jednoho okna sedět Lindsey s výrazem beznaděje. "Lindsey!" zavolal Hatch, ale ona ho ani neslyšela, ani neviděla. Připadala mu jako v tranzu, dal se zase do běhu, pokoušel se nastoupit do jejího vozu, který se od něho vzdaloval stejně, jako předtím Jimmyho vagon. "Lindsey!" Jeho ruka byla už jen pár centimetrů od zábradlí schůdků, když najednou zábradlí i schůdky zmizely, a vlak už nebyl vlakem. Se strašidelnou bezprostředností snových přeměn se proměnil v horskou dráhu zábavního parku, která právě začínala svou napínavou jízdu. Hatch doběhl na konec nástupišť, aniž se mu podařilo do vozu k Lindsey nastoupit, a ona se od něho rychle vzdalovala k prvnímu příkrému stoupání vlnité trati. Pak kolem něho hned blízko za Lindseyiným vozíkem přešel poslední vozík vláčku s jediným pasažérem. Postava v černém, kolem níž se kupily jako havrani na hřbitovní zdi podivné stíny, seděla na předním sedadle vozu se skloněnou hlavou, s obličejem zakrytým hustými vlasy, padajícími do čela jako kápě mnišské kutny. Hatch volal na Lindsey, varoval ji, aby se ohlédla a uvědomila si, kdo jede ve vozíku za ní. Prosil ji, aby byla opatrná a pevně se držela, proboha, drž se pevně! Stonožkovitý had propojených vozíků dosáhl vrcholu stoupání, zůstal tam chvilku viset, jako by se čas zastavil, a pak s jekotem zmizel v prudkém pádu na odvrácené straně.

Noční sestra Ramona Perezová, přidělená do křídla pátého poschodí, v němž byl i pokoj 518, stála vedle postele a dívala se na svého pacienta. Dělal jí starosti, ale nebyla si jistá, jestli už má vyrušovat doktora Nyeberna.

Na monitoru EKG se Harrisonův puls vyznačoval silnými výkyvy. Z uklidňujících sedmdesáti až osmdesáti tepů za minutu občas vyskakoval až na sto čtyřicet. Pozitivní však bylo, že nepozorovala žádný náznak vážné arytmie. Zrychlený puls ovlivňoval výši krevního tlaku, ale pacient zřejmě nebyl v nebezpečí mrtvice nebo krvácení do mozku, systolický tlak nikdy nestoupl do nebezpečné výšky.

Silně se potil a do černa tmavé kruhy pod jeho očima vypadaly jako nanesené divadelní líčidly. Zimnicně se trásl, přestože měl na sobě několik přikrývek. Prsty kvůli nitrožilní výživě obnažené levé ruky se občas křečovitě sevřely, i když nikdy natolik, aby to vadilo jehle vpíchnuté těsně pod ohbí lokte.

Šeptem opakoval jméno své ženy, někdy velmi naléhavě: "Lindsey ... Lindsey ... Lindsey, ne!"

Harrisonovi se zřejmě něco zdálo a noční mūra může vyvolat fyziologické reakce stejně jako probuzení.

Nakonec Ramona usoudila, že zrychlený tep je pouze důsledkem nějakých pacientových ošklivých snů, nikoli

příznakem opravdové srdeční či cévní destabilizace. I když nebyl v nebezpečí, zůstala nicméně u jeho postele.

* * *

Vassago seděl u stolu u okna s výhledem na přístav. Byl v místnosti teprve pět minut a už si uvědomil, že to není dobré loviště. Už litoval, že si poručil něco k pití.

V pondělí večer hudba k tanci nehrála, ale v jednom rohu se snažil klavírista. Nehrál ani bezduché úpravy melodií třicátých a čtyřicátých let, ani líbivá aranžmá rokenrolu, ohlupující mozky klubových zákazníků. Věnoval se jiným, ale stejné nanucovaným melodiím pro milovníky jednoduché a intelektuálně nenáročné hudby.

Vassago dával přednost rychlé a dynamické hudbě s tvrdým rytmem, něčemu, po čem vstávají vlasy na hlavě. Od té doby, kdy se stal občanem země mezi dvěma světy, mu téměř žádná hudba nedělala potěšení, dráždila ho její spořádaná struktura. Dokázal snést pouze atonální, tvrdou, nemelodickou hudbu. S potěšením reagoval na náhlou změnu stupnice, na bouřlivě hřmící akordy, na ječivé kytarové improvizace, které drásaly nervy. Měl rád disonance a nepravidelný rytmus. Vzrušovala ho hudba, která mu v mysli vytvářela obrazy krve a násilí.

Scenérie za velkým oknem mu byla pro svou krásu právě tak nepříjemná jako hudba k poslechu. V soukromých docích přístavu se tísnily plachetnice a motorové jachty, jedna vedle druhé. Byly uvázané, měly skasané plachty, jejich motory mlčely. Lodi se jen mírně kymácely z boku na bok, protože přístav byl dobře chráněný a bouře nijak zvlášť nezuřila. Jen několik málo bohatých vlastníků bydlelo na palubě, bez ohledu na velikost lodí či její vybavení, takže světla svítla jen v několika kruhových oknech. Děšť, tu a tam změněný ve rtuť přístavními světly, bušil do člunů, perli se po jejich naleštěném kování a kanul jako roztavený kov po stěžních, po palubách a palubními odtoky dolů z lodí. Vassago nesnášel krásu, ani pohlednicové scény harmonických kompozic, protože se mu zdály falešně lhat o světě. Přitahovaly ho naopak disharmonické výjevy, ježaté tvary, nejrůzněji degenerované formy ...

Se svými pohodlnými křesly a slabým jantarovým osvětlením byla místnost příliš měkká pro lovce jako on. Otupovala jeho zabíjäcké instinkty.

Pozorně si prohlédl návštěvníky, doufaje, že najde nějaký objekt takové kvality, aby byl vhodný pro jeho sbírku.

Kdyby viděl něco opravdu vynikajícího, co by podnítilo jeho sběratelskou horečku, jistě by ani ta pro něho tak dusivá atmosféra nedokázala podlomit jeho energii.

U baru sedělo pár mužů, ale ti ho nezajímali. Tři muži v jeho sbírce byli druhá, čtvrtá a pátá akvizice, vzal je proto, že byli zranitelní a získal je za okolností, kdy je mohl přemoci a odvézt, aniž by ho někdo viděl. Neměl averzi k zabíjení mužů, ale dával přednost ženám, mladým ženám. Chtěl je dostat dřív, než mohly zplodit další život.

Jedinými opravdu mladými lidmi mezi zákazníky byly čtyři ženy kolem dvaceti, které seděly u okna o tři stoly dál. Byly trochu namazané a mírně se motaly, nakláněly se nad stolem, jako kdyby si sdělovaly nějaké drby, neustále povídaly a občas vybuchovaly v záchvaty smíchu.

Jedna z nich byla dostatečně hezká, aby vzbudila Vassagovu nenávist ke krásným věcem. Měla obrovské čokoládové oči a zvířecí ladnost, která mu připomínala laň. Nazval ji "Bambi". Havraní vlasy zastřižené do krátké vlny odhalovaly dolní polovinu uší.

Byly to výjimečné uši, velké, ale jemně utvářené. Pomyslel si, že by s nimi mohl udělat něco zajímavého, stále se na ni díval, rozhodoval se, zda splňuje jeho vysoké požadavky

Bambi mluvila víc než její přítelkyně, byla nejhlasitější z celé skupiny. Také její smích byl nejhlasitější, jako když hýká osel. Byla výjimečně přitažlivá, avšak její neustálé žvanění a rozčilující smích kazily celkový dojem. Zřejmě se moc ráda poslouchala.

Nesmírně by jí prospělo, kdyby ohluchla a oněměla.

Sestoupila na něho inspirace. Narovnal se v křesle: kdyby jí uřízl uši, nacpal je do jejích oněmělých úst a zašil rty, tak by to velmi čistým způsobem symbolizovalo osudnou chybu na její kráse. Byla to vize tak prostá, a přece tak mocná, že

...

"Tady je rum s kolou," řekla číšnice a položila na stůl před Vassaga sklenici a papírový ubrousek. "Bude to na kartu?" Podíval se na ni nahoru a zmateně zamžikal. Byla to silná žena středního věku se zrzavými vlasy. Viděl ji svými tmavými brýlemi docela jasně, ale ve své horečce tvůrčího vzrušení si ze začátku ani neuvědomil, kdo to vlastně nad ním stojí.

"Ne, platím hotově, děkuji, paní," řekl konečně.

Když vytahoval peněženku, necítil ji v ruce jako peněženku, ale jako jedno z Bambiných uší. Když klouzal palcem po její hladké kůži, cítil to, co by brzy mohl mít k dispozici pro své laskání: jemně tvarované okraje chrupavky ušního boltce, jeho ladné zákruty pro vedení zvuku dovnitř k membráně bubínku ...

Uvědomil si, že číšnice na něho znovu promluvila, šlo o výši jeho útraty a on si uvědomil, že to řekla už podruhé. Hladil prsty svou peněženku a dlouhé nádherné vteřiny snil o smrti a znetvoření.

Vylovil šustivou bankovku, aniž by se na ni podíval a podal ji číšnici.

"To je stovka," řekla. "Nemáte něco menšího?"

"Lituji, paní," řekl netrpělivě. Chtěl se jí co nejrychleji zbavit, "Nemám."

"Musím zpátky k baru pro drobné."

"Jak chcete. Děkuji vám."

Sotva odešla od stolu, obrátil se znova ke čtyřem mladým ženám a zjistil, že odcházejí. Byly už na cestě ke dveřím a oblékaly si v chůzi kabáty.

Začal vstávat, chtěl jít za nimi, avšak najednou zůstal jako přimrazený. Uslyšel sám sebe, jak říká: "Lindsey"

Neřekl to jméno nahlas. Nikdo v baru ho neslyšel. Byl jediný, kdo na to zareagoval.

Na okamžik zaváhal, napůl vztyčený, s jednou rukou na stole, s druhou na opěradle židle. Zatímco strnul v té nerozhodné pozici, čtyři mladé ženy vyšly z místnosti. Bambi pro něho byla méně zajímavá než tajemné jméno Lindsey, a tak se znovu posadil.

Nezná žádnou ženu, která by se jmenovala Lindsey.

Nikdy žádnou takovou neznal.

Že najednou to jméno vyslovil nahlas, nedávalo vůbec smysl.

Podíval se z okna na přístav. Stovky milionů dolarů sebeuspokojení stoupaly a klesaly a pohupovaly se bok po boku na valících se vlnách. Obloha bez slunce byla dalším mořem, studeným a nelítostným jako to dole. Vzduch byl plný deště, milionů šedých a stříbrných nití, jako kdyby se příroda snažila přišít oceán k obloze a tak vymazat ten úzký prostor mezi nimi, kde je možný život. Protože už byl jedním z živých i jedním z mrtvých, a teď jedním z živých mrtvých, viděl sama sebe jako někoho nanejdůležitějšího, tak zkušného, jak vůbec kdy může být člověk zrozený z ženy.

Domníval se, že svět pro něho nemůže mít nic nového, že už ho nemá čemu naučit. A teď... Nejdříve ten hlas v autě:

"Něco je tam venku!" A teď Lindsey. Ty prožitky byly každý jiný, protože podruhé neslyšel žádný hlas ve své hlavě.

Když promluvil, byl to jeho vlastní hlas a ne hlas nějakého cizince. Avšak obě události byly tak zvláštní, že byl přesvědčen, že nějak navzájem souvisí. Díval se na připoutané čluny, na přístav a na tmavý svět za ním, a všechno mu začalo připadat záhadnější než kdykoliv předtím.

Vzal do ruky sklenici s rumem a kolou a dlouze se napil. Pak postavil nápoj na stůl a znovu mu vyšlo z úst: "Lindsey."

Sklenice zarachotila, téměř ji převrhl, jak ho to jméno znovu překvapilo. Nevyslovil je proto, aby o něm uvažoval. Spíš z něho vyrazilo jako předtím, tentokrát o něco hlasitěji a s větší prudkostí.

Zajímavé.

Začalo se zdát, jako by bar pro něho měl nějaký magický význam. Rozhodl se, že se ještě na chvíli posadí a počká, co bude dál.

Když se číšnice vrátila s drobnými, řekl: "Chtěl bych ještě jednou totéž, paní." Podal jí dvacetidolarovku. "Tady máte. Zbytek je pro vás."

Spropitné ji potěšilo, rychle pospíchala k baru pro novou objednávku.

Vassago se znovu obrátil k oknu, ale tentokrát se namísto na přístav díval jen na svůj vlastní odraz ve skle. Tlumené lampy v místnosti vrhaly příliš málo světla na okenní tabuli, viděl se v ní jen nezřetelně. Jeho sluneční brýle vypadaly jako dva oční důlky zející v bezmasé lebce, a ta iluze ho potěšila.

Chraplavým šepotem, ne tak hlasitým, aby upoutal pozornost někoho dalšího v místnosti, přesto ale mnohem naléhavějším než dřív, řekl: "Ne, Lindsey!"

Předvídal tenhle svůj výlev právě tak málo, jako oba předcházející, ale neotrávalo jím to. Rychle se těm záhadným událostem přizpůsobil, začínal se pokoušet porozumět jim. Už dlouho předtím ho nic nedokázalo vyvést z míry.

Koneckonců, byl už v pekle, a to jak ve skutečném, tak v tom pod lunaparkem, takže pronikání fantastického do skutečného ho nepřekvapovalo ani neděsilo.

Vypil třetí kolu s rumem. Když uplynula další hodina, aniž by k něčemu došlo, a když barman ohlásil poslední kolo nápojů, zvedl se k odchodu.

Nutkání a potřeba vraždit a tvořit hrůzné dílo v něm pořád ještě neuhasl. Byl to divoký žár ve vnitřnostech, který neměl nic společného s rumem, kovové pnutí ve hrudi, jako kdyby jeho srdce bylo hodinový stroj s pérem nataženým až k prasknutí. Litoval už, že se nepustil za ženou s laníma očima, které dal jméno Bambi.

Uřízl by jí uši, až by byla mrtvá, nebo dokud by ještě žila?

Byla by schopná pochopit jeho umělecké krédo, až by sešival rty jejich plných úst? Asi ne. Nikdo z lidí neměl dost důvtipu a pochopení, aby ocenil jeho jedinečný talent.

Na téměř opuštěném parkovišti stál chvíli v dešti. Nechal dešť, aby ho promáčel a uhasil tak aspoň zčásti plamen jeho posedlosti. Byly skoro dvě hodiny ráno. Bude se muset vrátit do skryše bez přírůstku pro svou sbírku. Jestliže se má během zítřejšího dne trochu vyspat a připravit se na večerní lov, musí své žhavé tvůrčí nutkání nějak zchladit.

Nakonec se ze všeho roztřásl: jeho vnitřní žár ustoupil nemilosrdnému chladu. Zvedl ruku a sáhl si na tvář. Obličej měl studený, ale prsty ještě studenější, jako na mramorové ruce sochy Davida, kterou obdivoval na hřbitově ve Forest Lawn, když byl ještě jeden z živých.

Bylo to tenkrát všechno lepší...

Otevřel dveře vozu, rozhlédl se ještě jednou do deštivé noci. Tentokrát řekl ze své vlastní vůle: "Lindsey?"

Žádná odpověď.

Ať je ta žena kdo chce, není jí ještě souzeno, aby zkřížila jeho cestu.

Bude muset být trpělivý. A bylo tu cosi zahaleného tajemstvím, co ho fascinovalo a dráždilo jeho zvědavost. Ale ať se bude cokoli dít, proběhne to svým vlastním tempem. Jednou ze ctností je trpělivost, a třebaže byl ještě napůl živý, věděl, že v sobě najde sílu, která mu dopomůže k sebeovládání mrtvých.

* * *

Hodinu po rozednění v úterý ráno nemohla už Lindsey dospat. Bolely ji všechny svaly a klouby a odpočinek, kterého se jí dostalo, nijak znatelně nezmenšil její vyčerpanost. Sedativa odmítala. Nebyla už schopná vydržet další odklady a naléhala, aby ji dovedli do Hatchova pokoje. Sestra ve službě informovala Jonase Nyeberna, který byl ještě v nemocnici a pak odvezla Lindsey na kolečkovém křesle po chodbě do pokoje č. 518.

Hned za dveřmi narazila na doktora Nyeberna s očima zarudlými a s tváří jakoby pomačkanou nevyspaním. Na posteli poblíž dveří sice nebylo rozestláno, ale povlečení vypadalo, jako kdyby se doktor na ně v noci alespoň jednou natáhl.

Teď už toho Lindsey o Nyebernovi znala tolik - něco od něho, něco od sester - aby věděla, že je místní legendou.

Býval úspěšným kardiovaskulárním chirurgem, ale v posledních dvou letech, po tom, co při nějakém strašlivém neštěstí přišel o ženu a dvě děti, věnoval čím dál víc času resuscitační medicíně na úkor chirurgie. Jeho zápal pro práci byl příliš silný, než aby se dal nazvat jen nadšením. Byla to spíše posedlost. Ve společnosti, která se snažila vymanit ze tří desetiletí sebeuspokojení a sobectví, se přímo nabízelo obdivovat muže tak nezištně oddaného své práci a také se

zdálo, že ho opravdu všichni obdivují.

Nesmírně ho obdivovala především Lindsey sama. Vždyť to byl koneckonců on, kdo zachránil Hatchovi život!

Jeho únavu prozrazovaly pouze zarudlé oči a pomačkané oblečení. Rychle odstranil zástěnu, která oddělovala postel u okna, chopil se rukojeti Lindseyina vozíku a dovezl ženu k manželově posteli.

Bouře během noci ustála. Ranní slunce vnikalo šikmo dovnitř mezerami v žaluziích a vytvářelo na prostěradlech stínové a zlaté pruhy

Hatch ležel pod příkrývkou, která teď vypadala jako tygří kůže, venku měl jen pravou ruku a obličej. I když teď jeho pokožka měla stejnou kamufláž kočky z džungle, byla na první pohled zřejmá její strašlivá bledost. Lindsey na pojízdném křesle se mohla dívat na Hatche jen z podivného úhlu přes stahovací zábradlí postele. Zneklidněla při pohledu na ošklivou podlitinu, která se mu táhla od sešité rány na čele. Kdyby nebylo monitoru srdeční činnosti a sotva pozorovatelného zvedání a klesání Hatchovy hrudi, byla by řekla, že je mrtvý.

Ale byl živý, byl naživu, a ona pocítila svírání na prsou a v hrdle, tu známou předzvěst slz. Slzy ji přesto překvapily, dech se jí zrychlil.

Od okamžiku, kdy jejich honda přeletěla přes okraj srázu, během celého toho fyzického a psychického utrpení, neuronila Lindsey ani slzu. Nebyla pyšná na svůj stoicismus, prostě byla taková.

Ne, takhle to vlastně nebylo.

Dovedla ji k tomu jistě Jimmyho rakovina. Od počáteční diagnózy až do konce - a jejímu chlapci trvalo devět měsíců, než zemřel, tak dlouho, jak ho s láskou tvarovala ve své děloze - každý den toho umírání si Lindsey nepřála nic než moci se schoulit do klubička na posteli, přetáhnout si příkrývku přes hlavu a plakat a nechat slzy téci tak dlouho, dokud neodejde všechna vláha z jejího těla, dokud nevyschne a nerozpadne se v prach, dokud nepřestane existovat. Plakala ale jen ze začátku, její slzy naháněly Jimmymu strach a ona si uvědomila, že každý projev jejího vnitřního utrpení je podvědomou sebelitostí. I když plakala o samotě, Jimmy to později poznal. Byl vždycky příliš vnímavý a citlivý na svůj věk, ale teď se zdálo, že nemoc všechno posílila. Současná teorie o imunologii kladla značnou váhu na pozitivní přístup, smích a důvěru, jako na zbraně v boji proti smrtelně nebezpečným chorobám. A tak se naučila přemáhat strach, že ho ztratí a dávala mu smích, lásku, důvěru a odvahu. Nikdy mu nezavdala důvod, aby pochyboval o jejím přesvědčení, že zákeřnou nemoc překoná.

V době, kdy Jimmy zemřel, se už Lindsey naučila potlačovat slzy natolik, že prostě nedokázala plakat. A protože jí byla odepřena úleva, kterou by jí mohly dát slzy, propadla se do zoufalého bezčasu. Zhubla postupně o deset kilo - až k vychrtlosti. Nezajímalo ji mýt si vlasy, pečovat o pleť, žehlit si šaty. Byla přesvědčená, že selhala, když povzbuzovala Jimmyho, aby se na ni spolehl, nebyla prostě dost silná, aby mu pomohla nemoc překonat. Věřila, že si nezaslouží mít potěšení z jídla, ze svého vzhledu, z knížky, filmu, hudby, z čehokoli. Nakonec jí Hatch s nesmírnou trpělivostí a laskavostí pomohl dojít k poznání, že skutečnost, že na sebe bere odpovědnost za akt slepého osudu, je svým způsobem právě takovou chorobou, jako Jimmyho rakovina.

I když pořád ještě nedokázala plakat, z psychologické jámy, kterou si sama vykopala, se už přece jen dostala. Ale pořád ještě žila v pochybné rovnováze na jejím okraji, a tak ji teď první slzy po tak dlouhé době překvapily a zneklidnily. Oči jí pálily, cítila v nich teplo, viděla rozmazaně. Nevěřicně vztáhla třesoucí se ruku a dotkla se teplých stop na své tváři.

Nyebern vytáhl z krabice na nočním stolku papírový ubrousek a podal jí ho.

Ta drobná laskavost ji neúměrně dojala, z hrdla se jí vydral vzlyk.

"Lindsey ..."

Hatch měl po úrazu pořád ještě rozbolavělé hrdlo a zmohl se stěžít na chraplavý šepot. Ale ona okamžitě poznala, že to nebyl Nyebern, kdo na ni promluvil.

Rychle si otřela oči a naklonila se ve vozíku kupředu tak, až se její čelo dotklo studeného zábradlí postele. Hatch měl hlavu obrácenou směrem k ní, otevřené oči jasné a bdělé.

"Lindsey ..."

Našel sílu vyprostit pravou ruku zpod pokrývek a natáhnout ji směrem k ní.

Protáhla svou ruku zábradlím a uchopila jeho.

Pokožku měl suchou, přes odřenou dlaň tenkou náplast. Byl příliš slabý, aby jí stiskl ruku silněji, ale byl teplý, pozhnaně teplý a živý.

"Ty pláčeš," řekl Hatch.

A ona opravdu plakala, silněji než kdykoli předtím, celými proudy slz, ale přes ty slzy se zároveň smála. Po celých strašných pět let nedokázal žal uvolnit ani jedinou slzu, ale radost ano. Plakala radostí, a to bylo správné, to bylo uzdravující! Cítila, jak se dlouhotrvající napětí v jejím srdci uvolňuje, jako kdyby se rozpouštěly zauzlené srůsty starých ran. To všechno proto, že Hatch žije, že byl už mrtvý, a teď zase znovu žije!

Kdyby už nedokázal povznést srdce zázrak, co jiného by to dokázalo?

"Miluju tě," řekl Hatch.

Proud slz se proměnil v záplavu, ach bože, v celý oceán! Slyšela se, jak koktá: "Já tě taky miluju, drahý!" Pak cítila, jak jí Nyebern položil konejšivě ruku na rameno, další drobná laskavost, která se jí však zdála ohromná a ona se ještě víc rozplakala. Přitom se ale skrze slzy nepřestávala usmívat a viděla, že i Hatch se usmívá.

"Dobré je to," řekl Hatch chraptivě. "To nejhorší je pryč. To nejhorší ... je za námi."

* * *

Během dne, kdy zůstával mimo dosah slunce, parkoval Vassago své camaro v podzemní garáži, kdysi plné elektrických vláček, vagonků a nejrůznějších vozidel a vozítek užívaných údržbou lunaparku. Všechny byly už dávno pryč, rozebrali si je věřitelé. Uprostřed zatuchlého prostoru bez oken stálo teď jen osamělé camaro.

Z garáže sestoupil Vassago po širokých schodech - výtahy nepracovaly už celé roky - ještě hlouběji do podzemí. Celý

zábavní park byl postaven nad tehdejší bezpečnostní centrálou se spoustou monitorů uzavřeného televizního okruhu, které kontrolovaly každý kout. Fungovalo tu i centrální řízení všech atrakcí vybavené ještě komplikovanějším hnízdem počítačů a monitorů, truhlářské a elektrikářské dílny, bufet pro personál, šatny a převlékárny pro stovky kostýmovaných zaměstnanců, pracujících na několik směn, místnost první pomoci, kanceláře a mnoho jiného. Vassago prošel bez váhání dveřmi do nižšího poschodí a pokračoval dolů, až na samé dno komplexu. Dokonce i v suchém písku jižní Kalifornie vylučovaly betonové stěny v té hloubce vlhký vápenný pach.

Neprchaly před ním žádné krysy, jak čekal při svém prvním sestupu do tohoto království před mnoha měsíci. Nikdy tu během těch týdnů, kdy se toulal temnými chodbami a tichými místnostmi té obrovské struktury, žádné krysy neviděl, i když by neměl nic proti tomu dělit se s nimi o příbytek. Měl krysy rád. Byly požirači mrtvol, libovaly si v rozkladu, byli to všudypřítomní domovníci, uklízejí ve stopách smrti. Možná, že o sklepení lunaparku nestály proto, že po jeho uzavření zůstalo to místo prakticky holé. Šlo jen o beton, plastik a kov, o nic biologicky rozložitelného, čím by se krysy mohly živit. Ze všeho zůstalo jen trochu prachu, občas nějaký zmačkaný papír, ale jinak bylo všechno sterilní jako orbitální stanice, hlodavci o to neměli zájem.

Nakonec třeba krysy najdou jeho sbírku v Pekle na dně zábavního parku a až se nakrmí, budou se množit. Pak bude mít vhodnou společnost pro hodiny denního světla, kdy se dost dobře nemůže odvážit ven.

Na konci čtvrtého a posledního schodiště, dvě úrovně pod podzemní garáží, prošel Vassago dveřní zárubní. Dveře chyběly, jako ostatně skoro všechny dveře v komplexu. Vytrhali je odklízeči a rozprodali po pár dolarech za kus.

Za otvorem pokračoval šest metrů široký tunel. Podlahu měl plochou se žlutým pruhem uprostřed, jako na silnici - a byla to vlastně jakási silnice. Zakřivené betonové stěny se nahoře sbíhaly a tím tvořily strop.

Část tohoto nejnižšího podlaží sestávala ze skladišť, v nichž kdysi byla obrovská množství zásob. Hrnky z umělé hmoty, tácky na hamburgry, krabice na praženou kukuřici a smažené brambůrky, papírové ubrousky, malé staniolové pytlíčky s kečupem a hořčicí pro spoustu stánků s občerstvením, rozmístěných po celém parkovém areálu. Dopisní papíry pro kanceláře, pytle průmyslových hnojiv a plechovky s insekticidy pro údržbu zelených ploch - to všechno a spousta všeho dalšího, co zábavní městečko mohlo potřebovat - bylo už dávno to tam a místnosti zely prázdnotou.

Sít tunelů spojovala skladištní prostory s výtahy k hlavním atrakcím a restauracím. Zboží i opraváři se mohli rozmístit po celém zábavního parku, aniž to vyrušovalo normální návštěvníky a jejich zaplacenou zábavu. Každých třicet metrů byla na zdi namalovaná čísla označující trasy, a na křižovatkách byly dokonce instalovány směrovky s nápisy:

" Strašidelný dům "

" Restaurace Alpská chata "

" Kosmické kolo "

" Horská dráha "

Vassago zahnul na další křižovatce doprava, pak doleva, pak zase doprava. I kdyby mu jeho zrak nedovoloval v těch tmavých chodbách vidět vůbec nic, byl by schopen se dostat kamkoli, znal už vyschlé tepny bývalého zábavního parku stejně dobře jako své vlastní tělo.

Nakonec přišel k nápisu STROJOVNA hned vedle výťahu. Dveře od výťahu byly pryč, právě tak jako kabina a celý mechanismus, všechno se prodalo pro nové použití nebo do starého železa. Ale šachta zůstala, spadala asi metr dvacet pod podlahu tunelu a vzhůru vedla pěti poschodími tmy do podlaží, kde byly kdysi umístěny zabezpečovací mechanismy a kanceláře, pak do nejnižšího podlaží panoptika, kde uchovával svou sbírku, a výš do druhého a třetího poschodí budovy.

Sklouzl přes okraj na dno výťahové šachty a posadil se na starou matraci, kterou si sem přinesl, aby jeho skrýš byla pohodlnější.

Když zvrátil hlavu, mohl nad sebou vidět dvě poschodí neosvětlené šachty. Rezivě tyče servisního žebříku mizely nahoře ve tmě.

Kdyby vylezl po žebříku do nejnižšího podlaží zábavního parku, dostal by se do místnosti údržby za stěnami Pekla, z níž byl přístup k teď už odstěhovanému řetězovému pohonu gondol.

Dveře z místnosti, maskované na druhé straně jako betonový balvan, vedly do bezvodého jezera Hádu, kde se tyčil Lucifer.

Vassago byl teď na nejhlubším místě své skrýše, ještě o metr dvacet níž pod dvěma poschodími pod Peklem. Tam se cítil tak doma, jak jen vůbec dokázal. Venku ve světě živých se pohyboval s jistotou tajného pána vesmíru, nikdy však necítil, že tam patří. I když se ve skutečnosti už ničeho nebál, každou minutu, kterou strávil mimo holé černé chodby a hrobní místnosti své skrýše, se v něm jistý nádech úzkosti přece jen hlásil ke slovu.

Po chvíli otevřel víko masivního plastického chladicího boxu vyloženého polystyrénem, v němž měl plechovky limonády. Bylo příliš zatěžko dávat do chladicího boxu led, takže pil nápoj zteplalý. Nevadilo mu to.

Měl v boxu i zákusky: tyčinky Mars, máslo z burských oříšků, tyčinky Clark, pytlík smažených brambůrků, balíček sýrových sušenek, sušenky Mallomars a Oreo: Když překročil hranici mezi oběma světy, stalo se něco s jeho metabolismem, mohl sníst cokoli a strávil to, aniž by přibral na váze. A z nějakého důvodu, kterému nerozuměl, dostával chuť na to, co měl rád jako dítě.

Otevřel plechovku limonády a dlouze se napil.

Vyndal z balíčku Oreo jednu sušenku. Opatrně oddělil obě čokoládou politá kolečka, aniž je poškodil. Bílá náplň zůstala neporušená na kolečku v levé ruce. To znamenalo, že až vyroste, bude bohatý a slavný. Kdyby byla zůstala na kolečku v pravé ruce, bylo by to znamenalo, že bude sice slavný, ale nikoli nutně bohatý, což by mohlo znamenat cokoli od

hvězdy rokenrolu až po vraha, který zabije prezidenta Spojených států. Kdyby náplň zůstala na obou kolečkách, znamenalo by to, že bude muset sníst ještě jednu sušenku, nebo riskovat, že veškerá budoucnost nebude žádná. Zatímco oblizoval sladkou náplň a nechával ji pomalu rozplývat na jazyku, díval se do prázdné výtahové šachty a říkal si, jak je to vlastně zajímavé, že si vybral za svou skrýš opuštěný zábavní park, když svět nabízí tolik tmavých a opuštěných míst. Byl tady několikrát jako kluk, když park ještě fungoval, naposledy před osmi lety, když mu bylo dvanáct, rok a něco před tím, než lunapark uzavřeli. Toho pro jeho dětství velice významného večera tu spáchal svou první vraždu, která zahájila jeho lásku k smrti. Nu a teď se vrátil zpátky Olízl poslední zbytek náplně, snědl první čokoládové kolečko, snědl druhé, vytáhl z balíčku další sušenku a napil se limonády.

Přál si, aby byl mrtvý. Úplně mrtvý To byl jediný způsob, jak začít existenci na Druhé straně.

"Kdyby přání byly krásy, jedl bych bifteky každý den," řekl si.

Snědl druhou sušenku, dopil plechovku limonády a pak se natáhl na záda, aby se prospal.

Když usnul, měl sny. Byly to podivné sny o lidech, které nikdy neviděl, o místech, kde nikdy nebyl, o událostech, které nikdy nezažil. Všude kolem voda, kusy plovoucího ledu, sněhová vánice a silný vítr. Smějící se a současně plačící žena na kolečkovém vozíku. Nemocniční postel s pruhy stínu a slunečního světla. Smějící se a plačící žena na pojízdném křesle. Smějící se a zároveň plačící žena. Ta žena na kolečkovém vozíku. Ta žena!

ČÁST II - OPĚT NAŽIVU

Na polích života přichází sklizeň
někdy úplně mimo sezonu,
když už jsme si mysleli, že země je stará
a neviděli jsme žádný důvod
vstávat za svítání, dít se
a zkoušet sílu svých svalů.
Když přijde zima a podzim už je pryč,
zdá se nejlepší jen odpočívat.
Avšak pod studenými zimními poli
čeká nezrozená, spící setba,
a tak srdce chová přece jen naději,
která hojí všechny trpké rány
Na polích života přichází sklizeň.
KNIHA SEČTENÝCH SMUTKŮ

4. Kapitola

Hatch měl pocit, jako by se čas posunul nazpět do čtrnáctého století. Jako kdyby byl obžalovaný nevěřící, který bojuje o svůj život před inkvizicí.

V kanceláři právního zástupce byli přítomni dva kněží. Otec Jiminez, i když jen průměrně vysoký, působil tak impozantně, jako kdyby byl o třicet centimetrů vyšší. Stál zády k oknu, vlasy černé jako uhlé a oči ještě tmavší, na sobě černé kněžské šaty s kolárkem. Tiše se kývajících palmy a modrá obloha Newport Beache za ním nijak nenadlehčovaly atmosféru v kanceláři, obložené mahagonem a plné starožitností, kde se shromáždili. Jiminezova silueta dokonce vyhlížela hrozivě. Páteru Duranovi, hubenému muži s asketickými rysy snad o dvacet pět let mladšímu než otec Jiminez, ještě nebylo třicet. Zdálo se, že mladý kněz obdivuje sbírku starožitných japonských váz, kadidelnic a mís ve velké vitríně na vzdáleném konci kanceláře, avšak Hatch se nemohl ubránit pocitu, že Duran zájem o japonský porcelán jen předstírá a ve skutečnosti tajně pozoruje jeho a Lindsey, sedící vedle sebe na pohovce ve stylu Ludvíka XIV. Byly tu také dvě mladé jeptišky, které Hatchovi připadaly ještě pochmurnější než kněží. Patřily k řádu, který má v oblíbě široké starobylé hábity, což se dnes už často nevidí. Jejich obličej pod naškrobenými čepci byly zarámované v oválech bílého plátna, takže vypadaly obzvlášť přísně. Sestra Inmaculata, která vedla dětský domov svatého Tomáše, vypadala jako velký černý dravý pták, jak tam tak seděla v křesle napravo od pohovky, a Hatche by vůbec nebylo překvapilo, kdyby najednou vydala skřipavé zakrácání, za hlasitého pleskání svého hábitu vzlétla do vzduchu, oblétna místnost, a střemhlavým letem se na něho vrhla a uklovla mu nos. Její výkonná pobočnice byla o něco mladší, vyhlížela velmi vážně a bez ustání přecházela po místnosti sem a tam. Její pohled byl pronikavější než laserový paprsek na řezání oceli. Hatch na chvíli zapomněl její jméno a představil si ji jako jeptišku Bezejmennou, protože mu připomínala Clintu Eastwooda, který představoval "Muže Beze jména" v jednom ze starých westernů.

Byl nespravedlivý, víc než nespravedlivý, byl dokonce lehce iracionální - asi proto, že ho to tu velmi znervózňovalo. Všichni, kdo byli v advokátově kanceláři, tu byli proto, aby jemu a Lindsey nějak pomohli. Otec Jiminez, administrátor kostela svatého Tomáše, který kryl větší část rozpočtu sirotčince vedeného sestrou Inmaculatou, nebyl ve skutečnosti o nic přísnější než kněz ve filmu Jdu svou cestou, byl to takový španělský Bing Crosby, a otec Duran se zdál velmi mírný a nesmělý. Sestra Inmaculata se skutečně podobala spíš striptérce než dravému ptáku a jeptiška Bezejmenná se neustále upřímně usmívala, což přebohatě vyvažovalo její pronikavý pohled. Kněží i jeptišky se snažili udržovat lehkou konverzaci. Ve skutečnosti to byli Hatch a Lindsey, kdo byli do té míry nervózní, že nedokázali být tak společenská, jak to okolnosti vyžadovaly.

Bylo toho ale tolik v sázce! Jen proto byl Hatch tak popudlivý, to bylo neobvyklé, protože normálně šlo o toho

nejvyrovnanějšího muže, jakého si jen člověk může představit. Přál si, aby schůzka dopadla dobře, protože na tom záviselo jeho a Lindseyino štěstí, jejich budoucnost, úspěch jejich nového života.

Nu, tak úplně celá pravda to vlastně nebyla. Zase přeháněl, ale nemohl si pomoci.

Od té doby, kdy se před více než sedmi týdny vrátil do života, prošel společně s Lindsey obrovskou citovou změnou. Dlouhý dusivý příval zoufalství, který je zavalil po Jimmyho smrti, náhle opadl. Uvědomili si, že jsou pořád ještě spolu jen díky lékařskému zázraku. Kdyby neprojeвили vděčnost za tu milost, kdyby plně nevyužili ten propůjčený čas, který jim byl darován, bylo by to nevděčné jak vůči Bohu, tak vůči lékařům. Bylo jisté na místě, že truchlili za Jimmyho. V jisté chvíli však zřejmě dovolili, aby jejich zármutek degeneroval v sebelítost a chronickou depresi, a to už správné nebylo.

Potřebovali Hatchovu smrt a jeho vzkříšení, potřebovali i Lindseyinu blízkost smrti, teprve to je dokázalo vytrhnout z jejich politováníhodného návyku na beznaděj, což naznačovalo, že byli zarputilejší, než si mysleli. Důležité však bylo, že byli vytrženi, a že se nyní konečně rozhodli žít dál.

Žít dál pro oba znamenalo mít zase v domě dítě. Touha po dítěti nebyla sentimentálním pokusem vrátit minulou pohodu, nebyla to ani neurotická potřeba nahradit Jimmyho, aby konečně překonali jeho smrt. Měli prostě rádi děti a žít pro dítě je nesmírně uspokojovalo.

Museli se uchýlit k adopci, to byl ten problém. Lindseyino těhotenství bylo rizikové a porod byl neobvykle dlouhý a bolestivý. Jimmy se jen tak tak narodil živý a když konečně přišel na svět, lékaři sdělili Lindsey, že už nebude moci mít děti.

Jeptiška Bezejmenná přestala přecházet po místnosti, povytáhla si široký rukáv a podívala se na hodinky. "Snad bych se měla jít podívat, co ji zdrželo."

"Popřejte tomu dítěti ještě trochu času," řekla sestra Inmaculata tiše. Baculatou bílou rukou si uhladila záhyby hábitu. "Když ji půjdete zkontrolovat, bude mít pocit, že nevěříme, že se umí sama o sebe postarat. Na dámském záchodě není nic, co by sama nezvládla. Dokonce pochybuji, že tam musela jít. Pravděpodobně jen potřebovala být před setkáním chvíli sama, aby si uklidnila nervy."

Otec Jimenez řekl Hatchovi a Lindsey: "Omluvte to zdržení."

"To je v pořádku," řekl Hatch a poposedl na pohovce. "My jsme taky trochu nervózní."

Počáteční dotazy ukázaly, že spousta - opravdová armáda dvojic čeká na děti k adopci. Některé z nich čekaly s napětím celé dva roky. Hatch a Lindsey, kteří byli bez dítěte už pět let, neměli trpělivost zařadit se na konec čekací listiny. Měli jen dvě možnosti. První byla adoptovat dítě jiné rasy, černé, asijské nebo hispánské. Většina budoucích adoptivních rodičů byla bílá. Čekali na bílé dítě, které by mohli přijmout za vlastní, zatímco nespočetní sirotci různých menšinových skupin byli určeni pro instituce a nesplněné sny o tom, že se stanou součástí nějaké rodiny. Pro Hatche a Lindsey barva kůže nic neznamenala. Byli by šťastní s jakýmkoli dítětem, bez ohledu na jeho původ. Avšak v nedávných letech vedla špatně chápaná snaha po nápravě světa ve jménu lidských práv k vydání řady nových pravidel a omezení, aby se zabránilo mezirasovým adoptcím a obrovský státní byrokratický aparát tato pravidla prosazoval s ohlupující přesností. Teorie hlásala, že dítě nemůže být opravdu šťastné, jestliže je vychováváno mimo svou etnickou skupinu - nic víc, než elitářský nesmysl a rasismus naruby, vymyšlený sociology a akademiky, kteří si nedali ani námahu poradit se o tom s osamělými dětmi, které zdánlivě ochraňovali.

Druhá možnost byla adoptovat dítě s tělesnou vadou. Tělesně postižených dětí bylo mnohem méně než sirotek z etnických menšin, včetně těch, jejichž rodiče někde žijí, avšak nechali své děti v péči církve nebo státu, protože se odlišovaly. I když jich bylo méně, byl o ně ještě menší zájem než o děti menšin. Měly však tu obrovskou výhodu, že v současné době nebyly středem zájmu žádné nátlakové skupiny, dychtící zavést politicky správné normy, pokud jde o péči a zacházení s nimi. Dříve či později armáda imbecilů na pochodu bezpochyby prosadí přijetí zákonů, zakazujících adopci zelenookých, světlolasých či hluchých dětí někým jiným než zelenookými, světlolasými či hluchými rodiči, avšak Hatch a Lindsey měli to štěstí, že podali žádost dřív, než síly zmatku prosadily svou.

Někdy když si Hatch vzpomněl na otravné byrokraty, se kterými museli jednat před šesti týdny, když se poprvé rozhodli adoptovat dítě, měl chuť vrátit se do těch jejich úřadů a trochu všechny ty nevstřícné sociální pracovníky přitlačit ke zdi, aby se jim v hlavách rozsvítilo. Vyslovení téhle tužby by určitě ty dobré jeptišky a kněze od svatého Tomáše přesvědčilo, aby světili do jejich péče jedno ze svých dětí!

"Cítíte se už dobře, žádné trvalé následky vašeho utrpení? Chutná vám jíst, spíte dobře?" zeptal se otec Jimenez, zřejmě jen proto, aby zkrátil čekání. O Hatchově dokonalém zotavení a dobrém zdraví určitě nemínil pochybovat.

Lindsey, která byla od přírody nervóznější než Hatch, a tedy náchylnější k přehnaným reakcím, se naklonila kupředu na pohovce. "Hatch je na vrcholu regenerační křivky lidí, kteří prošli resuscitací. Doktor Nyebern je z toho nadšený, tvrdí, že jeho zdravotní stav je vynikající, naprosto v pořádku. Všechno to bylo v naší žádosti," řekla trochu zbytečně zostra. A Hatch hned dodal ve snaze uhladit Lindseyinu reakci, aby si kněží a jeptišky nemysleli, že zbytečně ráda protestuje:

"Cítím se skutečně ve vynikající formě. Mohu krátkou smrt každému jen doporučit. Člověk si odpočine a dostane vyrovnanější pohled na život."

Všichni se zdvořile zasmáli.

Hatch se opravdu těšil vynikajícímu zdraví. Během čtyř dnů po reanimaci trpěl slabostí, závratěmi, žaludečními potížemi, letargií a vynecháváním paměti. Jeho stará síla, paměť a intelektuální schopnosti se však potom beze zbytku vrátily. Už skoro sedm týdnů vedl naprosto normální život.

Jimenezův náhodný dotaz na spánek zřejmě Hatchem trochu otrásl, a právě to pravděpodobně Lindsey rozzlobilo.

Nebyl úplně upřímný, když tvrdil, že dobře spí, ale jeho podivné sny a jejich zvláštní emocionální následky nebyly nic vážného. Sotva stály za zmínku, neměl pocit, že by knězi skutečně lhal.

Byli tak blízko začátku nového života, že nechtěl říct něco nesprávného a způsobit odklad. I když katolické instituce

zabývající se adopcí věnovaly umístování dětí značnou péči, nebyly zbytečně pomalé a nekladly překážky jako státní úřady, zejména tehdy, když budoucí adoptivní rodiče byli váženými příslušníky společnosti jako Hatch a Lindsey, a když šlo o invalidní dítě, které nemělo jinou vyhlídku než trvalý pobyt v nějaké instituci. Budoucnost by pro ně mohla začít tento týden, pokud nedají lidem od svatého Tomáše, kteří ostatně už byli na jejich straně, důvod ke změně názoru. Hatch byl až trochu překvapen, jak silně touží po novém otcovství. Cítil, že byl posledních pět let pouze z poloviny naživu. Najednou se v něm vzedmula nevyužitá energie půl desetiletí, barvy se zdály zářivější, zvuky melodičtější, city intenzivnější, byl plný touhy objevovat, pracovat, vidět, žít. A být znovu něčím tatínkem.

"Přemýšlím, jestli se vás mohu na něco zeptat," obrátil se páter Duran k Hatchovi od sbírky japonského porcelánu.

Nezdravě - bledou plet a ostré rysy jeho obličeje oživovaly oči, plné tepla a inteligence, zvětšené tlustými brýlemi do sovích rozměrů. "Je to trochu osobní, a proto váhám."

"Jen se ptejte a neváhejte," řekl Hatch.

"Někteří lidé, kteří byli nějakou krátkou dobu klinicky mrtví, minutu nebo dvě ... no ... mají některé shodné zážitky ... " řekl kněz.

"Pocit cesty tunelem se strašlivým světlem na vzdáleném konci?" navázal Hatch. "Pocit velkého míru, že člověk konečně přichází domů?"

"Ano," rozzářil se Duranův obličej. "Přesně to jsem měl na mysli."

Otec Jimenez a jeptišky se teď dívali na Hatche s novým zájmem, přáli si, aby jim řekl, co si přáli slyšet. Podíval se na Lindsey, která seděla na pohovce vedle něho, potom na celé shromáždění a řekl: "Je mi líto, ale neměl jsem zážitek, o jakém mluví tolik lidí."

Ramena pátera Durana trochu poklesla. "Tak co jste tedy prožil?"

Hatch zavrtěl hlavou. "Nic. Přál bych si, aby tomu bylo jinak. Bylo by to ... takové utěšující, pravda? Avšak v tomto smyslu jsem měl, myslím, nudnou smrt. Nevzpomínám si vůbec na nic od chvíle, kdy jsem byl omráčen při převrácení vozu, až do doby, kdy jsem se o hodiny později probudil na nemocniční posteli a viděl, jak děšť bije do okenní tabule ... "

Byl přerušen příchodem Salvatora Gujilia, v jehož kanceláři čekali. Gujilio, obrovitý silný muž, rázně a naplno otevřel dveře a vstoupil jako vřdycky: dlouhými skoky namísto normální chůze, a zavřel za sebou dveře rozmáchlým gestem. Jako nějaké menší tornádo přeletěl po místnosti, přičemž jednoho po druhém zdravil. Hatche by nepřekvapilo, kdyby se nábytek zvedl od podlahy a obrazy snesly ze stěn, zdálo se, že vyzařuje tolik energie, že by to stačilo na levitaci všeho, co se nacházelo v dosahu jejího působení.

Za neustálého pobíhání po místnosti objal Jimineze, mocně si potřásl rukou s Duranem a uklonil se každé z jeptišek s upřímností nadšeného monarchisty, zdravícího členy královské rodiny. Gujilio navazoval spojení s lidmi stejně rychle, jako jeden kus keramiky s druhým na základě superlepidla. Od svého druhého setkání s Lindsey se s ní vítal a loučil objetím. Měla ho ráda a objetí jí nevadilo, avšak jak se přiznala Hatchovi, cítila se asi tak, jako když se maličké dítě objímá se zápasníkem sumo. "Proboha, on mě vřdycky vyzdvihne do vzduchu," řekla. Teď zůstala sedět na pohovce, místo aby vstala, a s advokátem si pouze potřásla rukou.

Hatch vstal a natáhl pravou ruku, připraven, že bude pohlcena jako drobeček potravy na kultivační misce s hladovými měňavkami, což se také stalo. Gujilio jako vždy vzal Hatchovu ruku do obou svých a jelikož každá z jeho pracek byla dvakrát tak velká jako ruka normálního člověka, nebylo to ani tak potřesení, jako otřesení.

"Takový krásný den," řekl Gujilio, "speciální den. Doufám, že všechno půjde po všech stránkách jako po másle."

Advokát věnoval každý týden několik hodin kostelu svatého Tomáše a sirotčinci. Zdálo se, že ho velmi uspokojuje, když může dávat dohromady adoptivní rodiče a postižené děti.

"Regina je na cestě ze záchodu," řekl jim Gujilio. "Jen se zastavila na kus řeči s mou sekretářkou, to je všechno. Myslím, že je nervózní a snaží se získat trochu času, než sebere odvalu. Bude tu za chvíli."

Hatch se podíval na Lindsey. Ta se nervózně usmála a vzala ho za ruku.

"Musíte chápat," řekl Salvatore Gujilio, který se nad nimi tyčil jako jeden z těch obrovských balonů před obchodním domem Macy na Den díkůvzdání, "že účelem tohoto setkání je, abyste poznali Reginu a aby ona poznala vás. Dnes se tady nikdo k ničemu nerozhoduje. Až odejdete, budete o tom přemýšlet a zítra nebo pozítří nám řeknete, jestli je to to pravé dítě. Totéž platí pro Reginu. Má jeden den na rozmyšlenou."

"Je to důležitý krok," řekla sestra Inmaculata.

Lindsey stiskla Hatchovi ruku a řekla: "Chápeme to."

Jeptiška Bezejmenná šla ke dveřím, otevřela je a podívala se ven na chodbu. Regina zřejmě nebyla v dohledu.

Gujilio obešel svůj psací stůl a řekl: "Určitě už jde."

Advokát usadil svou hmotnou postavu do židle vedle psacího stolu, ale protože měl sto devadesát šest centimetrů, zdál se skoro zrovna tak velký, jako kdyby stál. Kancelář byla celá zařízena starožitným nábytkem, psací stůl z doby Napoleona III. byl tak dokonalý, že si Hatch přál, aby měl něco podobného ve výloze svého obchodu. Zlacené exotické dřevo s intarziemi neslo na ústřední dekorativně orámované ploše muzický námět na vlasy se stylizovaným listím. Deska byla posazena na kulatých nohách se zlacenými listy paznehtníku, spojenými trnožem ve tvaru X, se zlacenou vázou uprostřed. Při každém setkání stůl i všechny ostatní starožitnosti vedle Gujiliovy obrovské postavy s nebezpečnou úrovní kinetické energie vypadaly neuvěřitelně křehce a zdálo se, že by byly ohroženy bezprostředním nebezpečím, že budou převrženy a rozbity na kousky. Ale po několika minutách se advokát a jeho místnost sladili v dokonale harmonii, měli jste podivný pocit, že obr vytvořil v místnosti jakési nové dekorační vybavení, v němž žil v jiné, štihlejší podobě.

Tiché, vzdálené, ale podivné buch odlákalo Hatchovu pozornost od advokáta a jeho psacího stolu.

Jeptiška Bezejmenná se otočila od dveří a spěchala zpátky do místnosti se slovy "už jde", jako kdyby nechtěla, aby si

Regina myslela, že dívku vyhlíží.

A zase ten zvuk. Pak znovu. A zase.

Bylo to rytmické a bylo to pořád hlasitější.

Buch. Buch.

Lindsey stiskla Hatchovi ruku.

Buch. Buch!

Vypadalo to, jako kdyby někdo udával takt neslyšitelné melodii tím, že bouchá olověnou trubkou o parketovou podlahu chodby za dveřmi.

Hatch se udiveně díval na otce Jimineze, který upřeně hleděl na podlahu a vrtěl hlavou. Nebylo věru snadné uhádnout, co si v té chvíli myslí. Když zvuk zesílil a přiblížil se, podíval se otec Duran s údivem na pootevřené dveře, právě tak jako jeptiška Bezejmenná. Salvatore Gujilio vstal ze židle, vypadal vydešeně. Příjemně červené tváře sestry Inmaculaty byly teď bílé jako plátěný čepec, který rámoval její obličej.

Hatch si uvědomil tišší šoupavý zvuk mezi tvrdými údery.

Buch! - šrr ... Buch! - šrr ...

Jak se zvuky blížily, jejich účinek rychle sílil: Hatchovy duše se začaly zmocňovat výjevy ze starých hororových filmů: přišera z jezera, blížící se jako krab ke své kořisti. Podivná zjevení z hrobky, ploužící se po hřbitovní cestičce pod vypouklým měsícem. Tvor z jiného světa, krácející po bůhvíjakých zároveň pavoučích, plazích a paznehty zakončených nohou...

BUCH!

Nezatřásla se skla v oknech?

Nebo to byla jen jeho fantazie?

Drrrr ...

Po zádech mu přeběhl mráz.

BUCH!

Podíval se na vydešeného advokáta, na kněze vrtícího hlavou, na mladého kněze s očima dokořán, na dvě bledé jeptišky a pak rychle zpátky na pootevřené dveře. Napůl čekal, že se objeví děsivě vysoká a pokroucená postava, překvapivě podobná Charlesi Laughtonovi ve filmu Zvoník od Matky Boží, s úsměvem odhalujícím mohutné tesáky, načež se sestra Inmaculata k němu obrátí a řekne: "Víte, pane Harrisone, Regina nepřišla do péče dobrých sester od svatého Tomáše od obyčejných rodičů, ale z jedné laboratoře, kde vědci prováděli opravdu zajímavý genetický výzkum..."

Na prahu se objevil stín.

Hatch si uvědomil, že Lindseyin stisk ruky zabořil. A dlaň měl vlhkou potem.

Podivné zvuky ustaly. Na místnost padlo očekávání.

Dveře do chodby se pomalu otevřely dokořán.

Regina udělala krok dovnitř. Táhl za sebou pravou nohu jako mrtvou a potom s ní uhodila o podlahu: BUCH!

Zastavila se a rozhledla vyzývavě kolem na všechny přítomné.

Hatch mohl jen těžko uvěřit, že byla původkyní všech těch hrozných zvuků. Na desetiletou dívku byla malá, trochu menší a útlější než průměrné dítě jejího věku. Pihy, drzý nosík a nádherné tmavé zlatohnědé vlasy ji dokonale diskvalifikovaly pro úlohu přišery z jezera nebo jiného strašidelného stvoření, v jejích očích bylo ovšem něco, co by Hatch v očích dítěte neočekával. Byla to vyspělost dospělého člověka. A zvýšená vnímavost. Až na ty oči a auru ocelového odhodlání vypadala dívka křehce, téměř úděsně jemně a zranitelně.

Hatchovi připomněla nádhernou čínskou misku s mandarínským vzorem z osmnáctého století, kterou měl na prodej ve svém obchodě na Laguna Beach. Zvonila sladce jako zvoneček, když se do ní cvrnklo prstem a vypadala, že se roztříští na tisíc kousků, udeří-li se do ní prudčeji, nemluvě o tom, když se upustí. Avšak když si člověk tu misku začal prohlížet, jak tam stála na akrylovém podstavci, její ručně malované chrámové a zahradní scény na bocích a květinový vzor na vnitřním okraji, působily tak dokonale a měly takovou sílu, že si člověk začal uvědomovat ctihodné stáří tohoto předmětu a váhu dějin za ním. A brzy začal nabývat přesvědčení, že přes svůj křehký vzhled by se miska odrazila, kdyby ji někdo upustil, nebo že by rozbila jakýkoli povrch, na který by dopadla, a sama by se ani trochu nepoškodila.

Regina si byla vědoma, že ten okamžik patří jí a jenom jí. Vlekla se směrem k pohovce, kde seděli Hatch s Lindsey, a jak odkulhala z parketové podlahy na starobylý perský koberec, hluk její chůze se ztišil. Měla na sobě bílou blůzku, zelenou sukni pět centimetrů nad kolena, zelené podkolenky, černé boty - a na pravé noze kovovou dlahu, která se táhla od kotníku až nad koleno a vypadala jako středověký mučící nástroj. Kulhala tak silně, že se při každém kroku kolébala v bocích ze strany na stranu, že to dělalo dojem, jako kdyby co chvíli mohla upadnout.

Sestra Inmaculata vstala ze své židle a nesouhlasně se na Reginu zamračila: "Jaký je přesně důvod pro toto divadlo, mladá dámo?"

"Omlouvám se, že jdu tak pozdě," řekla dívka, ignorujíc pravý smysl jeptiščiny otázky "Ale některé dny jsou pro mne těžší než jiné." Než mohla jeptiška zareagovat, obrátila se dívka k Hatchovi a Lindsey, kteří se přestali držet za ruce a vstali z pohovky "Nazdar, já jsem Regina. Jsem mrzák."

Natáhla ruku k pozdravu, Hatch také natáhl ruku, ještě dřív než si uvědomil, že její pravá paže a ruka nejsou dobře utvářené. Paže byla skoro normální, jen o něco slabší než levá - až k zápěstí, kde byly kosti podivně ohnuté. Měla jen dva prsty a pahýl palce a všechny ty prsty se zdály mít omezenou pohyblivost. Potřást si rukou s tou dívkou byl podivný pocit - určitě podivný, ale ne nepříjemný.

Její šedé oči se upřeně dívaly do jeho očí. Pokoušela se číst jeho reakce. Okamžitě si uvědomil, že nikdy nebude možné ukrýt před ní skutečné pocity a pocítil úlevu, že ho její znetvoření nijak neodpuzovalo.

"Jsem rád, že tě poznávám, Regino," řekl. "Jsem Hatch Harrison a tohle je moje žena Lindsey."

Regina se obrátila k Lindsey a potřásla si rukou i s ní. "Já vím, že jsem pro vás zklamání," řekla. "Vy ženy, hladovějící po dětech, obvykle dáváte přednost malým dětem, abyste se s nimi mohly mazlit ..."

Jeptiška Bezejmenná překvapeně vydechla. "No tak, Regino!"

Sestra Inmaculata byla příliš zmatená, aby mohla promluvit. S ústy dokořán a vyvalenýma očima se podobala tučňáku, který zmrzl poté, co arktický chlad zesílil natolik, že nepřežili ani arktičtí ptáci.

Od okna se přiblížil otec Jimenez a řekl: "Pane a paní Harrisonovi, omlouvám se za ..."

"Není třeba se za nic omlouvat," řekla Lindsey rychle, zřejmě vycítila tak jako Hatch, že je dívka zkouší a že pokud mají mít nějakou naději tou zkouškou projít, nesmějí se nechat zatahnout do hry dospělí versus dítě.

Regina dokulhala ke druhému křeslu a pracně se do něj vysoukala. Hatch si byl dost jistý, že se dělala neobratnější, než ve skutečnosti byla.

Jeptiška Bezejmenná se jemně dotkla ramene sestry Inmaculaty a starší jeptiška se pomalu usadila zpátky na svou židli, pořád ještě s výrazem zmrzlého tučňáka. Oba kněží si přinesli židle pro zákazníky, které stály před advokátovým psacím stolem, mladší jeptiška si přitáhla židli z kouta, aby se všichni mohli připojit ke skupině. Hatch si uvědomil, že on jediný stojí. Posadil se zpátky na pohovku vedle Lindsey

Ted' když tu byli všichni, trval Salvatore Gujilio na tom, že se bude podávat občerstvení - a udělal to bez pomoci své sekretářky. Z baru, diskrétně skrytého v rohu mahagonem obložené kanceláře, přinesl všechno - pepsi, limonádu a sodovku. Jak tak advokát tiše a rychle přes svou obrovitost pobíhal kolem, nikdy nevrazil do nábytku a nic nepřevrhl, nikdy se nebezpečně nepřiblížil ani k lampám od Tiffanyho s ručně foukanými stínítky ve tvaru narcisového květu. A tu si Hatch uvědomil, že ten velký muž tu už není dominující postavou, ani nevyhnutelným středem pozornosti: překonalo ho děvče, které možná mělo jen čtvrtinu jeho tělesné mohutnosti.

"No," řekla Regina Hatchovi a Lindsey, když přijala od Gujilia sklenici pepsí, kterou držela ve zdravé levé ruce, "přišli jste sem proto, abyste se o mně všechno dozvěděli, takže bych vám asi měla o sobě něco říct. Hlavní je samozřejmě to, že jsem mrzák." Naklonila obličej na stranu a podívala se tázavě na manžele. "Věděli jste, že jsem mrzák?"

"Vím to teď," řekla Lindsey.

"Ale já myslím předtím, než jste sem přišli."

"Věděli jsme, že máš - nějaký problém," řekl Hatch.

"Mutantní geny," řekla Regina.

Otec Jimenez si zhluboka povzdechl.

Zdálo se, že sestra Inmaculata chce něco říci. Pohlédla na Hatche a Lindsey, ale pak se zřejmě rozhodla mlčet.

"Moji rodiče byli narkomani," řekla dívka.

"Regino!" zaprotěstovala Bezejmenná. "Nevíš to jistě, nic takového nevíš."

"Ale to dá rozum," řekla dívka. "Už přes dvacet let jsou příčinou všech vrozených vad drogy. Vy jste to nevěděli?"

Přečetla jsem si to v knize. Já hodně čtu. Jsem blázen do knih. Nechci říct, že jsem knihomol. To zní staromódně, nemyslíte? Ale kdybych byla mol, raději bych bydlela v knize než v satech. Pro mrzáčka dítě je prima, když má rádo knihy, protože zmračené děti nechtějí dělat to, co dělají normální lidi, i když by to třeba mohly dělat, a tak knihy jsou jim jako úplně jiný život. Mám ráda dobrodružné příběhy, kde lidé jezdí na severní pól, na Mars, do New Yorku nebo někam jinam. Mám také ráda dobré detektivky, skoro všechno od Agáty Christie, ale především mám ráda vyprávění o zvířatech jako v knize Vítr ve vrbách. Jednou jsem měla mluvící zvíře. Byla to jen zlatá rybička a samozřejmě jsem to byla já, kdo mluvil, protože jsem četla knihu o břichomluvectví a naučila jsem se to, je to senzační. A tak jsem sedávala na druhém konci pokoje a mluvila jsem z nádoby se zlatou rybičkou." Začala mluvit skřehotavě, aniž pohybovala rty, zdálo se, že hlas vychází z jeptišky Bezejmenné: "Ahoj, já jsem rybička Blinky a jestliže se mě pokusíte dát do sendviče a sníst, vyseru se do majonézy." Vrátila se ke svému normálnímu hlasu a pokračovala dál navzdory rozčilené reakci duchovních i jeptišek. "To je další problém s mrzáky, jako jsem já. Někdy máme sklon být drzí, protože víme, že nikdo nemá dost odvahy, aby nám dal na zadek."

Sestra Inmaculata vypadala, jako kdyby ona tu odvalu mohla mít, ale ve skutečnosti jenom něco zamumlala o zákazu dívat se týden na televizi.

Na Hatche, kterému se jeptiška ze začátku zdála být hrozná jako pterodaktylus, neudělalo teď její mračením žádný dojem, i když bylo tak intenzivní, že ho postranním pohledem zaregistroval periferním viděním. Nemohl spustit oči z Reginy. Dívka lehkovážně bez přerušení pokračovala: "Kromě toho, že jsem drzá, byste taky měli vědět, že jsem nešikovná, motám se kolem sem tam jako Dlouhý John Silver - no, to byla dobrá kniha - a pravděpodobně rozbiju všechno cenné ve vašem domě. Samozřejmě ne úmyslně. Bude to úplné ničitelství derby. Máte na to trpělivost? Nechci být zmlácená do bezvědomí a zavřená na půdě jenom proto, že jsem ubohá zmračená holka, která se vždycky nedokáže kontrolovat. Tahle noha nevypadá tak špatně a když ji budu dál cvičit, myslím, že bude docela pěkná. Ale nemám v ní moc síly a ani ji moc necítím." Zatnula svou deformovanou pravou ruku v pěst a udeřila se do pravého stehna tak silně, že vylekala Gujilia, který se právě snažil podat sklenici limonády mladému knězi, zírajícímu na dívku jako v tranzu. Znovu se uhodila, tak silně, že Hatch zamrkal, a řekla: "Vidíte? Mrtvé maso. A když tak mluvíme o mase, jsem také vybíravá v jídle. Prostě nedostanu do žaludku mrtvé maso. Ne že bych jedla živá zvířata. Jsem vegetariánka a to bude pro vás obtížné i v případě, že by vám jinak nevadilo, že nejsem nemluvně na mazlení, které byste mohli oblékat do krásných šatiček. Mojí jedinou ctností je, že jsem velmi inteligentní, praktický génius. Ale i to je zápor, pokud jde o některé lidi. Jsem chytrá nad svůj věk, a tak se nechovám moc jako dítě ..."

"Ted' se tak ale opravdu chováš," řekla sestra Inmaculata a zdála se potěšená, že se jí podařilo udělat trefnou poznámku.

Avšak Regina to ignorovala: "... a co vy koneckonců chcete, je dítě, nádherný pitomý uzlíček, abyste je mohli učit

znát svět, měli potěšení z toho, jak se učí a rozkvétá, zatímco já jsem už rozkvetlá až dost. Myslím tedy intelektuálně rozkvetlá. Prsa ještě nemám. A taky mě nudí televize, to znamená, že se nebudu moct připojit k radostným rodinným večerům kolem bedny, a jsem alergická na kočky, pokud nějakou máte. Dále jsem tvrdohlavá, což některé lidi na desetileté holce rozčiluje." Odmlčela se, napila se pepsí a usmála se na ně. "To by asi tak bylo všechno."

"Nikdy taková nebyla," zamumlal otec Jiminez, spíš k sobě nebo k Bohu, než k Hatchovi a Lindsey. Hodil do sebe polovinu své sodovky, jako kdyby to byl tvrdý alkohol.

Hatch se otočil k Lindsey. Její oči vypadaly trochu jako skleněné, zdálo se, že neví, co říci. Obrátil se tedy k dívce: "Myslím, že je jen spravedlivé, abych ti řekl něco o nás."

Sestra Inmaculata položila svou sklenici na stůl a začala vstávat: "Pane Harrisone, opravdu není třeba, abyste to všechno ..."

Hatch zdvořile pokynul jeptišce, aby se zase posadila, a řekl: "Ne, ne, to je v pořádku. Regina je jen trochu nervózní ..."

"Ani ne," řekla Regina.

"Ale jsi, a je to úplně přirozené."

"Nejsem."

"Jsi prostě trochu nervózní," trval na svém Hatch, "právě tak jako Lindsey a já. To je v pořádku," usmál se na dívku, jak nejlépe uměl. "No, tak tedy ... Já se celý život zajímám o starožitnosti, mám zálibu ve věcech, které přetrvávají a mají v sobě něco opravdu svého. Mám starožitnictví se dvěma zaměstnanci. Tak si vydělávám na živobytí. Taky nemám moc rád televizi a ..."

"Co je to za jméno, Hatch?" přerušila ho dívka. Zahihňala se, jako kdyby chtěla naznačit, že je to příliš směšné, než aby se tak někdo mohl jmenovat, snad s výjimkou mluvící zlaté rybký.

"Moje celé křestní jméno je Hatchford."

"Stejně je to legrační."

"Za to může moje matka," řekl Hatch. "Vždycky si myslela, že můj tatínek vydělá spoustu peněz, povznese nás ve společnosti a taky si myslela, že Hatchford zní jako jméno opravdové smetánky: Hatchford Benjamin Harrison. Jediné jméno, které jí znělo ještě líp, bylo Hatchford Benjamin Rockefeller."

"A udělal to?" zeptala se dívka.

"Udělal co?"

"Vydělal váš tatínek spoustu peněz?"

Hatch zamrkal na Lindsey a řekl: "Podívej se, jakého tu máme malého zlatokopa."

"Kdybyste byli bohatí," řekla dívka, "pak by to samozřejmě stálo za úvahu."

Sestra Inmaculata usykla mezi zuby a jeptiška Bezejmenná se opřela o opěradlo své židle a rezignovaně zavřela oči. Otec Jiminez vstal, pokynul rukou Gujilioví a šel k baru dát si něco silnějšího než sodovku, pepsí nebo limonádu. Protože se ale nezdálo, že by Hatch nebo Lindsey byli uraženi dívčím chováním, nikdo z nich se necítil oprávněn ukončit rozhovor nebo dítě napomenout.

"Obávám se, že nejsem bohatý," řekl jí Hatch. "Daří se nám dobře, to ano. Nic nám nechybí. Ale nejezdíme v rolls-royse a nesnídáme kaviár."

Na dívčině tváři se objevil záblesk upřímného veselí, ale rychle ho potlačila. Podívala se na Lindsey a řekla: "A co vy?" Lindsey zamrkala. Odkušala si. "No, jsem umělkyně. Malířka."

"Jako Picasso?"

"Ne v tom stylu, ale malířka jsem, to ano."

"Jednou jsem viděla obraz, jak smečka psů hraje poker," řekla dívka. "To jste malovala vy?"

Lindsey řekla: "Ne, obávám se, že ne."

"To je dobře. Bylo to hloupé. Jednou jsem viděla obraz býka a toreadora, bylo to na sametu, hodně jasné barvy. Malujete hodně jasnými barvami na sametu?"

"Ne," řekla Lindsey. "Ale jestli se ti to líbí, můžu ti do tvého pokoje namalovat na sametu, co budeš chtít."

Regina udělala obličej: "Brr. To bych si raději na stěnu pověsila chciplou kočku."

Muže a ženy od svatého Tomáše už nic nemohlo překvapit. Mladý kněz se zasmál a sestra Inmaculata zašeptala "chciplou kočku", ne v zoufalství, ale jako kdyby souhlasila, že taková morbidní dekorace by opravdu byla lepší, než malba na sametu.

"Můj styl," řekla Lindsey, která dychtila očistit svou pověst poté, co se nabídla, že namaluje něco tak kýčovitého, "je většinou popisován jako směs neoklasicismu a surrealismu. Já vím, že je to dost domýšlivé ..."

"No, to nemám zrovna moc v oblíbené," řekla Regina, jako kdyby přesně věděla, jak ty styly vypadají a čemu by se mohla podobat jejich směs. "Kdybych šla k vám a kdybych měla svůj vlastní pokoj, nenutila byste mě, abych si na zeď pověsila moc našich obrazů, že ne?" Slovo "vašich" bylo natolik zdůrazněné, jako kdyby chtěla naznačit, že by pořád ještě dávala přednost chciplé kočce, i kdyby už nešlo o samet.

"Ani jeden," ujistila ji Lindsey

"Dobře."

"Myslíš, že by se ti mohlo líbit žít s námi?" zeptala se Lindsey a Hatch by teď byl velice rád vědět, jestli ji tahle vyhlídka vzrušuje, nebo děsí.

Najednou se dívka prudce narovнала a sklouzla ze židle. Když dopadla na nohy, zakymácela se, jako kdyby měla po hlavě padnout na konferenční stůl. Hatch vstal, připraven ji zachytit, i když měl podezření, že je to všechno součást divadla.

Když zase získala rovnováhu, postavila na stůl sklenici, ze které předtím vypila už všechnu pepsí, a řekla: "Musím jít

čůrat. Mám špatný močový měchýř. To je dílo mých mutantních genů. Nemůžu se udržet. Někdy mám pocit, že to pustím na nejnevhodnějších místech, jako právě tady v kanceláři pana Gujilia. To je další věc, kterou byste měli vzít v úvahu, než si mě vezmete domů. Máte asi spoustu krásných věcí, když děláte do umění a do starožitností, pěkných věcí, které byste neradi viděli zničené, ale já do všeho vrážím a rozbiju to. Nebo ještě hůř, počůrám vám něco moc vzácného. Pak mě pošlete zpátky do sirotčince a já z toho budu tak vedle, že vylezu na střechu a skočím dolů. Bude to moc tragická sebevražda, a to nikdo z nás doopravdy nechce. Ráda jsem vás viděla."

Obrátila se a vlekla se po perském koberci a dál z místnosti svou ošklivou chůzí, která pocházela ze stejného zdroje inspirace, jako její břichomluvectví a zlatá rybička. Její temně zlatohnědé vlasy sebou přitom házely sem a tam a zářily jako oheň.

Všichni v místnosti tiše stáli a naslouchali dívčíným vzdalujícím se krokům. V jednom okamžiku se uhodila o stěnu s hlasitým zaduněním, které muselo bolet, ale hned zase udatně pokračovala v kulhání.

"Nemá slabý močový měchýř," řekl otec Jiminez a napil se ze skleničky jantarové tekutiny. Zdálo se, že teď pije Bourbon. "To není součást jejího postižení."

"Ona ve skutečnosti taková není," řekl páter Duran a zamrkal svými sovými očima, jako kdyby se mu do nich dostal kouř. "Je to roztomilé dítě. Víím, že je těžké, abyste tomu uvěřili právě teď."

"A chodí mnohem lépe, nesrovnatelně lépe," řekla jeptiška Bezejmenná. "Nevím, co to do ní vjelo."

"Já víím," řekla sestra Inmaculata se smutným pohledem. Otfela si unaveně jednou rukou obličej. "Přede dvěma lety, když jí bylo osm, se nám podařilo umístit ji u adoptivních rodičů. Byla to dvojice kolem třiceti, řekli jim, že nikdy nebudou moci mít děti. Přesvědčili sami sebe, že invalidní dítě bude pravým požehnáním. A pak, dva týdny potom, co se k nim Regina přistěhovala, ještě v předadopční fázi, přišla žena do jiného stavu. Najednou měli mít své vlastní dítě a adopce se jim už nezdála tak moudrá."

"A oni jen tak jako by nic zase přivedli Reginu zpátky?" zeptala se Lindsey. "Jen tak ji zase odložili do sirotčince? To je strašné."

"Nemůžeme je soudit," řekla sestra Inmaculata. "Možná, že cítili, že by jim nevybylo dost lásky pro vlastní dítě a zároveň pro ubohou Reginu, a v tom případě udělali správnou věc. Regina si nezaslouží vyrůstat v domě, kde by každou minutu viděla, že je ve všem druhá, druhá v lásce, něco jako vetřelec. V každém případě to odmítnutí pro ni znamenalo velký otřes. Trvalo dlouho, než zase nabyla sebedůvěry. Myslím, že nechce znova riskovat."

Stáli tam tiše.

Slunce za oknem jasně zářilo, palmy se lině kývaly. Mezi stromy se dal zahlédnout Ostrov módy, newportské nákupní středisko a komplex kancelářských budov, na jehož obvodu se nacházela Gujiliova kancelář.

"U těch citlivějších zničí někdy jediná špatná zkušenost všechny šance. Odmítají to zkusit znovu. Obávám se, že naše Regina je jednou z nich. Přišla sem s odhodláním znepřátelit si vás, to setkání prostě celé zkazit, což se jí nádherným způsobem podařilo."

"Je to jako když někdo seděl celý život ve vězení," řekl otec Jiminez, "a nakonec ho podmínečně propustili. Nejdřív se mu to hrozně líbí, ale potom zjistí, že venku nedokáže žít. Tak spáchá nový trestný čin jen proto, aby se dostal zpátky, odkud přišel. Vězení sice omezuje, je neuspokojivé - ale je to známá a bezpečná půda."

Salvatore Gujilio přecházel kolem a bral od hostů prázdné sklenice. Pořád ještě to byl po všech stránkách výjimečný člověk, v místnosti už nedominoval jako dřív - i když byla Regina už pryč. Jediné srovnání s jemnou šedookou dívkou s drzým nosíkem zmenšilo podstatně jeho prestiž.

"Je mi to moc líto," řekla sestra Inmaculata a uklidňujícím gestem položila ruku na Lindseyino rameno. "Zkusíme to znovu, moje milá. Začneme od začátku, a vybereme vám jiné dítě, tentokrát bez vad."

* * *

Lindsey a Hatch opustili kancelář Salvatora Gujilia deset minut po třetí ve čtvrtek odpoledne. Dohodli se, že o schůzce nebudou mluvit až do večere, aby měli čas o ní uvažovat a přezkoumat své reakce. Ani jeden z nich se nechtěl rozhodovat na základě emocí, ani ovlivňovat toho druhého, aby jednal na základě počátečního dojmu - a pak toho litoval.

Samozřejmě ani zdaleka neočekávali, že schůzka vezme takovýhle konec. Lindsey toužila si o tom promluvit.

Předpokládala, že už se rozhodli, že už to za ně rozhodlo to děvče a že další rozvažování nemá cenu. Ale dohodli se, že počkají a zdálo se, že Hatch nemá v úmyslu dohodu porušit. Mlčela tedy také.

Rídila jejich nové sportovní červené mitsubishi. Hatch seděl na sedadle vedle ní, na očích sluneční brýle, jednu ruku měl venku z otevřeného okna. Čas od času zabubnoval prsty na vnější stranu vozu při poslechu rokenrolu ze zlatých starých časů, který hráli v rádiu. Bylo to "Prosím, pane poštáku" v podání Marvelettes.

Přejela kolem poslední obrovské datlové palmy u Newport Center Drive a zahrnula doleva na Pacific Coast Highway, podél polyvinylem pokrytých ochranných zdí a zamířila k jihu. Pozdní dubnový den byl teplý, ale ne horký, s intenzivně modrou oblohou, která s blížícím se západem slunce dostane elektrickou luminiscenci, připomínající oblohu na obrazech Maxfielda Parishe. Provoz na pobřežní silnici byl slabý, oceán se třpytil jako obrovitý kus látky se stříbrnými a zlatými flitry.

V Lindsey proudila tichá nevázanost, jako už celých posledních sedm týdnů. Bylo to nadšení nad tím, že je vůbec naživu, které má v sobě každé dítě, které ale většina lidí v procesu dospívání ztratí. I ona o ně přišla - aniž by si to vůbec uvědomila. Blízké setkání se smrtí je právě to, co člověk potřebuje, aby znovu získal joie de vivre extrémního mládí.

Hodiny denního světla strávil Vassago spánkem, v hloubce pod dvěma podzemními patry Pekla, úplně nahý pod přikrývkou na skvrnami pokryté a proležené matraci. Jeho spánek byl většinou plný snů o trýzněných tělech,

roztržštěných kostech, krvi a žluči a pohledů na lidské lebky. Někdy se mu zdálo o velikých umírajících davech, zmítajících se v agónii na holé zemi pod černou oblohou, mezi nimiž kráčet jako kníže Pekla mezi chátrou prokletých. Sny, které se mu zdály tohoto dne, byly však neobyčejné svou obyčejností. Tmavovlasá tmavooká žena v třeshnově červeném autě, viděná z perspektivy muže, sedícího na sedadle vedle ní. Palmy. Červené buganvilie. Oceán posetý světly.

Harrisonovo starožitnictví bylo na jižním konci Laguna Beach, na Pacific Coast Highway v dvoupatrové budově dekorativního stylu, která zajímavě kontrastovala se zbožím z osmáctého a devatenáctého století, naaranžovaným ve velkých výkladních skříních. Glenda Dockridgeová, Hatchova asistentka a vedoucí obchodu, pomáhala Lew Boonerovi, jejich děvčeti pro všechno, utírat prach. Ve velkých starožitnictvích je oprašování totéž jako natírání mostu přes Zlatou bránu: když dojdete na konec, je čas vrátit se na začátek a začít znovu. Glenda měla vynikající náladu, protože se jí podařilo prodat jednak zlacenou černě lakovanou skříňku z období Napoleona III. a ještě - témuž zákazníkovi - italský polygonální stůl z devatenáctého století se sklopnou deskou s nádhernou intarzií. Byly to vynikající prodeje, uvážíme-li, že dostávala provizi.

Zatímco si Hatch prohlížel denní poštu, vyřizoval korespondenci a zkoumal dvojici podstavců z růžového dřeva z osmáctého století s jadeitovými intarzovanými draky, která právě došla od agenta z Hongkongu, Lindsey pomáhala Glendě a Lewovi s oprašováním. Při jejím současném duševním stavu byla i tahle lopota potěšením. Dávalo jí to možnost ocenit detaily starožitností - ornamentu na bronzové lampě, řezby na noze stolu, jemně zvednuté a ručně dokončované okraje na souboru anglického porcelánu z osmáctého století. Uvažovala o historickém a kulturním významu každého kousku, který v tak šťastné náladě oprašovala a uvědomovala si, že její nový životní postoj zřetelně nabývá zenovou kvalitu.

Za soumraku ucítil Vassago příchod noci a probudil se ve svém hrobce podobném domově, plný hladu po smrti a potřeby zabíjet.

Posledním obrazem, který si zapamatoval ze svého snu, byla žena z červeného auta. Už neseděla v autě, ale stála v místnosti, kterou dobře neviděl, stála před japonským paravánem a otírala jej bílou prachovkou. Otočila se, jako kdyby na ni promluvil a usmála se.

Její úsměv byl tak zářivý, tak plný života, že Vassago chtěl ten obličej roztlouct kladivem, vyrazit ženě zuby, roztržšit jí čelisti, znemožnit, aby se ještě někdy znovu usmála.

Během několika uplynulých týdnů se mu o ní zdálo dvakrát nebo třikrát. Poprvé ji viděl v kolečkovém křesle, jak pláče a skrz slzy se zároveň usmívá.

Znova a znova se probíral svou pamětí, ale za nic na světě si nemohl vzpomenout, že by její obličej kdy kromě snu někde viděl. Kdo je ta žena? A proč se mu pořád objevuje ve snech?

Venku nastala noc. Cítil, jak přichází, velký černý záves, stavící světu před oči předobraz smrti na konci každého dne. Oblékl se a vyšel ze skryše.

V sedm hodin večer za časně jarní pohody seděl Hatch s Lindsey u Zova, v malé, ale hojně navštěvované restauraci v Tustinu. Většinou černobílá výzdoba se střídala s řadou velkých oken a zrcadel. Přátelský a úslužný personál byl oblečen černobíle, aby to ladilo s místností. Jídlo, které servírovali, bylo takovým dokonalým chuťovým zážitkem, že se zdálo, že černobílé bistro září všemi barvami.

Hladina hluku působila spíš příjemně, než aby obtěžovala. Nemuseli zvyšovat hlas, aby se navzájem slyšeli, zároveň měli pocit, že tlumený bzukot hlasů kolem odděluje jako clona jejich soukromí od sousedních stolů. Během prvních dvou chodů - sěpie a polévky z černých fazolí - mluvili o triviálních věcech. Avšak když přinesli hlavní jídlo - mečouna pro dva, Lindsey se už nemohla udržet.

"Dobrá, měli jsme celý den, abychom o tom přemýšleli," řekla, "neovlivňovali jeden druhého. Tak co si myslíš o Regině?"

"Co si myslíš ty?"

"Ty první."

"A proč já?"

Lindsey řekla: "A proč ne ty?"

Zhluboka se nadechl a chvíli zaváhal. "Jsem do té holky úplně zblázněný," řekl potom.

Lindsey cítila, že se jí chce vyskočit od stolu a zatancovat ve stylu, jímž postavičky kreslených filmů obvykle vyjadřují své převelické nadšení, její radost a vzrušení byla teď totiž mnohem jasnější a větší, než to bývá ve skutečném životě.

Doufala sice, že manžel bude reagovat právě tak, jak reagoval, ale přece jen nevěděla, co řekne, protože to setkání bylo ... nu, nejvhodnější by snad bylo říci "skličující".

"Ach, Bože, já ji taky miluju," řekla Lindsey "Je tak sladká."

"Je pěkně tvrdá."

"To je divadlo."

"Hrála nám divadlo, to určitě, ale stejně je tvrdá. Musí být tvrdá. Život jí nedává na vybranou."

"Ale je mile tvrdá."

"Je vynikajcně tvrdá," souhlasil. "Neříkám, že mě to odradilo. Obdivoval jsem ji, zamiloval jsem si ji."

"Je tak bystrá."

"Dělala, co mohla, aby vypadala nepřitažlivě," řekl Hatch, "ale tím byla přitažlivější."

"Chudák dítě. Bála se, že bude znovu odmítnuta, takže převzala ofenzívu."

"Když jsem ji slyšel přicházet po chodbě, myslel jsem si, že je to ... "

"Godzila!" řekla Lindsey.

"Přinejmenším. A jak se ti líbila mluvící rybička Blinky?"

"Vysrat se do majonézy!" řekla Lindsey.

Oba se rozesmáli a lidé kolem se na ně otáčeli, buď kvůli tomu smíchu, nebo proto, že zaslechli něco z toho, co Lindsey řekla, a to manžele rozesmálo ještě víc.

"Bude to pěkné kvítko," řekl Hatch.

"Bude to nádhera."

"Nic není tak snadné, jak to na první pohled vypadá."

"Ale s ní to snadné bude, uvidíš."

"Je tu jeden problém."

"Jaký?"

Zaváhal. "Co když k nám nebude chtít?"

Lindsey zamrzl úsměv na rtech. "Bude chtít. Půjde k nám."

"Třeba ne."

"Nemaluj čerta na zeď."

"Říkám jenom, že se musíme připravit na zklamání."

Lindsey tvrdohlavě zavrtěla hlavou. "Ne. Vyjde to. Musí. Už jsme měli dost smůly a neštěstí. Zasloužíme si něco lepšího. Kolo osudu se obrátilo. Dáme zase dohromady rodinu. Život bude dobrý, bude to pěkné. To nejhorší už je za námi."

* * *

Ten čtvrtek večer si Vassago dopřál pohodlí pokoje v motelu.

Obvykle využíval k své toaletě pole za opuštěným zábavním parkem. Myl se každý večer vodou z láhve a tekutým mýdlem. Holil se břitvou s pomocí aerosolové pěny a střepu rozbitého zrcadla, které našel v jednom rohu parku.

Když v noci pršelo, rád se koupal pod širým nebem, tak, že se nechával omývat lijákem. A když byla bouřka a blýskalo se, vyhledával nejvyšší bod dlážděné cesty, doufaje, že se mu dostane Satanovy milosti a on bude odvolán do země mrtvých jediným jiskřivým elektrickým výbojem. Jenže, kalifornské období dešťů bylo už pryč, pršet bude pravděpodobně až zase v prosinci. Pokud si vyslouží cestu zpátky do říše mrtvých dřív, nástrojem jeho odchodu z nenáviděného světa živých bude muset být nějaká jiná síla než blesk.

Jednou, někdy i dvakrát týdně, si pronajímal pokoj v motelu, aby se mohl osprchovat a upravit se lépe, než to dovoľovaly primitivní podmínky jeho skrýše, i když hygiena pro něho nebyla důležitá. Špina ho silně přitahovala.

Vzduch a voda Hádu, do kterého se toužil vrátit, byly přece plné nejrůznější špíny. Ale měl-li se pohybovat mezi živými a vyhledávat si kořist, budovat sbírku, která by mu mohla získat návrat do říše prokletých, určité zvyklosti musel přece jen dodržovat, nechtěl-li na sebe přilákat zbytečnou pozornost. A mezi ty zvyklosti patřil určitý stupeň čistoty.

Vassago používal vždycky stejný motel "Modré nebe", špinavou díru na jižním konci Santa Any, kde neholení recepční bral jenom hotové peníze, nechtěl žádné doklady a nikdy se nepodíval hostům do očí, jako by se bál, co by v nich všechno mohl uvidět, nebo co by naopak hosté mohli vidět v jeho. Celá oblast se hemžila prodáváči drog a děvkami. Vassago byl jedním z mála mužů, který si s sebou prostitutky nevodil. Zůstal vždycky jenom hodinu nebo dvě, což odpovídalo době, po kterou motel používali průměrní zákazníci. Byl stejně anonymní jako ti, kdo ve vedlejších pokojích s hekáním a pocením hlučně rozhoupávali postel, až pelest mlátila do stěny.

Nemohl by tam bydlet pořád, už jenom proto, že vědomí divokého páření během a jejich zákazníků ho naplňovalo vztekem, hnusem a úzkostí z potřeb a frenetického rytmu živých. Atmosféra motelu mu ztěžovala jasné myšlení a znemožňovala odpočinek, třebaže perverznost a primitivita toho místa byly právě tím, v čem si liboval, když ještě byl jedním z naplno živých.

Žádný jiný motel nebo penzion by ale nebyl bezpeční. Chtěli by na něm nějaký průkaz. Nehledě na to, že mohl mezi živými existovat a vydávat se za jednoho z nich jenom tehdy, když jeho kontakt s nimi byl pouze zběžný. Každý recepční v motelu nebo domácí, který by se hlouběji zajímal o jeho charakter a setkával se s ním častěji, by si brzy uvědomil, že je nějakým nedefinovatelným, avšak hluboce zneklidňujícím způsobem jiný než ostatní.

Aby k sobě nepřilákal pozornost, dával v každém případě přednost zábavnímu parku jako své hlavní základně. Úřady, které ho hledaly, by ho tam pravděpodobně našly daleko obtížněji než kdekoli jinde. A nejdůležitější bylo, že park mu nabízel samotu, hřbitovní ticho a říši dokonalé tmy, do níž mohl za denního světla, kdy jeho citlivé oči nesnášely dotěrný jas slunce, vždycky uniknout.

Motely se daly snést jen mezi soumrakem a svítáním.

Té příjemně teplé čtvrteční noci, když vyšel z recepcie motelu Modré nebe s klíčem od pokoje, si všiml známého pontiaku zaparkovaného ve stínu na zadní straně parcely za poslední jednotkou. Byl obrácený předkem nikoli k motelu, ale k recepci. Ten vůz tam parkoval už v neděli, když byl Vassago naposled v motelu. Za volantem seděl nějaký skrčený muž, jako kdyby spal nebo jen na někoho čekal. Seděl tam tak i v neděli, rysy zastřené noci a září odraženého světla na předním skle.

Vassago zajel s autem k číslu šest asi uprostřed dlouhé strany do L postavené budovy, zaparkoval a odemkl pokoj.

Nesl si jenom věci na převlečení - všechno černé jako šaty, které měl na sobě.

Uvnitř nerozsvítil. Nerozsvěcoval nikdy.

Chvilí stál zády ke dveřím a přemýšlel o pontiaku a muži za volantem. Mohl to být jen prodáváč drog, pracující ze svého auta. Dealerů působilo v okolí víc než švábů, co se hemžili uvnitř zdí chátrajícího motelu. Ale kde zůstali zákazníci s nervózníma rychle mrkajícíma očima a upatlanými roličkami bankovek?

Vassago hodil šaty na postel, sluneční brýle vstrčil do kapsy bundy a šel do malé koupelny. Byla cítit spěšně rozstříkanou dezinfekcí, která nemohla zakrýt směs odporných biologických pachů. Obdélník bledého světla označoval okno nad zadní stěnou sprchy. Otevřel skleněné posuvné dveře, drhnoucí po zrezivělé kolejničce, a vstoupil do sprchového koutu. Kdyby okno bylo pevně zavřené nebo vertikálně rozdělené na dvě části, byl by vyřízený Ale otevřelo se na rezavých pantech směrem ven. Chytil se horního rámu a protáhl se oknem do malé uličky za motelem.

Zastavil se a nasadil si znovu brýle. Blízká sodíková výbojka vrhala světlo barvy moči, které ho škrábalo do očí jako písek. Brýle proměnily světlo na zablácený jantar a vyčistily mu zrak.

Sel doprava, až na konec bloku, zahrnul znovu vpravo na postranní ulici, na dalším rohu zase doprava, takže obešel motel kolem dokola. Proklouzl kolem krátké strany L a šel dál po krytém chodníku před poslední jednotkou, až se ocitl za pontiakem.

V té chvíli byla tato část motelu klidná. Nikdo do pokojů nevcházel, ani nevycházel.

Muž za volantem seděl s jednou rukou z otevřeného okna vozu. Kdyby se podíval do venkovního zrcátka, mohl by zahlédnout Vassaga, jak se k němu blíží, ale jeho pozornost byla cele soustředěna na pokoj číslo šest na druhé straně L.

Vassago s trnutím otevřel dveře, muž, jak byl o ně opřený, začal padat ven, a Vassago ho okamžitě tvrdě udeřil do obličeje. Použil při tom lokte, což bylo lepší než rána pěsti - až na to, že se pořádně nestrefil. Muž byl otřesený, ale omráčit se ho nepodařilo. Zvedl se ze sedadla, aby se dostal ven z auta a mohl se pustit s Vassagem do rvačky. Měl ale nadváhu, a tak byl pomalý. Koleno vražené do rozkroku ho zpomalilo ještě víc. Složil se do modlící polohy a začal zvracet. Vassago udělal krok dozadu, aby ho mohl kopnout, cizinec přepadl na stranu a Vassago ho kopl znovu, tentokrát do hlavy. Muž se rozplácl na zem jak široký tak dlouhý, tuhý a klidný jako chodník, na kterém ležel.

Vassago zaslechl polekané vydechnutí. A když se otočil, uviděl blondatou kudrnatou děvku v minisukni a muže středního věku v laciném obleku a se špatně přiléhajícím přičeskem. Vycházeli zrovna z nejbližšího pokoje a civěli chvíli na muže na zemi a potom na Vassaga. Díval se na ně upřeně tak dlouho, až se vrátili zpátky do svého pokoje a tiše za sebou zavřeli dveře.

Omráčený muž byl těžký, vážil možná devadesát kilo, ale Vassago měl síly víc než dost, aby ho zvedl. Donesl muže na druhou stranu pontiacu a složil ho na sedadlo vedle řidiče. Pak sedl za volant, nastartoval a odjel z motelového areálu. O několik bloků dál zahrnul do ulice s rychle stárnoucími před třiceti lety postavenými domy. Staré rododendrony a stromy vroubily dlážděné chodníky a dodávaly místu, přes zřejmý úpadek, určitou vznešenost. Zajel s pontiacem k chodníku a vypnul motor i světla.

V blízkosti nebylo žádné pouliční osvětlení, a tak si sundal brýle, aby omráčeného muže prohledal. Pod mužovým kabátem našel nabitý revolver v podpažním pouzdře, který si okamžitě strčil do kapsy. Muž měl u sebe dvě peněženky. První, tlustší, obsahovala tři sta dolarů v hotovosti, které Vassago stejně jako revolver zkonfiskoval, dále kreditní karty, fotografie lidí, které neznal, lístek z čistírny, řidičský průkaz, který muže identifikoval jako Mortona Redlowa z Anaheimu a ještě nějaké maličkosti. Druhá peněženka byla docela tenká, ukázalo se, že to není peněženka, ale kožené pouzdro na průkaz s Redlowovou licencí soukromého vyšetřovatele a povolením nosit zbraň.

Ve schránce palubní desky našel Vassago jen čokoládové tyčinky a brožovanou detektivku. V přihrádce mezi sedadly ležely žvýkačky, mentolové bonbony pro svěží dech, další tyčinka a zohýbaná mapa orangeského okresu.

Chvilí si ji prohlížel, potom nastartoval, vyjel od chodníku a zamířil do Anaheimu na adresu uvedenou v Redlowově řidičském průkazu.

Když byli v druhé polovině cesty, začal sebou Redlow vrtět a sténat, jako kdyby přicházel k vědomí. Vassago s jednou rukou na volantu vytáhl ukradený revolver a udeřil muže do hlavy. Redlow byl zase klidný

* * *

Carlu Cavanaughovi, jednomu z pěti dětí, které seděly u Reginina stolu v jídelně, bylo osm let a choval se podle toho. Byl připoutaný na vozík a dalo by se říci, že to je dostatečný handicap, ale on si svůj životní úděl ještě zhoršoval tím, že byl velice hrubý. Jakmile se na stole objevily talíře, Carl řekl: "Mám moc rád páteční odpoledne, a víte proč?" Nedal nikomu možnost projevit nezájem. "Protože ve čtvrtek večer vždycky máme fazole a hrachovou polévku, a tak v pátek odpoledne má člověk úplně senzační prdy."

Ostatní děti s odporem zaprotestovaly. Regina ho ignorovala.

Carl měl pravdu, ať už byl sprostáček nebo ne: čtvrteční večere v dětském domově svatého Tomáše sestávala vždycky z hrachové polévky, šunky, zelených fazolových lusků, brambor s bylinkovým máslem a ovoce v želatině s kouskem falešné šlehačky jako moučníku. Někdy se jeptiškáma utrhla ruka, nebo si prostě trochu vyhodily z kopýtky - nebylo divu po takové řadě let v těch dusivých hábitech. Když se jim to stalo ve čtvrtek, mohli jste dostat místo fazolových lusků kukuřici, a když už vůbec nevěděly, či jsou, tak dvě vanilkové sušenky k želatině.

Tento čtvrtek nebyla na jídelním lístku žádná překvapení, ale Regině by nevadilo - a asi by to ani nezpůsobovala - , kdyby byly svíčkové řezy, nebo třeba dejme tomu kravinec. No, kravince na talíři by si asi všimla, ale namísto fazolových lusků by jí asi nevadil, fazolové lusky si ošklivila, ale měla ráda šunku. Lhala, když řekla Harrisonovým, že je vegetariánka. Myslela si ale, že potíže s dietou přispějí k tomu, aby ji rovnou odmítli hned na začátku a ne až později, kdy by to víc bolelo. Ani během jídla nemyslela na to, co má na talíři, a rozhovor ostatních dětí u stolu také plynul mimo ni. Myslela na odpolední setkání v kanceláři pana Gulijia.

Zpackala to.

Budou muset postavit Muzeum slavných packalů, aby tam mohli umístit její sochu. Budou tam chodit lidi z celého světa, z Francie, z Japonska i z Chile, aby se na ni podívali. Budou přicházet školní děti, celé třídy najednou i s učiteli, aby si ji prohlédly a poučily se, co se nemá dělat a jak se člověk nemá chovat. Rodiče budou na její sochu ukazovat a

zlověstně varovat své děti: "Až si zase někdy budete myslet, že jste moc chytré, vzpomeňte si na ni a uvědomte si, že byste mohly skončit jako ona, jako tahle žalostná, směšná, opovrhovaná postavička."

Ve dvou třetinách rozhovoru si uvědomila, že Harrisonovi jsou zvláštní lidé. Pravděpodobně by s ní nikdy nezacházeli tak špatně jako neblahé paměti Dotterfieldsovi, pár, který ji přijal do svého domova a pak ji za dva týdny odvrhl, když zjistil, že bude mít vlastní dítě. Bezpochyby Satanovo, které jednoho dne zničí svět a obrátí se i proti Dotterfieldsovým a zaživa je spálí zábleskem svých démonických prasečích očíček. (Ha, přát škodu někomu jinému? Myšlenka je zrovna tak špatná, jako skutek. Pamatovat si pro zpověď.) Harrisonovi jsou v každém případě jiní, což si začala pomalu uvědomovat - a věděla to už úplně jistě, když pan Harrison udělal ten vtíp o kaviáru, čímž ukázal, že má smysl pro humor. Ale to už byla tak zabraná do svého divadla, že nějak nedokázala přestat se urážlivě chovat. Zkrátka to zvorala - nemohla najít způsob, jak ustoupit a začít jinak. Teď se Harrisonovi pravděpodobně opíjejí, oslavují, jak o vlasek unikli, nebo se v kostele na kolenou modlí, pláčou úlevou, zuřivě odřikávají růženec a děkují Svaté Panně za to, že je ušetřila chyby adoptovat tu strašnou holku, aby člověk takovou pohledal. Hovno. (A hele, mluvit sprostě. Ne tak špatně, jako brát jméno boží nadarmo. Stojí to za zmínku ve zpovědnici?)

Přestože neměla chuť a ještě navíc ji znechucoval hrubý humor Carla Cavanaugha, snědla celou večeři. Vlastně jen proto, že boží strážníčkové jeptišky by ji beztak nepustily od stolu, dokud by všechno nedojedla. Ovoce v citrónové želatině byly broskve, což dělalo z moučniku utrpení. Nemohla pochopit, jak si někdo může myslet, že se citron a broskve hodí k sobě. No dobře, jeptišky nejsou žádné velké světoběžnice, ale přece se také od nich nechce, aby věděly, které vzácné víno se má servírovat se svíčkovou z ptakopyska, proboha. (Promiň, Bože.) Ananas a citrónová želatina, samozřejmě. Hrušky a citrónová želatina, prosím. Ale dát broskve do citrónové želatiny je jako vynechat z rýžového nákypu hrozinky a dát tam místo nich kousky melounu, proboha. (Promiň, Bože.) Nakonec se jí podařilo moučník sníst, říkala si, že by to mohlo být ještě horší. Jeptišky by třeba mohly servírovat chciplé myši, máčené v čokoládě - i když neměla tušení, proč by něco takového měly dělat právě jeptišky. Ale když si představila něco ještě horšího, než měla před sebou, pomáhalo to. Byla to technika sebezpřesvědčování, kterou použila mnohokrát předtím. Brzo byla nenáviděná želatina pryč a ona mohla odejít z jídelny.

Po večeři šla většina dětí do rekreační místnosti hrát monopoly nebo jiné podobné hry, nebo do televizního pokoje dívat se na různé slabomyslné filmy, ale ona se jako vždycky vrátila do svého pokoje. Trávila většinu večerů čtením. Dnes ale ne. Měla v plánu strávit večer tím, že se bude litovat a uvažovat o svém postavení blba světové třídy (ještě dobře, že blbost není hřích), aby nikdy nezapomněla, jak byla hloupá a pamatovala si, že ze sebe už nikdy nemá dělat takového osla.

Když se pak pohybovala po dlaždičkové chodbě skoro tak rychle, jako dítě s oběma zdravýma nohama, vzpomněla si, jak se vbelhala do advokátovy místnosti, a celá se začervenala. A když byla už ve svém pokoji, který sdílela se slepou dívkou jménem Winnie a skočila do postele a obrátila se na záda, vybavila si vypočítavou neobratnost, s jakou lezla do křesla před panem a paní Harrisonovými. Začervenala se ještě víc a přikryla si oběma rukama oči.

"Regino," řekla tiše do svých dlaní, "jsi ten největší pitomec na světě." (Další položka na seznam hříchů pro příští zpovědi kromě lhaní a brání božího jména nadarmo ještě opakovaně užívání sprostých slov) "Hovno, hovno, hovno." (To bude dlouhá zpověď.)

* * *

Když Redlow nabyl vědomí, bolelo ho všechno natolik, že to zabralo veškerou jeho pozornost. Především ho strašně bolela hlava, na což by byl mohl přísahat v televizní reklamě s takovou přesvědčivostí, že by byli nuceni otevřít novou továrnu na aspirin, aby vyhověli poptávce spotřebitelů. Jedno oko měl napůl zateklé, rty rozbité a oteklé až k necitlivosti se mu zdály nepřírozeně obrovské. Také krk ho bolel, i žaludek měl rozbolavělý, a ve varlatech mu cukalo od kopance do rozkroku tak divoce, že pomyšlení na to, že by vstal a šel, mu způsobilo záchvat žaludeční nevolnosti. Postupně si vzpomínal, co se stalo, když ho ten parchant tak překvapil. Pak si uvědomil, že neleží na parkovišti v motelu, ale že sedí na židli, a poprvé dostal strach.

Neseděl totiž na židli jen tak. Byl k ní přivázaný provazy kolem prsou a břicha a dalšími provazy otočenými kolem stehů. Paže měl připevněné k opěradlům židle pod lokty a ještě v zápěstích.

Tak jak mu předtím bolest zatěmnila myšlení, tak mu je strach zase vyčistil.

Zamrkal zdravým pravým okem a pokoušel se otevřít trochu víc naběhlé levé oko. Bedlivě studoval tmu. Na okamžik si myslel, že je v pokoji motelu Modré nebe, odkud vedl své sledování v naději, že tomu klukovi konečně přijde na kobytku. Pak poznal vlastní obývací pokoj. Moc toho neviděl, nesvítla žádná světla. Ale žil v tom domě už osmnáct let a dokázal rozpoznat vzory venkovní noční záře u oken, matné obrysy nábytku, stíny mezi stíny různé intenzity a jemnou, ale specifickou vůni domova, která byla pro něho tak zvláštní a okamžitě identifikovatelná jako pach vlastního pelechu pro vlka v divočině.

Dnes v noci se necítil příliš jako vlk. Cítil se spíš jako králík. Zachvěl se, když si uvědomil, že je v postavení něčí kořisti. Několik vteřin si myslel, že je sám, a začal napínat provazy. Ale ze stínů vystoupil jiný stín a přiblížil se k němu. Neviděl ze svého protivníka nic víc než obrys. A i ten se ztrácel v obrysech neživých předmětů nebo se proměňoval, jako kdyby ta postava byla nějaké polymorfní stvoření, které na sebe může brát různé tvary. Věděl ale, že je to ten mládenec, protože poznal onu odlišnost, kterou pocítil, když ho v neděli před čtyřmi dny poprvé uviděl v motelu Modré nebe.

"Sedí se vám dobře, pane Redlowe?"

Za ty poslední tři měsíce pátrání začal být Redlow už opravdu zvědavý. Snažil se rozluštit, co ten člověk vlastně chce, co potřebuje, jak myslí. Ukazoval nespočetným lidem různé jeho fotografie, a sám strávil spoustu času jejich prohlížením. Zvláště byl zvědavý na to, jaký bude mít hlas, jestli se bude hodit k tomu jeho pozoruhodně hezkému, ale nepřístupnému obličejí. Nezněl vůbec tak, jak si to představoval, nebyl ani studený a kovový jako hlas stroje,

vydávajícího se za člověka, ani hrdelní a divoký jako hlas zvířete. Spíš svým příjemným sytým zabarvením uklidňoval.

"Pane Redlowe, pane, slyšíte mě?"

Víc než co jiného znepokojila Redlowa jeho zdvořilost a přirozená kultivovanost projevu.

"Omlouvám se, že jsem na vás musel být tak hrubý, pane, ale opravdu jsem neměl na vybranou."

Nic v tom hlase nenaznačovalo jízlivost nebo výsměch. Byl to zřejmě mladík vychovaný, aby oslovoval starší lidi s úctou a respektem - zvyk, který nedokázal odložit dokonce ani za takovýchto okolností. Detektiva přepadl primitivní pověřivý pocit, že je v přítomnosti kohosi, kdo sice dokáže předstírat lidskost, ale ve skutečnosti nemá s lidským rodem vůbec nic společného.

Morton Redlow promluvil rozbitými rty, a tak mu slova vyšla trochu rozmazaná: "Kdo sakra jste a co ode mne chcete?"

"Vy víte, kdo jsem."

"Nemám nejmenší ponětí. Připíliž jste se zezadu, váš obličej jsem vůbec nezahlédl. Jste nějaký netopýr nebo co? Proč nerozsvítíte světlo?"

Stín se přiblížil na metr k židli, pořád ještě pouhý nezřetelný černý tvar. "Najali vás, abyste mě našel."

"Najali mě, abych sledoval muže jménem Kirkaby Leopard Kirkaby. Jeho žena si myslí, že ji podvádí. A on to dělá. Každý čtvrtek si vodí svou sekretářku do postele k Modrému nebi."

"Víte, pane, tomu mohu jen těžko uvěřit. Modré nebe je pro chlápky z podsvětí a laciné děvky, ne pro vedoucí pracovníky podniků a jejich sekretářky."

"Možná, že ho ta špína rajtuje, že chce zacházet s tou holkou jako s děvkou. Kdo to sakra může vědět? Vy ovšem v žádném případě nejste Kirkaby. Znáám jeho hlas. Nezní ani trochu jako váš. Ani není tak mladý. Krom toho je to prý taková bublina. Nepřemohl by mě jako vy."

Stín byl chvíli zticha a jen se upřeně díval dolů na Redlowa. Pak začal přecházet ve tmě sem a tam, bez váhání, aniž by sebejmň zavádil o nábytek. Jako neklidná kočka - až na to, že mu nesvítily oči.

"Vy tedy říkáte, pane, že je to nakonec všechno jen veliký omyl?"

Redlow věděl, že jedinou jeho šanci zůstat naživu je přesvědčit mladíka o své vymyšlené lži - že chlápek jménem Kirkaby se váli se svou sekretářkou a rozhořčená manželka hledá důkazy pro rozvod. Nevěděl jenom, jaký tón by měl nasadit, aby tu pohádku dobře prodal. U většiny lidí neomylně vytušil, jak na ně, aby přijali i nejdivočejší báchorky za pravdu, ale tenhle člověk byl jiný. Bylo jasné, že reaguje jinak než normální lidé.

Redlow se nakonec rozhodl jít na věc tvrdě. "Podívej se, ty troubo, moc rád bych teď věděl, co jsi zač, nebo jak alespoň vypadáš, protože až tohle skončí, vem na to jed, že si tě najdu, abych ti rozbil tu tvou pitomou palici."

Muž byl chvíli zticha, zřejmě přemýšlel.

Potom řekl: "Tak dobře, já vám věřím."

Redlow úlevou poklesl na židli, ale to ještě zhoršilo jeho bolesti, napnul svaly a znovu se posadil rovně.

"Škoda, že se nehodíte pro mou sbírku."

"Sbírku?"

"Nemáte v sobě dost života."

"O čem to mluvíš?"

"Jste vyhořelý."

Rozhovor se stával pro Redlowa nesrozumitelný, což ho zneklidňovalo.

"Promiňte mi, pane, nechci vás urazit, ale na tuhle práci začínáte být trochu starý"

Jako bych to nevěděl, pomyslel si Redlow. Uvědomil si, že kromě počátečního pokusu nezkusil znovu provazy, které ho poutaly. Ještě před několika léty by je byl nepřetržitě napínal, ve snaze uvolnit uzly. Teď je pasivní.

"Jste svalnatý muž, ale trochu jste změkkl, máte břicho, jste pomalý. Z vašeho řidičského průkazu vidím, že je vám padesát čtyři, už jste v letech. Proč to ještě děláte, takový toulavý život?"

"Je to všechno, co mám," řekl Redlow a byl natolik při smyslech, že byl překvapen svou vlastní odpovědí. Chtěl totiž říci: To je všechno, co umím.

"To ano, pane, to vidím," řekl stín, nahýbající se nad ním ve tmě. "Jste dvakrát rozvedený, nemáte děti. Nežijete teď s žádnou ženou a asi jste s žádnou nežil už celá léta. Omlouvám se, ale trochu jsem se tady porozhlédl, zatímco jste nebyl při vědomí. I když vím, že to ode mne není zrovna fér. Ale chtěl jsem o vás něco vědět, pokoušel jsem se porozumět, co z toho máte."

Redlow na to neřekl nic, nedokázal pochopit, kam celá ta řeč vede. Báł se, že řekne něco nešikovného a neznámý vyletí jako raketa. Ten parchant je zřejmě šílený. Člověk nikdy neví, co může u takového cvoka zapálit rozbušku. Určitě se musel léta podrobovat psychoanalýze. A teď zřejmě chce rozebírat Redlowa z důvodů, které by asi ani on neuměl vysvětlit. Bude možná nejlepší, když ho nechá povídat, aby to ze sebe dostal.

"Jsou to peníze, pane Redlowe?"

"Myslíte, jestli nějaké vydělávám?"

"Ano, to myslím, pane."

"Vede se mi docela dobře."

"Nemáte moc pěkné auto, a drahé šaty taky nenosíte."

"Nerad se předvádím."

"Bez urážky, pane, ale tenhle dům není nic moc."

"Možná že ne, ale není na něm hypotéka."

Stín byl přímo nad ním, s každou otázkou se postupně nahýbal níž a níž, jako kdyby Redlowa v tom neosvětleném pokoji opravdu viděl a chtěl pozorně studovat tiky a stahy tváře, jimiž Redlow bude reagovat na jeho otázky. Podivné! Redlow cítil i ve tmě, jak se muž sklání blíž a blíž a blíž.

"Žádná hypotéka," řekl zamyšleně. "Je to snad důvod, proč pracujete, proč žijete? Abyste mohl říci, že jste splatil hypotéku na tuhle díru?"

Redlow mu už chtěl říct, aby šel do hajzlu, ale najednou si nebyl jistý, jestli tvrdý přístup je vůbec dobrý nápad.

"A to je život, pane? To je všechno, kvůli čemu žijete? Proč si života tak považujete, proč se ho tak dychtivě držíte?"

Jenom proto vy, milovníci života, tolik usilujete žít dál, abyste získali ubohou hromádku majetku, abyste mohli vyjít jako vítězové z takové hry. Lituji, pane, ale já tomu vůbec nerozumím."

Detektivovi tlouklo srdce tak, že se zdálo, že bolestně buší do poraněných žeber. Nezacházel se svým srdcem v posledních letech moc dobře, příliš mnoho hamburgerů, příliš mnoho cigaret, příliš mnoho piva a koňaku. O co se ten blázen vlastně pokouší? Umluvit a vylekat ho až k smrti?

"Myslím, že máte nějaké zákazníky, kteří si nepřejí záznamy o tom, že vás kdy najali a platí vám hotově. Předpokládám správně, pane?"

Redlow si odkašlal a snažil se, aby jeho hlas nezněl vyděšeně: "Jo, jo. Někteří."

"A součástí té hry je nechat si z těch peněz co nejvíc tím, že se vyhnete placení daní, což znamená neukládat je do banky."

Stín byl teď tak blízko, že detektiv cítil jeho dech. Z nějakých důvodů očekával, že bude kyselý a odporný. Ale voněl sladce, jako čokoláda, jako kdyby ten kluk po tmě jedl bonbony.

"Takže si myslím, že tady v domě máte někde pěkný balík. Uhádl jsem, pane?"

Teplý záchvěv naděje zmenšil studené mrazení, které Redlow pocíťoval několik posledních minut. Pokud jde o peníze, tak je to dobré. To dává smysl. Teď když chápe chlapcovu motivaci, ví, jak by ten večer mohl přežít.

"Jo," řekl detektiv, "jsou tu prachy. Vezměte si je. Vezměte si je a jděte pryč. V kuchyni je koš na odpadky s plastickým pytlek. Vyndejte pytel s odpadky, pod ním je hnědý papírový pytlík plný peněz, na dně koše."

Něco studeného a drsného se dotklo detektivovy pravé tváře. Ucukl.

"Kleště," řekl muž a v té chvíli detektiv cítil, jak mu jejich čelisti sevřely kůži.

"Co to děláte?"

Muž lehce zakroutil kleštěmi.

Redlow vykřikl bolestí. "Počkejte, počkejte, přestaňte, hergot nechte toho, ne!"

Stín přestal a odložil kleště stranou. Řekl: "Lituji, pane, jen jsem chtěl, abyste pochopil, že jestli v tom koši nejsou žádné peníze, nebudu nějak moc rád. Budu si myslet, že jestli jste mi lhal o tomhle, lhal jste mi o všem."

"Jsou tam," ujistil ho Redlow spěšně.

"Lhát je ošklivé, pane. Není to pěkné. Dobří lidé nelžou. Tak vás to učili, ne, pane?"

"Jděte, podívejte se, uvidíte, že to tam je," řekl Redlow zoufale.

Stín vyšel z obývacího pokoje klenutými dveřmi do jídelny. Za chvíli se z kuchyně donesly tiché kroky po dlaždicích. Potom rachocení a šustění, jak vytahoval pytel s odpadky z koše.

Po Redlowovi, který už tak byl zvlhlý potem, vyrazily nové potůčky krupějí, když slyšel, jak muž kráčí zpátky temným domem. Vrátil se znovu do obývacího pokoje: část jeho siluety se teď odrážela proti světle šedému obdélníku okna.

"Jak můžete v té tmě vidět?" zeptal se detektiv, zneklidněný slabým náznakem hysterie ve svém hlase, který se tak usilovně snažil kontrolovat. Máte snad nějaké brýle pro noční vidění, něco vojenského? Jak jste se, sakra, k takové věci dostal?"

Stín jeho otázku ignoroval. "Nepotřebuji toho moc, jen jídlo a šaty na převléknutí. K penězům přijdu jen z toho, co má náhodou u sebe nový přírůstek, který získám do své sbírky. Někdy to není moc, jen pár dolarů. Tohle opravdu pomůže, opravdu. To by mi mělo vydržet tak dlouho, dokud se nedostanu zpátky tam, kam patřím. Víte, kam patřím, pane Redlowe?"

Detektiv neodpověděl. Muž se teď sklonil pod okno, takže zmizel z dohledu. Redlow usilovně napínal zrak do tmy, ve snaze odhalit jeho pohyby a uhádnout, kam se asi ztratil.

"Víte, kam patřím?" opakoval muž.

Redlow slyšel, jak odsunuje kus nábytku. Snad stolek vedle pohovky.

"Patřím do Pekla," řekl neviditelný "Už jsem tam nějakou chvíli byl a chci se tam vrátit. Jaký jste vedl život, pane Redlowe? Máte dojem, že až se vrátím do Pekla, že se tam možná uvidíme?"

"Co to děláte?" zeptal se Redlow

"Hledám elektrickou zásuvku," řekl muž a odsunul další kus nábytku. "Á, tady je."

"Elektrickou zásuvku? Proč?"

Do tmy se zařízl hrozivý zvuk: zzzzzzz.

"Co to je?" zeptal se Redlow.

"Jen to zkouším, pane."

"Zkoušíte co?"

"Máte tam v kuchyni spoustu hrnců, pánví a gurmánského náčiní, pane. Jste asi fanda na vaření, vidíte?" Neznámý zase vstal, objevil se proti matné, popelově šedé záři okenní tabule. "Vaření - začal jste se o ně zajímat po druhém rozvodu, nebo teprve nedávno?"

"Ptám se, co to zkoušíte?" zeptal se Redlow znovu.

Stín se přiblížil k jeho židli.

"Jsou tu ještě další peníze," řekl Redlow zoufale. Byl teď promáčený potem, stékal mu ve stružkách po celém těle. "V hlavní ložnici." Stín se nad ním opět sklonil, tajemný až k nelidskosti. Zdál se tmavší než cokoli kolem něho, černá díra ve tvaru člověka, černější než čern. "V šatně - co je tam d-d-dřevěná podlaha." Detektiv najednou pocítil, že má plný močový měchýř. Z ničeho nic se mu nafoukl jako balon až k prasknutí. "Vyndejte všechny boty a krámy a zvedněte

zadní p-p-prkna." Brr, určitě se počůrá. "Je tam příruční pokladna a v ní třicet tisíc dolarů. Vemte si je. Vemte si je, prosím vás."

"Děkuji, pane, ale já je opravdu nepotřebuji. Mám dost, víc než dost."

"Ježíši, pomoz mi," pošeptal Redlow a zoufale si uvědomil, že to je za celá desetiletí poprvé, kdy oslovil Boha, nebo na něho vůbec pomyslel.

"Promluvme si o tom, pro koho opravdu pracujete, pane."

"Řekl jsem vám..."

"Ale já jsem lhal, když jsem řekl, že vám věřím."

Zzzzzzz.

"Co je to?"

"Zkouška."

"Zkouška čeho, sakra?"

"Funguje to bezvadně."

"Co, co je to, co to tam máte?"

"Elektrický porcovací nůž," řekl stín.

* * *

Hatch a Lindsey nejeli z večere domů po dálnici, nepospíchali. Vybrali si pobřežní silnici, vedoucí z Newport Beach na jih, naladili stanici K-101.1 FM a zpívali si s ní staré evergreeny jako "New Orleans", "Šeptající zvony" a "Kalifornské sny". Nepamatovala si, kdy si naposledy takhle zpívali při rádiu, i když to za starých časů dělali často. Když byly Jimmymu tři roky, uměl celá slova písničky "Hezká žena". Když mu byly čtyři, zazpíval "Padesát způsobů jak opustit milence" a ani jednou se nespletl. Poprvé za pět let dokázala myslet na Jimmyho a zpívat si při tom.

Bydleli na Laguna Niguel, jižně od Laguna Beach, na východní straně pobřežních kopců bez výhledu na moře, ale v dosahu mořského vánku, který zmírňoval letní vedro a zimní chlad. Jejich čtvrt jako většina sídlišť na jihu okresu byla postavena tak pečlivě, že to vypadalo, jako by projektanti měli za sebou nějakou vojenskou praxi. Ladné křivky ulic, pouliční lampy s umělou zelenou patinou, dokonale uspořádaný palem, palisandrů a fikusů, dobře udržované zelené pásy se záhony barevných květin lahodily ale oku i duši natolik, že podvědomý pocit vojenského pořádku nijak nevadil.

Lindsey jako umělkyně věřila, že ruce mužů a žen jsou schopné vytvořit stejně velkou krásu jako příroda sama, a že kázeň je základem opravdového umění, protože umění má odhalovat smysl v chaosu života. Proto dobře rozuměla architektům, kteří vynaložili nescíslné hodiny na to, aby vzhled čtvrti dokonale vyvážili - až po vzor na ocelových mřížích kryjících kanály.

Jednopatrový dům, kde žili od Jimmyho smrti, byla stavba italsko-středozevního typu - celá zdejší komunita byla italsko-středozevní - se čtyřmi ložnicemi a pracovnou, s krémově zabarvenou omítkou a mexickou střešní krytinou. Přední přístupovou cestu lemovaly dva velké fikusy Zahradní světla vydělovala ze tmy záhony netýkavek a petunií před červeně kvetoucími azalkovými keři. Když vjížděli do garáže, končili poslední sloku písně "Tys mě poslal". Střídali se v koupelně, a tak Hatch, než na něho přišla řada, zapálil v obývacím pokoji plynový oheň v krbu s umělými poleny a Lindsey pak oběma nalila Baileys Irish Cream s ledem. Seděli na pohovce před ohněm, nohy položené na velké podnožce se stejným vzorem jako pohovka.

Všechn čalouněný nábytek v domě byl moderní, jemných linií a v přírodních světlých odstínech. Příjemně to kontrastovalo - a vytvářelo to dobré pozadí - s množstvím starožitností i Lindseyinými obrazy.

Pohovka byla velmi pohodlná, vhodná pro konverzaci a, jak poprvé zjistili, také pro přitulení. K jejímu překvapení se tulení změnilo v mazlení a mazlení v dychtivé objímání, jako kdyby byli párek nějakých výrostků, proboha! Přepadla ji touha, jakou už dlouho nepoznala.

Pomalů, jako v sérii zatmívaček ve filmu, začaly na koberec spadávat jejich šaty, až byli docela nazí, aniž si uvědomili, jak se to stalo. A právě tak záhadně došlo pak k jejich spojení a oni se najednou spolu pohybovali v hedvábném rytmu a koupali se v mihotavé záři krbu. Radostná přirozenost, stupňující se od snových pohybů až po bezdechou naléhavost, byla radikálním rozloučením s jejich povinným milováním posledních pěti let. Lindsey skoro věřila, že je to jen sen podle nějakého v podvědomí tkvícího útržku hollywoodské erotiky. Ale když klouzala rukama po svalech jeho paží, ramen a zad, když vycházela vstříc každému jeho pohybu, když dospěla k vyvrcholení a pak ještě znovu k dalšímu, když cítila, jak se v ní ztrácí, jak se ze železa taví na žhavý proud, byla si nádherně ostře vědoma, že to sen není. Ve skutečnosti vlastně poprvé zase otevřela oči z dlouhého spánku a byla poprvé po mnoha letech doopravdy vzhůru. Opravdovým snem byl život v posledních pěti letech, noční můra, která konečně vzala za své.

Nechali šaty roztroušené na podlaze před krbem a šli nahoru a znovu se milovali, tentokrát v obrovské čínské posteli. S menší naléhavostí než předtím, ale zato ještě s větší něhou, za doprovodu šeptaných slůvek, která měla lyrickou a melodii tiché písně. Méně naléhavý rytmus dovoľoval uvědomovat si ostřeji překrásnou hebkost pokožky, nádhernou pružnost svalů, pevnost kostí, poddajnost rtů a synkopovaný tlukot srdcí. Když příliv extáze vyvrcholil a opadl, v tichu, jež následovalo, byla slova "Miluji tě" zbytečná, ale sluchu přesto lahodila a byla radostně přijímána.

Ten dubnový den, od prvního vjemu ranního světla až po podlehnutí spánku, byl jeden z nejlepších v jejich životě. Děsivá, podivná noc, která následovala, byla ironicky jedna z Hatchových nejhorších.

V jedenáct hodin Vassago s Redlowem skončil a zbavil se jeho těla velmi uspokojivým způsobem. Vrátil se do hotelu Modré nebe v detektivově pontiaku, dal si dlouhou horkou sprchu, jak měl původně v úmyslu, převlékl se do čistého a odešel rozhodnut nikdy už se sem nevrátit. Když ho tam Redlow dokázal najít, nebylo místo zřejmě už bezpečné. Odjel s camarem několik bloků dál a nechal ho na ulici u sešlé průmyslové budovy, kde může nerušeně stát celé týdny,

než ho někdo ukradne nebo než ho policie nechá odtáhnout. Používal je asi měsíc, vzal ho jedné z žen, kterou přidal ke své sbírce. Párkrát změnil poznávací značku. Náhradní kradl ze zaparkovaných aut v časných hodinách před rozedněním.

Potom šel pěšky zpátky k motelu a odjel v Redlowově pontiacu. Nebyl tak sexy jako stříbrné camaro, ale řekl si, že mu na pár týdnů prokáže dobrou službu.

Zamířil k neopankáčskému klubu jménem Rip It na Huntington Beach, kde zaparkoval v nejtemnějším koutě parkoviště. Našel v kufru auta pouzdro s nástroji a šroubovákem a kleštěmi odmontoval z pontiacu tabulky s čísly, které vyměnil s tabulkami omláčeného šedivého fordu, zaparkovaného vedle. Pak odjel na druhý konec parkoviště a zaparkoval znovu. Z moře se zdvíhala mrtvě lepkavá mlha. Palmy a sloupy telefonního vedení zmizely, jako by je rozežrala mlhová žiravina a lampy pouličního osvětlení se změnilly v bludičky, plující v ponuré tmě.

Uvnitř v klubu bylo všechno, co měl rád. Hluk, špína a tma, zápach kouře, rozlitých lihovin a potu. Kapela mlátila do strun silněji než jakoli jiní muzikanti, které kdy slyšel. Z každého nápevu čísel zloba, melodie byly přesazené do ječivých hlasů, tupě se opakující rytmus vytloukán s divokým vztekem. Hráli s pomocí obrovských zesilovačů tak hlasitě, že špinavá okna řinčela a jemu z toho málem začaly krváčet oči.

Dav byl rozjařený, nadopovaný různými drogami. Někteří byli opilí, mnozí nebezpeční. Pokud šlo o oblečení, byla tu v oblíbě černá barva, takže Vassago sem dobře zapadl. A nebyl jediný, kdo měl na očích brýle proti slunci. Někteří z nich, muži i ženy, byli skinové, někteří měli vlasy upravené do krátkých hrotů, ale nikdo si neliboval ve frivolní okázalosti dlouhých bodlin, kohoutích hřebenů a pestrého zbarvení dřívějších pankáčů. Na přečpaném tanečním parketě to vypadalo, jako když jeden druhého postrkuje nebo se s ním potýká, v některých případech se dvojice všelijak osahávali, ale především nikdo z nich určitě nikdy nechodil na hodiny tance do studia Arthura Murraye ani neviděl "Soul Train".

U zjizveného, pobryndaného a ušmudlaného baru ukázal Vassago na pivo Corona, jeden ze šesti druhů, vystavených na polici. Zaplatil a vzal od barmana láhev, aniž by musel pronést jediné slovo. Stál, pil a prohlížel si dav.

Jenom několik z těch, co seděli u baru a u stolů nebo stáli podél zdí, vedlo mezi sebou řeč. Většina se tiše mračila ne proto, že by jim v konverzaci vadila řvavá hudba. Patřili prostě k nové vlně odcizené mládeže, odcizené nejen společnosti, ale i sobě navzájem. Byli přesvědčeni, že nic nemá cenu, kromě vlastního potěšení, že nemá smysl o čemkoli mluvit, že jsou poslední generací na světě určeném k záhubě, generací bez budoucnosti.

Znal jiné neopankáčské bary, ale tenhle byl jeden ze dvou jediných v okresech Orange a Los Angeles - oblastech, mnoha obchodními sdruženími s oblibou nazývaných Southland -, které byly opravdové. Mnoho ostatních se pouze podbízelo těm, kteří si na tento životní styl chtěli jen hrát, stejně jako si někteří zubaři a účetní rádi oblékají ručně šité vysoké boty, vybledlé džinsy a obrovské širáky, chodí do country a westernových barů a hrají si na kovboje. V Rip It nikdo nic nepředstíral a každý, s kým jste se potkali, na vás upřel vyzývavý pohled. Snažil se uhádnout, zda od vás může chtít sex nebo příležitost k násilí, a jestli jste jim schopni to poskytnout. Byla to situace buď, a nebo. Mnozí z nich by určitě dali přednost násilí před sexem.

Někteří z nich hledali něco, co bylo nad sexem i nad násilím, aniž by měli jasnou představu, co by to mohlo být.

Vassago by jim byl mohl ukázat přesně to, co hledali!

Problém byl, že zprvu neviděl nikoho, kdo by ho dostatečně přitahoval, aby o něm uvažoval jako o přírůstku do své sbírky. Nebyl surový zabiják, který by hromadil mrtvolu jen pro mrtvolu. Množství ho nelákalo, víc ho zajímala jakost. Byl přece znalec smrti. Jestliže si měl zasloužit cestu zpátky do Pekla, musel to udělat výjimečnou obětí: souborem, který by byl co nejdokonalejší, jak pokud jde o celkové složení, tak o charakter všech svých jednotlivých složek.

Už před třemi měsíci získal v Rip It nový přírůstek. Šlo o dívku, která vytrvale tvrdila, že její jméno je Neon. V autě, kde se ji pokusil úderem omráčit, jedna rána nestačila, bránila se se zuřivostí, která byla přímo osvěžující. I později, když v nejspodnějším patře zábavního parku nabyla vědomí, mu divoce odporovala, přestože měla svázané kotníky i zápěstí. Kroutila se a házela sebou a kousala ho, dokud několikrát neuhodil její lebkou o betonovou podlahu.

A teď, zrovna když dopil pivo, uviděl dívku, která mu Neon velice připomínala. Fyzicky se od ní naprosto lišila, ale duševně byly obě úplně stejné: tvrdé případy, rozhněvané z důvodů, kterým někdy samy nerozuměly, požívačké nad svůj věk, s potenciální krutostí tygřic. Neon měřila sto šedesát dva centimetrů, bruneta s tmavou pletí. Tahle byla blondýna, něco přes dvacet, vysoká asi sto sedmdesát centimetrů, štíhlá a statná s fantasticky krásným, ale ledovým očima téhož odstínu modři, jakou má čistý plynový plamen. Přes těsný černý svetr měla nataženou odrbanou černou bundu, pod ní krátkou černou sukni a vysoké boty

Ve věku, kdy se póza obdivuje víc než inteligence, věděla, jak se má nést, aby dosáhla nejlepšího dojmu. Pohybovala se s rameny vzad a s hlavou zdviženou téměř povýšenecky a její sebeovládání bylo stejně zastrašující jako brnění opatřené bodci. Ačkoli se na ni všichni muži v místnosti dívali pohledem, který říkal, že ji chtějí, nikdo z nich se neodvážil k ní přiblížit. Zdálo se, že je schopná jediným pohledem nebo slovem zbavovat mužství.

Její typ sexuality byl ovšem přesně to, co na ní Vassago zajímalo. Taková bude přitahovat muže vždycky - všiml si, že všichni, kdo seděli napravo i nalevo od něho u baru, ji nepřestávají sledovat - a někteří opravdu nevypadali, že by se báli. Měla divokou vitalitu, vedle níž by se i Neon zdála ustrašená. Až někdo pronikne její obranou, bude chlípná a odporně plodná a brzy z toho nového života ztloustne, taková divoká, ale plodná chovná klisna.

Pomyslel si, že má dvě velké slabosti. Jednak si byla naprosto jistá, že je lepší než všichni ostatní, a právě proto nedotknutelná a bezpečná. Měla totéž přesvědčení, které umožňovalo monarchům v lepších časech chodit mezi obyčejné smrtelníky v pevné víře, že každý, kolem koho půjdou, uctivě ustoupí, nebo úžasem padne na kolena. Druhou slabostí byla její nesmírná rozhněvanost. Měla jí v sobě takové množství, že se Vassagovi zdálo, že vidí, jak jiskří z její hladké bledé kůže jako z přebité baterie.

Přemýšlel, jak nejlépe naaranžovat její smrt, aby to nejvýstižněji vyjádřilo její chyby. Brzy ho napadlo pár dobrých

myšlenek.

Byla tu se skupinou asi šesti mladíků a čtyř děvčat, ačkoli se zdálo, že nepatří k nikomu z nich. Vassago se právě snažil vymyslet, jak by se k ní nejlépe přiblížil, když ona se náhle přiblížila k němu. Tak úplně ho to ani nepřekvapilo, měl od začátku za to, že jejich setkání je nevyhnutelné. Koneckonců, právě oni dva byli ti nejnebezpečnější lidé v lokálu.

Když orchestr udělal přestávku a decibely se snížily na úroveň, kdy vnitřek klubu by už nebyl smrtonosný pro kočky, přišla blondýna k baru. Vtěsnila se mezi Vassaga a dalšího muže, objednala si pivo a hned je zaplatila. Vzala láhev od barmana, obrátila se tvář k Vassagovi a podívala se na něho přes hrdlo otevřené láhve, z níž stoupaly obláčky kyslíčnicku uhličitého jako kouř.

"Vy jste slepý?" zeptala se.

"Na některé věci ano, slečno."

"Slečno?" podívala se nevěřičně.

Pokrčil rameny.

"Tak proč ty brýle?" zeptala se ho.

"Byl jsem v Pekle."

"Co to má znamenat?"

"Peklo je studené a tmavé."

"No a co? Pořád ještě nechápu ty sluneční brýle."

"Tam dole se člověk naučí vidět v naprosté tmě."

"To je zajímavá blbina."

"A tak jsem teď citlivý na světlo."

"Skutečně zajímavá blbina."

Na to už neřekl nic.

Napila se piva, ale oči z něho nespustila.

Líbilo se mu, jak pracují svaly na jejím hrdle, když polyká.

"To je váš obvyklý fór, nebo si vymýšlíte pokaždé něco jiného?" řekla po chvíli.

Znova pokrčil rameny.

"Díval jste se na mě," řekla.

"No a?"

"Máte pravdu. Každý trouba v téhle díře se na mě pořád kouká."

Prohlížel si její intenzivně modré oči. Pomyslel si, že by je mohl vydolovat a zasadit obráceně, aby se dívala dovnitř své vlastní lebky. Byl by to pěkný komentář k její sebezahleděnosti.

Ve snu mluvil Hatch s krásnou, ale neuvěřitelně chladně vyhlížející blondýnou. Její dokonalá pokožka byla bílá jako porcelán a její oči byly jako vyleštěný led, odrážející jasnou zimní oblohu. Stáli u baru v nějakém podivném podniku, který nikdy předtím neviděl. Dívala se na něho přes hrdlo láhve piva, kterou držela - a nesla k ústům -, jako kdyby třímala v ruce falus. Ale vyzývavý způsob, jakým pila a olizovala skleněný okraj láhve, vypadal jako hrozba a zároveň jako erotická výzva. Nevnímal ani slovo z toho, co říkala a slyšel jen pár slov z toho, co říkal on sám: "... byl v Pekle ... chladno, tma ... citlivý na světlo ... " Blondýna se na něho dívala a on docela určitě mluvil na ni, ale nebyl to jeho hlas. Najednou zjistil, že se intenzivněji soustřeďuje na její arktické oči a dříve, než si uvědomil co dělá, vytáhl zavírací nůž a otevřel ho. Blondýna, jako kdyby necítila bolest, jako kdyby byla už mrtvá, nereagovala, když rychlým pohybem nože vyňal její levé oko z důlku. Převrátil je v konečcích prstů a zasadil zpátky slepou stranou ven a duhovkou dovnitř ... Hatch se posadil na postel. Nemohl dýchat a srdce mu tlouklo jako kladivo. Sundal nohy z postele a postavil se. Měl pocit, jako by měl před něčím utéct. Zatím ale jenom lapal po dechu, nebyl si jistý, kam má běžet, aby našel bezpečný úkryt.

Usnuli s rozsvícenou noční lampičkou, přes stínítko byl přehozený ručník, aby se ztlumilo světlo, když se milovali. Místnost byla natolik osvětlená, aby mohl vidět Lindsey, jak leží na boku na své straně postele, zachumlaná do pokrývek.

Byla tak tichá, že si myslel, že je mrtvá. Měl pocit, že ji zabil zavíracím nožem.

Pak se pohnula a něco zamumlala ze spaní.

Zachvěl se a podíval se na své ruce. Třásl se jako v horečce.

Vassago se tak zamiloval do své umělecké vize, že pocítil náhlou touhu obrátit jí oči rovnou tady v baru, přede všemi. Ale ovládl se.

"Tak co tedy chcete?" zeptala se, když se znovu napila piva.

Řekl: "Od koho - od života?"

"Ode mne."

"Co byste tak myslela?"

"Trochu vzrušení."

"Víc než to."

"Domov a rodinu?" zeptala se sarkasticky.

Hned neodpověděl. Potřeboval čas na rozmyšlenou. Tohle bylo něco jiného, úplně jiná ryba. Nechtěl riskovat a říct něco nesprávného, a nechat ji tak vyklouznout z háčku. Dal si další pivo, trochu se napil.

Čtyři členové náhradní kapely se přiblížili k pódiu. Budou hrát během přestávky svých kolegů. Konverzace bude brzy zase nemožná. A co důležitějšího, až začne dunivá hudba, stoupne energetická hladina klubu tak, že by mohla rozrušit

hladinu energie mezi ním a tou blondýnou. Nemusela by pak už být tak přístupná návrhu, aby spolu odešli. Nakonec na její otázku odpověděl, řekl jí lež o tom, co by s ní chtěl dělat. "Znáte někoho, koho byste chtěla vidět mrtvého?"

"A kdo ne?"

"Kdo to je?"

"Polovina lidí, které jsem kdy potkala."

"Myslím jednoho konkrétního člověka."

Začala si uvědomovat, co navrhuje. Znovu se napila piva, hrála si ústy a jazykem s okrajem láhve. "Co to má být - nějaká hra, nebo co?"

"Jde o to, jestli skutečně chcete, slečno."

"Jste divný."

"To se vám snad líbí, ne?"

"Třeba jste policajt."

"Opravdu si to myslíte?"

Upřeně se dívala na jeho sluneční brýle, ačkoli nemohla přes tmavá skla z jeho očí vidět víc, než slabý náznak. "Ne. Policajt ne."

"Sex není dobrý začátek," řekl.

"Opravdu ne?"

"Smrt je lepší. Uděláme spolu trochu smrti a potom trochu sexu. Nevěřila byste, jak to může být intenzivní."

Na to už nic neřekla.

Náhradní orchestr na jevišti se začal chápat nástrojů.

Řekl: "Ten konkrétní člověk, kterého byste ráda viděla mrtvého - je to muž?"

"Jo."

"Bydlí někde blízko?"

"Dvacet minut autem odtud."

"Tak to provedem."

Muzikanti začali ladit, ačkoli se to zdálo zbytečně vzhledem k typu hudby, kterou budou hrát. Měli by hrát tu jedinečnou správnou muziku a měli by ji hrát pořádně, protože tohle byl klub, kde by zákazníci neváhali kapelu zbít, kdyby se jim nelíbila.

Konečně blondýna řekla: "Mám trochu PCP. Dáte si se mnou?"

"Andělský prach? Ten mi koluje v žilách."

"Máte auto?"

"Pojďme."

Když vycházeli, přidržel jí dveře.

Zasmála se. "Jste divnej parchant."

Podle digitálních hodin na nočním stolku bylo 1.28 ráno. Přestože Hatch spal jen pár hodin, cítil se nadobro vyspalý a neměl vůbec chuť si znovu lehnout.

Kromě toho měl sucho v ústech. Měl pocit, jako by jedl písek. Potřeboval se napít.

Ručníkem zakrytá lampička dávala dostatek světla, aby došel k prádelníku a tiše otevřel správnou zásuvku, aniž by vzbudil Lindsey. Chvěje se zimou vytáhl ze zásuvky tričko a natáhl je na sebe. Měl na sobě jen pyžamové kalboty a věděl, že kdyby si natáhl jen tenký pyžamový kabátek, mrazení v těle by nezahnal.

Otevřel dveře ložnice a vyšel do horní haly. Podíval se dozadu na svou spící ženu. Vypadala nádherně v jemném jantarovém světle, tmavé vlasy na bílém polštáři, obličej uvolněný, rty lehce pootevřené, jednu ruku pod bradou.

Pohled na ni ho zahrál víc než tričko. Potom si vzpomněl na všechna ta léta, která ztratili tím, že se oddali smutku, a zbytek jeho strachu z noční můry se ještě víc rozředil přívalem lítosti. Tiše za sebou zavřel dveře.

Hala v prvním poschodí byla plná stínů, ale z foyeru dole stoupalo po schodišti matné světlo. Při cestě z pohovky v obývacím pokoji do postele nezhasl světlo.

Jako párek nedočkavých pubertáků. Usmál se při tom pomyšlení.

Při cestě po schodech dolů si vzpomněl na noční můru a jeho úsměv zmizel.

Blondýna. Nůž. Oko.

Zdálo se to tak skutečné.

Na konci schodiště se zastavil a poslouchal. Ticho v domě se zdálo nepřírozené. Zaťukal kotníkem o sloupek zábradlí, jen aby slyšel nějaký zvuk. Zaťukání se zdálo tišší, než by mělo být. A následující ticho bylo hlubší než dřív.

"Ježíši, ten sen mě opravdu vyděsil," řekl nahlas. Zvuk vlastního hlasu byl uklidňující.

Bosé nohy legračně pleskaly o dubovou podlahu v dolní hale a dělaly ještě větší hluk na dlaždičkové podlaze v kuchyni. Jeho žízeň rostla čím dál víc, vyndal tedy z ledničky pepsikolu, otevřel ji, zaklonil hlavu, zavřel oči a dlouze se napil.

Nechutnalo to jako kola, chutnalo to jako pivo.

Zamračil se, otevřel oči a podíval se na plechovku. Už to nebyla plechovka. Byla to láhev piva, stejného druhu jako viděl ve snu: Corona. Ani on, ani Lindsey nepili Coronu. Když už pili pivo, což bylo jen zřídka, pili Heineken.

Strach jím projel jako vibrace elektrického proudu.

Všiml si, že dlaždičková podlaha kuchyně zmizela. Stál bos na štěrk, jehož kamínky se mu zařezávaly do chodidel.

Srdce mu začalo prudce bít, rozhlédl se po kuchyni, zoufale si potřeboval potvrdit, že je ve vlastním domě, že se svět

kolem něho právě nepřeklopil do nějaké nové bizarní dimenze. Nechal klouzat zrak po známých skřínkách z bíle lakované břízy, po tmavých žulových deskách, po myčce nádobí, po lesknoucích se dvířkách zabudované mikrovlnné trouby, usilovně si přál, aby noční můra zmizela. Ale štěrková podlaha zůstala. Pořád ještě držel v pravé ruce Coronu. Obrátil se ke dřezu, chtěl si do obličeje cáknout trochu studené vody, ale dřez už tam nebyl, půlka kuchyně zmizela. Nahradil ji bar u silnice, vedle kterého stála v řadě zaparkovaná auta, a pak ...

... už vůbec nebyl v kuchyni, neboť načisto zmizela. Byl pod širým nebem dubnové noci, jejíž hustá mlha zářila odrazem rudého neonového nápisu někde za ním. Šel po štěrkovém parkovišti podle řady zaparkovaných vozů. Už nebyl bos, měl na nohou černé vysoké boty s gumovou podrážkou.

Slyšel, jak nějaká žena říká: "Jmenuji se Lisa. Jak se jmenujete vy?"

Obrátil hlavu a spatřil tu blondýnu. Šla vedle něho, držela s ním krok po parkovišti.

Místo aby jí hned odpověděl, nahnul si láhev corony k ústům, vypil pár posledních doušků a upustil prázdnou láhev na štěrk. "Jmenuji se ..."

... vydechl, když studená pepsikola vypěnila z upuštěné plechovky a rozlila se mu u nohou. Štěrk zmizel. Šířící se louže pepsikoly se leskla na broskvových dlaždičkách kuchyňské podlahy

V Redlowově pontiacu řekla Lisa Vassagovi, aby jel po dálnici na jih, směrem na San Diego. Když jel po ulicích plných mlhy k východu a když konečně našel výjezd na dálnici, vyndala z kabelky kapsle něčeho, o čem tvrdila, že je to PCP. Zapili to zbytkem jejího piva.

PCP je uklidňující prostředek pro zvířata, který má často na lidi účinek právě opačný: přivádí je k ničivým záchvatům zuřivosti. Bude zajímavé pozorovat účinek drogy na Lisu, řekl si Vassago. Zdála se mít svědomí zmije, pro niž byl pojem morálky naprosto cizí. Dívala se na svět s neochabující nenávistí a pohrdáním a její pocit osobní moci a nadřazenosti možná nevyklučoval sklon k sebezničení. Byla už tak nabitá násilně zadržovanou psychotickou energií, že se zdála neustále balancovat na pokraji výbuchu. Očekával, že s pomocí PCP bude schopná vysoce zajímavých extrémů násilí, divokých bouří krvavé destrukce, na něž bude zábavné se dívat.

"Kam jedeme?" zeptal se, když mířili po dálnici k jihu. Světla se zavrtávala do bílé mlhy, která zakrývala svět, takže se zdálo, že si mohou vymyslet jakoukoli krajinu a jakoukoli budoucnost, kterou si budou přát. Cokoli si představí, může se z mlhy ztvárnit a vyvstat kolem nich.

"El Toro," řekla.

"Tam bydlí?"

"Jo."

"Kdo je to?"

"Potřebujete jméno?"

"Ne, ne. Proč chcete, aby zemřel?"

Chvilí si ho prohlížela. Postupně se jí po obličeji rozšířil úsměv, jako kdyby to byla rána, vyřezávaná pomalu se pohybujícím neviditelným nožem. Její malé bílé zuby vypadaly ostře jako zuby pirani. "Vy to opravdu uděláte, co?" zeptala se. "Půjdete jen tak dovnitř a zabijete toho chláпка, abyste dokázal, že vás mám chtít."

"Nechci nic dokazovat," řekl. "Mohla by to být legrace. Jak jsem vám řekl ..."

"Nejdřív trochu smrti, potom trochu sexu," dokončila za něho.

Řekl jen proto, aby mluvila dál a získávala k němu čím dál větší důvěru: "Bydlí v bytě nebo ve vlastní vile?"

"Záleží na tom?"

"Je mnohem víc způsobů, jak se dostat do vily a sousedé nejsou tak blízko."

"Je to vila," řekla.

"Proč chcete, aby zemřel?"

"Chtěl mě, kdežto já jeho ne, ale on si myslel, že si stejně může vzít, co chce."

"Nemohlo to být jen tak, vzít si něco od vás."

Její oči byly ledovější než kdy předtím. "Ten hajzl si musel nechat šit obličej, když to skončilo."

"Ale stejně dostal, co chtěl?"

"Byl větší než já."

Odvrátila se od něho a dívala se na cestu před nimi. Od západu se zdvihl větřík a mlha se přestala líně převalovat nocí. Valila se teď po dálnici jako kouř z obrovského požáru, jako kdyby hořelo celé pobřeží, jako kdyby celá města lehla popelem v doutnajících troskách.

Vassago nepřestával pozorovat její profil. Přál si, aby s ní mohl jet do El Toro, vidět, jak hluboko v krvi se hodlá brodit kvůli pomstě. Byl by ji pak rád přesvědčil, aby s ním šla do jeho skrýše a dobrovolně se odevzdala do jeho sbírky. Přála si přece smrt, ať už to věděla, nebo ne. Byla by jistě vděčná za sladkou bolest, která by se stala její jízdou k ztracení! Její bledá pleť téměř svítila ve srovnání s jejím černým oblečením. Ta dívka byla tak plná nenávisti, že celá temně zářila. Byl by to neporovnatelný pohled, jak by kráčela vstříc svému osudu mezi jeho sbírku a přijala smrtící ránu jako ochotná oběť pro jeho návrat do Pekla.

Věděl však, že nepřistoupí na jeho nápad a nezemře pro něho, i když smrt je to, co si přeje. Zemře jenom kvůli sobě, až konečně dojde k poznání, že smrt je jejím nejhlubším přáním.

V okamžiku, kdy si začne uvědomovat, co od ní opravdu chce, se na něho vrhne. Bylo by obtížnější ji kontrolovat a nadělala by víc škody než Neon. Dával přednost tomu, aby každý nový přírůstek do jeho muzea smrti se dostával ještě zaživa, aby ukončil svou pozemskou pouť pod zlovlným pohledem obrovského Lucifera. Bylo mu ale jasné, že s Lisou si ten přepych dovolit nemůže. Nebylo by určitě snadné ji přemoci, dokonce ani neočekávaným úderem. A jakmile by se ztratil moment překvapení, bude Lisa zuřivým protivníkem.

Nebál se poranění, nic včetně bolesti ho nemohlo zastrašit. Každá rána, kterou by mu zasadila, každé zranění naopak znamenalo vynikající vzrušení a ryzí rozkoš.

Problém byl v tom, že by mohla být natolik silná, aby mu utekla, a on její útěk nemohl riskovat. Nedělalo mu starosti, že by to mohla ohlásit policajům. Existovala v subkultuře, která policii nedůvěřovala, a věla k ní nenávisť. Kdyby však vyklouzla z jeho spárů, ztratil by možnost přidat ji ke své sbírce. A on byl přesvědčen, že její obrovská perverzní energie bude právě tou obětí, která mu získá nový vstup do pekla.

"Cítíte už něco?" zeptala se. Pořád ještě se dívala před sebe do mlhy, kterou se nebezpečnou rychlostí řítí.

"Trochu," řekl.

"Já necítím nic." Otevřela znovu kabelku a začala se v ní přehrabovat, dívala se, jaké další pilulky a kapsle ještě má.

"Potřebujeme posilovač, něco, co by to svinstvo popohnalo."

Zatímco byla Lisa zabrána do hledání správné chemikálie, která by posílila účinek PCP Vassago řídil jenom levou rukou, pravou sáhl pod sedadlo, aby vyndal revolver, který ukradl Mortonovi Redlowovi. Vzhledla právě, když na ni namířil hlavě. Pokud si uvědomila, co se děje, nedala najevo žádné překvapení. Vypálil dva výstřely, jimiž ji okamžitě zabil.

Vassago věru nemohl předvídat, co se stane potom. Revolver musel být nabitý náboji magnum, protože obě kulky vletly do blondýny s větší prudkostí, než očekával a uhodily s ní o dveře. Buď nebyly dveře pořádně zavřené, nebo jedna kulka proletěla tělem a poškodila zámek, protože se dvířka otevřela. Do pontiaku vletěl vítr, zavyl jako divoké zvíře a Lisa mu zmizela z dohledu.

Dupl na brzdu a podíval se do zpětného zrcátka. Jak zadek auta sklouzl stranou, zahlédl, jak se blondýnino tělo kutálí po silnici za ním.

Měl v úmyslu zastavit, dát zpátečku a zacouvat pro ni, jenže i v téhle mrtvé ranní hodině byl na dálnici provoz. Asi osm set metrů za ním se jako rozmazané světlé skvrny v mlze objevily dva páry reflektorů, a každou vteřinou byly jasnější.

Ti řidiči dojedou k tělu dřív, než se k němu dostane on.

Sundal nohu z brzd a šlápl na plyn, strhl vůz tvrdě doleva přes dva jízdní pruhy a potom zpátky doprava, čímž přinutil dveře, aby se zabouchly. Rachotily v rámu, ale už se neotevřely. Západka zřejmě alespoň částečně fungovala.

I když se viditelnost snížila tak na třicet metrů, vyhnal rychlost auta daleko za sto dvacet kilometrů a řítí se slepě valící se mlhou. O dva výjezdy dál vyjel z dálnice a rychle snížil rychlost. Co nejrychleji se začal vymotávat z oblasti, ale rychlostní limit dodržoval, protože kterýkoli policajt, jenž by ho zastavil, by si určitě všiml krví postříkaného čalounění a skla na sedadle vedle řidiče.

Ve zpětném zrcátku Hatch viděl, jak se tělo kutálí po silnici a mizí v mlze. Pak nakrátko spatřil svůj vlastní obraz od nosu k obočí. Měl brýle proti slunci, i když jel v noci. Ne. On je neměl. Měl je řidič auta a odraz obličeje, který zahlédl, nebyl jeho. Ačkoliv se zdálo, že je řidičem, nebylo to tak, protože i pouhý letmý pohled na oči za zbarvenými skly postačil, aby ho přesvědčil, že jsou velmi zvláštní, velmi ustarané a úplně jiné než jeho vlastní oči. Pak ...

... stál znovu u kuchyňského dřezu, a těžce a chraptivě oddychoval odporem. Za oknem ležel jen zadní dvorek zahalený nocí a mlhou.

"Hatchi?"

Polekaně se obrátil.

Ve dveřích stála Lindsey v koupacím plášti. "Děje se něco?"

Otřel si o tričko kluzké ruce, chtěl promluvit, ale hrůzou ze sebe nevypravil ani slovo.

Spěchala k němu. "Hatchi?"

Pevně ji k sobě přitiskl, byl rád, že ho objímá a konečně ze sebe vyrazil slova: "Zastřelil jsem ji, vyletěla z vozu, Bože všemocný, kutálela se po silnici jako hadrová panna!"

* * *

Na Hatchovu žádost uvařila Lindsey hrnec kávy. Známa příjemná vůně byla jediným světlým místem podivné noci. Víc než co jiného vrátila ta vůně pocit normálnosti, který pomohl uklidnit Hatchovy nervy. Pili kávu u snídacího stolu na jednom konci kuchyně.

Hatch naléhal, aby zatáhli žaluzie na blížkém okně. Řekl: "Mám pocit ... že tam venku něco je ... nechci, aby se to na nás dívalo." Nedokázal vysvětlit, co míní tím "něco".

Když Hatch dovyprávěl všechno, co se mu stalo od chvíle, kdy se probudil z noční můry, o ledové blondýně, zavíracím noži a zmrzačeném oku, měla Lindsey jen jedno vysvětlení. "Ať to vypadlo jakkoli, nebyl jsi zřejmě ještě úplně probuzený, když jsi vylezl z postele. Šel jsi ve spánku. Ve skutečnosti ses neprobudil, dokud jsem nevstoupila do kuchyně a nezavolala na tebe."

"Nikdy jsem nebyl náměsíčný," řekl.

Snažila se jeho námitku zlehčit. "Nikdy není pozdě na novou chorobu."

"To neberu."

"Tak jaké máš pro to vysvětlení?"

"Žádné nemám."

"Takže náměsíčnost," řekla.

Díval se do bílého porcelánového šálku, který držel v obou rukou, jako kdyby byl Cikánka snažící se věštít budoucnost ze vzorů světla na černé tekutině. "Zdálo se ti někdy, že jsi někdo jiný?"

"Asi ano," řekla.

Tvrdě se na ni podíval. "Žádné asi. Viděla jsi někdy sen očima nějakého cizince? Konkrétní sen, který bys mi mohla vyprávět?"

"No ... ne. Ale asi jsem takový sen někdy musela mít. Jenom si na to nevzpomínám. Sny jsou koneckonců jako kouř. Rychle se rozplynou. Kdo si je dlouho pamatuje?"

"Tenhle si budu pamatovat do konce svého života."

Když se vrátili do postele, nikdo z nich už nemohl usnout. Částečně to asi způsobila ta káva. Myslela si, že chtěl kávu právě proto, že doufal, že už znovu neusne, což ho uchrání před návratem noční můry. No, to se podařilo.

Oba leželi na zádech a dívali se do stropu.

Nejdříve nechtěl zhasnout světlo na nočním stolku, i když se jeho nechuť projevila jen ve váhání, s nímž otočil vypínačem. Byl skoro jako dítě, které je dost staré, aby rozeznalo opravdový strach od falešného, ale ne dost staré, aby uniklo falešnému strachu, protože si je jisté, že pod postelí se schovává nějaká příšera, ale stydí se to říct.

Ted když byla lampa zhasnutá a do místnosti pronikalo jen nepřímé světlo vzdálené pouliční lampy otvorem mezi polovinami závěsů, ji jeho úzkost nakazila. Bylo snadné si představit, že se některé stíny na stropě pohnuly, kradmé a zlověstné tvary netopýrů, ještěrek a pavouků.

Občas tiše mluvili, o ničem zvláštním. Oba věděli, o čem by rádi mluvili, ale báli se to říct. Na rozdíl od strašidel na stropě a pod dětskými postýlkami to byl opravdový strach. Poškození mozku.

Od té doby, kdy se Hatch po resuscitaci probudil na nemocničním lůžku, měl ošklivé sny ochromující síly. Neměl je každou noc. Spal nerušeně třeba tři nebo čtyři noci za sebou. Avšak týden od týdne byly sny častější a jejich intenzita se stupňovala.

Nebyly to stále stejné sny, jak je popisoval, ale obsahovaly podobné prvky. Násilí. Příšerné obrazy nahých hnijících těl, zkroucených do podivných pozic. Sny se vždycky začaly rozvíjet z pohledu nějakého cizince, stejné tajemné postavy, jako kdyby Hatch byl duch v tomto muži, ale nedokázal ho ovládat, jen se vezl. Noční můry pravidelně začínaly nebo končily - nebo začínaly a končily - ve stejném prostředí: ve změti neobvyklých budov a jiných podivných struktur, které se vymykaly identifikaci. Všechny byly neosvětlené, nejčastěji je viděl jako řadu záhadných siluet proti nočnímu nebi. Také viděl jeskyňovitě místnosti a bludiště betonových chodeb, které nějakým způsobem viděl, přestože tam nebyla okna ani umělé osvětlení. To místo mu bylo známé, říkal, ale poznání se mu stále vyhýbalo, protože nikdy neviděl dost, aby je mohl identifikovat.

Až dodnes se snažili přesvědčit sami sebe, že tento neduh bude mít krátké trvání. Hatch byl jako vždy plný pozitivních myšlenek. Zlé sny nejsou ničím pozoruhodným. Každý je má. Často jsou způsobovány stresem. Změníte stres a noční můra bude pryč.

Ale ony nemizely. A teď vzaly nový hluboce zneklidňující obrat: náměsíčnost.

Nebo snad začínal mít, i když byl vzhůru, halucinace o stejných věcech, které ho trápily ve snu.

Krátce před sítáním natáhl Hatch ruku pod prostěradlo, dotkl se jí, pevně ji stiskl. "Budu v pořádku. Opravdu to nic není. Jenom sen."

"Hned ráno bys měl zavolat Nyeberna," řekla a srdce jí klesalo jako kámen v rybníce. "Nebyli jsme k němu upřímní. Řekl ti, že mu máš okamžitě ohlásit jakékoli příznaky ..."

"To nejsou žádné opravdové příznaky," řekl a snažil se, aby to znělo co nejvěrohodněji.

"Tělesné nebo duševní příznaky," řekla, bojíc se o něho - a o sebe, jestliže s ním bylo něco v nepořádku.

"Prodělal jsem všechny testy, většinu z nich dvakrát. Řekli mi, že jsem úplně zdravý. Žádné poškození mozku."

"Tak se nemáš čeho bát. Není důvod, abys odkládal návštěvu u Nyeberna."

"Kdyby bývalo došlo k poškození mozku, bylo by se to projevilo hned. To není reziduální věc, neobjevuje se to se zpožděním."

Chvilí byli zticha.

Už si nedokázala představit strašidylka pohybující se ve stínech na stropě. Falešný strach se vypařil v okamžiku, kdy vyslovili jméno skutečné největší obavy, které museli čelit.

Konečně řekla: "A co Regina?"

Chvilí o té otázce uvažoval. Pak řekl: "Myslím, že bychom v tom měli pokračovat, vyplnit všechny ty papíry - tedy samozřejmě za předpokladu, že k nám bude chtít jít."

"A co když ... budeš mít nějaký problém? A bude se to zhoršovat?"

"Bude to trvat pár dní, než se vyřídí všechny formality a budeme si ji moct přivést domů. Do té doby budu mít výsledky prohlídky i testů. Jsem si jistý, že budu v pořádku."

"Mluvíš o tom příliš lehkomyšlně."

"Stres zabíjí."

"A jestli Nyebern najde něco opravdu vážného ...?"

"Tak požádáme sirotčinec o odklad, budeme-li muset. Protože když jim řekneme, že mám nějaké problémy, nedovolí nám zítra pokračovat v řízení, mohli by si to rozmyslet, pokud jde o naši vhodnost. Mohli by nás odmítnout a už bychom s Reginou nikdy neměli šanci."

Den byl tak dokonalý, od schůzky v kanceláři Salvatora Gujilia až po milování před krbem a potom v masivní čínské posteli. Budoucnost vypadala tak zářivá, to nejhorší bylo za nimi. Byla ohromená, jak ošklivý obrat to náhle vzalo.

Řekla: "Bože, Hatchi, já tě miluji."

Ve tmě se k ní přiblížila vzal ji do náručí. Až dlouho do rozednění se tak navzájem drželi, nic neříkali, protože pro ten okamžik bylo už všechno řečeno.

Později, když se osprchovali a oblékli, šli dolů a pili další kávu u snídacího stolu. Ráno vždycky poslouchali rádio, stanici, kde nepřetržitě hlásili zprávy. Tak se dozvěděli o Lise Blainové, která byla předchozí noci zastřelena dvěma výstřely a vyhozena z jedoucího auta na dálnici směrem na San Diego - přesně v době, kdy Hatch měl v kuchyni

vidění, že někdo mačká kohoutek revolveru a zahlédl, jak se tělo kutálí po vozovce za autem.

* * *

Z důvodů, které nemohl pochopit, musel Hatch vidět úsek dálnice, kde byla nalezena mrtvá žena. "Možná, že mě něco napadne," bylo jediné vysvětlení, které mohl nabídnout.

Rídil jejich nové červené mitsubishi. Jeli na sever po pobřežní silnici, potom na východ řadou ulic k nákupnímu středisku South Coast Plaza, kde najeli na dálnici na San Diego a zamířili na jih. Chtěl přijet na místo vraždy ze stejného směru, ve kterém jel vrah minulé noci.

V devět patnáct by provoz na dálnici již měl být slabší, avšak všechny dopravní pruhy byly ještě zaplněné. Po kouskách postupovali směrem k jihu v oparu výfukových plynů, před nimiž je chránila klimatizace auta.

Brázda oblačnosti, která se vynořila z Pacifiku, se během noci rozplynula. Stromy se pohybovaly v jarním vánku a ptáci létali ve smělejších obloucích přes bezmračné pronikavě modré nebe. Den nevypadal jako jeden z těch, v němž by kdokoli měl důvod myslet na smrt.

Minuli výjezd na MacArthur Boulevard, pak Jamboree a s každým otočením volantů Hatch cítil, jak se mu napínají svaly na krku a na ramenou. Měl podivný pocit, že opravdu jel minulé noci touto cestou, když mlha zahalila letiště, hotely, kancelářské budovy a hnědé vrchy v dáli, přestože byl ve skutečnosti doma.

"Jeli do El Toro," řekl, což byl detail, na který si vzpomněl až teď. Nebo možná ho až teď vytušil nějakým šestým smyslem.

"Možná, že tam bydlela - nebo tam bydlí on."

Hatch se zamračil a řekl: "Myslím, že ne."

Když se plazili dopředu v zácpě aut, začal si vzpomínat nejen na podrobnosti snu, ale na pocity, na napjatou atmosféru ve vzduchu visícího násilí.

Ruce mu klouzaly po volant. Byly zpocené. Otřel si je o košili.

"Myslím, že určitým způsobem," řekl, "byla ta blondýna skoro tak nebezpečná jako já ... jako on ..."

"Co tím myslíš?"

"Já nevím. Je to jen pocit, který jsem měl."

Slunce svítilo a odráželo se od množství vozidel valících se na sever i na jih ve dvou velkých řekách z oceli, chromu a skla. Teplota venku se pohybovala kolem dvaceti šesti stupňů. Ale Hatchovi byla zima.

Když jim silniční ukazatel sdělil, že se blíží k výjezdu Culver Boulevard, nahnul se Hatch lehce dopředu. Pustil volant pravou rukou a sáhl pod sedadlo. "Tady jsem sáhl pro revolver ... vytáhl jsem ho ... ona něco hledala v kabelce ..."

Nebyl by překvapen, kdyby pod sedadlem našel revolver, protože si pořád ještě se strašidelnou jasností vzpomínal, jak plynule se sen a skutečnost minulé noci prolínaly, oddělovaly a zase prolínaly O proč tedy ne teď, dokonce za bílého dne? Ulehčeně zasykl, když zjistil, že místo pod sedadlem je prázdné.

"Policajti," řekla Lindsey

Hatch byl tak zabrán do znovuvytváření událostí minulé noci, že si hned neuvědomil, o čem Lindsey mluví. Pak uviděl černobílá i jiná policejní auta, zaparkovaná podle dálnice.

Uniformovaní policejní úředníci, sehnutí dopředu, chodili po okraji silnice, pozorně studovali prašnou půdu před sebou a probírali se suchou trávou na ní. Zřejmě prováděli rozsáhlé pátrání po důkazech, aby objevili cokoli jiného, co mohlo vypadnout z vrahova vozu před blondýnou, s ní nebo za ní.

Všiml si, že všichni policajti mají brýle proti slunci stejně jako on i Lindsey Den byl tak jasný, že bodal do očí.

Ale vrah měl také tmavé brýle, když se podíval do zpětného zrcátka. Proč je proboha měl ve tmě a v husté mlze?

Tmavé brýle v noci za špatného počasí, to bylo něco víc než rozmar nebo výstřednost. To bylo podivné.

Hatch měl pořád ještě v ruce imaginární revolver, který vytáhl zpod sedadla. Ale protože se pohybovali o tolik pomaleji, než jak jel vrah minulé noci, nepřijeli ještě na místo, kde bylo z revolveru vystřeleno.

Provoz se vlekl nárazník na nárazník ne proto, že by byl hustší než obvykle, ale protože motoristé zpomalovali, aby se podívali na policajty Bylo to něco, čemu rozhlasoví moderátoři ve zprávách o dopravní situaci říkají "zácpa čumilů".

"Jel opravdu velice rychle," řekl Hatch.

"V husté mlze."

"A s tmavými brýlemi."

"To je hloupé," řekla Lindsey.

"Ne. Ten chlap je chytrý."

"Mně se to zdá hloupé."

"Nebojácný" Hatch se pokoušel opět usadit v kůži muže, s nímž v noční můře sdílel tělo. Nebylo to snadné. Něco na tom zabijákovi bylo úplně cizí, tvrdě to vzdorovalo analýze. "Je nesmírně chladný ... chladný a temný uvnitř ... nepřemýšlí tak jako já nebo ty ..."

Hatch se pokoušel najít slova, jimiž by sdělil, co zabiják cítil. "Špinavý." Zavrtěl hlavou. "Nemyslím nemytý, nic takového. Je to spíš, jako kdyby byl ... no, jako kdyby byl zamořený"

Povzdychl si a vzdal se. "V každém případě je naprosto nebojácný Nic ho nevystraší. Věří, že mu nic nemůže ublížit.

Avšak v jeho případě to není totéž, co hazardování. Protože ... nějak má pravdu."

"Co říkáš - že je nezranitelný?"

"Ne. To není přesné. Ale nic z toho, co by mu mohli udělat ... by mu neškodilo."

Lindsey si rukama objala ramena. "Podle tebe je ... nelidský."

V tom okamžiku se policejní pátrání po důkazech soustřeďovalo na čtyři sta metrů jižně od výjezdu na Culver Boulevard. Když Hatch ten úsek přejel, provoz se začal zrychlovat.

Pomyslný revolver v jeho pravé ruce nabýval na hmotnosti. Skoro cítil v dlani chladnou ocel.

Když namířil imaginární revolver na Lindsey a podíval se na ni, zamrkala. Viděl ji jasně, ale také v paměti viděl obličej

blondýny, když vzhledla od kabelky a měla tak málo času na reakci, že ani neprojevila překvapení.

"Tady, právě tady, dva výstřely, tak rychle, jak jsem ... jak dokázal stisknout spoušť," řekl Hatch a zachvěl se, protože bylo mnohem snazší oživit si vzpomínku na násilí než na náladu a zlovolného ducha střelce. "Měla v sobě velké díry." Viděl to tak jasně. "Proboha, bylo to strašné." Vžíval se do toho. "A jak ji to roztrhlo. Rány jako hrom, konec světa." Do hrdla mu stoupala hořká chuť žaludečních šťáv "Náraz ji odhodil dozadu na dveře, byla okamžitě mrtvá, ale dveře se otevřely Nečekal, že se otevřou. Chtěl ji, byla teď součástí jeho sbírky, ale pak byla pryč, venku v noci, kutálela se po vozovce jako nějaké smetí."

Zabránil do nové sekvence šlápl prudce na brzdový pedál, jako to udělal vrah.

"Hatchi, ne!"

Nějaké auto, pak druhé a třetí, se kolem nich mihlo v záblescích chromu a sluncem postříbřeného skla, klaksony troubily, jen tak tak, že nedošlo ke kolizi.

Hatch se vymanil ze vzpomínek a opět přidal plyn, zařadil se zpátky do proudu automobilů. Byl si vědom, že lidé z ostatních vozů se na něho dívají.

Nedbal na to, že si ho prohlížejí, protože sledoval stopu, jako by byl policejní pes. Nebyl to vlastně pach, co zachytil.

Bylo to cosi nedefinovatelného, co ho vedlo dál, snad psychické vibrace, porucha v ovzduší způsobená tím, že jím prošel vrah, právě tak jako se žralokova ploutev prořezává mořskou hladinou, ačkoli se ovzduší nezavírá tak rychle jako voda.

"Chtěl se pro ni vrátit, poznal, že je to beznadějně, a tak jel dál," řekl Hatch a byl si přitom vědom, že mluví tiše a chraptivě, jako kdyby vyprávěl bolestné tajemství.

"Potom jsem vešla do kuchyně a tys vydával podivné zvuky, jako by ses dusil a lapal po dechu," řekla Lindsey. "Držel ses okraje kuchyňské linky tak pevně, žeš málem rozlomil žulovou desku. Myslela jsem si, že máš srdeční záchvat."

"Jel rychle," řekl Hatch a sám jen mímě zrychlil, "sto patnáct, sto třicet i rychleji, chtěl být pryč dřív, než auta za ním najdou tělo."

Lindsey si uvědomila, že to, co říká, nejsou pouhé dohady a řekla: "Vzpomínáš si na víc, než se ti zdálo, to už je potom, kdy jsem přišla do kuchyně a probudila tě."

"To nejsou vzpomínky," řekl zastřeně.

"Tak co to je?"

"Takový pocit ... "

"Ted?"

"Ano."

"Jaký?"

"Takový" Prostě to nedokázal líp vysvětlit. "Takový," zašeptal a sledoval stužku silnice přes rozlehlou rovinu. Přes jasné ranní slunce se mu zdálo, že se stmívá, jako kdyby vrah vrhal stín mnohem větší, než je on sám a jako kdyby ten stín zůstal na místě ještě dlouho potom, kdy už byl pryč. "Sto třicet ... sto čtyřicet ... skoro sto čtyřicet pět kilometrů v hodině ... a viděl jen třicet metrů před sebe." Kdyby v té mlze bylo nějaké auto, vrah by do něj narazil obrovskou silou. "Nevyjel prvním výjezdem, chtěl dojet dál ... pořád dál ... dál."

Téměř nestačil včas zpomalit, aby mohl zahrnout na výjezd na státní silnici číslo 133, která se posléze změnila v kaňon vedoucí na Laguna Beach. Na poslední chvíli dupl prudce na brzdu a strhl volant doprava. Mitsubishi dostalo smyk, když sjížděli z dálnice, ale Hatch snížil rychlost a okamžitě získal znovu kontrolu nad vozem.

"Sjel tady?" zeptala se Lindsey

"Ano."

"Jel do Laguny?"

"Myslím ..., že ne."

Zastavil na křižovatce, kde byla stopka. Zajel k okraji silnice. Před nimi ležela otevřená krajina, kopce pokryté suchou hnědou trávou. Kdyby přešel křižovatku rovně, byl by jel do Laguna Canyon, kde se stavebním firmám ještě nepodařilo vymýtit divočinu a postavit další rodinné domky. Tisíce keřů i osamělých dubů lemovalo cestu kaňonem až do Laguna Beach. Vrah mohl také zahrnout doprava nebo doleva. Hatch se rozhlížel na všechny strany, hledal ... jakékoli neviditelné znamení, které by ho dovedlo dál.

Po chvíli řekla Lindsey: "Viš, kam jel dál?"

"Do skrýše."

"Prosím?"

Hatch zamrkal, nevěděl, proč řekl to slovo. "Vrátil se do své skrýše ... do země ... "

"Do země?" zeptala se Lindsey Tážavě se dívala na vyschlé kopce.

"... do tmy ... "

"Myslíš někam do podzemí?"

"... do chladu a ticha ... "

Hatch chvíli seděl, díval se na křižovatku, kolem přejelo několik aut. Došel na konec stopy. Vrah tam nebyl, to věděl, nevěděl však, kam ten muž šel. Už nic necítil, kromě - a to bylo podivné - sladké čokoládové chuti sušenek Oreo. Chuť byla tak intenzivní, jako by si do jedné právě kousl.

V restauraci Cottage na Laguna Beach si dali pozdní snídani: domácí smažené brambůrky, vajíčka, slaninu a topinky s máslem. Hatch od chvíle, kdy zemřel a byl vzkříšen, nedbal na takové věci jako obsah cholesterolu a dlouhodobý účinek pasivního kouření. Očekával, že přijde den, kdy malá rizika budou zase vypadat velká a on se vrátí k dietě bohaté na ovoce a zeleninu, bude se mračit na kuřáky, kteří foukají kouř směrem k němu a otevře láhev vína se směsí

potěšení a vědomí, že alkohol škodí zdraví. V tomto okamžiku si však příliš vážil života, aby se staral, že by ho mohl znovu ztratit - a proto byl rozhodnutý nedat se sny a smrtí blondýny vyvést z míry.

Potrava měla přirozeně uklidňující účinek. Každé sousto vaječného žloutku mu utišovalo nervy.

"Tak dobře," řekla Lindsey, která jedla s mnohem menší chutí než Hatch. "Předpokládejme, že přece jen došlo k určitému poškození mozku. Ale malému. Tak malému, že se při testech nikdy neukázalo. Není tak zlé, aby způsobilo paralýzu, problémy s řečí nebo něco takového. Vlastně je to neuvěřitelné štěstí, jedna možnost z miliardy, že tenhle podivný důsledek poškození mozku je vlastně blahodárný. Asi vytvořilo nějaká nová spojení mozkových tkání a udělalo z tebe psychotronika."

"Blbost."

"Proč?"

"Nejsem psychotronik."

"Tak jak bys to nazval?"

"I kdybych byl psychotronik, neřekl bych, že je to blahodárné."

Ranní nával na snídani byl pryč a restaurace byla skoro prázdná. Stoly kolem nich byly volné. Mohli diskutovat o ranních událostech beze strachu, že je někdo zaslechne, ale Hatch se přesto starostlivě rozhlížel.

Hned po jeho vzkříšení se sdělovací prostředky vrhly jako vosy na všeobecnou nemocnici orangeského okresu a na celé dny po Hatchově propuštění z nemocnice se utábořily před jejich prahem. Koneckonců byl mrtvý déle než kterýkoli žijící člověk, což ho opravňovalo k mnohem víc než patnácti minutám slávy, které - jak řekl Andy Warhol - čekají v pravý okamžik na každého člověka ve slávu posedlé Americe. Neudělal nic, čím by si tu slávu zasloužil. Nechtěl ji. Nevybojoval si návrat ze smrti. To Lindsey, Nyebern a resuscitační tým ho dovlekli zpět. Byl soukromá osoba, spokojený s tichou úctou, již mu prokazovali lepší starožitníci, kteří znali jeho obchod a příležitostně s ním obchodovali. I když si ho vážila jen Lindsey, kdyby byl slavný jen v jejich očích a jen proto, že je dobrým manželem, stačilo by mu to. Uminěně odmítal hovořit s tiskem a nakonec je přesvědčil, aby ho nechali na pokoji a honili se za dvouhlavým kůzlem či podobnou senzací, již by zaplnili místo v novinách nebo minuty rozhlasových vln mezi dvěma reklamami na deodorant.

"Jestli to není nějaká psychická schopnost," trvala na svém Lindsey, "tak co to je?"

"Nevím."

"To mi nestačí."

"Třeba to přejde, už se to nestane. Mohla to být náhoda."

"Tomu přece nevěříš."

"No ... chci tomu věřit."

"Musíme s tím něco udělat."

"Proč?"

"Musíme se snažit to pochopit."

"Proč?"

"Neříkej pořád ‚proč‘ jako pětileté dítě."

"Proč?"

"Mluv vážně, Hatchi. Zemřela žena. Třeba nebyla první. Nemusí být poslední."

Položil vidličku na poloprázdný talíř a napil se trochu pomerančové šťávy, aby spláchl brambory. "No tak dobře, je to jako psychické vidění, zrovna takové, jak to ukazují v biografu. Ale je to ještě něco víc. Je to divnější."

Zavřel oči a snažil si vzpomenout na nějakou analogii. Když na to přišel, otevřel oči a rozhlédl se znovu po restauraci, aby se ujistil, že nepřišli žádní noví hosté a nesedli si vedle nich.

"Víš, říkají, že identická dvojčata, rozdělená po narození a vychovaná tisíce kilometrů od sebe zcela odlišnými adoptivními rodinami, nakonec přece jen žijí podobným životem."

"Ano, slyšela jsem o tom. A co má být?"

"I když je vychovávají odděleně v úplně jiném prostředí, vyberou si podobná povolání, dosáhnou stejné úrovně platu, ožení se s ženami, jež si jsou podobné, dokonce dají dětem stejná jména. Je to záhada. I když nevědí, že jsou z dvojčat, i když každému z nich řeknou, že byl jedináček, když ho adoptovali, vycítí se navzájem přes tisíce kilometrů, přestože nevědí, co nebo koho cítí. Mají mezi sebou spojení, jež nikdo nedokáže vysvětlit, ani genetici."

"Co to má společného s tebou?"

Zaváhal a zvedl vidličku. Chtěl jíst a ne mluvit. Při jídle se cítil na bezpečné půdě. Ale ona ho nechtěla nechat vyklouznout. Vajíčka mu stydla. Jeho uklidňovací prostředek. Znovu položil vidličku.

"Někdy vidím očima toho člověka, když spím, a někdy dokonce cítím, že je tam někde venku, když jsem vzhůru, je to jako ty psychotronické blbosti v biografu. Ale taky cítím to ... to spojení s ním, které opravdu nedokáží vysvětlit ani popsat, ať se mě k tomu snažíš sebevíc přinutit."

"Chceš tím snad říct, že jste dvojčata nebo něco takového?"

"Ne, vůbec ne. Myslím, že je mnohem mladší, asi dvacet nebo jednadvacet. A není příbuzný. Ale je to takové spojení, to mystické spojení mezi dvojčaty, jako bychom s tím mužem měli něco společného, nějakou základní kvalitu."

"Co například?"

"Nevím. Rád bych to věděl." Odmlčel se. Rozhodl se, že bude docela upřímný "Nebo třeba ne."

Z restaurace jeli přes celé město do Harrisonova starožitnictví, kde měla Lindsey v části horního poschodí malířský ateliér, kromě toho, který měla doma. Když malovala, přispívala pravidelná změna prostředí k oživení jejího stylu. Ve voze s výhledem na sluncem prozářený oceán vpravo mezi budovami naléhala Lindsey na Hatche v tom, o čem se

bavili při snídani. Věděla, že má jedinou vážnou charakterovou vadu - bere věci na lehkou váhu. Jimmyho smrt byla jedinou věcí, o které nikdy nedokázal uvažovat, snížit její význam a pustit ji z hlavy. A i v tom případě se snažil svůj zármutek potlačit, místo aby ho prožil, a tím zármutek spíš rostl. Za čas, za dost krátký čas, začne podceňovat význam toho, co se mu stalo. Rekla: "Stejně musíš navštívit Nyeberna."

"Asi ano."

"Určitě."

"Pokud došlo k poškození mozku, pokud z toho pramení ta psychická záležitost, říkála's přece sama, že je to blahodárné poškození."

"Ale může být degenerativní, může se zhoršovat."

"Myslím, že ne," odpověděl. "Jinak se cítím docela dobře."

"Ty nejsi doktor."

"Tak dobře," řekl. Zabrzdil na červené světlo na křižovatce k veřejné pláži ve středu města. "Zavolám mu. Ale dnes odpoledne musíme zajít za Gujiliem."

"Pořád ještě se ti do programu vejde návštěva u Nyeberna, jestli bude mít čas."

Hatchův otec byl vzteklý a jízlivý tyran, který se snažil držet v područí manželku a naučit disciplíně svého syna tím, že používal pravidelných dávek ošklivého výsměchu, sžíravého sarkasmu a hrozeb. Hatchova otce dokázalo rozzlobit cokoli, mnohdy ani nepotřeboval důvod, protože tajně miloval podrážděnost a aktivně pro ni vyhledával záminky. Byl to člověk, který nebyl stvořen, aby byl šťastný - a ujišťoval se v tom tím, že dělal sebe a všechny kolem nešťastné. Hatch se možná bál, že má v sobě také potenciál vražedných nálad nebo už prostě zažil dost zmatků, takže se vědomě snažil být chápavý tam, kde otec byl předrážděný, snášenlivý místo úzkoprsý, dobrosrdečný místo mstivý. Byl rozhodnutý snášet rány osudu na rozdíl od otce, který se snažil všechny i pomyslné rány vracet. Výsledkem byl ten nejhodnější muž, jakého Lindsey kdy poznala, ať už se ta kvalita měřila světelnými roky či jinými mírami. Někdy však Hatch uhýbal před nepříjemnostmi, místo aby jim čelil. Nechtěl riskovat, že se dostane do styku s negativní emocí, která by mu třeba vzdáleně mohla připomenout paranoii a nálady otce.

Červená se změnila na zelenou, ale křižovatku ještě přecházely tři mladé ženy v bikinách. Nesly plážové vybavení a mířily k oceánu. Hatch je nenechával jen přejít. Uznale je pozoroval, líbilo se mu, jak pěkně vyplňují plavky.

"Beru to zpátky," řekla Lindsey.

"Co?"

"Právě jsem si myslela, jaký jsi hodný mužský, až příliš hodný, ale ty jsi chlípny zvrhlík."

"Ale hodný zvrhlík."

"Já zavolám Nyeberna, až přijedeme do obchodu," řekla Lindsey.

Jel do kopce středem města, kolem starého hotelu Laguna. "Tak dobře. Ale docela určitě mu neřeknu, že se ze mne najednou stal psychotronik. Je to dobrý chlap, ale asi by si to nenechal pro sebe. Za chvíli by moje fotografie byla na první stránce časopisu National Enquirer. Kromě toho nejsem tak docela psychotronik. Já nevím, co k čertu vlastně jsem - tedy kromě toho chlípneho zvrhlíka."

"Tak co mu řekneš?"

"Něco o těch snech, aby si uvědomil, jak jsou protivné a divné a aby mohl nařídít provedení všech potřebných testů. Stačí to?"

"Snad ano."

V hrobové tmě své skrýše viděl Vassago, zkroutený a nahý v hlubokém spánku na špinavé a hrbolaté matraci, sluneční světlo, písek, moře a tři dívky v bikinách oknem červeného vozu.

Měl sen a věděl, že je to sen, což byl podivný pocit. Ale líbil se mu.

Viděl také tmavovlasou a tmavookou ženu, o níž se mu zdálo včera, kdy ji viděl za volantem stejného vozu. Už ji viděl i v jiných snech, jednou na kolečkovém vozíku, jak se směje a pláče zároveň.

Považoval ji za zajímavější než tři spoře oblečené plážové zajíčky, protože byla neobyčejně vitální. Oslivá.

Prostřednictvím neznámého muže za volantem auta Vassago nějak vytušil, že žena kdysi uvažovala o smrti, váhala na rozhraní aktivního či pasivního sebezničení a odmítla předčasný hrob ...

... voda, cítil vodní klenbu, studenou a dusivou, únik jen o vlas ...

... a potom byla plná života a energie, živější než kdy dřív. Oklamala smrt. Za to ji Vassago nenáviděl, protože on byl ve službách smrti, v níž našel význam vlastní existence.

Pokoušel se natáhnout ruku a dotknout se jí prostřednictvím těla muže, řidičího auto. Nešlo to. Byl to jen sen. Sny nelze kontrolovat. Kdyby se jí byl mohl dotknout, litovala by, že se zřekla relativně bezbolestné smrti utopením.

5. Kapitola

Když se Regina nastěhovala k Harrisonovým, skoro jí připadalo, že umřela a přišla do nebe - nebýt toho, že měla vlastní koupelnu se záchodem. Nevěřila totiž, že v nebi někdo má vlastní záchod, protože v nebi přece nikdo záchod nepotřebuje. Ne že by v nebi měli všichni pořád zácpu, nebo že by dělali tyhle věci někde venku. Proboha (promiň, Bože), nikdo se zdravým rozumem by přece nechtěl do nebe, kdyby se tam pořád musel ohlížet, kam šlape. V nebi člověk nemá takové pozemské starosti. Nemá dokonce ani tělo, je pravděpodobně jen nějakou kouli duševní energie, něco jako balon plný zlatého zářivého plynu, který poletuje mezi anděly a zpěvem chválí Boha. Je to trochu divné, když si to člověk představí, tu spoustu zářivých a zpívajících balonů, pokud jde o vyměšování, balon asi občas vypustí trochu plynu a ten dokonce ani nepáchne, spíš voní jako kadidlo v kostele nebo jako parfém.

Na pondělní odpoledne dvacátého devátého dubna bude vždycky vzpomínat, protože na ni byli tak ohromně hodní. Vůbec neřekli pravý důvod, proč jí dali vybrat mezi ložnici v prvním patře a pracovnou v přízemí, která by se dala na ložnici předělat.

"Má jednu výhodu," řekl pan Harrison o pracovně, "a to je výhled. Je lepší než z hořejší ložnice."

Dovedl Reginu k velkým oknům s vyhlídkou na růžovou zahradu lemovanou obrovským kapradím. Vyhledka byla opravdu hezká.

"A budeš tady mít všechny ty police, můžeš je postupně naplnit vlastními knížkami, když tak ráda čteš," řekla paní Harrisonová.

Aniž se o tom zmínili, měli starost, že by jí schody mohly dělat potíže. Jí ale schody nevadily. Vlastně měla schody ráda. V sirotčinci až do osmi let bydlela v přízemí. Pak si uvědomila, že ji ubytovali v přízemí kvůli té nešikovné dlaze na noze a deformované pravé ruce a okamžitě požádala, aby ji přestěhovali do druhého patra. Jeptišky o tom nechtěly ani slyšet, proto udělala scénu, ale s tím si jeptišky také věděly rady. Zkusila nenávistné opovržení, ale ani to na jeptišky neplatilo. Zahájila hladovku a jeptišky jí nakonec na zkušební dobu vyhověly. Bydlela v druhém patře už přes dva roky a nikdy nejela výtahem. Když si teď vybrala ložnici v prvním patře, aniž by jí předtím viděla, nepokoušeli se jí to vymlouvat, dokonce ani nahlas neuvažovali, zda jí to nebude dělat potíže. Ani okem nemrkli. Měla je za to moc ráda. Dům byl nádherný: krémové stěny, bílé dřevo, moderní nábytek v kombinaci se starožitnostmi, čínské mísy a vazy, všechno přesně tak, jak má být. Když ji Harrisonovi prováděli domem, cítila se Regina opravdu tak nebezpečně neobratná, jak to předstírala při setkání v kanceláři pana Gujilia. Chodila opatrně, bála se, že převrhne nějaký cenný předmět a vyvolá řetězovou reakci, která se rozšíří na celý pokoj, dveřmi do další místnosti a do celého domu, cennosti budou srážet jedna druhou jako kostky domina při soutěži v převrácení, starý porcelán bude prskat, starožitný nábytek se promění v třísky, až budou nakonec všichni stát nad hromadou trosk, které předtím stály celé jmění. Byla si tak absolutně jistá, že k tomu dojde, že si lámala hlavu a vymýšlela si, co řekne, až ke katastrofě dojde, až poslední nádherná křišťálová bonboniéra spadne z posledního bortícího se stolu, který kdysi patřil nejvýznamnějšímu králi Francie. Vykřiknout k tomu "ale ne", by asi nebylo vhodné, právě tak jako "prokristapána!". Harrisonovi si myslí, že adoptovali hodnou katolickou dívku a ne prostořekého pohana (promiň, Bože). Také by nemohla říct "někdo mě strčil", protože by to byla lež a kdo lže, přijde do pekla. Stejně asi skončí v pekle, protože pořád bere boží jméno nadarmo a mluví sprostě. Takže z ní žádný balónek zářivého zlatého plynu nebude.

Na stěnách v celém domě visely obrazy Regina si všimla, že nejhezčí z nich mají v pravém dolním rohu týž podpis: Lindsey Sparlingová. Přestože byla teď zmatená, uměla si pohotově spočítat, že jméno Lindsey není náhoda a že Sparlingová musí být dívčí jméno paní Harrisonové. Byly to ty nejpodivnější a nejkrásnější obrazy, jaké Regina kdy viděla. Některé byly veselé a vyvolávaly tolik hezkých pocitů, až se člověk musel usmívat, jiné tmavé a zamýšlené. Byla by chtěla před každým obrazem strávit dlouhou dobu a celý jej vstřebat do sebe, ale bála se, že by ji pan a paní Harrisonovi měli za podvodnici, která teď předstíraným zájmem chce omluvit ty nejasnosti o malbě na sametu, které pronesla v kanceláři pana Gujilia.

A vida, nakonec prošla celým domem, aniž by cokoli zničila! Poslední pokoj byl její. Byl větší než kterákoli místnost v sirotčinci a nemusela se o něj s nikým dělit. Na oknech byly bílé žaluzie, stál tam rohový stůl a židle, křeslo se stoličkou, noční stolky s lampičkami - a nádherná postel.

"Je asi z roku 1850," řekla paní Harrisonová a Regina pomalu přejížděla rukou po nádherně opracované pelesti.

"Anglická práce," řekl pan Harrison. "Mahagon a ručně malované zdobení pod několika vrstvami laku."

Temně červené a temně žluté růže a smaragdově zelené listy na tmavém dřevě pelesti v hlavách i v nohách postele a na postranním zábradlí se leskly, jako kdyby je orosil. Byla si jistá, že by cítila jejich vůni, kdyby si přičichla k okvětním lístkům.

Paní Harrisonová řekla: "Možná je trochu stará pro mladou dívku, trochu nemoderní ..."

"Ale jistě," řekl pan Harrison, "můžeme ji poslat do obchodu, prodat ji a ty si vybereš něco moderního, co se ti bude líbit. Tohle byl jen pokoj pro hosty."

"Ne," řekla Regina rychle. "Líbí se mi, opravdu. Mohla bych si ji nechat, i když je tak drahocenná?"

"Není tak vzácná," řekl pan Harrison, "a můžeš si nechat, co chceš."

"Nebo můžeš vyhodit, co chceš," řekla paní Harrisonová.

"Samozřejmě kromě nás," pronesl pan Harrison.

"Protože my bohužel patříme k domu," dodala paní Harrisonová.

Regině tlouklo srdce tak, že sotva mohla dýchat. Štěstím i strachem. Všechno bylo tak krásné, že to určitě nemůže vydržet. Nic pěkného netrvá moc dlouho.

Jednu stěnu pokoje tvořily zasouvací dveře se zrcadlem. Paní Harrisonová ukázala Regině šatník za nimi. Byl to největší šatník na světě. Takový šatník člověk potřebuje, když je filmová hvězda, nebo když je takový ten muž, o jakých se dočtete v novinách, který se někdy obléká do ženských šatů a který by tedy potřeboval jak dívčí, tak chlapeckou garderobu. Je mnohem větší, než potřebuje. Její šaty by se do něj vešly desetkrát.

Rozpačitě se podívala na dva lepenkové kufry, které si s sebou přinesla od svatého Tomáše. Byl v nich veškerý její majetek. Poprvé si uvědomila, že je chudá. Vlastně bylo divné, že si svou chudobu neuvědomila dřív, protože byla sirotek, který nic nezdedil. Tedy kromě zmražené nohy a pokroucené pravé ruky, na které chyběly dva prsty.

Paní Harrisonová řekla, jako kdyby jí četla myšlenky: "Pojďme nakupovat."

Jeli do nákupního střediska South Coast Plaza. Koupili jí spoustu šatů, knihy, všechno co chtěla. Regina si dělala starosti, že moc utrácí, že budou celý rok muset jíst fazole, aby vyrovnali rozpočet. Neměla fazole ráda, ale oni vůbec nebrali zřetel na její nářázky, že šetrnost je ctnost. Nakonec je musela zarazit tím, že předstírala, že ji bolí chromá noha. Z nákupního střediska šli na oběd do italské restaurace. Jedla venku už dvakrát předtím, ale jen v laciné jídelně, jejíž

majitel pozval děti ze sirotčince na hamburgry s brambůrky. Tohle byla opravdická restaurace a bylo v ní tolik věcí, že sotva stačila zároveň jíst, účastnit se rozhovoru u stolu a ještě se rozhlížet kolem. Židle nebyly z tvrdého plastiku, ani nože a vidličky. Talíře také nebyly plastikové, ani z papíru, a pít se podávalo v opravdových skleničkách, což asi znamenalo, že zákazníci v restauracích nejsou tak nešikovní jako v laciných jídelnách a nerozbíjejí křehké věci. Neobsluhovala tu žádná dívčí vyžlata, jídlo vám přinesli ke stolu, žádné podávání přes pult u pokladny. A platilo se až po jídle!

Když se vrátili domů, rozbalila si Regina věci, vyčistila si zuby, oblékla se do pyžama, odepnula dlahu a lehla si do postele. Oba Harrisonovi ji přišli popřát dobrou noc. Pan Harrison si sedl na kraj postele a řekl, že se jí ze začátku všechno bude zdát divné, možná ji to bude znervózňovat, ale brzy že tu bude opravdu doma. Potom ji políbil na čelo. "Sladké sny, princezno." Pak přišla řada na paní Harrisonovou. Také si sedla na postel a mluvila chvíli o tom, co budou dělat v příštích dnech. Pak políbila Reginu na tvář, řekla dobrou noc, miláčku, zhasla světlo a odešla. Reginu nikdy nikdo nepolíbil na dobrou noc, nevěděla, jak má reagovat. Některé jeptišky děti objímaly, občas je k sobě přátelsky přitiskly, ale žádná se s dětmi nemazlila. Krátké zhasnutí světla v ložnicích bylo znamení, že za čtvrt hodiny musí být všichni v posteli, každé dítě se muselo uložit samo. A dnes ji uložili dvakrát a dvakrát za jeden večer ji políbili na dobrou noc. Byla tak překvapená, že jim ani ty pusy nevrátila. Uvědomila si, že to asi měla udělat.

"Jsi pitomec, Regino," řekla si nahlas.

Regina ležela ve své nádherné posteli, kolem ní se ve tmě vinuly růže a ona si představovala, jaký asi rozhovor právě teď vedou:

Dala ti pusu na dobrou noc?

Ne, tobě ano?

Ne. Třeba je studená jako ryba.

Třeba je to ďáblovlo dítě.

Jako ten kluk v knize Znamení osudu.

Víš, čeho se bojím?

Že nás ve spaní ubodá k smrti.

Musíme schovat kuchyňské nože.

A taky elektrické přístroje.

Máš ještě ten revolver u nočním stolku?

Ano, ale revolver by ji nezastavil.

Bohudík máme kříž.

Budeme spát střídavě.

Zítřka ji pošleme zpátky do sirotčince.

"Takový pitomec," pronesla Regina. "Takové hovno," povzddechla. "Promiň, Bože." Pak sepjala ruce k modlitbě a řekla tiše: "Milý Bože, jestli přesvědčíš Harrisonovy, aby mi dali ještě jednu šanci, už nikdy neřeknu hovno a stanu se lepším člověkem." Z božího hlediska to ale asi nevypadalo jako dobrý obchod, a proto přidala: "Budu mít ve škole pořád samé jedničky, už nikdy nedám do svěcené vody želatinu a budu vážně přemýšlet, že se stanu jeptiškou." Tohle by asi pořád ještě nestačilo. "A budu jíst fazole!" To už by stačit mělo. Bůh je pravděpodobně na fazole pyšný, udělal jich spoustu druhů. Jejeho odporu k fazolím si v nebi jistě povšímlí a zapsali do Velké knihy hříchů: Regina, v současné době desetiletá, si myslí, že Bůh udělal blbost, když stvořil fazole. Zívla. Cítila, že teď má u Harrisonových i u Boha sice větší naději, ale změna diety se jí vůbec nelíbila. Usnula.

* * *

Zatímco si Lindsey v koupelně myla obličej, čistila zuby a česala se, seděl Hatch v posteli s novinami. Přečetl nejprve vědeckou stránku, protože tam jsou dneska skutečné novinky. Potom prolistoval zábavnou přílohu a přečetl si svůj oblíbený kreslený seriál. Nakonec otočil noviny na první stránku, kde se psalo o posledních kouscích politiků, příšerných a morbidně humorných jako vždycky. Na třetí stránce uviděl článek o Billu Cooperovi, řidiči kamionu, který té osudné březnové noci stál napříč přes vozovku.

Několik dnů po svém návratu do života se Hatch dověděl, že řidič byl obviněn z řízení auta pod vlivem alkoholu a že ho měl v krvi dvakrát tolik, než kolik podle zákona stačí na odsouzení. George Glove, Hatchův právní zástupce se svého klienta zeptal, jestli chce podat na Coopera nebo na společnost, která ho zaměstnává, občanskoprávní žalobu. Hatch ale neměl soudy rád. Kromě toho se nemínil zamotávat do nudného a pichlavého světa právníků a soudních síní. Je naživu, a to je hlavní. Úřady přece zažalují řidiče za řízení v opilosti i bez něho. Stačilo mu, že to právní systém vyřídí sám.

Dostal od Williama Coopera dva dopisy, první hned čtyři dny po svém znovuoživení. Byl zřejmě upřímný, i když trochu upovídaný a servilní, jak chtěl dosáhnout odpuštění. Byl doručen do nemocnice, kde Hatch prodělával fyzikální terapii. "Žalujte mě, jestli chcete," psal Cooper, "zasloužím si to. Dám Vám všechno, co budete chtít, i když toho moc nemám, nejsem bohatý. Ale ať už mě zažalujete nebo ne, upřímně doufám, že mi Vaše šlechetné srdce odpustí. Kdyby nebylo geniálního doktora Nyeberna a jeho týmu, byl byste určitě po smrti a já bych si to vyčítal až do konce života." Tak to pokračovalo na čtyřech hustě popsaných, místy skoro někdy nečitelných stránkách.

Hatch odpověděl několika řádky, ujistil Coopera, že ho žalovat nehodlá a že proti němu nechová zášť. Zároveň mu poradil, aby vyhledal protialkoholní léčebnu, jestli to ještě neudělal.

Po několika týdnech, když už byl Hatch doma a vrátil se do práce a bouře sdělovacích prostředků se už přehnala, přišel od Coopera druhý dopis. Bylo to neuvěřitelné, ale ten člověk žádal Hatche o pomoc, aby mohl znova nastoupit do práce, z které dostal výpověď po obvinění z řízení pod vlivem alkoholu. "Je pravda, že za alkohol už mě předtím honili dvakrát," psal Cooper, "ale vždycky jsem jel ve svém autě v době volna, ne při práci. Ted' jsem přišel o zaměstnání,

chtějí mi vzít řidičský průkaz, to bude těžký život. Jak seženu novou práci bez řidičského průkazu? Z Vašeho prvního dopisu vidím, že jste dobrý křesťan, a tak kdybyste se za mne přimluvil, moc by mi to pomohlo. Koneckonců jste nezemřel a měl jste z toho spoustu reklamy, což Vám muselo při obchodování se starožitnostmi dost prospět." Hatche dopis překvapil a nakonec i rozzlobil a založil jej bez odpovědi. Vlastně jej rychle pustil z hlavy, protože měl obavu, že zbytečně dostane vztek, kdykoli si na něj vzpomene.

A teď podle krátké zprávičky na straně tři dosáhl Cooperův advokát zproštění obžaloby pro jakousi technickou chybu v postupu policie. Zpráva obsahovala třířádkové shrnutí nehody a hloupou zmínku, že Hatch "v současné době drží rekord, protože byl před znovuoživením nejdéle mrtvý". Jako kdyby si celé to utrpení zařídil sám v naději, že se dostane do Guinnessovy knihy světových rekordů!

Nad dalším sdělením v článku Hatch už hlasitě zaklel a zpřímá se posadil. Článek končil tím, že Cooper zažaluje svého zaměstnavatele pro nezákonné ukončení pracovního poměru a očekává, že buď dostane zpátky svou práci, nebo značné odškodné. "Můj bývalý zaměstnavatel mě velice ponížil, což mi způsobilo zhoršení zdravotního stavu v důsledku stresu," řekl řekl Cooper reportérům. Bylo jasné, že přednáší právníkem připravené prohlášení, které se naučil nazpaměť. "Dokonce i pan Harrison mi napsal, že mi nedává vinu za to, co se ten večer na silnici přihodilo."

Vztek vymrštil Hatche z postele na nohy. Zrudl a celý se nekontrolovatelně roztřásl.

Ten ožralka chce nastoupit zpátky do práce s pomocí Hatchova soucitného dopisu. Vykládá všechno, co Hatch napsal, úplně jinak, a to je podvod. To je nesvědomitost!

"Taková drzost," procedil Hatch mezi zatnutými zuby.

Hodil skoro celé noviny na zem, pravičkou jen vytrhl stránku s článkem, vyběhl z ložnice a utíkal po dvou schodech nahoru do pracovny. Hodil článek na psací stůl, prudce otevřel zasouvací dveře a vytrhl první ze tří zásuvek registrační skříně.

Cooperovy rukou psané dopisy si dobře schoval a přestože věděl, že nejsou na hlavičkovém papíře, pamatoval si, že šofér připsal na oba zpáteční adresu i telefonní číslo. Byl tak rozčilený, že přehlédl jejich složku, nadepsanou RŮZNÉ. Tiše, ale zřetelně zaklel, že ji nemůže najít, a vytáhl ji, až když zalistoval zpátky. Jak prohlížel obsah, vysypaly se ze složky nějaké další dopisy a spadly mu k nohám.

Cooperův druhý dopis měl na horním okraji pečlivě tiskacím písmem napsané telefonní číslo. Hatch vrátil rozházenou složku zpátky do zásuvky a spěchal k telefonu na psacím stole. Ruka se mu tak třásla, že nemohl číslo přečíst, a musel posunout dopis na psací podložku do kužele světla mosazné pracovní lampy.

Vytočil číslo Williama Coopera, aby mu vynadal, ale číslo bylo obsazené.

Zmáčkł palcem telefon, dostal tón a zkusil to znovu. Pořád obsazeno.

"Ten uličník!" uhodil Hatch sluchátkem, protože nevěděl, jak jinak by dal průchod zlosti, ale znovu je zvedl. Zkusil číslo znovu, tentokrát stiskl tlačítko pro opakovanou volbu. Pořád obsazeno, samozřejmě, protože od prvního zavolání ještě neuplynulo ani půl minuty.

Uhodil sluchátkem do vidlice tak prudce, že snad rozbil telefon.

Překvapila ho divokost a dětinskost činu, při němž se nedokázal kontrolovat. A že si to uvědomil, vůbec nijak nepřispělo k jeho uklidnění.

"Hatchi?"

Při zvuku svého jména vzhledl a uviděl Lindsey, jak stojí v koupacím plášti na chodbě před pracovnou.

"Co se děje?" zeptala se starostlivě.

"Co se děje?" zvolal s rostoucím podrážděním, jako kdyby byla Cooperův spojenec, jako kdyby jen předstírala, že nezná poslední vývoj událostí. "Já ti řeknu, co se děje. Pustili toho parchanta Coopera! Ten holomek mě zabil, srazil mě ze silnice a zabil, a teď z toho vyklouzl a je tak drzý, že se snaží využít dopis, který jsem mu napsal, aby dostal zpátky své šoférování!" Popadl zmačkané noviny a mával jimi na ni, jako kdyby jí dával vinu za to, co v nich je. "Chce zpátky svou práci - aby mohl z té zatracené silnice srazit další lidi a zabít je!"

Lindsey, ustaraná a zmatená, vešla dál do pracovny: "Pustili ho? Jak to?"

"Kvůli nějaké technické drobnosti. Není to nádhra? Policijť napíše špatně jedno slovo na předvolání a ten chlap je volný!"

"Miláčku, uklidni se -"

"Uklidnit se? Já se mám uklidnit?" Znovu zamával zmačkanými novinami. "Víš, co se tam ještě píše? Ten rošťák prodal své vyprávění tomu slizkému plátku, který mě pronásledoval a s kterým jsem nechtěl nic mít. Teď jim ten ožralý parchant prodal příběh o" - zaprskal vzteky, a narovnal noviny s článkem - "o svém duševním utrpení a o úloze, kterou sehrál při záchraně života pana Harrisona. Jakou úlohu sehrál při mé záchraně? Kromě toho, že zavolał krátkovlnnou vysílačkou o pomoc, když jsme sjeli z vozovky, což by se bývalo nikdy nestalo, kdyby tam nebyl! Nejenže mu vrátili řidičský průkaz a možná také práci, ale on na tom všem ještě vydělá! Kdybych toho lumpa dostal do rukou, zabil bych ho, přísahám!"

"To nemyslíš vážně," řekla polekaně.

"Úplně vážně! Ten nezodpovědný chamtivý bastard! Chtěl bych ho párkrát praštit do hlavy, aby přišel k rozumu, hodit ho do ledové řeky ..."

"Miláčku, potichu ..."

"Proč bych měl mluvit potichu ve vlastním ..."

"Probudíš Reginu."

Ze vzteku ho nevzpamatovala zmínka o děvčeti, ale pohled do zrcadla na stěně vedle Lindseyiny skříně. Sebe vlastně vůbec neviděl. Na okamžik tam spatřil mladého muže s hustými černými vlasy do čela, s brýlemi proti slunci, v černém oblečení. Věděl, že se dívá na vraha, ale měl pocit, že je to on sám. V tom okamžiku byli touž osobou. Podivná myšlenka

i obraz mladého muže zmizely za pár vteřin a Hatch se teď díval na známý odraz své tváře v zrcadle.

Celá ta halucinace zarazila Hatche méně než chvilková změna identity. Jeho vlastní tvář v zrcadle ho teď překvapila právě tak jako krátký pohled na vraha. Vypadal zmateně, byl rozčuchaný, obličej měl rudý a celý zkroucený vzteky, oči podivně divoké. Vzpomněl si na otce, bylo to nesnesitelné.

Nedokázal si vzpomenout, kdy se naposled tak rozčílil. Vlastně se tak nerozčílil ještě nikdy. Až do nynějška si myslel, že takového výbuchu není schopen.

"Já... nevím, co se to stalo."

Upustil zmačkané noviny Uhodily o psací stůl a spadly na podlahu se zašustěním, které v něm probudilo nevysvětlitelně živý obraz.

Suché listí poletující ve větru podle rozpraskaného chodníku v zábavním parku ...

... a najednou byl tam, plevel vyrážel ze škvír v asfaltu, kolem něho vířilo suché listí, měsíc zářil na komplikovanou konstrukci toboganové dráhy. Pak byl zas ve své pracovně, zlehka se opíraje rukou o psací stůl.

"Hatchi?"

Zamžikal na ženu neschopen promluvit.

"Co se děje?" zeptala se a šla rychle k němu. Zkusmo se dotkla jeho paže, jako kdyby si myslela, že by mu to mohlo vadit - nebo jako kdyby čekala, že bude na její dotek reagovat hněvivým úderem.

Objal ji a přivinul k sobě. "Lindsey, promiň. Nevím, co se to stalo, co to do mne vjelo."

"To je v pořádku."

"Ne, není. Byl jsem tak ... tak zuřivý."

"Jen ses rozzlobil, to je vše."

"Promiň," opakoval nešťastně.

I když jí se to jevílo jen jako zlost, věděl, že šlo o něco víc, že ho přepadla jakási podivná, strašná zuřivost. Byl prostě úplně bez sebe vzteky. Snad nějaká psychóza. Cítil pod sebou hranu. Jako kdyby stál na okraji propasti a opíral se o pevnou zemi pouze patami.

Pro Vassagovy oči vrhala Luciferova socha stín i v naprosté tmě, ale přesto se mohl těšit z mrtvol a jejich ponížených pozic. Byl nadšen organickou koláží, již stvořil, pohledem na ponížená těla a zápachem, který se z nich linul. Ve tmě zdaleka tak dobře neslyšel, jako viděl, ale přesto si říkal, že tiché, vlhce mlaskavé zvuky rozkladu, kterým naslouchal s takovou láskou jako milovník hudby naslouchá Beethovenovi, nejsou jenom jeho představy.

Najednou jím zacoulmal vztek a on nevěděl proč. Byl to zpočátku tichý vztek, nemířil k ničemu přesnému. Otevřel se však tomu pocitu, měl z něj potěšení a živil jej, aby zesílil.

V myšlenkách najednou zahlédl noviny. Nevěděl je jasně, ale něco v nich bylo příčinou jeho hněvu. Přimhouřil oči, jako kdyby v tom hledal pomoc.

Noviny zmizely, ale vztek zůstal. Živil ho tak, jako když šťastný člověk vědomě protahuje smích jen proto, že se mu líbí jeho zvuk. Z úst se mu vydrala slova: "Taková drzost!"

Neměl tušení, kde se ten výkřik vzal, právě tak jako neměl tušení, proč před několika týdny nahlas vyslovil jméno "Lindsey" v baru na Newport Beach.

Byl tak zelektrizován zlostí, že se otočil od sbírky a kráčel přes obrovskou místnost nahoru k rampě, po níž kdysi sjížděly vodou gondoly a pak do noci, kde ho měsíc donutil, aby si nasadil tmavé brýle. Nemohl zůstat na jednom místě, musel se pohybovat, pořád pohybovat. Šel opuštěnou cestou nevěda, co nebo koho hledá. Byl jenom zvědavý, co se stane.

V jeho mysli se střídaly nesouvislé obrazy. Žádný nevytrval natolik dlouho, aby si jej mohl blíže prohlédnout: noviny, knihami obložená pracovna, kartotéka, rukou psaný dopis, telefon ... Šel čím dál rychleji, prudce zatáčel do dalších a dalších uliček a úzkých průchodů mezi zchátralými budovami, marně hledaje něco, co by mu k původu obrazů, jež se tak rychle objevovaly a mizely v jeho mysli, poskytlo nějaké vodítko.

Když šel kolem toboganu, padlo studené měsíční světlo na bludiště trámů a odrazilo se od kolejnic, takže se ty ocelové stužky zatřpytily jako z ledu. Zdvihl zrak, aby se podíval na monolitickou a teď náhle tajemnou strukturu a náhle z něho vyrazilo: "Hodit ho do ledové řeky!"

A nějaká žena řekla Miláčku, potichu.

I když věděl, že hlas zazněl uvnitř něho, obrátil se a hledal ji. Byla tam. V koupacím plášti. Stála ve dveřích, kolem nichž nebyly stěny Vlevo, vpravo i nahoře byla jen noc a tichý bývalý zábavní park. Avšak za dveřmi a za ženou v nich se otvírala vstupní hala domu, stál tam stolek a váza s květinami a schodiště stoupalo do prvního patra.

Byla to žena, kterou zatím viděl vždycky jenom ve snu, nejdřív na kolečkovém křesle a později v červeném autě na sluncem zalité silnici. Muž udělal krok směrem k ní a ona řekla Probudíš Reginu.

Zůstal stát, ne proto, že by se bál, že probudí Reginu, ať už je to kdokoli, ani proto, že by nechtěl na ženu vztáhnout ruku, což naopak chtěl - byla tak živá - ale protože zahlédl vedle dveří do Zóny soumraku zrcadlo, neskutečně se vznášející v nočním vzduchu. Zrcadlil se v něm on, až na to, že to vlastně nebyl on, ale muž, jehož nikdy neviděl, stejně velký, ale asi dvakrát tak starý, štíhlý a v dobré kondici, s obličejem znetvořeným zlostí.

Zlostný pohled ustoupil šoku a znechucení, Vassago i vidina muže se přestali dívat do zrcadla a pohlédli na ženu ve dveřích. "Promiň, Lindsey," řekl Vassago.

Lindsey. Jméno, jež třikrát vyslovil v baru na Newport Beach a jež zatím nespojoval s bezejmennou ženou, která se mu tak často zjevovala ve snu.

"Lindsey," opakoval znovu.

Tentokrát promluvil z vlastní vůle, neopakoval to po muži v zrcadle, a to vidinu definitivně rozbilo. Zrcadlo i odraz v

něm se rozletěly na milion střepů, právě tak jako dveře a tmavooká žena.

Když noc opět pohltila ztichlý, měsícem zalitý zábavní park, natáhl Vassago ruku k místu, kde žena stála. "Lindsey." Toužil se jí dotknout. Byla tak živá. "Lindsey!" Chtěl ji rozříznout a uchopit oběma rukama její tlukoucí srdce. Pravidelný tlukot by se zpomaloval ... zpomaloval ... až by se zastavil docela. Chtěl držet její srdce, až z ní bude odcházet život, až se jí zmocní smrt.

Záplava vzteku odešla právě tak rychle, jako přišla. Hatch zmuchlal stránky novin do koule a hodil je do koše na odpadky vedle psacího stolu. Na článek o řidiči kamionu se už ani nepodíval. Cooper je ubožák, který se dříve či později zničí sám. A to bude horší než cokoli, co by mu mohl udělat Hatch.

Lindsey sebrala dopisy, rozházené na podlaze před registrační skříní a dala je zpátky do složky nadepsané RŮZNÉ.

Dopis od Coopera ležel na psacím stole vedle telefonu. Hatch ho zvedl, podíval se na rukou psanou adresu na horním okraji nad telefonním číslem a příznak vzteku se vrátil. Byl to jen stín skutečného vzteku a za okamžik zmizel. Podal dopis Lindsey, ta jej zastrčila do složky a uložila do kartotéky.

Vassago stál v měsíčním světle a nočním vánku, ve stínu toboganové dráhy Čekal na další vidění. Byl vzrušen tím, co spatřil, ale nepřekvapilo ho to. On už tam byl. Věděl, že existuje jiný svět, oddělený od tohoto světa jen velice tenkou oponou. Proto ho nadpřirozené události nepřekvapovaly.

Když už si myslel, že záhadná epizoda skončila, bleskla mu hlavou další vize. Viděl jedinou stránku rukou psaného dopisu. Bílý linkovaný papír, modrý inkoust, nahoře jméno. William X. Cooper. A adresa ve městě Tustinu.

"Hodit jeho do ledové řeky," zamumlal Vassago a nějak mu došlo, že cílem záchvatu vzteku, který se ho zmocnil dole u sbírky a který ho zřejmě spojuje s mužem, jehož viděl v zrcadle, je tenhle William Cooper. Byl to vztek, který přijal za svůj a ještě jej vystupňoval, neboť chtěl pochopit, čím je to vztek a proč ho cítí, ale i proto, že vztek je kváskem chleba násilí, a násilí bylo hlavní složkou jeho duševní potavy.

Od toboganu pokračoval přímo do podzemní garáže. Stály tam dva vozy.

Pontiak Mortona Redlowa byl zaparkovaný v nehlubším stínu ve vzdáleném rohu. Vassago ho nepoužil od čtvrtetního večera, kdy zabil Redlowa a později blondýnu. I když předpokládal, že ho kryla mlha, dělal si starosti, že pontiak mohli zahlédnout svědci, kteří viděli, jak z něho jakási žena vypadla na dálnici.

Toužil se vrátit do země nekonečné noci a věčného prokletí, chtěl být zase mezi svými. Nechtěl však, aby ho policie zastřelila dřív, než dokončí sbírku. Věřil, že když sbírka nebude do jeho smrti úplná, nebude uznán hodným Pekla, a pošlou ho znovu do světa živých, aby začal novou sbírku.

Druhé auto byla perlově šedá honda. Patřila ženě jménem Renata Desseuxová, kterou zabil úderem do týla na parkovišti nákupního střediska v sobotu v noci, dva dny po neúspěchu s blondýnou. Stala se místo neopankáčky Lisy nejnovějším přírůstkem sbírky

Sundal z hony poznávací značky, hodil je do kufru a nahradil čísla ukradenými ze starého fordu na předměstí Santa Ana. Hondy jsou tak nenápadné, že se cítil bezpečný a anonymní. Vyjel z parkoviště a pokračoval mezi řidce obydlenými kopci na východě směrem k zlatým světlům, vyplňujícím nížinu mezi kopci a oceánem na jihu i na severu, kam až dohlédl.

Čekala tam městská zástavba civilizace, a tedy báječné loviště.

Obrovská rozloha jižní Kalifornie - tisíce čtverečních kilometrů a desítky milionů obyvatel i bez okresů Ventura na severu a San Diego na jihu - byla Vassagovým spojencem. Mohl vybírat exempláře do své sbírky, aniž by vzbudil zájem policie. Tři oběti získal z různých obcí okresu Los Angeles, dvě z Riverside, zbytek z okresu Orange, a to v rozpětí mnoha měsíců. Za tu dobu bylo hlášeno mnoho nezvěstných osob a pár těchto přírůstků nemohlo ovlivnit statistiku natolik, aby to vzbudilo paniku mezi obyvatelstvem nebo zájem úřadů.

Napomáhala mu i skutečnost, že poslední léta století a tisíciletí se stala věkem nestálosti. Mnoho lidí mění zaměstnání, sousedy, přátele i životní partnery a nedělají si starosti s životní kontinuitou. Výsledkem toho je, že si čím dál méně lidí všimne, když někdo zmizí, čím dál méně lidí vyžaduje od úřadů smysluplnou odpověď. A velice často se nezvěstní objeví někde jinde, kam odjeli ze své vlastní vůle. Mladý úředník vymění lopotu v akciové společnosti za zaměstnání krupíera v Las Vegas nebo v Reno, mladá matka rozčarovaná opatrováním dítěte a infantilního manžela skončí jako servírka nebo tanečnice nahoře bez v těchže městech. Rozhodnou se náhle, zahodí minulost, jako kdyby normální život střední třídy byl právě tak zavržen hodný jako kriminální minulost. Jiné pohřešované našli ve spárech různých neřestí s očima zaměřenými drogou. Bydleli v laciných, krysami zamořených hotelích s týdenním nájmem spolu s mnoha dalšími příslušníky antikultury A protože to byla Kalifornie, objevilo se mnoho pohřešovaných v náboženských komunitách v okresech Marin nebo Oregon, kde uctívali nové bohy, nová zvěstování starého boha nebo nějakého chytráka, který prohlašoval, že právě on je Bůh.

Byl to nový věk, který pohrdal tradicemi. Umožňoval každému, aby žil, jak chce. I lidem jako Vassago.

Kdyby za sebou nechával mrtvá těla, spojovala by je podobnost obětí a metod vražd. Policie by si uvědomila, že jde o jednoho pachatele nezvyklé síly a inteligence, a ustavila by zvláštní tým, aby ho našla.

Jediná těla, která s sebou nevzal do Pekla pod zábavním parkem, byla těla blondýny a soukromého detektiva.

Z těch dvou mrtvých nebudou moct odvodit žádný vzorec, protože každý zemřel úplně jinak. Kromě toho Mortona Redlowa nemusí najít celé týdny.

Jediným pojítkem mezi Redlowem a blondýnou je detektivův revolver, jímž byla žena zastřelena, a jeho auto, z něhož vypadla. Auto je bezpečně ukryté v nejzastrčenějším koutě dávno opuštěné garáže zábavního parku. Revolver leží v plastickém chladičím boxu spolu se sušenkami Oreo a jinými zákusky na dně výtahové šachty víc než dvě poschodí pod lunaparkem a už se nepoužije.

Když Vassago dojel daleko na sever na adresu, kterou viděl na rukou psaném dopise, neměl u sebe žádnou zbraň. William X. Cooper, ať už je to kdokoli a pokud vůbec existuje, bydlel v hezkém zahradním komplexu zvaném Palm Court. Jméno místa a čísla ulic byla vyřezaná na ozdobných dřevěných zepředu osvětlených ukazatelích, vzadu byly slibované palmy.

Vassago projel Palm Court, na rohu zahrnul doprava a zaparkoval o dva bloky dál. Nechtěl, aby si někdo zapamatoval, že honda parkovala před Cooperovým domem.

Nechtěl Coopera rovnou zabít, jen si s ním promluvit, na něco se ho zeptat, především na tmavovlasou a tmavookou ženu jménem Lindsey. Šel ale do situace, které nerozuměl, a musel si dávat dobrý pozor. Popravdě řečeno, v poslední době zabil každého, s kým třeba jen krátce hovořil.

Hatch a Lindsey zavřeli zásuvku s kartotékou a zhasli světlo v pracovně. Pak se zastavili v Reginině pokoji, aby se ujistili, že je v pořádku. Tiše se přiblížili k posteli, na kterou dopadalo dveřmi světlo z haly. Bylo vidět, že dívka zdravě spí. Klouby ruky sevřené v pěst měla opřené o bradu. Pravidelně dýchala pootevřenými rty. Pokud se jí něco zdálo, musely to být příjemné sny.

Hatchovi se sevřelo srdce, když se na ni podíval, vypadala tak zoufale mladá. Stěží mohl uvěřit, že byl někdy tak mladý jako Regina teď, neboť mládí je nevinnost. Otec ho vychovával nenávisťou a drsnou rukou, proto v útlém věku intuitivně vyměnil nevinnost za nenormální psychologii, která mu umožnila přežít v domově, kde nevinné chyby a nedorozumění trestal hněv a brutální "disciplína". Věděl, že Regina nemůže být tak křehká, jak vypadá, protože život jí dal dost důvodů pro hrůši kůži a obrněné srdce.

I když oba jsou odolní, jsou oba zranitelní. V tomto okamžiku se Hatch vlastně cítil zranitelnější než dívka. Kdyby si měl vybrat mezi jejími neduhy - zmraženou nohou, zkřivenou a nedovyvinutou rukou - a poškozením nějaké hluboko uložené oblasti svého mozku, byl by si bez váhání vybral fyzické vady. Po nedávném zážitku, včetně nevysvětlitelného vystupňování hněvu až k slepé zuřivosti, cítil, že nad sebou nemá plnou kontrolu. Pod vlivem odstrašujícího otcova příkladu z dětství se ničeho nebál tolik jako ztráty kontroly.

Nezklamu tě, slíbil spícímu dítěti.

Podíval se na Lindsey, které vděčil za život - za oba životy, za ten před smrtí i za ten po ní a mlčky jí slíbil totéž: nezklamu tě.

Jsou to sliby, které bude moci dodržet?

Když později v ložnici leželi každý na své polovině postele, řekla Lindsey: "Doktor Nyebern by zítra měl mít výsledky zbývajících testů."

Hatch strávil většinu soboty v nemocnici, odebrali mu krev a moč, podrobil se rentgenu a sonografii. V jednom okamžiku měl na sobě víc elektrod než bytost, kterou ve starých filmech Dr. Frankenstein poháněl energií, sebranou v bouři pomocí draků.

"Když jsem s ním dnes mluvil, řekl mi, že to vypadá dobře," odpověděl. "Jsem si jistý, že zbytek testů bude taky negativní. Ať už se se mnou děje cokoli, nemá to nic společného s duševním nebo fyzickým poraněním při nehodě, ani s tím, že jsem byl ... mrtvý. Jsem zdravý, jsem v pořádku."

"Bože, to doufám."

"Cítím se dobře."

"Opravdu si to myslíš?"

"Ano, opravdu." Sám se divil, jak může tak klidně lhát. Snad proto, že ta lež jí nemohla ublížit ani ji zranit. Mohla ji jen uklidnit, aby dobře spala.

"Mám tě ráda," řekla.

"Já tebe taky"

Za pár minut - podle digitálního budíku na nočním stolku těsně před půlnocí - usnula a tiše pochrupovala.

Hatch nemohl usnout, dělalo mu starosti, co se zítra dozví o své budoucnosti - nebo o tom, že před sebou žádnou nemá. Očekával, že mu Dr. Nyebern s vážnou zachmuřenou tváří sdělí ponurou zprávu o významném stínu na mozkovém laloku, o poli mrtvých buněk, poranění, cystě nebo nádoru. O něčem smrtelném, neoperovatelném, o něčem, co se bude zhoršovat.

Jeho sebedůvěra pomalu rostla od čtvrtčního večera a pátečního rána, kdy se mu zdálo o smrti té blondýny a kdy potom sledoval vrahovu stopu k výjezdu 133 z dálnice na San Diego. Víkend proběhl klidně. Den, který právě skončil, byl nádherný, oživený a rozzářený příchodem Reginy. Pak si všiml v novinách toho článku o Cooperovi a ztratil kontrolu.

O zjevení cizince, které uviděl v zrcadle v pracovně, Lindsey neřekl. Tentokrát nemohl předstírat, že chodil ve spaní, že byl jen napůl probuzený. Byl dokonale vzhůru, což znamená, že to byla nějaká halucinace. Zdravý nepoškozený mozek halucinacemi netrpí. Nepodělal se s ženou o hrůzný zážitek. Řekl si, že je dost času na strach, až zítra dostane výsledky testů.

Protože nemohl usnout, začal znovu přemýšlet o novinovém článku, přesto, že se tím už nechtěl dál zabývat. Pokusil se odvést myšlenky jiným směrem, ale pořád se vracel k Williamu Cooperovi asi tak, jako se člověk umíněně dotýká jazykem bolavého zubu. Skoro se mu zdálo, že ho někdo nutí myslet na řidiče nákladního auta, jako by nějaký obrovský duševní magnet na něho přitahoval jeho pozornost. K jeho zoufalství v něm zase začal narůstat hněv. A co horšího, hněv se téměř okamžitě proměnil ve vztek a intenzivní touhu po násilí. Musel sevřít ruce do pěstí a zatnout zuby, aby potlačil zuřivý výkřik.

Z řady poštovních schránek na chodbě hlavního vchodu do bytového komplexu se Vassago dozvěděl, že William

Cooper bydlí v bytě číslo dvacet osm. Šel chodbou na dvůr plný palem, fikusů a kapradí. Bylo zde příliš mnoho zahradních svítlen, což mu vadilo. Vyšplhal po vnějším schodišti na krytý balkon, sloužící bytům v prvním patře. Nikdo nebyl v dohledu. Palm Court byl tichý, klidný- V Cooperově bytě se svítilo, i když bylo pár minut po půlnoci. Vassago zaslechl tlumený zvuk televize.

Okno vpravo od dveří zakrývala žaluzie, která ale nebyla spuštěna až dolů. Vassago viděl do kuchyně osvětlené pouze slabou žárovkou v kuchyňské lince.

Nalevo od dveří vedlo z obývacího pokoje okno na balkon. Mezerou v závěsech bylo vidět muže hovícího si ve velkém lehátku u televize, s nohama nahoře. Hlavu měl ke straně obličejem k oknu, vypadal, že spí. U láhve whisky Jack Daniel's stála na malém stolku vedle lehátka sklenička se dvěma centimetry nazlátlé tekutiny. Pytlík se sýrovými smaženkami spadl ze stolu na zem a část jeho jasně oranžového obsahu se vysypala na žlučově zelený koberec.

Vassago přelétl očima balkon vlevo, vpravo i naproti. Nikde nikdo.

Pokusil se otevřít okno do Cooperova obývacího pokoje, ale buď bylo zarezavělé, nebo zamčené. Šel tedy zase doprava ke kuchyňskému oknu. Cestou se zastavil u dveří a aniž by doufal v úspěch, vzal za kliku. Byly odemčené. Otevřel je, vešel a zamknul za sebou.

Muž na lehátku - pravděpodobně Cooper - se nepohnul, když Vassago tiše stáhl závěsy na velkém okně obývacího pokoje až k sobě. Teď už nikdo z balkonu nemohl vidět dovnitř.

Vassago, už naprosto jistý, že kuchyně, jídelní kout a obývací pokoj jsou prázdné, jako kočka prošel zbytek bytu: koupelnu a dvě ložnice (v jedné nebyl nábytek, sloužila hlavně jako skladiště). Muž v lehátku byl sám.

Na prádelníku v ložnici zahlédl Vassago peněženku a kroužek s klíči. V peněžence našel padesát osm dolarů, které si vzal, a řidičský průkaz na jméno William X. Cooper. Na fotografii řidičského průkazu byl muž v lehátku, o několik let mladší a samozřejmě ne opilý. Vrátil se do obývacího pokoje s úmyslem probudit Coopera a trochu si s ním popovídat. Kdo je Lindsey? Kde bydlí?

Ale když se přiblížil k lehátku, proběhl jím záchvěv vzteku, příliš náhlý a bezdůvodný, aby byl jeho vlastní. Jako kdyby se změnil v jakési lidské rádio, jež přijímá emoce jiných lidí. Byl to tentýž vztek, který ho náhle přepadl, když si sotva před hodinou prohlížel svou sbírku v zábavním parku. A on jako tehdy se tomu vzteku otevřel a posílil jej vlastní podivnou zlobou. Byl zvědavý, jestli bude mít zase vidění jako předtím. Když stál nad Williamem Cooperem a hleděl na něho, vybuchl ale vztek najednou do zběsilé zuřivosti a Vassago ztratil kontrolu. Popadl do pěsti hrdlo láhve, která stála na stolku vedle lehátka.

Hatch ležel strnule na posteli, pěsti měl zatnuté tak pevně, že se mu dokonce i tupé nehty zařezávaly do dlaní. Cítil, že něco proniká do jeho mysli. Ten záchvěv hněvu byl jako maličko pootevřené dveře, což stačilo, aby je cosi na druhé straně uchopilo a vyrazilo z pantů. Cítil, že do něho vniklo něco nepojmenovatelného, jakási beztvará síla plná zášti a vzteku. Byla to zuřivost nadlidských rozměrů, byl to vztek velikostí hurikánu a Hatch věděl, že je příliš slabý, aby ho v sobě všechen udržel. Měl pocit, že vybuchne a rozlétne se na kousky jako skleněná figurka.

Poloprázdná láhev whisky Jack Daniel's udeřila spícího muže do spánku takovou silou, že to vypadalo jako výstřel z brokovnice. Sprška whisky se střepinami skla se rozlétla na všechny strany a cinkala o televizi, nábytek i stěny. Vzduch byl naplněn sametovou vůní kukuřičné pálenky s příměsí pachu krve. Rozbitá strana Cooperovy hlavy silně krvácela. Muž v lehátku už nespál. Byl v hlubokém bezvědomí.

Vassagovi zůstalo v ruce jen hrdlo láhve. Končilo třemi ostrými skleněnými hroty, z nichž kapal alkohol a které připomínaly jedem se lesknoucí zuby zmije. Vassago uchopil hrdlo jinak, zvedl zbraň nad hlavu a se vzteklým zasyčením udeřil. Skleněný had se zakousl Williamu Cooperovi hluboko do obličeje.

Vulkanický vztek, který v Hatchovi explodoval, se nepodobal ničemu, co kdy zažil, byl mnohem silnější než jakýkoli záchvat vzteku jeho otce. Nebylo to nic, co by mohlo vzniknout v něm samém, právě tak jako nemůžete vyrábět kyselinu sirovou v papírovém kotli. Chemikálie by rozpustila nádobu. Proběhl jím vztek jako proud lávy pod vysokým tlakem, tak horký, že chtěl křičet, tak do běla rozžhavený, že neměl čas vykřiknout. Spálil mu vědomí, upadl do milosrdné bezesné temnoty, kde neexistoval ani vztek, ani hrůza.

Vassago si uvědomil, že radostí zuřivě křičí. Skleněná zbraň se po deseti nebo dvaceti úderech úplně rozpadla. Nakonec zdráhavě upustil krátký zbytek hrdla, který svíral v ruce. Se zavrčením se vrhl na lehátko, převrhl je a shodil mrtvého muže na žlučově zelený koberec. Vzal stolek a mrštil jím do televize, kde Humphrey Bogart seděl před vojenským soudem, v opálené ruce si točil kuličkovým ložiskem a mluvil o jahodách. Obrazovka vybuchla a Bogart se změnil ve spršku žlutých jisker. Pohled na ně probudil ve Vassagovi další ničivou vlnu. Kopl do konferenčního stolu, strhl ze stěny dvě levné reproduky, rozbil skla a smetl z křbové římsoy soubor laciných keramických figurek. Nejraději by byl pokračoval z jednoho konce bytu na druhý. Vyndat talíře z kuchyňských skříněk a rozbít je! Rozmlátit všechno sklo na lesklé střepy! Naházet jídlo z lednice na stěny! Rozsekat nábytek, až by z něj zbyly jen třísky! Zarazil ho však zvuk sirény, nejdříve vzdálený, pak bližší. Smysl toho zvuku pronikl i do jeho krvavou zuřivostí zamženého mozku. Zamířil ke dveřím, vrátil se, uvědomil si, že by lidé mohli vyjít na dvůr nebo se podívat z okna. Běžel do obývacího pokoje, pak do malé předsině, k oknu v ložnici, odhrnul závěs a hleděl na střechu nad parkovacím přístřeškem, který se táhl podél celé budovy. Za přístřeškem byl úzký průchod mezi zdi domů. Otevřel západku dvojitého okna, nadzvedl dolní polovinu, protáhl se ven na střechu parkovacího přístřešku a skutálel se ke kraji, až spadl na chodník a přistál na nohou jako kočka. Ztratil brýle, ale hned je zase našel a znova si je nasadil. Běžel vlevo k zadní zdi komplexu. Siréna byla teď hlasitější, mnohem hlasitější, a vyla mnohem blíže. Když doběhl k dvouapůlmetrové betonové zdi ohraničující

pozemek, rychle ji přelezl se zručností pavouka, schopného vylézt po jakémkoli porézním povrchu. Na druhé straně vběhl do další úzké uličky vedoucí k parkovišti vedlejšího obytného komplexu, běhal z uličky do uličky a prodíral se tím bludištěm, jak ho vedl instinkt. Vyšel na ulici jen půl bloku od perlově šedé hondy Nastoupil do auta, nastartoval a odjel tak klidně, jak jen dokázal. Potil se a dýchal tak těžce, až se zapotila okna. Jak nesmírně ho vzrušovala ta vonná směs alkoholu, krve a potu? Byl tak hluboce spokojený násilím, které rozpoutal, že bouchal do volantu a hlasitě se smál.

Chvilí jezdil nazdařbůh z ulice do ulice, neměl tušení kam. Když se přestal smát a srdce se uklidnilo, postupně se zorientoval a vyrazil směrem k jihovýchodu ke své skrýši.

Pokud by byl William Cooper mohl poskytnout nějaké vodítko k ženě jménem Lindsey, bylo teď pro Vassaga navždy ztracené. Nedělalo mu to ale starosti. Nevěděl, co se s ním děje, proč Cooper, Lindsey nebo muž v zrcadle nadpřirozenými prostředky upoutali jeho pozornost. Věděl však, že bude-li důvěřovat svému temnému bohu, všechno se nakonec vyjasní.

Začínal uvažovat, jestli ho peklo vydalo dobrovolně a vrátilo do země živých, aby ho použilo k odstranění určitých lidí, které bůh temna chtěl vidět mrtvé. Snad přece jen nebyl peklu ukraden, ale byl naopak vržen zpátky do života s ničivým posláním, které teprve teď začínal chápat. Pokud tomu tak bylo, byl rád, že je nástrojem temného a mocného božstva, po jehož společnosti toužil. Dychtivě čekal, jaký úkol dostane přistě.

Za svítání, po několika hodinách hlubokého, smrti se podobajícího spánku se Hatch probudil. Nevěděl, kde je, chvíli mu myšlenky zmateně plavaly, pak se zachytily břehu paměti: ložnice, tiše oddychující Lindsey na posteli vedle něho, popelavé světlo časného rána jako stříbrný prach na okenních sklech.

Potom si Hatch vzpomněl na nevysvětlitelný, nelidský záchvat vzteku, který se ho zmocnil s ochromující silou, a ztuhl strachy. Pokoušel si vzpomenout, kam až stupňující se zuřivost vedla, jakým aktem násilí vyvrcholila, ale v hlavě měl prázdno. Měl dojem, že prostě omdlel, jako kdyby ta nepřirozeně silná zuřivost přetížila mozková spojení a vyrazila několik pojistek.

Omdlel - nebo měl okno? Mezi tím je osudný rozdíl. Jestliže omdlel, ležel celou noc v posteli vyčerpaný a tichý jako kámen na mořském dně. Ale jestliže měl okno, zůstal při vědomí a nevěděl, co v psychotické amnézii dělá. Bůhví, co pak mohl provést.

Náhle měl pocit, že Lindsey je ve vážném nebezpečí.

Posadil se na posteli a podíval se na ni a srdce mu bušilo o žebra jako kladivo. Světlo svítání za oknem bylo však příliš slabé, aby ji viděl jasně. Byla jen stínem na podušce.

Sáhl po vypínači noční lampičky, ale rozsvítit zaváhal. Měl strach, co uvidí.

Nikdy bych Lindsey neublížil, pomyslel si zoufale - jenže si až moc dobře vzpomněl, že včera večer nebyl na okamžik sám sebou. Vztek na Coopera v něm otevřel dveře a vpustil dovnitř jakousi nestvůru z nesmírné temnoty za nimi.

Nakonec třesoucí se rukou rozsvítil. Ve světle lampičky viděl, že Lindsey spí s pokojným úsměvem na rtech, nezraněná, krásná jako vždy.

Ulevilo se mu a zhasl. V tom si vzpomněl na Reginu. Motor úzkosti opět naskočil.

Směšné. Regině by neublížil právě tak jako Lindsey. Je to bezbranné dítě.

Nemohl potlačit chvění při takových myšlenkách.

Vyklouzl tiše z postele, aby neprobudil ženu. Vzal koupací plášť, přehozený přes opěradlo křesla, oblékl si ho a tiše vyšel z pokoje.

Bos vstoupil do haly, kam dvě střešní okna vpouštěla ranní světlo, a namířil do Reginina pokoje. Nejdřív rychle, ale pak zpomalil. Strach ho tížil jako pár kovových bot.

V duchu viděl mahagonovou květu malovanou postel postříkanou krví, promočená a rudá prostěradla. Z nějakého důvodu měl bláznivý pocit, že najde dítě s úlomky skla v rozbitém obličejí. Podivná jasnost té představy ho přesvědčila, že poté, co ztratil vědomí, opravdu provedl něco nemyslitelného.

Otevřel opatrně dveře do dívčina pokoje. Spala právě tak pokojně jako Lindsey, ve stejné poloze jako včera večer, kdy se na ni s Lindsey byli podívat, než šli spát. Žádná krev Žádné rozbité sklo.

Těžce polkl, zase za sebou zavřela vrátil se do haly pod střešní okno. Stál v matném ranním světle a díval se zabarveným sklem na oblohu neurčitěho odstínu, jako kdyby se na ní mohlo objevit velkými písmeny napsané vysvětlení.

Nedostalo se mu žádného vysvětlení a on byl zmatený a zoufalý jako předtím.

Ještě že Lindsey s Reginou jsou v pořádku, nedotčené záhadnou silou ze včerejšího večera!

Vzpomněl si na starý film o upírech, který kdysi viděl. Vyzáblý kněz v něm varoval mladou ženu, že upíři mohou vstoupit do domu, jen když je sama pozve - ale že jsou velice vychytralí a přesvědčiví, neboť jsou schopní k smrtelnému pozvání přimět i ostražitě lidi.

Existuje jakési spojení mezi ním, Hatchem, a psychopatem, který zabil mladou světlavou pankáčku jménem Lisa. To spojení zesílilo tím, že nedokázal potlačit vztek na Coopera. Vztek byl klíčem k těm dveřím. Jakmile se poddal vzteku, uskutečňoval právě takové pozvání, před nímž kněz ve filmu varoval mladou ženu. Nedokázal vysvětlit jak, ale věděl, že je to pravda, cítil to v kostech. Přál si, aby tomu proboha rozuměl.

Cítil se ztracený, malý, bezmocný a přepadal ho strach.

Přestože Lindsey i Regina přežily noc ve zdraví, měl stále silnější pocit, že jsou ve velkém nebezpečí, jež roste každým dnem, každou hodinou.

* * *

Třicátého dubna před svítáním se Vassago umyl venku láhví vody a tekutým mýdlem. Před prvním zábleskem dne byl bezpečně ukrytý v nejhlubší části skrýše. Ležel na matraci, díval se vzhůru výtahovou šachtou, jedl sušenky a zapíjel je limonádou, načež pozřel dvě čokoládové tyčinky.

Vražda ho vždycky nesmírně uspokojila. Smrtelná rána uvolnila obrovský tlak vnitřních sil. Důležitější bylo, že každá vražda byla aktem vzpoury proti všem svátostem, proti příkázáním, zákonům, pravidlům, proti celému tomu dráždivě pedantskému systému chování lidských bytostí, předstírajících, že život je drahocenný a smysluplný. Život je laciný a bezvýznamný. Nic nemá cenu, jen pocity a rychlé ukojení všech vášní, kterým rozumí jen silní a svobodní. Po každé vraždě se Vassago cítil svobodný jako vítr a mocný jako ocelový stroj.

Až do dvanácti let, do jednoho zvláštního nádherného večera byl Vassago jedním ze ztotožněného davu, tupě se prodíral životem podle pravidel takzvané civilizace, v které tak jako tak nenacházel smysl. Předstíral, že má rád matku, otce, sestru a hordu příbuzných, přestože k nim necítil nic víc než k cizincům, které potkával na ulici. Když už natolik vyrostl, aby o takových věcech dostal chuť přemýšlet, často uvažoval, jestli s ním není něco v nepořádku, jestli mu nechybí nějaký důležitý prvek. Když se poslouchal, jak hraje hru na lásku, jak užívá strategii falešné náklonnosti a nestydatého lichocení, divil se, že mu lidé věří, protože slyšel ve vlastním hlase neupřímnost, v každém gestu cítil podvod a byl si vědom faleš každého svého láskyplného úsměvu. Pak jednoho dne náhle zaslechl v jejich hlasech klam, viděl jej v jejich obličejích. Uvědomil si, že ani nikdo z nich nikdy nezakusil lásku či jiný z ušlechtilých pocitů, po nichž civilizovaná osoba údajně touží - nesobeckost, odvahu, zbožnost, pokoru a celý ten zbytek smutného katechismu. Oni tu hru hrají také! Později došel k závěru, že většina z nich včetně dospělých to nikdy neprohlédne jako on. Prostě si neuvědomí, že ostatní lidé jsou právě takoví jako oni. Každý si myslí, že právě on je výjimka, že v jeho těle něco chybí a že tedy musí hrát dobře svou hru, aby ho neodhalili a neizolovali jako lidsky méněcenného. Bůh se pokusil stvořit svět plný lásky, nepovedlo se mu to, a tak nařídil těm, které stvořil, aby předstírali dokonalost, kterou jim nedokázal vdechnout. Vassago, když poznal tu ohromující pravdu, udělal první krok ke svobodě. Jednoho letního večera ve dvanácti letech konečně pochopil, že chce-li být volný, dokonale volný, musí začít žít jinak než lidské stádo. Musí žít jen pro své vlastní potěšení, vykonávat moc nad jinými, kterou získal tím, že nahlédl do pravé podstaty světa. Té noci také zjistil, že schopnost zabít bez výčitek svědomí je nejčistší formou moci a výkon té moci, že je největší ze všech potěšení ...

V těch dnech, než zemřel a než se pak vrátil mezi živé se zvoleným jménem pekelného knížete Vassaga, slyšel na jméno Jeremy a pod tím jménem žil. Jeho nejlepším přítelem byl Tod Ledderbeck, syn doktora Sama Ledderbecka, gynekologa, kterému Jeremy říkal "kundolog", když chtěl Toda pozlobit.

Ráno toho dne na začátku června vzala paní Ledderbecková Jeremyho a Toda do Světa fantazie, nádherného zábavního parku, který proti veškerému očekávání začal konkurovat Disneylandu. Ležel v kopcích několik kilometrů východně od San Juan Capistrano, trochu z cesty - právě tak byla izolovaná Kouzelná hora, než kolem ní vyrostla severní předměstí Los Angeles i Disneyland, postavený uprostřed pustiny poblíž obskurního města jménem Anaheim. Park postavili za japonské peníze, což dělalo starosti lidem, kteří byli přesvědčeni, že jednoho dne bude Japoncům patřit celá země. Říkalo se, že v tom má peníze mafie, což jen dodávalo podniku na záhadnosti a přitažlivosti. Nejvíce ale nakonec rozhodlo, že atmosféra místa byla senzační, atrakce jak mají být a jídlo u stánků skoro neuvěřitelně laciné a dobré. Tod chtěl ve Světě fantazie strávit dvanácté narozeniny se svým nejlepším přítelem Jeremym a bez rodičovského dohledu od rána až do deseti hodin večer. Tod obvykle dosáhl, co chtěl, protože byl hodné dítě a každý ho měl rád. Dobře věděl, jak tuhle hru hrát.

Paní Ledderbecková je vysadila u přední brány a křičela za nimi, když utíkali z auta: "Vyzvednu vás tady v deset hodin večer! Přesně v deset!"

Koupili si vstupenky a vešli do parku. Tod se zeptal: "Co chceš podniknout nejdřív?"

"Nevím. Co ty?"

"Jízdu na Škorpionu?"

"Tak jo!"

"Tak jo."

A už honem k severnímu konci parku, kde se zdvihala k modrému nebi sladce hrozivá trať Škorpiona - "Lochnessky se žihadlem", jak tvrdila reklama v televizi. Park ještě nebyl nabitý, takže se nemuseli proplétat mezi davem pohyblivým se jako pomalé stádo krav. Tenisky hlasitě pleskaly o asfalt a každé lesknutí gumy o chodník bylo výkřikem svobody. Jeli na Škorpionovi, ječeli a křičeli, když se řítily dolů a pak zase stoupaly, obracel se vzhůru nohama a znova se řítily do hlubiny. Když jízda skončila, utíkali rovnou zas na nástupiště a jeli znovu.

Jeremy míloval rychlost stejně jako teď. Prudké obraty a pády v zábavním parku, po kterých se žaludek obracel naruby, byly dětskou náhražkou za násilí, po němž nevědomky toužil. Po dvou jízdách na Škorpionu a s mnoha rozkošemi před sebou byl Jeremy ve vynikající náladě.

Ale když scházeli po druhé jízdě na toboganu koncovou rampou, zkazil Tod celý den. Objal jednou rukou Jeremyho kolem ramen a řekl: "Člověče, to budou nejhezčí narozeniny na světě, jen my dva!"

Tohle kamarádství, jako každé kamarádství, bylo úplně falešné. Podvod a klam. Jeremy nenáviděl všechny ty pokrytecké řeči, ale Tod jich byl plný. Nejlepší přátelé! Pokrevní bratři! My dva proti celému světu!

Jeremy si nebyl jistý, co mu nejvíce vadilo: zda Todovy neustálé řeči, jací jsou bezvadní kámošové, nebo to, že si Tod myslí, že mu na to Jeremy naletěl, anebo skutečnost, že Tod byl občas možná tak hloupý, že věřil své vlastní hře.

Nedávno Jeremy začal přicházet na to, že někteří lidé hrají tu hru tak dobře, že si ani neuvědomují, že je to hra. Klamou řečmi o přátelství, lásce a soucitu i sebe sama. A Tod teď čím dál víc vypadal jako jeden z těch beznadějných pitomců. Nejlepší přítel je jen k tomu, aby pro vás udělal to, co by neudělal pro nikoho jiného v životě. Přátelství je jen pakt o společné obraně, spojení sil proti hordám spoluobčanů, kteří netouží po ničem jiném, než vám rozbít hubu a o všechno

vás obrat. Všichni vědí, k čemu je přátelství, ale nikdo o tom neřekne pravdu, Tod nejméně ze všech.

Později, na cestě od Strašidelného domu k atrakci zvané Příšera z bažin, se zastavili u stánku se zmrzlinou máčenou v čokoládě a obalenou drcenými ořechy. Seděli na plastických židlích u plastických stolů pod červenými deštníky, vedle akácií a umělých vodopádů. Zprvu bylo všechno krásné, ale pak to Tod zase musel zkazit.

"Je to senzace být v parku bez dospělých, vid'?" řekl Tod s plnou pusou. "Můžeme jíst zmrzlinu před obědem. Sakra, můžeme ji jíst i k obědu a po obědě, nikdo nebude vykřikovat, že si zničíme žaludek a bude nám špatně."

"Je to fajn," řekl Jeremy

"Budem tu sedět a cpát se zmrzlinou, dokud se nepoblejem."

"To je dobrej nápad. Ale nesmí to přijít nazmar."

"Cože?"

"Až se poblejeme, tak ne na zem. Musíme se vyblít na někoho," řekl Jeremy

"Tak jo!" řekl Tod, který se toho hned chytil, "na někoho, kdo si to zaslouží, kdo je opravdu poblitíhodnej."

"Jako támhlety holky," řekl Jeremy a ukázal na dvě hezké kolemjdoucí dívky. Měly na sobě bílé šortky a pestré letní blůzky a myslely si, že jsou tak rozkošné, že se člověku chtělo je pozvracet, i když předtím nic nejedl a neměl tedy čím.

"Nebo támhlety staré páprdy," řekl Tod a ukázal na starší pár, který si vedle kupoval zmrzlinu.

"Ne, ty ne," řekl Jeremy, "ti vypadají, jako by je už někdo poblil."

Toda to tak rozveselilo, že se málem udusil zmrzlinou. V některých směrech byl Tod docela správný.

"S tou zmrzlinou je to legrační," řekl, když se přestal dusit.

"Co je na ní legračního?"

"No, vím, že zmrzlina se dělá z mléka, a to je od krávy. Čokoláda se dělá z kakaových bobů. Ale odkud jsou ti ořeši, které drtí a sypou je na to všechno?"

Tod je někdy opravdu docela správný.

Ale právě když se nejhlasitěji smáli a cítili se dobře, Tod se nahnul přes stůl, poplácal Jeremyho lehce po hlavě a řekl:

"My dva, Jer, budeme vždycky kamarádi, kámošové až do smrti. Že jo?"

On tomu opravdu věří! Podváděl sám sebe a byl tak stupidně upřímný, že se Jeremymu chtělo pozvracet jeho.

Místo toho řekl: "Co blbneš, příště mě snad budeš líbat na pysky."

Tod se zasmál, nepochopil Jeremyho netrpělivost a nepřátelství. "Do prdele tvoji babičky," řekl.

"Do prdele tvoji babičky."

"Moje babička nemá prdel."

"Ne? Tak na čem sedí?"

"Na tvém ksichtě."

Pošťuchovali se celou cestu až k Příšere z bažin. Atrakce byla mizerná, nebyla dobře postavená, ale dala se o ní dělat spousta vtipů. Na chvíli byl Tod senzační, byla s ním legrace. Ale později, když vyšli z Vesmírné bitvy, začal Tod mluvit o nich dvou jako o "nejlepších raketových jezdcích na světě", což Jeremymu dost vadilo, protože to bylo hloupé a dětinské. Rozčilovalo ho to taky proto, že to vlastně mělo jinými slovy znamenat "my jsme kámoši, pokrevní bratři". Nastoupili na Škorpiona a když vyjízděli ze stanice, Tod řekl: "Tohle nic není, to je pro dva nejlepší raketové jezdce na světě jen nedělní projížďka." Nebo když byli na cestě k Světu obrů, Tod vzal Jeremyho kolem ramen a řekl: "Dva nejlepší raketoví jezdci světa si snad poradí s nějakým posraným obrem, co, brácho?"

Jeremymu se chtělo říct: Podívej se, ty pitomče, jsme přátelé jen proto, že naši fotrově mají podobné zaměstnání, a to nás svedlo dohromady. Nesnáším, aby mě někdo objímal, tak s tím jdi do prdele. Trochu se pobavíme a tím to končí. Oukej ?

Ale neřekl nic, protože dobří hráči samozřejmě nikdy nemohou připustit, že je to jen hra. Když ostatním hráčům ukážete, že nechcete dodržovat pravidla, nenechají vás hrát. Vyjde vám JDI DO VĚZENÍ. JDI PŘÍMO DO VĚZENÍ. NEPŘESKOČ A JDI PŘÍMO DO VĚZENÍ. A budete mít po zábavě.

V sedm hodin večer v sobě měli tolik pouťových pochoutek, že kdyby se rozhodli někoho pozvracet, byly by z toho velice zajímavé zvratky. Jeremy byl tak unavený těmi nesmysly o raketových jezdcích a řečmi o kamarádství, že se nemohl dočkat, až bude deset hodin a paní Ledderbecková pro ně přijede s dodávkou k hlavnímu vchodu.

Byli na Tisícinožce, řítli se úsekem tmavým jako noc a Tod se znovu zmínil o dvou nejlepších raketových jezdcích na světě. To už bylo na Jeremyho příliš. Rozhodl se, že Toda zabije. Jakmile mu to problesklo hlavou, věděl, že musí svého "nejlepšího přítele" skutečně zavraždit. Vypadalo to tak správně! Pokud je život jen hrou s pravidly na trilionu stránek, není to moc velká legrace - jestliže člověk nenajde způsob, jak pravidla porušit, a přece pokračovat ve hře. Každá hra je otravná, hrajete-li ji podle pravidel - monopol, žolíky, kanasta, baseball. Ale jestliže švindlujete, aniž by vám na to přišli, jestliže změníte číslo na kostce, když se spoluhráč nedívá, může se nudná hra proměnit v hru vzrušující. A ve hře života je vražda vzrušení nejvyšší.

Když Tisícinožka se skřípěním zastavila na výstupní plošině, řekl Jeremy: "Pojedeme ještě jednou."

"Dobře," souhlasil Tod.

Utíkali výstupní chodbou ven, měli naspěch, aby už byli venku a mohli se znovu postavit do fronty. Park byl nabitý a na každou atrakci se muselo čekat nejméně dvacet minut.

Když vyšli z pavilonu Tisícinožky, byla obloha na východě černá, nad hlavou sytě modrá a na západě oranžová. Ve Světe fantazie přicházel soumrak dřív a trval déle než v západní části země, protože mezi zábavním parkem a vzdáleným mořem se tyčil řetěz vysokých kopců, které stínily slunce. Pohoří tvořilo teď černou siluetu proti oranžovému nebi.

Vypadalo to jako dekorace ke Dni čarodějnic, naaranžovaná v nepravou dobu. Svět fantazie dostal s příchodem noci novou maniáckou kvalitu. Atrakce a budovy byly osvětlené ve vánočním stylu. Bílá přerušovaná se rozsvěcující světla dodávala stromům slavnostní vzhled, několik nesynchronizovaných reflektorů přejíždělo světelnými kuželi po sněhem

pokrytém vrcholu umělé hory Velká noha. Na všech stranách zářily neony v nejrůznějších barevných odstínech, z ostrova Marsu vystřelovaly laserové paprsky jasných barev, jako by odrážely útok z vesmíru. Teplý vánek prosycený vůní kukuřice a pražených burských oříšků si pohrával s girlandami vlaječek nad hlavami návštěvníků. Z pavilonů bylo slyšet hudbu všech období a stylů. Na tanečním parketě pod širým nebem na jižní straně parku duněl rokenrol, odjinud zněly zas ryčné tóny big bandu. Lidé se smáli, vzrušeně hovořili, křičeli a výskali při jízdách na různých atrakcích.

"A teď jedna ďábelská jízda," řekl Jeremy, když s Tomem běželi na konec fronty na Tisícinožku.

"Fajn," odpověděl Tod, "ďábelská jízda."

Tisícinožka byla v podstatě krytá lochneska jako Vesmírná hora v Disneylandu, až na to, že se nevinila nahoru a dolů na jediném místě, ale projížděla dlouhou řadou osvětlených i tmavých tunelů. Uzávěra přes břicho, která měla jezdce držet na sedačce, byla dost těsná a bezpečná. Když ale bylo dítě dost štíhlé a obratné, mohlo se zpod ní vykroutit, přelézt ji a stoupnout si v prostoru pro nohy. Pak se mohli o ni opřít zády a držet se za ni rukama, nebo se za ni zaháknout lokty. Tomu se říkalo ďábelská jízda.

Jeremy i Tod si uvědomovali, že je to hloupé a nebezpečné. Ale stejně to už několikrát zkusili, na Tisícinožce i na ostatních atrakcích. Ďábelská jízda nejméně tisícinásobně zvyšovala hladinu napětí, především v tunelech černých jako noc, kde nebylo možné vidět, co přijde dál.

"Raketoví jezdci!" řekl Tod, když byli vpůli fronty. "Žádný raketový jezdec se nebojí ďábelské jízdy na Tisícinožce."

Vypadali jako párek praštěných usmrkanců.

"Samozřejmě," řekl Jeremy, když po centimetrech postupovali hlavním vchodem do pavilonu. Doléhaly k nim nadšené výkřiky z vozíků, které jako střela mizely v tunelu před nimi.

Vyprávělo se (v každém zábavním parku si děti vytvářejí legendy o takových atrakcích), že při ďábelské jízdě na Tisícinožce se zabil nějaký chlapec, protože byl moc vysoký. Na všech osvětlených místech měl tunel vysoký strop, ale říkalo se, že se v tmavém tunelu na jednom místě snižuje - snad proto, že tudy procházely trubky klimatizace, nebo že inženýři přinutili stavitele, aby zpevnil strop další traverzou, která nebyla v plánu, nebo proto, že architekt byl blbec. A ten vysoký kluk, jedoucí ve stoje, narazil hlavou na nízkou část stropu, kterou vůbec nezpozoroval. Okamžitě mu to rozbilo obličej na padrť a urazilo hlavu. Na překvapené pasažéry za ním stříkala krev, mozek a rozbité zuby. Jeremy tomu vůbec nevěřil. Svět fantazie nestavěli lidé, kteří měli místo mozku koňský trus. Museli vědět, že děti najdou způsob, jak se vyvléct zpod bezpečnostních tyčí, protože děti přijdou na všechno, a strop byl jistě celou cestu dost vysoký. Legenda také říkala, že ten snížený strop tam pořád ještě je, někde v tmavé části tunelu, a se zbylými ještě skvrnami od krve a vyschlého mozku, což už byl úplný nesmysl.

Každému, kdo jel ďábelskou jízdu ve stoje, hrozilo jedno jediné skutečné nebezpečí: že vypadne z vozíku v prudké zatáčce nebo při nečekaném zrychlení. Jeremy si spočítal, že na trati Tisícinožky je šest až osm zvlášť prudkých zatáček, kde by Tod Ledderbeck mohl snadno vypadnout z vozíku s minimální nadějí na záchranu.

Fronta pomalu postupovala.

Jeremy nebyl netrpělivý ani se nebál. Jak se blížili k nástupním dveřím, byl sice čím dál vzrušenější, ale zároveň si víc a víc věřil. Ruce se mu netřáslly ani v nejmenším a žaludek měl klidný. Chtěl to udělat.

Nástupní místnost se podobala jeskyni s obrovskými stalaktity a stalagmity. Podivné stvůry s ohnivýma očima se utápěly v temných hlubinách tajuplných vod, po břehu lezli bílí krabi a s cvakáním natahovali obrovská klepeta po lidech na nástupní plošinu. Nedosáhli však tak daleko, aby si někoho mohli dát k večeři.

Každý vláček měl šest vozíků a v každém vozíku seděly dvě osoby. Vozíky byly pomalované jako články Tisícinožky.

První měl velkou hmyzí hlavu s pohyblivými se čelistmi a fasetovými očima. Nebyla to karikatura, ale opravdová hlava divoké příšery. Zadní vozík nesl zahnuté žihadlo, které spíš připomínalo zbraň škorpióna než zadek Tisícinožky. Nastupovalo se do dvou vláček najednou, vjížděly do tunelu jen s několikavteřinovým rozdílem, protože celou operaci řídil počítač, který vylučoval možnost, že by jeden vláček mohl narazit do druhého.

Jeremy a Tod byli mezi zákazníky, které zřízenec poslal do prvního vláčku.

Tod chtěl do prvního vozíku, ale nepodařilo se jim to. Byla by to nejlepší pozice pro ďábelskou jízdu, protože by všude byli první: v každém temném úseku, v proudu studené páry z trysek ve zdi, v každém prudkém výjezdu lítacími dveřmi do zářivého světla. Kromě toho ten, kdo jel ďábelskou jízdu, se chtěl předvést, a první vozík byl k tomu dokonalým místem, protože pasažéři pěti dalších vozíků na osvětlených úsecích napjatě přihlíželi.

Protože první vozík byl obsazený, spěchali k šestému. Být poslední v každém střemhlavém pádu či prudké zatáčce se cenilo hned za možností prvního místa vpředu, protože ječení jezdců před vámi zvyšovalo hladinu adrenalinu i očekávání. Pozice uprostřed vláčku se pro ďábelskou jízdu nehodila.

Bezpečnostní tyče zapadly automaticky, jakmile bylo všech dvanáct pasažérů na svém místě. Po nástupní plošině přešel zřízenec a pohledem se přesvědčil, že všechny uzávěry jsou zaklapnuté.

Jeremymu se ulevilo, že se nedostali do prvního vozíku - měl by tam za sebou deset svědků. V neosvětlených úsecích tunelu byla tma jako v hrobě, neviděl si na ruku dva centimetry před nosem, takže bylo nepravděpodobné, že by někdo postřehl, jak vystrkuje Toda z vozíku. Tohle ovšem bylo velké porušení pravidel a on nechtěl nic riskovat. Teď byli potenciální svědci bezpečně před nimi, dívali se rovnou před sebe. Vlastně se ani pořádně nemohli ohlédnout, protože každé sedátko mělo vysoké opěradlo, které bránilo poranění krčních obratlů.

Když zřízenec zkontroloval bezpečnostní tyče, obrátil se a dal signál operátorovi za přístrojovým panelem na skále vpravo od vjezdu do tunelu.

"A jedem," řekl Tod.

"Jedem," přisvědčil Jeremy.

"Raketoví jezdci!" vykřikl Tod.

Jeremy zaskřípal zuby.

"Raketoví jezdci!" opakoval Tod.

Ale k čertu! Je to naposled, tak mě neubude. "Raketoví jezdci!" zaječel Jeremy.

Vláček nevyjel z nástupiště s trhavou nejistotou většiny lochnesek. Prudký náraz stlačeného vzduchu ho vystřelil velkou rychlostí vpřed jako kulku z hlavně, až to zabolelo v uších. Když se mihli kolem operátora na skále a vjeli do černého ústí tunelu, pohyb je přiblížil k sedadlům.

Tma jako v pytli.

Tehdy mu bylo teprve dvanáct, tenkrát byl ještě doopravdy živ. Ještě nebyl v pekle. Ještě se z něho nevrátil. Byl ve tmě stejně slepý jako ostatní, jako Tod. Proletěli litacími dveřmi vzhůru po dlouhém úseku dobře osvětlené dráhy. Ze začátku ujížděli rychle, postupně se pohyb zpomalil, sotva se plazili. Po obou stranách je ohrožovali bílí slimáci velikosti člověka, hrbili se a řvali na ně ústy plnými zubů, které se otáčely jako čepele v drtiči odpadků. Stoupali šest či sedm poschodí v příkrém úhlu a další mechanické příšery na ně cosi drmolily, houkaly, vrčely a ječely. Všechny byly bledé a slizké, se žhnoucím nebo zase s černými a slepými očima, stvůry, o kterých byste si mohli myslet, že žijí mnoho kilometrů pod povrchem země - kdybyste nevěděli vůbec nic o vědě.

Pozici pro ďábelskou jízdu bylo třeba zaujmout při prvním stoupání. I když na trati Tisícinožky bylo dalších stoupání ještě několik, žádný jiný úsek neposkytoval tolik času, aby se člověk mohl vyvléknout zpod bezpečnostní tyče.

Jeremy se kroutil, snažil se vyklouznout po zadním opěradle, po centimetrech se protahoval přes uzávěru, ale Tod se nehýbal. "Tak dělej, troubo, musíš stát, než přijedeme na vršek."

Tod vypadal ustaraně. "Jestli nás chytí, vykopnou nás z parku."

"Nechytí nás."

Na konci jízdy projížděl vláček posledním úsekem tmavého tunelu, dával tak pasažérům možnost, aby se uklidnili. V těch posledních vteřinách, než se vrátí do umělé jeskyně, ze které vyjeli, se dá přelézt zpátky přes tyč a připoutat se do sedadla. Jeremy věděl, že to dokáže, nedělalo mu starosti, že by ho mohli chytit. Tod si také nemusí dělat starosti, jak se dostane zpátky za bezpečnostní tyč, protože v té době už bude mrtvý. Už si nebude muset dělat starosti vůbec s ničím.

"Nechci, aby mě kvůli ďábelské jízdě vykopli," řekl Tod, když se vláček blížil k polovině dlouhého počátečního stoupání. "Byl to moc hezký den a máme před sebou ještě pár hodin, než pro nás máma přijde."

Umělé obrovské bílé krysy po nich chňapaly z okrajů umělých skal po obou stranách. "Jsi zkrátka srab," řekl Jeremy a dál se vyprošťoval zpod bezpečnostní tyče.

"Nejsem srab," bránil se Tod.

"Jsi."

"Nejsem."

"Třeba tě vezmou do kroužku domácích prací, až v září začne škola. Budeš se učit vařit, plést a aranžovat kytky."

"Trhni si nohou!"

"Teď jsi mi to dal," řekl Jeremy, vytáhl obě nohy zpod bezpečnostní tyče a skrčil se na sedátku. "Vy holky opravdu umíte člověka urazit."

"Ty kříple."

Vláček stoupal do svahu s hlasitým cvakáním a rachocením, typickým pro lochnesky. Už ten zvuk vzrušoval srdce a zvedal žaludek.

Jeremy přelezl tyč a stoupl si do vozíku před ní obličejem dopředu. Podíval se přes rameno na Toda, který zamračeně seděl za závorou. Bylo mu jedno, jestli se Tod k němu připojí nebo ne. Už se rozhodl, že ho zabije, a když k tomu nebude mít příležitost ve Světě fantazie o Todových dvanáctých narozeninách, bude to muset dříve či později udělat někde jinde. Už jen pomýšlení na to byla legrace. Jako ta písnička v reklamě na Heinzův kečup v televizi, která říkala, že kečup je tak hustý, že to trvá hodiny, než vyleze z láhve. Za chvíli to přijde!

"Já se nebojím," tvrdil Tod.

"To vidím."

"Jen si nechci zkazit den."

"To jistě."

"Ty kříple," opakoval Tod.

"Jsi hovno a ne raketový jezdec," poznamenal Jeremy. Urážka měla mocný účinek. Tod byl tak zažraný do myšlenky přátelství, že ho rozčílila nárážka, že neví, jak se má chovat opravdový přítel. Na jeho širokém obličejí se zračila nejen uraženost, ale překvapivě i zoufalství, což Jeremyho vyděsilo. Třeba Tod rozumí životu, ví, že to není nic než brutální hra, v níž každý chce sobecky vyhrát. Třeba to Toda děsí, a tak se drží poslední naděje, myšlenky na přátelství. Jestliže se ta hra dá hrát ve dvou, jestliže váš malý tým hraje opravdu proti celému světu, pak se to dá snést, je to lepší než hrát sám proti všem. Tod Ledderbeck a jeho věrný kámoš Jeremy proti zbytku lidstva je romantické a dobrodružné. Při pomýšlení, že by byl na světě sám, padalo Todovi zřejmě srdce do kalhot.

Vypadal za bezpečnostní tyčí nejdřív uraženě, ale pak to vystřídal odhodlání. Nerozhodnost ustoupila činu a Tod se začal rychle a zuřivě kroutit pod závorou.

"Dělej, dělej," naléhal Jeremy. "Už jsme skoro nahoře."

Konečně se Tod protáhl kolem bezpečnostní tyče do prostoru pro nohy, kde stál Jeremy. Zachytil o tyč nohou a málem vypadl z vozíku.

Jeremy ho zachytil a vtáhl zpátky. Tady není to správné místo na vypadnutí. Nejedou dost rychle. Tod by při nejhorším utrpěl jen pár modřin.

Stáli vedle sebe, chodidly se pevně opírali o dno vozíku, rukama se vzadu drželi bezpečnostní tyče a smáli se na sebe, když vláček dospěl na vrchol. Projeli létacími dveřmi do dalšího úseku, do tmavého tunelu. Dráha byla chvíli rovná, aby se zvýšilo napětí jízdních osádek. Za chvíli to přijde! Když už Jeremy skoro nedýchal, překlopil se první vozík do

prudkého sjezdu a lidé v něm začali v temnotě ječet. Rychle za ním následoval druhý, třetí, čtvrtý, pátý ...

"Raketový jezdcí!" vykřikli Jeremy a Tod jednohlasně.

... a šestý vozík následoval ostatní dolů prudkým klesáním. Rychlost stoupala každou vteřinu, kolem uší jim fičel vítr, vlasy jen vlály. Když to nejmiň čekali, přišla prudká zatáčka doprava, krátké stoupání, které jim zdvihlo žaludek, další zatáčka doprava, dráha byla klopená tak, že se vozíky naklonily na bok a jely rychleji a rychleji, pak rovinka, další stoupání, rychlost je vyhnala výš než předtím, před vrcholem vláček zpomaloval a zpomaloval. Za chvíli to přijde! Přejeli vrchol a pak dolů, dolů, dolů, tak prudce, že Jeremy měl pocit, jako by mu žaludek vypadl z těla a zůstala po něm prázdná díra. Věděl, co přijde dál, ale přesto byl napnutý. Vláček udělal salto mortale, obrátil se spodkem nahoru.

Jeremy přitiskl podrážky pevně na podlahu a chytil se tyče za sebou, jako by s ní chtěl srůst, měl pocit, že vypadne přímo na dráhu a že si rozbije hlavu o koleje. Věděl, že ho odstředivá síla udrží ve vozíku i když stojí tam, kde nemá, to ale nemělo žádný význam: vždycky je důležitější, co cítíte, než co víte, emoce jsou důležitější než rozum. Pak byli zase nohama dolů, projeli dalšími létacími dveřmi na osvětlený svah a obrovská rychlost je hnala do výše před novou sérií prudkých klesání a ostrých zatáček.

Jeremy se podíval na Toda.

Starý raketový jezdec poněkud zelenal v tváři.

"Už žádná salta mortale," křičel Tod přes rachot kol. "Nejhorší je za námi."

Jeremy se rozesmál. Pomyslel si: Nejhorší máš před sebou, troubo. A já mám před sebou to nejlepší. Za chvíli to přijde!

Tod se také zasmál, ale určitě z jiného důvodu.

Na vrcholu druhého stoupání se rachotící vozíky protáhly třetími létacími dveřmi do hrobové tmavého světa. Jeremyho to potěšilo, protože věděl, že Tod Ledderbeck právě viděl poslední světlo ve svém životě. Vlak sebou prudce házel vpravo i vlevo, stoupal a klesal, převracel se na bok.

Během celé doby cítil Jeremy vedle sebe Toda. Jejich nahé paže se dotýkaly, vráželi do sebe rameny, kdykoli se vozík zakymácel. Každý dotyk způsobil Jeremymu obrovské potěšení, chloupky na pažích a v týle mu vstávaly, dostával husí kůže. Věděl, že teď má nad Todem neomezenou moc, moc nad jeho životem a smrtí. A že je jiný než všichni ti ostatní zbabělci, protože se nebojí té moci využít.

Čekal na úsek dráhy před koncem jízdy, věděl, že vlnivý pohyb vláčku způsobí maximální nestabilitu každého hrdiny dáblské jízdy vstoje. V té době už bude Tod sebejistý - nejhorší máme za sebou - a bude snažit ho překvapit. Blízkost smrtelného úseku oznámí jeden z nejneobvyklejších triků jízdy, obrát o tři sta šedesát stupňů ve velké rychlosti, vozíky budou celou dobu ležet na boku. Až skončí kruh a zase se narovná, bude okamžité následovat série šesti kopečků, nízkých, ale těsně za sebou. Vláček se bude pohybovat jako nadopovaná píďalka, nahoru dolů, nahoru dolů až k posledním lítačkám, jimiž se vrátí do jeskyňovité nástupní a zároveň výstupní místnosti, kde začali.

Vláček se začal naklánět.

Vjeli do třistašedesátistupňové zatáčky

Vláček ležel na boku.

Tod se snažil stát zpřímá, ale padl trochu na Jeremyho, který stál na vnitřní straně pravoúhlé zatáčky. Starý raketový jezdec ječet jako poplašná siréna, dělal, co mohl, aby se dostal do varu a měl z jízdy co nejvíc, když už měli to nejhorší za sebou.

Za chvíli to přijde!

Jeremy odhadoval, že jsou ve třetině okruhu ... v polovině ... ve dvou třetinách ...

Trat' se srovnávala. Vláček přestal bojovat se silami odstředivosti a přitažlivosti.

Tak náhle, až to Jeremymu málem vyrazilo dech, najel vláček na první pahorek a vystřelil vzhůru.

Pustil se tyče pravou rukou, tou dále od Toda.

Vláček sjel dolů a hned zas vyrazil vzhůru do druhého vrcholku.

Jeremy se rozmáchl pěstí k tvrdé ráně. Věřil svému instinktu, že trefí Toda do obličeje.

Pěst dopadla a udeřila Toda tvrdě do tváře. Jeremy ucítil, že mu rozbil nos.

Vláček vystřelil vzhůru, Tom křičel, ale jeho křik zanikal ve výkřicích ostatních pasažérů.

Na zlomek sekundy si Tod zřejmě pomyslí, že narazil na překážku, o kterou si chlapec v legendě urazil hlavu. V panice se pustí tyče. V to alespoň Jeremy doufal - a tak, jakmile Raketového jezdce uhořel a vláček začal padat z třetího vrcholku, pustil se také tyče a vši silou se vrhl na svého nejlepšího přítele, chytil ho, zvedal a vystrkoval ven. Ucítil, že ho Tod chytil za vlasy, ale potřásl zuřivě hlavou a strkal ještě větší silou, Tod ho kopl do boku, vláček vystřelil na třetí vrcholek - a Tod přepadl přes okraj vozíku do tmy, jako kdyby padl do hlubokého vesmíru. Jeremy skoro přepadl s ním, zoufale ve tmě hledal bezpečnostní tyč, našel ji, přidržel se, vláček se řítí po svahu třetího vrcholku a Jeremy měl pocit, že zaslechl poslední Todův výkřik a potom buch!, jak dopadl na zeď tunelu a odrazil se zpátky na koleje za vlakem, ale to mohla být jen představitost ...

Vláček vyrazil kolébavě vzhůru do pátého vršku a Jeremymu se málem obrátil žaludek.

Tod buď leží mrtvý ve tmě na trati nebo se poloornáčený snaží postavit.

Dolů pátým srázem tratě, Jeremym to zacloumalo ze strany na stranu, málem se pustil bezpečnostní tyče, a zase vzhůru do šestého a posledního svahu ...

Pokud Tod není mrtvý, začíná si asi teď uvědomovat, že za ním jede další vláček ... Dolů posledním svahem do závěrečné rovinky!

Jakmile Jeremy poznal, že je na klidném úseku, soukal se zpátky za bezpečnostní tyč, nejdřív levou nohou, potom pravou nohou.

Ve tmě se rychle blížili k posledním dveřím. Za nimi bude světlo, hlavní jeskyně a zřizenci by viděli, že jel vestoje.

Zoufale se kroutil, aby dostal boky do mezery mezi sedadlem a uzávěrou. Vlastně to nebylo tak těžké. Vklouznout pod tyč bylo lehčí, než se zpod ní dostat.

Narazili do létacích dveří - prask! - a dojížděli klesající rychlostí k výstupní plošině třicet metrů od místa, kde nastoupili. Na nástupní plošině se tlačili lidé, mnozí se dívali, jak vláček vyjíždí z tunelu. Jeremy chvíli čekal, že na něho ukáží a vykřiknou: "Vrahu!"

V okamžiku, kdy vláček přijel k výstupní plošině a zastavil, začala po celé jeskyni blikat červená výstražná světla, ukazující cestu k východu. V reproduktorech vysoko na umělé skále zazněl výstražný počítačový hlas: "Tisícinožka má nouzovou zastávku. Všichni pasažéři zůstanou na svých místech ..."

Když se na konci jízdy automaticky uvolnily bezpečnostní tyče, Jeremy vstal, chytil se za zábradlí a vytáhl se na nástupní plošinu.

"Všichni pasažéři laskavě zůstanou na svých místech, dokud neprijdou zřízenci a nevyvedou je z tunelu ..."

Uniformovaní zřízenci na obou plošinách se dívali jeden na druhého, co mají dělat, v údivu, co se stalo.

"Všichni pasažéři zůstanou na svých místech ..."

Z plošiny se Jeremy ohlédl k tunelu, z kterého do jeskyně před chvílí přijel jeho vlak a spatřil, jak létací dveře otevírá další vlak.

"Všichni ostatní návštěvníci nechť spořádaně postupují k nejbližšímu východu ..."

Přijíždějící vlak se nepohyboval ani rychle, ani plynule. Otřásl se a poskakoval po trati.

A Jeremy najednou uviděl, co překáží předním kolům a snaží se vyhodit první vozík z trati! Ostatní lidé na nástupní plošině to zřejmě viděli také, protože se najednou dali do křiku. Nebyl to jásavý křik dobře se bavících lidí, který bylo slyšet celým parkem, ale výkřiky hrůzy a odporu.

"Všichni pasažéři zůstanou na svých místech!"

Vláček s trhnutím zastavil daleko od výstupní plošiny. Něco viselo z divokých úst hmyzí hlavy, trčící z prvního vozíku, stisknuté mezi jejími zubatými čelistmi. Byly to zbytky Raketového jezdce. Pěkné sousto pro tu velkou příšeru!

"Všichni ostatní návštěvníci nechť spořádaně postupují k nejbližšímu východu!"

"Nedívej se na to, chlapče," řekl zřízenec soucitně a otočil Jeremyho od příšerného divadla. "Proboha, pryč odtud."

Otřesený zřízenec se vzpamatoval natolik, že už byl schopný začít čekajícím davům ukazovat cestu ven, označenou červenými šipkami. Jeremy si uvědomil, že přímo vybuchuje vzrušením a směje se jako blázen. Byl příliš plný nadšení, než aby úspěšně hrál zarmouceného nejlepšího přítele zesnulého, a tak se připojil k odcházejícímu davu. Odchod se změnil v panický útěk, lidé se tlačili a strkali jeden do druhého.

V nočním vzduchu, kde dál blikala vánoční světla, kde laserové paprsky vystřelovaly k noční obloze a na všech stranách zářily neonové duhy, kde se tisíce návštěvníků dál hnaly za zábavou a nebyly si ani v nejmenším vědomy, že mezi nimi kráčí Smrt, prchal Jeremy od Tisícinožky. Proplétal se davem, několikrát se málem s někým srazil, neměl tušení, kam běží. Jen běžela běžel, aby byl co nejdál od roztrhaného těla Toda Ledderbecka.

Zastavil se až u umělého jezera, na kterém hučelo několik vznášedel s cestujícími na ostrov Mars. Měl pocit jako by sám byl na Marsu nebo na jiné cizí planetě, s přitažlivostí menší než na zemi. Překypoval nadšením, skoro se vznášel. Posadil se na betonovou lavičku, aby se uklidnil. Seděl zády k jezeru, čelem ke květinami lemované promenádě, po níž sem tam přecházel nekonečný zástup lidí, a popustil uzdu lechtivému smíchu, který v něm bublal, jako když zatřepete lahvi pepsikoly. Smích z něho vyřázel v dlouhých záchvatech, takže musel zkržít ruce na prsou a pevně se opřít o opěradlo lavičky, aby nespadl. Lidé se na něho dívali a jeden pár se zastavil a ptal se ho, jestli se neztratil. Jeho smích byl tak intenzivní, že ho dusil a po tvářích mu tekly slzy. Mysleli si, že pláče - dvanáctiletý chlapec, který se ztratil rodině a je moc malý, aby si sám poradil. Jejich nepochopení způsobilo, že se smál ještě víc.

Když smích přešel, naklonil se na lavičce dopředu, koukal na své nohy v teniskách a přemýšlel, co řekne paní Ledderbeckové, až pro něho a pro Toda v deset hodin přijede - za předpokladu, že pracovníci parku neidentifikují tělo a nesdělí jí to už dřív. Bylo osm hodin. "Chtěl jet d'ábelskou jízdu," mumlal Jeremy ke svým teniskám. "Chtěl jsem mu to rozmluvit, ale on neposlouchal, říkal, že jsem blbec, když s ním nepojedu. Je mi to líto, paní Ledderbecková a pane doktore, ale on tak někdy mluvil. Myslel si, že jako vypadá frajersky." Zatím je to dobré, ale musí se mu víc chvět hlas.

"Já jsem d'ábelskou jízdu ve stoje jet nechtěl, tak šel Tod na Tisícinožku sám. Čekal jsem u východu a když lidi začali vybíhat ven a říkali něco o roztrhaném a krvavém těle, věděl jsem, že to musí být on a ... něco mi prasklo v hlavě. Prostě prasklo." Zřízenci u nástupu si nebudou pamatovat, jestli jel Tod sám nebo s jiným chlapcem. Měli za den tisíce pasažérů, nevzpomenou si, kdo jel sám a kdo jel s kým. "Je mi to moc líto, paní Ledderbecková, měl jsem mu to vymluvit. Měl jsem s ním zůstat a nějak ho zastavit. Cítím se tak hloupě ... tak bezmocně. Jak jsem ho mohl pustit na Tisícinožku? Co jsem to za nejlepšího kamaráda?"

To není špatné. Musí na tom ještě trochu zapracovat, bude muset dávat pozor, aby to nepředramatizoval. Slzy, zlomený hlas. Ale žádné divoké vzlyky, žádná velká gesta.

Byl si jistý, že to svede.

Je teď Mistrem hry.

Jakmile si byl svým vyprávěním jistý, uvědomil si, že má hlad. Strašný hlad. Doslova se hlady klepal. Šel ke stánku s občerstvením a koupil si párek v rohlíku s celou parádou - cibulí, pálivými papričkami, hořčicí a kečupem - a rychle jej zhltl. Zapil to pomerančovou limonádou. A protože se pořád ještě klepal, dal si navrch zmrzlinový sendvič s oplatkami máčenými v čokoládě.

Viditelné chvění už přešlo, ale pořád se ještě chvěl uvnitř. Nikoli strachy, bylo to naopak rozkošné chvění, podobné podivnému pocitu v žaludku, který prožíval celý minulý rok, kdykoli se podíval na dívku a představil si, že je s ní, ale tohle bylo nepopsatelně lepší. Podobalo se to trochu napjatému mrazení, které mu běhalo po zádech, když přešel bezpečnostní zábradlí a stál na samém okraji písečného útesu v parku na Laguna Beach, díval se dolů na vlny třístíci se

o skály a cítil, jak se mu zem pod špičkami pomalu bortí, jak to postupuje doprostřed podrážek ... a on čekal a čekal a přemýšlel, jestli zrádná půda náhle povolí a svrhne ho na skály hluboko dole dřív, než bude mít čas uskočit a chytit se bezpečnostního zábradlí, ale přesto čekal a čekal ...

Tohle vzrušení bylo ovšem lepší než všechna ostatní dohromady. Rostlo minutu po minutě. Smyslné vnitřní teplo, které rodmýčávala Todova vražda.

Zmocnila se ho jakási temná touha. Vydal se na potulku parkem a hledal ukojení.

Byl poněkud překvapen, že se Svět fantazie otáčí dál, jako by se na Tisícinožce nic nestalo. Čekal, že zavřou všechno, ne jenom tu jednu atrakci. Uvědomil si, že peníze jsou důležitější než truchlení po jednom mrtvém zákazníkovi.

Vyprávění těch, kteří viděli Todovo rozbité tělo, se pravděpodobně považovalo za ožívování staré legendy.

Lehkomyšlná nálada v parku se nijak znatelně nezměnila.

Jednou přešel kolem Tisícinožky, ale držel se v povzdálí, protože si pořád ještě nebyl jistý, zda by dokázal skrýt vzrušení nad tím, co dokázal, a potěšení nad novým postavením, kterého dosáhl. Mistr hry! Před pavilonem byly od sloupku ke sloupku natažené řetězy, aby nikdo nemohl dovnitř. Na vstupní bránu pověsili nápis PRO OPRAVY ZAVŘENO. Toda už neopraví, Raketový jezdec se opravit nedá! V dohledu nebyla žádná ambulance - přece si aspoň mohli myslet, že ji bude potřeba! Ostatně ani pohřební vůz tu nebyl. Dokonce ani policie. Divné.

Pak si vzpomněl na televizní reportáž o světě pod Světem fantazie: katakomby tunelů, skladiště, počítačová střediska pro kontrolu atrakcí, bezpečnostní střediska zrovna jako v Disneylandu. Zřejmě teď těch tunelů použili. Aby nevyrušili platící hosty a nepřilákali pozornost morbidních zvědavců, dostávali jimi dovnitř policii a funebráky z kanceláře ohledávající mrtvol.

Jeremyho toužebné chvění ještě vzrostlo.

Je Mistrem hry, nikdo na něho nestačí.

Snad by mohl policajům a funebrákům přidělat trochu práce, trochu je pobavit.

Přecházel sema tam a hledal příležitost. Našel ji tam, kde to nejméně očekával: na záchodě, kde zastavil, aby si ulevil.

U jednoho umyvadla stál asi třicetiletý chlápek, prohlížel se v zrcadle a česal si husté světlé vlasy, které se leskly brilantinou. Na poličku pod zrcadlem si narovnal řadu osobních věcí: peněženku, klíče od auta, malou aerosolovou nádobku s osvěžovačem dechu, napůl prázdný balíček dentynu (ten chlap musí být vysazený na dech) a zapalovač. Právě zapalovač okamžitě přilákal Jeremyho pozornost. Nebyl to jen obyčejný plastický plynový zapalovač Bic, který se nedá znovu naplnit, ale jeden z těch kovových modelů s krytem, který se odklopí a pod ním je škrtačí kolečko s knotem. Zářivka na stropě se od hladkých křivek zapalovače odrážela, jako by to byl nadpřirozený předmět, plný vlastního kouzelného záření, světelný signál pouze pro Jeremyho oči.

Chvilí váhal a pak zašel k jedné z muší. Když skončil a zapnul si zip, stál světlovlasý muž stále ještě před zrcadlem a šlechtil se.

Jeremy si vždycky myl ruce, když šel ze záchodu, protože tak to dělají lidé, co se umějí chovat. Šlo o jedno z pravidel Dobrého hráče.

Vybral si umyvadlo vedle parádívého muže. Když si mydlil ruce tekutým mýdlem z nádobky, nemohl spustit oči ze zapalovače na poličce o několik centimetrů dál. Říkal si, že by se měl dívat jinam. Chlápek si takhle brzy uvědomí, že mu chce zapalovač šlohnout. Ale stíhlý stříbrný obrys věcičky ho držel u vytržení. Díval se na ni, když si oplachoval ruce a v duchu slyšel praskání vše stravujících plamenů.

Muž vstříhl peněženku zpátky do kapsy, ostatní předměty nechal na poličce a šel k jedné mušli. Když už chtěl Jeremy po zapalovači sáhnout, vešel nějaký otec s dospívajícím synem. Mohli všechno pokazit, ale vstoupili do dvou kabelek a zavřeli za sebou dveře. Jeremy náhle věděl, že je to znamení. Udělej to, říkalo znamení. Vezmi ho a uteč, udělej to, udělej to! Jeremy hodil pohledem na muže u mušle, sebral zapalovač z poličky, obrátil se a vyšel, aniž si osušil ruce. Nikdo za ním neběžel.

Držel zapalovač pevně v pravé ruce a slídl po parku, hledal něco, co by dobře hořelo. Touha podpálit v něm byla tak intenzivní, že se chvění šířilo z rozkroku, břicha a páteře do rukou i nohou, které se mu chvílemi vzrušením až podlamovaly.

Vassago dojel poslední čokoládovou tyčinku, úhledně sroloval prázdný pytlík do tenké trubičky, udělal na ní uzel, aby byla co nejmenší a hodil ji do plastického pytle na odpadky, který stál vlevo od chladicího boxu bez ledu. Jedním z pravidel ve světě živých je čistotnost.

Těšil se vzpomínkami na tu zvláštní noc před osmi lety, kdy mu bylo dvanáct a on jednou provždy změnil svou podstatu. Ale teď už byl unavený a chtělo se mu spát. Třeba se mu bude zdát o ženě jménem Lindsey. Snad bude mít další vidění, které ho dovede k někomu, kdo je s ním ve spojení. Zdálo se mu, že je součástí jeho osudu. Přitahovala ho k ní síla, kterou nechápal, ale kterou respektoval. Příště neudělá chybu jako s Cooperem. Nedopustí, aby ho jeho potřeba přemohla. Nejdříve bude klást otázky. Teprve až dostane odpovědi, teprve potom uvolní nádhernou krev a s ní další duši, která se připojí k nekonečným zástupům mimo tento nenáviděný svět.

* * *

V úterý ráno zůstala Lindsey doma, aby pracovala v ateliéru. Hatch vzal Reginu do školy cestou na schůzku s vykonavatelem pozůstalosti v severním Tustinu, který sháněl nabídky na sbírku starých wedgewoodských nádob a váz. Po obědě se měl sejít s doktorem Nyebernem a dozvědět se výsledky testů, kterým se podrobil v sobotu. Lindsey doufala, že než vyzvedne Reginu a vrátí se s ní pozdě odpoledne domů, dokončí plátno, na kterém poslední měsíc pracovala.

Takový měla v každém případě plán, ale osud a všechny zlé mocnosti - včetně vlastního já - se proti ní spikly. Nejdřív se rozbil kávovar. Lindsey si musela s přístrojem hodinu hrát, než ho spravila. Byla dobrý řemeslník a vaříč se našťěstí

dal spravít. Nedokázala čelit dni bez hlty kofeinu, který by jí rozpumpoval srdce. Věděla, že jí káva nedělá dobře, ale to jí nedělá ani kyselina sírová a kyanid, a ty přece nepije, což znamená, že má dost sebekontroly, pokud jde o autodestruktivní dietní návyky ... Sakra, vždyť už je úplný cvok!

V době, kdy se dostala do ateliéru v prvním patře s hrnkem a plnou termoskou, bylo světlo vnikající do místnosti severním oknem dokonale pro její účel. Měla všechno, co potřebovala: barvy, štětce, špachtle, skříňku s malířskými potřebami, otáčivou stoličku, malířský stojan a stereopřehrávač s kupou cédéček s Garthem Brooksem, Glennem Millerem a Van Halenem, což byla ta správná směs náladové hudby pro malířku, jejíž styl byl kombinací neoklasicismu a surrealismu. Jediná věc, kterou neměla, byl zájem o práci a schopnost se soustředit.

Znovu a znovu ji rozptyloval lesklý černý pavouk v pravém horním rohu nejbližšího okna. Neměla ráda pavouky, ale nerada je zabíjela. Později ho chytí do sklenice a venku ho pustí. Lezl hlavou dolů po horním okraji okna směrem k levému rohu, ale okamžitě ztratil o toto území zájem a vrátil se do pravého horního rohu, kde se chvěl, ohýbal své dlouhé nohy a zřejmě měl radost z nějaké zvláštní kvality toho místa z důvodů pochopitelných pouze pavoukům. Lindsey se vrátila k plátnu. Obraz byl skoro hotový, byl to jeden z jejích nejlepších, chybělo už jen pár tahů štětcem. Váhala však otevřít barvy a vzít do ruky štětec, protože byla právě tak starostlivou manželkou, jako umělkyní.

Hatchovo zdraví jí samozřejmě dělalo starosti - jak fyzické, tak duševní. Měla také strach z cizího muže, který zabil blondýnu i z podivného spojení mezi tím divokým dravcem a jejím Hatchem.

Pavouk slezl po okenním rámu do pravého rohu parapetu. Jeho pavoučí smysly zamítl i tento výklenek, a tak se znovu vrátil do horního pravého rohu.

Lindsey jako většina lidí považovala psychotroniky za dobrý námět k strašidelným filmům, avšak ve skutečném životě je měla za šarlatány. Přesto ale sama hádala jasnovidnost jako vysvětlení toho, co se děje s Hatchem. Trvala na té teorii, i když manžel prohlásil, že není psychotronik.

Odvrátila se od pavouka a zničeně hleděla na nedokončené plátno před sebou. Uvědomila si, že v pátek, když sledovali vrahovu stopu k vyústění Laguna Canyon Road, se stala vážným obhájcem psychických sil. Kdyby Hatch skutečně měl takovou schopnost, začal by přijímat impulsy od různých lidí, spojení s vrahem by nebylo jedinečné. Ale pokud není psychotronik, pokud spojení mezi ním a tou příšerou je hlubší a mnohem podivnější než pouhé náhodné jasnovidné vnímání, jak tvrdí Hatch, pak vězí až po krk v něčem neznámém. A neznámá věc je mnohem hrůznější než něco, co můžete popsat a definovat.

Kromě toho, pokud je spojení mezi nimi tajemnější a intimnější než psychická percepce, mohly by být důsledky pro Hatche psychologicky katastrofální. Jaké mentální drama by mohlo pro Hatche vyplynout třeba i z krátkého kontaktu s myslí nemilosrdného zabijáka! Mohlo by spojení mezi nimi být zdrojem nákazy jako každé jiné biologické spojení?

Pokud ano, pak se možná virus šílenství může přenést vzduchem a nakazit Hatche.

Ne, to je směšné. To se jejímu manželovi nemůže stát. Je spolehlivý, vyrovnaný, vyzrálý a zdravý jako kdokoli jiný."

Pavouk se usídlil v pravém horním rohu okna a začal příst pavučinu.

Lindsey si vzpomněla na Hatchův vztek, když včerejšího večera objevil v novinách zprávu o Cooperovi. Na tvrdost v jeho obličeji, na znepokojivý horečný pohled jeho očí. Nikdy tak Hatche neviděla. Jeho otce ano, ale Hatche nikdy. Věděla, že se bojí, že by v sobě mohl mít něco ze svého otce, ale nikdy předtím neobjevila ani sebemenší náznak. A snad ani včera večer. Teba to byl vztek zabijáka, který nějakým způsobem prosákl do Hatche prostřednictvím spojení, jež mezi nimi existuje ...

Ne. Nemá se od Hatche čeho obávat. Je to hodný muž, nejlepší, jakého kdy potkala. Je takovou hlubokou studnicí dobroty, že by do ní mohlo spadnout třeba veškeré šílenství vraha světlovlase dívky a rozpustilo by se v ní bez účinku.

Z pavoučího břicha tryskalo lesklé hedvábné vlákno - tvor si zřejmě zabral roh okna pro svůj domov. Lindsey otevřela zásuvku skříňky s malířskými potřebami, vyndala malou lupu a podívala si jí zblízka na tkalce. Dlouhé nohy měl porostlé stovkami jemných chloupků, které bez lupy nebylo vidět. Hrozné oči složené z mnoha faset se dívaly na všechny strany zároveň, zubatá ústa se neustále pohybovala, jako by se připravovala na první živou mouchu, která uvízne v jeho síti.

I když chápala, že pavouk je součástí přírody právě tak jako ona, odpuzoval ji. Byl součástí té přírody, kterou raději nevyhledávala, součástí, jež měla co dělat s lovem a zabíjením, s těmi, kdo se dychtivě živili živými tvory. Položila zvětšovací sklo na okenní rám a šla dolů do spíže pro sklenici. Chtěla pavouka chytit a dostat z domu dříve, než se bezpečně usadí.

Když došla na konec schodiště, podívala se oknem vedle předních dveří a zahlédla poštovní auto. Vybrala poštu ze schránky u chodníku: pár účtů, obvyklé množství katalogů zásilkových obchodů a poslední číslo Arts American. Byla v takové náladě, že vítala jakoukoli výmluvu, aby nemusela pracovat, což u ní bylo neobvyklé, protože měla svou práci ráda. Docela zapomněla, že přišla dolů pro sklenici na pavouka, vzala poštu do ateliéru a usadila se ve starém křesle v rohu s hrnkem čerstvé kávy a s Arts American.

Podívala se do obsahu a zahlédla článek o sobě. Překvapilo ji to. Psávali o její práci už předtím, ale vždycky o tom věděla dopředu. Pisatel článku jí obvykle položil několik otázek, i když to nebylo interview.

Pak si všimla podtitulku a překvapením zamžikala. S. Steven Honell! Ještě než přečetla první slova, věděla, že se stala cílem sekernického útoku.

Honell byl kritikou dobře přijímaný autor románů, který čas od času psal i o umění. Bylo mu přes šedesát, nikdy se neoženil. Byl flegmatik, jako mladík se rozhodl, že se zřekne pohodlí manželky a rodiny ve prospěch psaní. Tvrdil, že má-li člověk dobře psát, musí mít mnišskou zálibu v samotě. V osamocení je člověk nucen čelit sám sobě příměji a čestněji než ve shonu světa lidí a prostřednictvím sebe sama může zkoumat povahu všech lidských srdcí. Žil ve své nádherné izolaci nejdřív v severní Kalifornii, pak v Novém Mexiku. Nedávno se usadil na východním okraji obydlené

části okresu Orange na konci Silverado Canyon, který byl součástí řetězu křovím pokrytých kopců a strží s četnými kalifornskými duby a roztroušenými srubovými domy.

V září minulého roku zašli Hatch s Lindsey do restaurace na civilizovaném konci Silverado Canyon, kde servírovali silné nápoje a dobré steaky. Jedli u jednoho ze stolů ve výčepu, dýhovaného sukovitou borovicí. Střechu podpíraly vápencové sloupky. U baru seděl opilý bělovlasý muž a vykládal o literatuře, umění a politice. Své názory vyslovoval tvrdě a sřízavě. Podle shovívavé snášenlivosti, kterou tomu bručounovi projevoval výčepník i ostatní hosté, usoudila Lindsey, že jde o stálého zákazníka a místní figurku, o níž koluje mnohem víc příběhů, než sama vypráví.

Pak ho Lindsey poznala. S. Steven Honell. Četla některé jeho věci a líbily se jí. Obdivovala jeho nesobeckou oddanost umění. Ona sama by nedokázala obětovat umění lásku, manželství a děti, i když její talent byl pro ni právě tak důležitý jako jídlo a pití. Přála si ale, aby byli šli s Hatchem na večeři někam jinam, protože už nikdy nebude moci číst Honellovy knihy, aniž by si nevzpomněla na zlomyslné výroky o díle jeho současníků, které teď musela poslouchat. S každou skleničkou byl krutější, kousavější, liboval si ve svých temných instinktech, byl stále hádavější. Alkohol odhalil v legendě mlčenlivosti užvaněného blázna. Kdokoli by ho chtěl umlčet, potřeboval by koňskou dávku demerolu nebo revolver ráže devět milimetrů. Lindsey jedla čím dál rychleji, rozhodla se vynechat moučník a rozloučit se s Honellovou společností co nejdřív.

Poznal ji. Pořád se na ni přes rameno díval a mžikal alkoholem zaměřenými očima. Nakonec se nejistě přiblížil k jejím stolům. "Promiňte, jste Lindsey Sparlingová, ta malířka?" Věděla, že někdy píše o americkém umění, ale netušila, že zná její práci a její tvář. "Ano, jsem," řekla a doufala, že jí nebude tvrdit, že se mu její věci líbí a že jí nebude vyprávět o sobě. "Vaše práce se mi moc líbí," řekl, "a už vás nebudu obtěžovat." Když si už oddechla a poděkovala mu, řekl jí své jméno, takže byla nucena říci, že se jí jeho knihy také líbí, což byla pravda, i když ho teď viděla v jiném světle než dřív. Už nevypadal tak docela jako muž, který obětoval rodinu lásce k umění, ale spíš jako člověk neschopný lásky. V samotě našel možná velkou tvůrčí sílu, ale také tam našel čas, aby obdivoval sám sebe a namlouval si, jak je neporovnatelně dokonalejší než všichni jeho bližní. Snažila se nedat najevo svou nechuť, mluvila nadšeně o jeho románech, ale on vycítil její averzi. Rychle ukončil rozhovor a vrátil se k baru.

Za celý večer už se na ni ani nepodíval. A už také o ničem nevykládal shromážděným divákům, hleděl si hlavně obsahu své sklenice.

Ted, když seděla v křesle v ateliéru s výtiskem Arts American v ruce, sevřel se jí při pohledu na Honellův podtitulek žaludek. Viděla velkého muže opilého, kdy odhalil víc ze svého já, než měl v povaze. A co je horší, něčeho dosáhla a pohybuje se kruzích, kde by se mohla setkat s lidmi, které zná také Honell. Znamenala pro něho hrozbu. Jedním ze způsobů, jak ji neutralizovat, bylo napsat o ní sice fundovaný, ale zároveň nespravedlivý kritický článek. Potom bude moci tvrdit, že cokoli o něm říká, je motivováno záští a nepravdivé. Věděla, co od něho může očekávat v Arts American a článek ji nepřekvapil. Ještě nikdy nečetla tak zlomyslnou a zároveň mazanou kritiku, napsanou tak, aby kritik nemohl být nařčen z osobního nepřátelství.

Když dočetla, zavřela časopis a položila jej jemně na malý stolek vedle křesla. Nechtěla s ním hodit přes místnost, protože věděla, že taková reakce by Honella jen potěšila, kdyby ji mohl vidět.

"K čertu s tím," řekla nakonec, popadla časopis a mrštila jím vši silou přes celou místnost. S plesknutím uhodil o zed' a spadl na zem.

Malování pro ni bylo důležité. Vkládala do něj intelekt, cit, talent i řemeslnou zručnost. Ani v těch případech, kdy se jí obraz nedařil tak, jak čekala, nic neodbývala. Netvořila lehce. Součástí jejího tvůrčího procesu byla úzkost a víc sebeodhalování, než bylo rozumné, elán vždy napůl se zoufalstvím. Kritik má veškeré právo, aby se mu umělec nelíbil, pokud je jeho soud založený na promyšleném zvážení a pochopení toho, čeho chce umělec dosáhnout. Ale tohle není pravá kritika. To je chorobný žlučovitý výmysl. Její práce má pro ni veliký význam a on ji pošpinil.

Zlost ji naplnila energií. Vstala a přecházela sem a tam po místnosti. Věděla, že když podlehne vzteku, dopřeje Honellovi vítězství. Určitě spoléhá na to, že u ní svou kritikou vzbudí právě takovou reakci. Nemohla si ale pomoci.

Přála si, aby tu byl Hatch, aby se s ním mohla podělit o svou zlost. Působil na ni silnějším uklidňujícím vlivem, než láhev Bourbonu.

Vzteklé přecházení ji nakonec dovedlo k oknu, kde tlustý černý pavouk už vybudoval v horním pravém rohu komplikovanou pavučinu. Lindsey si uvědomila, že zapomněla přinést ze spižírny sklenici. Vzala znovu lupu a zkoumala hedvábný filigrán sítě osminového rybáře, která se třpytila perleťově duhovými barvami. Past byla tak jemná, tak lákavá! Avšak ten živý tkalcovský stav, který ji utkal, byl esencí všech dravců, silák vzhledem k své velikosti, úlisný a rychlý. Kulaté tělo se lesklo jako kapka husté černé krve, rvavé čelisti zpracovávaly vzduch, jako by se už chystaly na maso kořisti, kterou ještě neulovily.

Ten pavouk a Steven Honell jsou stejní, docela cizí jejímu myšlení, nedokáže je pochopit, i kdyby je sebevíc studovala. Oba přinášejí do jejího domu nezanedbatelné zlo. Oba předou svou pavučinu v samotě a tichu, jeden prostřednictvím slov v časopise, druhý škvírou v okenním rámu či v dveřní zárubni. Oba jsou jedovatí a hnusní.

Odložila lupu zpátky na místo. S Honellem nemůže nic dělat, ale s pavoukem si to vyřídit může. Vzala z krabice na skříňce s malířskými potřebami dva papírové ubrousky, rychlým pohybem smetla tkalce i s pavučinou a rozmáčkla ho. Zmačkané ubrousky hodila do odpadkového koše.

I když většinou pavouky chytala živé a jemně je vracela do přírody, neměla kvůli tomuhle ani nejmenší výčitky svědomí. A kdyby měla po ruce Honella teď - v okamžiku, kdy jeho nenávistný útok je v její mysli ještě čerstvý - , mohla by upadnout v pokušení naložit s ním stejně rychle a tvrdě jako s pavoukem.

Vrátila se ke stoličce, podívala se na nedokončené plátno a najednou jasně viděla, co ještě potřebuje. Otevřela tuby s barvami a vyndala štětku. Nebyla prvním umělcem, jehož motivovala nespravedlivá rána nebo dětinská urážka.

Přemýšlela, kolik umělců všeho druhu vytvořilo svá nejlepší díla v odhodlání tlouci jimi po hlavách odpůrců, kteří se je

pokoušeli podrazit nebo je podceňovali.

Když Lindsey pracovala na obraze asi čtvrt hodiny, napadla ji znepokojivá myšlenka a obnovila starosti, které ji zaměstnávaly, než přišla pošta a Arts American. Honell a pavouk nejsou jedinými tvory, kteří bez pozvání pronikli do jejího domu. Vloudil se tam i neznámý zabiják v tmavých brýlích pomocí zpětné vazby nějakého záhadného spojení mezi ním a Hatchem. Co když on ví o Hatchovi, tak jako Hatch ví o něm? Pak by mohl Hatche vystopovat, opravdu fyzicky proniknout do jejich domu a napáchat mnohem víc zla než pavouk s Honellem dohromady

* * *

Dřív chodil Hatch za Jonase Nyebernem do ordinace ve všeobecné nemocnici orangeského okresu, ale to úterý měl schůzku v lékařské budově na rohu Jamboree Road, kde lékař provozoval svou soukromou praxi.

Čekárna působila pozoruhodně, nikoli ovšem šedivým kobercem a standardním nábytkem, ale uměleckými díly na zdi. Hatche velmi překvapila sbírka vynikajících starých olejomalb představujících náboženské výjevy katolické povahy: utrpení svatého Judy, ukřižování Krista, svatá Bohorodička, Zvěstování, Vzkříšení a mnoho dalších.

Měla značnou cenu - Nyebern byl koneckonců velice úspěšný kardiovaskulární chirurg pocházející z rodiny s nadprůměrnými příjmy -, ale to nebylo na sbírce nejzajímavější. Podivné bylo, že příslušník lékařského povolání, které v posledních desetiletích zaujímalo čím dál otevřeněji nevěrecký postoj, si vybral pro výzdobu stěn své ordinace náboženské umění a ještě k tomu tak výrazně církevně orientované, že by to mohlo urážet jak nekatolíky, tak nevěřící. Když ošetřovatelka vedla Hatche z čekárny, zjistil, že sbírka pokračuje na chodbách celého apartmá. Bylo zvláštní vidět krásnou olejomalbu Ježíšova bolestného rozjímání v zahradě Getsemanské vedle váhy z nerezavějící oceli a bílého smaltu a tabulky ideálních váh podle výšky, věku a pohlaví.

Hatche zvažili a změřili mu tlak a potom už čekal na Nyeberna v malé místnosti, sedě na kraji vyšetřovacího stolu pokrytého z role odvíjeným hygienickým papírem. Na zdi visela tabulka pro vyšetření zraku a nádherné zobrazení Nanebevzetí, na němž malíř tak dokonale pracoval se světlem, že scéna vypadala trojrozměrná a postavy téměř žily. Nyebern ho nechal čekat jen pár minut, než se širokým úsměvem vstoupil. Když si podal ruce, řekl: "Nebudu vás napínat, Hatchi. Všechny testy jsou negativní. Jste naprosto zdravý."

Hatch nepřivítal ta slova s žádným nadšením. Doufal, že lékaři najdou něco, co by vysvětlilo noční můry a mystické spojení s mužem, který zabil světlovlasou pankáčku. Ale výrok ho zároveň ani v nejmenším nepřekvapil. Čekal, že odpovědi, jež hledá, nebude snadné najít.

"Takže vaše noční můry jsou jen noční můry," řekl Nyebern. "Nic víc, než noční můry."

Hatch mu neřekl ani slovo o vizi zastřelené blondýny, kterou později opravdu našli mrtvou na dálnici. Jak to jasné řekl Lindsey, nechtěl riskovat, že se zase dostane na první stránky novin, alespoň ne dřív, než vraha pozná natolik, že jej bude moci identifikovat policii. Musí z něho vidět víc než ten kousek obličeje v zrcadle jako ze včerejšího večera.

Potom už nebude mít na vybranou, sdělovacím prostředkům už neuteče.

"Žádný kraniální tlak," řekl Nyebern, "žádná chemicko-elektrická nerovnováha, ani stopa po posunu polohy šišinkové žlázy - to někdy vede k těžkým nočním můrám a dokonce k halucinacím v bdělém stavu ..." Metodicky jako vždy probíral jeden test za druhým.

Hatch ho poslouchal a uvědomoval si, že lékaře vždycky považoval za staršího, než skutečně je. Jonas Nyebern měl v sobě cosi šedivého, cosi vážného, co mu dodávalo zdání pokročilého věku. Byl vysoký a hubený, ale měl svěšená ramena a mírně se ohýbal, aby vypadal menší. To ho dělalo starším, vypadal na víc než na svých padesát let. Někdy z něho promlouval i jakýsi smutek, jako kdyby prožil nějakou velkou tragédii.

Nyebern skončil s testy a s úsměvem se podíval na Hatche. Byl to hřejivý úsměv, byť s trochou smutku. "Hatchi, ten problém není fyzický."

"Není možné, že byste něco přehlédli?"

"Možné to je, ale velice nepravděpodobné. My ..."

"Mikroskopický kousek poškozeného mozku, několik set mrtvých buněk, které se třeba v testech neobjevily, a přece by mohly mít vážné důsledky."

"Jak jsem řekl, je to velice nepravděpodobné. Myslím, že můžeme bezpečně předpokládat, že je to emocionální problém, naprosto pochopitelný důsledek traumatu, který jste prožil. Mohli bychom zkusit trochu standardní terapie."

"Psychoterapie?"

"Máte něco proti tomu?"

"Ne."

Až na to, pomyslel si Hatch, že to nebude k ničemu. Není to emocionální problém. Je to holá skutečnost.

"Znám prvotřídního člověka, bude se vám líbit," řekl Nyebern, vyndal z náprsní kapsy bílého pláště pero a napsal jméno psychoterapeuta na čistý formulář receptu. "Promluvím s ním o vašem případu a řeknu mu, že ho zavoláte. V pořádku?"

"Ano. Jistě, pane doktore, v pořádku."

Přál si, aby mohl Nyebernovi říct všechno. Ale pak by opravdu potřeboval terapii. Váhavě si uvědomoval, že mu nepomůže ani lékař, ani psychoterapeut. Jeho nemoc je příliš podivná, aby reagovala na jakékoli standardní léčení. Třeba potřebuje šamana. Nebo vymítače ďábla. Měl téměř pocit, že černě oblečený vrah s tmavými brýlemi je ďábel, který zkouší jeho obranyschopnost, než se ho pokusí zmocnit.

Několik minut ještě hovořili o jiných věcech a když byl Hatch na odchodu, ukázal na obraz Nanebevzetí. "Nádherný kousek."

"Děkuji vám. Je vynikající, vidíte?"

"Italská škola."

"Správně."

"První třetina osmnáctého století?"

"Zase správně," řekl Nyebern. "Vyznáte se v náboženském umění?"

"Nijak zvlášť. Myslím ale, že jde o sbírku děl italských malířů z řečeného období."

"Ano. Ještě kus nebo dva a bude kompletní."

"Je zvláštní vidět ji tady," řekl Hatch a přistoupil blíž k obrazu visícímu vedle tabulky.

"Vím, co myslíte," řekl Nyebern, "ale nemám na to doma místo. Tam dávám dohromady sbírku moderního náboženského umění."

"Existuje nějaké?"

"Moc ne. Náboženská témata není dnes u opravdu talentovaných umělců v módě. Většinou se tomu věnují průměrní malíři. Ale občas ... někdo s opravdovým talentem hledá poučení u starých mistrů a namaluje to téma současným pohledem. Až tuhle sbírku dokončím a dám ji pryč, přestěhuji sem tu moderní."

Hatch se odvrátil od obrazu a podíval se na lékaře s profesionálním zájmem. "Chcete ji prodat?"

"Ale ne," řekl lékař a zastrčil pero zpátky do náprsní kapsy. Jeho ruka s dlouhými elegantními prsty chirurga zůstala chvíli na kapse, jako by položená na stránce při slibu pravdy "Daruji ji. Bude to šestá sbírka náboženského umění, kterou za posledních dvacet let daruji."

Hatch dokázal zhruba odhadnout hodnotu uměleckých děl na stěnách ordinace, a proto ho překvapila Nyebernova filantropie, vyjádřená tím prostým sdělením. "A kdo bývá ten šťastný příjemce?"

"Obvykle některá katolická univerzita, ale ve dvou případech to byly církevní instituce," řekl Nyebern.

Chirurg se díval na obraz Nanebevzetí, jako kdyby viděl něco za obrazem, za stěnou, na které visel, za nejvzdálenějším obzorem. Jeho ruka pořád ještě prodlévala na náprsní kapse.

"To je od vás velice šlechetné," řekl Hatch.

"To není šlechetnost." Nyebernův hlas byl teď právě tak nepřítomný jako jeho pohled. "To je pokání."

Na taková slova musel Hatch reagovat otázkou, i když cítil, že se vtírá do lékařova soukromí. "Pokání za co?"

Nyebern se pořád ještě díval s pohledem stále upřeným na obraz. "Nikdy o tom nemluví," řekl.

"Nechtěl jsem vyzvídat. Jen jsem si myslel ..."

"Možná mi udělá dobře, když to někomu řeknu, co myslíte?"

Hatch neodpověděl - částečně proto, že ho lékař vlastně ani neposlouchal.

"Pokání," opakoval Nyebern. "Předně za to, že jsem synem svého otce. A pak za to, že jsem otcem svého syna."

Hatch neměl tušení, jak by tyto věci mohly být hříchem, ale čekal, věděl, že to lékař vysvětlí. Cítil se jako onen svatebčan ve staré Coleridgeově básni, zaskočený položeným Starým námořníkem, který musí vyprávět svou hrůznou historku dalším a dalším lidem, protože kdyby si ji nechal pro sebe, ztratil by poslední zbytek rozumu.

Nyebern dál upřeně hleděl na obraz. "Když mi bylo sedm, otec se psychicky zhroutil. Zastřelil matku a bratra. Sestru a mě poranil, myslel, že jsme mrtví. Pak spáchal sebevraždu."

"Proboha, promiňte," řekl Hatch a vzpomněl si na bezedný vztek svého otce. "Je mi to moc líto, pane doktore." Ale pořád ještě nechápal skutek nebo hřích, ze kterého se Nyebern potřeboval vykoupit.

"Některé psychózy mohou někdy mít genetické příčiny. Když jsem na svém synovi v raném věku rozpoznal příznaky psychopatického chování, měl jsem vědět, co přijde, a měl jsem tomu nějak zabránit. Ale nedokázal jsem se postavit pravdě tváří v tvář. Bylo to příliš bolestné. A pak před dvěma lety, když mu bylo osmnáct, ubodal nejdřív sestru ..."

Hatch se zachvěl.

"... a pak matku," řekl Nyebern.

Hatch chtěl doktorovi položit ruku na paži, ale pak se stáhl, protože cítil, že Nyebernovu bolest není možné utišit. Že jeho ránu není možné vyléčit tak prostým lékem, jako je útěcha. Přestože lékař mluvil o hrozné osobní tragédii, zjevně nehledal u Hatche sympatii nebo přátelskou účast. Najednou vypadal téměř děsivě uzavřený. Mluvil o tragédii, protože přišel čas, aby ji vytáhl na světlo a znovu přezkoumal. Byl by mluvil s kýmkoli, kdo by byl v tu dobu na Hatchově místě. A kdyby tam nebyl nikdo, byl by snad mluvil i do vzduchu.

"A když byli mrtví," řekl Nyebern, "odnesl Jeremy vražedný nůž do garáže - byl to řeznický nůž - upevnil jej za držadlo do svéráku na pracovním stole, postavil se na stoličku, padl na něj a nabodl se na čepel. Vykrvácel k smrti."

Lékař měl stále ještě ruku v místě náprsní kapsy, ale už nevypadal jako člověk, jenž slibuje, že bude mluvit pravdu.

Hatchovi připomínal obraz Ježíše s Nejsvětějším srdcem. Jeho dokonalá, půvabná štíhlá ruka jako by teď upozorňovala na onen symbol obětování a slibu věčného života.

Nakonec Nyebern odtrhl zrak od Nanebevzetí a podíval se Hatchovi do očí. "Říká se, že zlo je důsledek našich činů - ne výsledek naší vůle. Ale já věřím, že ano - a mnohem víc. Věřím, že zlo je velmi reálná síla, energie zcela mimo nás, přítomná všude na tomto světě. Věříte tomu, Hatchi?"

"Ano," řekl Hatch k svému překvapení téměř okamžitě.

Nyebern se podíval dolů na blok receptů v levé ruce, utrl z bloku vrchní list a podal jej Hatchovi. "Jmenuje se Foster. Dr. Gabriel Foster. Určitě vám pomůže."

"Děkuji," řekl Hatch strnule.

Nyebern otevřel dveře ordinace a pustil Hatche před sebou.

"Hatchi!" Zaznělo už v hale.

Hatch zůstal stát a otočil se.

"Promiňte," řekl Nyebern.

"Co mám promínout?"

"Mé vysvětlování, proč ty obrazy dávám jako dar."

Hatch přikývl. "Já jsem se přece zeptal."

"Mohl jsem být stručnější."

"Prosím?"

"Chtěl jsem jen říci - že si možná myslím, že je to jediná cesta, jak si vykoupit cestu do nebe."

Hatch dlouho seděl v autě na sluncem zalitém parkovišti. Díval se na vosu, která kroužila nad červenou kapotou, jako když si myslí, že našla obrovskou růži.

Rozhovor v Nyebernově ordinaci mu připadal jako podivný sen, z kterého jako kdyby se pořád ještě probouzel. Měl dojem, že Nyebernův smrtí stíhaný život má přímý vliv na jeho vlastní současný problém, žádné spojení ale - i když hledal, jak chtěl - nenašel.

Vosa uhnula vlevo, pak vpravo, ale pořád čelem k přednímu sklu, jakoby ji něco k němu záhadným způsobem přitahovalo. Znova a znova se vrhala proti sklu, aby pak po odrazu vždycky chvíli poletovala nad kapotou. Ťuk a let, ťuk a let, ťuk a ťuk a let. Byla to velice odhodlaná vosa. Přemýšlel, jestli patří k druhu, který má jen jedno žihadlo, jež se při vbodnutí ulomí a vosa pak zahyne. Ťuk a let, ťuk a let, ťuk a ťuk a ťuk. Jestli je to ten druh, zdalipak ví, jak bude odměněna za svou vytrvalost? Ťuk a let, ťuk a ťuk a ťuk.

Když Jonas Nyebern ten den skončil s posledním pacientem - bylo to kontrolní vyšetření třicetileté ženy, které v březnu provedl transplantaci aorty -, zamířil do soukromě místnosti na konci lékařského apartmá a pečlivě za sebou zavřel. Šel k psacímu stolu, posadil se, vyhledal v peněžence kousek papíru s telefonním číslem, které nechtěl mít zanesené v kartotéce, přitáhl si telefon a vytýkal sedmimístné číslo.

Po třetím zazvonění se ozval záznamník právě tak jako včera a dnes ráno. "Tady je Morton Redlow. Momentálně nejsem v kanceláři. Po signálu mi laskavě nechte vzkaz a číslo, kam vás mohu volat. Ozvu se co nejdřív."

Jonas počkal na signál a pak tiše řekl: "Pane Redlowe, tady je doktor Nyebern. Nechal jsem vám už několik vzkazů. Mám dojem, že jsem od vás měl minulý pátek dostat zprávu, určitě nejpозději o víkendu. Zavolejte mi co nejdřív Děkuji."

Když zavěsil, přemýšlel, jestli má nějaký důvod, aby si dělal starosti ...

Přemýšlel, jestli má nějaký důvod, aby si nedělal starosti.

* * *

Regina seděla v lavici v hodině francouzštiny sestry Marie Margarety. Měla už dost pachu křídý a tvrdé plastické sedátko ji tlačilo do zadku. Učila se právě, jak říci francouzsky: "Dobrý den, já jsem Američanka. Můžete mi ukázat cestu k nejbližšímu kostelu, kam bych mohla jít na nedělní mši?"

Trés nudné.

Byla pořád ještě žákyní páté třídy základní školy u svatého Tomáše, protože pokračování v docházce do této školy bylo striktní podmínkou adopce. (Zkušební adopce. Ještě není nic definitivního! Všechno může vybuchnout.

Harrisonovi se mohou rozhodnout, že budou místo dětí chovat andulky, vrátí ji a koupí si ptáka. Bože, prosím tě, ať si uvědomí, že ve své božské prozřetelnosti stvořil ptáky proto, aby hodně kadili. Ať si uvědomí, jaká by to byla práce čistit klec.) Až vyjde ze základní školy svatého Tomáše, postoupí do střední školy svatého Tomáše, protože svatý Tomáš má prsty všude. Kromě dětského domova a dvou škol má ještě mateřskou školu a obchod s laciným zbožím. Farnost je jako konsorcium nesourodých podniků a otec Jimenez je velký manažer jako Donald Trump, až nato, že neběhá za holkama a nemá hazardní herny. Místnost pro bingo se nedá počítat. (Milý Bože, když jsem řekla o ptácích, že hodně kadí, nemyslela jsem to v žádném případě jako kritiku. Jsem si jistá, že jsi měl důvod, aby ptáci hodně na všechno kadili, je to jedno z těch tajemství jako Svatá trojice, která my obyčejní lidé nemůžeme nikdy pochopit. Tak promiň.) Nijak jí nevadilo, že musí chodit do školy svatého Tomáše, protože jeptišky i laičtí učitelé měli na děti velké nároky, takže se toho člověk hodně naučil. A Regina se učila ráda.

Ale při poslední hodině v úterý odpoledne už měla učení dost. Kdyby ji sestra Marie Margareta vyvolala, aby řekla něco francouzsky, asi by si spletla slovíčko pro kostel se slovíčkem pro kanál, což už udělala jednou k velkému potěšení ostatních dětí a ke své ostudě. (Milý Bože, vzpomeň si prosím, že jsem za to odřikala růženec, abych dokázala, že to nebylo schválně, že to byla jenom chyba.) Když se ozvalo závěrečné zvonění, byla první venku z lavice a ze třídy, přestože většina dětí ve škole svatého Tomáše nebyla z dětského domova a neměla žádnou tělesnou vadu.

Celou cestu do šatny a ze šatny k východu přemýšlela, jestli na ni pan Harrison opravdu bude čekat, jak slíbil.

Představovala si, jak stojí na chodníku, kolem ní se hemží děti, nemůže najít jeho auto, zástup dětí postupně řídne, nakonec zůstane sama, po autě pořád ani vidu ani slechu, slunce zapadne, vyjde měsíc, na hodinách bude mít půlnoc. Až se děti ráno zase vrátí do školy, půjde s nimi jakoby nic dovnitř a neřekne jim, že ji už Harrisonovi nechtějí.

Byl tam. V červeném autě. V řadě vozů jiných rodičů. Jakmile se přiblížila, nahnul se ze sedadla a otevřel jí dveře.

Když nastoupila s taškou a zavřela dvířka, zeptal se: "Perný den?"

"No jo," řekla a najednou byla plachá, i když plachost nepatřila k jejím problémům. Musí přijít na kloub těm rodinným věcem. Bála se, že to nikdy nedokáže.

"Ty jeptišky!" řekl.

"Tak tak," souhlasila.

"Jsou tvrdé."

"Tvrdé."

"Tvrdé jako kámen."

"Jako kámen," přikývla. Byla by ráda věděla, jestli někdy zase dokáže říct víc než jedno slovo.

Když vyjžděl od chodníku, řekl: "Vsadím se, že kdyby člověk postavil jeptišku do ringu s kterýmkoli šampiónem těžké váhy v historii boxu - včetně Muhameda Alího -, poslala by ho k zemi hned v prvním kole."

Regina se na něho musela usmát.

"Určitě," řekl. "Jedině Superman by mohl přežít boj s opravdu tvrdou jeptiškou. Batman? Chachá! I průměrná jeptiška by s ním vytřela podlahu - a ze všech čtyř nindžích želv by udělala polévku."

"Ony to myslí dobře," řekla. Konečně celá čtyři slova! Ale vyzněla dost uhozeně, třeba bude lepší, když vůbec nebude mluvit. S tím, jak mluvit s otcem, nemá žádné zkušenosti.

"Jeptišky?" řekl. "No samozřejmě, že to myslí dobře. Kdyby to nemyslely dobře, nebyly by jeptíškami. Byly by to mafiánští zabijáci, mezinárodní teroristky nebo členky Kongresu Spojených států."

Nespěchal domů jako zaměstnaní muži, kteří mají spoustu práce, jel jako na výlet. Nejela s ním v autě tak často, aby mohla posoudit, jestli takhle jezdí vždycky, ale měla dojem, že jede pomaleji než obvykle, aby mohli být déle spolu, jen oni dva. To bylo milé. Trochu se jí sevřelo hrdlo a najednou měla vlhké oči. No to je tedy krása! Hromada kravinců by dokázala líp konverzovat než ona, teď ještě ke všemu začne brečet, a to určitě upevní jejich vztah. Všichni adoptivní rodiče určitě touží po něm, emocionálně nevyrovnané dívky s tělesnou vadou. To je tedy opravdu nádhera! Jestli začne brečet, přidají se k tomu její zrádné nosní dutiny, poteče jí z nosu, a to pak bude obzvlášť přitažlivá. Pan Harrison se vzdá myšlenky na vycházkovou jízdu a zamíří k domovu takovou rychlostí, že bude muset začít brzdit kilometr před domem, aby neprojel zadkem garáže. (Bože prosím pomoz mi. Jistě sis všiml, že jsem řekla "kravinec" a ne "kravské hovno", takže si snad zasloužím trochu milosrdenství.)

Mluvili o všem možném. Vlastně chvíli mluvil on a ona jenom vydávala chrochtavé zvuky, jako kdyby byla na propustce ze zoologické zahrady. Nakonec si však ke svému překvapení uvědomila, že mluví v celých větách, že už to dělá několik kilometrů a že je jí s ním dobře.

Zeptal se jí, čím chce být, až vyroste, a ona ho překvapila, když začala vysvětlovat, že někteří lidé si opravdu vydělávají na živobytí psaním knih, které se jí líbí a že ona sama už asi dva roky píše povídky. Trochu chatrné, připustila, ale časem se to zlepší. Je na svých deset let dost chytrá, ale nemůže očekávat, že si vybuduje kariéru dřív, než jí bude osmnáct. Možná šestnáct, když bude mít šestství. V kolika letech začal vlastně publikovat pan Christopher Pike? V sedmnácti? V osmnácti? Možná už mu bylo dvacet, ale jistě ne víc, takže se bude snažit - aby do dvaceti byla nový pan Christopher Pike. Má plný blok námětů na povídky. Některé nápady jsou docela dobré, když vyškrtne ty trapně dětinské jako například povídku o inteligentním praseti z kosmu, která se jí nějakou dobu moc líbila, ale teď vidí, že je beznadějně hloupá. Když zajeli do vjezdu domu na Laguna Nigel, mluvila pořád ještě o psaní knih a jeho to opravdu zajímalo.

Třeba ty rodinné záležitosti ještě zvládne.

Vassagovi se zdálo o požáru. Ve tmě cvaklo víčko zapalovače. Suché skřípění škrtacího kolečka o kamínek. Jiskra. Bílé letní šaty mladé dívky rozkvetly v plamen. Strašidelný dům hoří. Jekot, když se strašidelná tma rozplynula v jazycích oranžového světla. Tod Ledderbeck je mrtvý v jeskyni Tisícinožky a dům plastických koster a gumových duchů je najednou plný opravdové hrůzy a čpící smrti.

O požáru se mu zdálo už dřív, bezpočtukrát od večera, kdy Tod slavil dvanácté narozeniny. Vždycky to byla ta nejkrásnější chiméra a fantazie, odehrávající se ve spánku za jeho očima.

Avšak tentokrát se v plamenech objevily neznámé obličejové výjevy. Zase to červené auto. Slavnostně krásné dítě se zlatově kaštanovými vlasy a s velkýma šedýma očima, které se na ten obličej zdají příliš staré. Malá nepřírozeně ohnutá ruka s chybějícími prsty. Jako ozvěna vycházelo z poskakujících plamenů a tavicích se stínů Strašidelného domu jméno, které už jednou slyšel. Regina ... Regina ... Regina.

Návštěva v ordinaci Dr. Nyeberna Hatche deprimovala. Jednak proto, že testy neodhalily nic, co by vysvětlilo jeho podivné zážitky, i proto, že nahlédl do lékařova strastiplného života. Ale nejlepším lékem na melancholii byla Regina, plná veškerého nadšení, které jen může mít dítě jejího věku. Život ji ani trochu nezlomil.

Na cestě z auta k předním dveřím se pohybovala rychleji a obratněji než v Gujiliově kanceláři, ale dlaha na noze dodávala jejím krokům na odměřenosti a slavnostnosti.

Žlutomodrý motýlek ji doprovázel na každém kroku, vesele jí poletoval pár centimetrů nad hlavou, jako kdyby věděl, že její duch je stejný jako on, krásný a veselý.

Slavnostně řekla: "Děkuji vám, že jste pro mne přijel, pane Harrisone."

"Bylo to pro mne potěšení," odpověděl stejně vážně.

Budou muset s tím "panem Harrisonem" co nejdřív něco udělat. Cítil, že její formální zdvořilost je zčásti způsobena strachem, aby se příliš nesblížila - pro případ, že by ji zase odmítli jako při zkušební fázi první adopce. Ale také to byl strach, aby neřekla nebo neudělala něco špatného a nezničila tak nechtěně své vyhlídky na štěstí.

U předních dveří řekl: "Lindsey nebo já na tebe počkáme před školou každý den - dokud nebudeš mít řidičský průkaz a nebudeš radši jezdit sama."

Podívala se na Hatche. Motýl jí opisoval nad hlavou kruhy, jež vypadaly jako živoucí koruna nebo svatozář.

"Vy si ze mne děláte legraci, vidíte?" řekla.

"Tak trochu."

Začervenala se a podívala se jinam, jako kdyby si nebyla jistá, jestli to, že si z ní dělá legraci, je dobré, nebo špatné. V duchu téměř slyšela své myšlenky: Dělá si ze mne legraci, protože si myslí buď že jsem chytrá, nebo beznadějně hloupá, nebo něco tak.

Během té jízdy ze školy Hatch dobře postřehl, jak se Regina trápí pochybnostmi. Myslela si, že je umí dobře skrývat, ale její krásný, nádherně výrazný obličej je jasně prozrazoval. Hatch ji pokaždé, když ucítil trhlínu v její sebedůvěře, chtěl obejmout, přitisknout k sobě, uklidnit. Ale to by nebylo na místě, protože by si uvědomila, že její vnitřní zmatek není pro něho žádné tajemství. Je pyšná na to, že je tvrdá, odolná a soběstačná. Je to přece její obrana proti světu!

"Doufám, že ti nevadí, že si dělám legraci," řekl, když vsunoval klíč do zámku. "Já už jsem takový. Mohl bych se zapsat do Anonymního protilegračního kurzu, abych se toho zvyku zbavil, ale je to tam moc přísné. Bijí tam člověka gumovými hadicemi a nutí ho, aby jedl fazole."

Po čase, až bude vědět, že ji mají rádi a že je součástí rodiny, bude její sebedůvěra tak neotřesitelná, jak si to už teď přeje. Zatím bude nejlepší předstírat, že ji vidí takovou, jaká chce být - a tiše a trpělivě jí pomáhat, aby se stala vyrovnanou a sebejistou osobností.

Když otevřel dveře a vešli dovnitř, řekla Regina: "Nenáviděla jsem fazole, všechny druhy, ale dohodla jsem se s Pánembohem. Když mi daruje ... něco, co si obzvlášť přeju, budu pak celý život jíst všechny druhy fazolí a nikdy si nepostěžuju."

"To je pořádná nabídka," řekl Hatch, když za nimi v hale zavřel domovní dveře. "Myslím, že to na Pánaboha udělalo velký dojem."

"To opravdu doufám," odpověděla Regina.

Ve Vassagově snu se pohybovala na slunci Regina, jednu nohu v ocelové dlaze, a kolem ní poletoval motýl, jako kdyby byla květina. Dům lemovaný palmami. Dveře. Podívala se na Vassaga a jeho oči odhalily nesmírně vitální duši a srdce tak zranitelné, že tep jeho vlastního srdce se i ve spánku zrychlil.

Lindsey našli nahoře v rezervní ložnici, sloužící jako domácí ateliér. Malířský stojan byl odvrácený od dveří, takže Hatch na obraz neviděl. Lindsey měla blůzu napůl vytaženou z džinsů, vlasy rozčuchané, na levé tváři šmouhu červené barvy a podle jejího pohledu Hatch ze zkušenosti usoudil, že je v posledním horečném stadiu dokončování věci, do které vkládá velké naděje.

"Ahoj, miláčku," obrátila se Lindsey k Regině. "Jaké to bylo ve škole?"

Reginu uvedlo to oslovení jako vždy do rozpaků. "Víte, škola je škola."

"Jistě se ti tam líbí. Vím, že máš pěkné známky."

Regina pokrčila rameny a tvářila se rozpačitě.

Hatch potlačil touhu dítě k sobě přivínout a řekl Lindsey: "Bude spisovatelka, až vyroste."

"Opravdu?" řekla Lindsey. "To je prima. Věděla jsem, že máš ráda knihy, ale neměla jsem tušení, že je taky chceš psát."

"Já taky ne," řekla dívka a najednou se uvolnila, počáteční rozpaky zmizely, slova se z ní jen sypala, když přecházela místnost, aby se z druhé strany stojanu mohla podívat na nedokončený obraz. "Až do Vánoc, když jsem v domově dostala pod stromeček šest knížek. A nebyly to knížky pro desetileté děti, ale opravdické, protože já čtu na úrovni desáté třídy, to znamená patnáct let. Říkají, že jsem předčasně vyspělá. Ty knížky byly nejhezčí dárek, myslela jsem si, že by bylo pěkné, kdyby jednou nějaká holčička jako já dostala v dětském domově pod stromeček moje knížky a měla z nich taky takovou radost. Ne že by ze mne někdy byl tak dobrý spisovatel jako pan Daniel Pinkwater nebo pan Christopher Pike. Bože, ti jsou přece někde tam nahoře se Shakespearem a Judy Blumovou. Ale mám některé slušné náměty na povídky, nejsou to všechno takové pitomosti jako inteligentní prase z vesmíru. Všechny takové nejsou." Lindsey nikdy neukázala Hatchovi ani nikomu jinému nedokončené plátno, nedovolila mu jediný pohled až do posledního tahu štětce. Současný obraz byl zřejmě skoro hotový, ale ještě na něm pracovala a Hatch byl překvapený, že ani nemrkla, když Regina obešla stojan a podívala se na něj. Rozhodl se, že žádné dítě, i kdyby mělo seberozkošnější nos a pihi, nebude před ním mít privilegia. Hrdě obešel stojan a podíval se také.

Bylo to opravdu něco nečekaného. Pozadí tvořilo hvězdné pole, přes ně byl namalován průhledný obličej étericky krásného chlapce. Nikoli chlapce anonymního, ale jejich Jimmyho. Malovala ho několikrát, když byl naživu, ale po smrti nikdy - až teď. Byl to idealizovaný Jimmy, tak dokonalý, že by jeho obličej mohl patřit andělovi. Něžné oči měl obrácené vzhůru k teplému světlu, které na něho padalo z horního okraje plátna, v obličejí se mu zračilo cosi víc než radost. Zářilo z nich vytržení. V popředí plula černá růže, ústřední ohnisko obrazu. Na rozdíl od chlapcova obličejí nebyla průhledná. Byla tak citlivě a do detailu propracovaná, že Hatch skoro cítil hmatem sametovou tkáň každého okvětního lístku. Zelená kůra stonku byla vlhká studenou rosou a trny byly namalované s tak ostrými špičkami, že Hatch měl dojem, že se popíchá, jakmile se jich dotkne. Na jednom černém okvětním lístku se leskla kapka krve. Lindsey se nějakým způsobem podařilo vdechnout plovoucí černé růži aureolu nadpřirozené síly, která přitahovala zrak, vyžadovala pozornost a působila téměř hypnoticky. Ale chlapec se na růži nedíval. Hleděl na zářící předmět, který mohl vidět jen on. Tkvěl v tom skrytý význam: ať je růže jakkoli přitažlivá, ve srovnání se zdrojem světla nahoře neznamená nic.

Lindsey se od Jimmyho smrti až do Hatchova znovuoživení odmítala nechat utěšovat jakýmkoli bohem, který údajně stvořil svět a zároveň s ním smrt. Hatch si vzpomněl na okamžik, kdy kněz navrhl modlitbu jako cestu ke smíření se smrtí a k psychologickému uzdravení. Lindseyina odpověď byla chladná a odmítavá: Modlitby nejsou k ničemu. Nedoufejme v žádné zázraky, otče. Mrtví zůstanou mrtví a živí jen čekají, kdy se k nim připojí. Teď se v ní cosi změnilo. Černá růže na obraze je smrt, ale nemá nad Jimmyem moc. On už překonal smrt, nic pro něho neznamená. Stoupá nad ni. Tím, že Lindsey dokázala obraz takhle vymyslet a takhle dokonale ho provést, našla konečně cestu, jak se s chlapcem rozloučit bez výčitek, bez hořkosti, rozloučit se s láskou a s potřebou věřit v něco víc než v život, který pokaždé končí ve studené černé jámě v zemi.

"Je to strašně krásné," řekla Regina s opravdovým nadšením. "Trochu z toho jde strach, nevím proč ... ale je to strašně krásné."

Hatch odtrhl oči od obrazu a podíval se Lindsey do očí. Chtěl něco říci, ale nemohl promluvit. Po jeho vzkříšení se Lindseyino i jeho srdce znovu narodilo, vyrovnali se s chybou, jejíž vinou ztratili pět let života zármutkem. V základu ovšem neakceptovali skutečnost, že život může být tak sladký jako před chlapcovou smrtí, nechťeli nechat prostě

Jimmyho odejít ze svých životů. Teď, když se Lindsey díval do očí, poznal, že ona už konečně našla naději. Na Hatche dopadla plná váha smrti malého chlapce tak, jak to už dlouho předtím nepocítil. Když se Lindsey dokázala smířit s Bohem, musí to teď udělat i on. Pokusil se znovu promluvit, ale nedokázal to. Podíval se znovu na obraz a cítil, že ho přemáhá pláč. Raději z místnosti odešel.

Kam jde, nevěděl. Aniž by si pamatoval jediný krok, sestoupil ze schodů do pracovny, kterou nabídli Regině jako ložnici, otevřel francouzské dveře a vyšel do růžové zahrady vedle domu.

V teplém slunci pozdního odpoledne zářily červené, žluté, bílé a růžové růže. Některé měly broskvový nádech, některé teprve rozkvétaly, ale žádná nebyla černá. Vzduch byl prosycený jejich kouzelnou vůní.

V koutcích úst pocítil slanou chuť. Natáhl obě ruce k nejbližšímu růžovému keři, chtěl se dotknout květů, ale pak se zarazil. Jeho paže vytvořily kolébku a náhle v nich pocítil váhu. Ve skutečnosti v nich nic neměl, ale břemeno, které cítil, nebylo nic záhadného. Vzpomněl si, jako by to bylo před hodinou, jak držel na rukou synovo rakovinou vysílené tělíčko.

V posledním okamžiku před nenáviděnou návštěvou smrti vytáhl z Jima všechny dráty a hadičky, zvedl ho z propoceného nemocničního lůžka, sedl si s ním na židli u okna, tiskl ho k sobě a šeptal mu, dokud Jimmy bledými rozevřenými rty nepřestal dýchat. Až do své vlastní nedávné smrti si Hatch přesně vzpomínal na váhu chlapcova zmučeného těla ve svých pažích, na ostré kosti, které už obepínala jenom průhledná kůže, na příšerné suché orko, které z ní sálalo, na jeho srdce drásající křehkost ...

To všechno cítil teď v prázdných pažích tady v růžové zahradě. Podíval se na letní oblohu a řekl: "Proč?" Jako kdyby tam byl někdo, kdo by mohl odpovědět. "Byl tak malý. Byl tak maličký!"

Jak tak k sobě mluvil, stávalo se břímě v jeho náruči těžší, než v nemocnici, tisíc tun v prázdné náruči - snad proto, že se pořád ještě té tíhy nechtěl zbavit. Ale pak se udála podivná věc - tíha v jeho náruči se pomalu zmenšovala, zdálo se, že se synovo neviditelné tělo vznáší z jeho objetí, jako kdyby se konečně změnilo v ducha, jako kdyby Jim už dál nepotřeboval utěšovat a hýčkat.

Hatch svěsil ruce dolů.

Od nynějška se snad ta trpce sladká vzpomínka na ztracené dítě promění už jen ve vzpomínku na dítě milované. Snad to nebude taková vzpomínka, která by tížila jeho srdce.

Stál dál bez pohnutí mezi růžemi.

Den byl teplý, světlo pozdního odpoledne zlatě zářilo a nebe bylo dokonale jasné. A naprosto záhadné.

Regina poprosila Lindsey, jestli si může do svého pokoje pověsit nějaké její obrazy. Znělo to upřímně. Vybraly tři. Zatloukly spolu háčky a pověsily obrazy, kde je chtěla mít - spolu s třicet centimetrů vysokým křížem, který si přinesla z ložnice v sirotčinci.

"Co si takhle dát večeři ve vynikající pizzerii, kterou znám?" řekla Lindsey při práci.

"Ano!" vykřikla dívka nadšeně. "Mám pizzu strašně ráda."

"Dělají ji s tlustou křupavou kůrkou a spoustou sýra."

"S pálivými papričkami?"

"Krájejí je na tenké plátky, ale je jich tam hodně."

"A s párky?"

"Jistě, proč ne. Ale víš určitě, že pro vegetariána jako ty z toho nakonec nebude nějaká pěkně odporná krmě?"

Regina se začervenala. "No jo. Byla jsem ten den úplně hovado, promiňte. Byla jsem pitomá. Tedy úplně kretén."

"To nic," řekla Lindsey. "Všichni se občas chováme jako pitomci."

"Vy ne a pan Harrison taky ne."

"Jen počkej." Lindsey stála na stoličce u zdi naproti posteli a zatloukala háček, zatímco Regina držela obraz. "Poslyš, uděláš mi dnes u večeře jednu laskavost?" řekla Lindsey, když ho od dívky brala.

"Laskavost? Samozřejmě."

"Vím, že sis na tu novou situaci ještě nezvykla. Necítíš se tu opravdu doma a možná, že ještě dlouho nebudeš."

"Je to tu moc hezké," zaprotetovala dívka.

Lindsey zavěsila rám na háček a rovnala obraz, dokud nevisel úplně přesně. Pak se posadila na stoličku, takže měla s dívkou oči ve stejné úrovni. Vzala Reginu za obě ruce: "Máš pravdu. Je to tu moc hezké. Ale obě víme, že to není totéž jako domov. Nechtěla jsem tě do něčeho nutit. Chtěla jsem ti nechat čas, ale ... I když se ti to bude zdát třeba trochu brzy, myslíš, že bys nám dnes při večeři mohla přestat říkat pane Harrisone a paní Harrisonová? Zvláště Hatchovi. Pro něho by bylo právě teď moc důležité, kdybys mu mohla říkat alespoň Hatchi."

Dívka se podívala na jejich spojené ruce. "No já myslím ... jistě ... to bude oukej."

"A víš ještě co? Uvědomuji si, že toho na tobě chci moc, protože ho ještě tak dobře neznáš. Víš, co by pro něho teď bylo nejlepší na světě?"

"Co?" nepřestávala se Regina dívat na jejich spojené ruce.

"Kdybys nějak v srdci našla odvahu říkat mu tatínku. Neříkej teď ani ano, ani ne. Přemýšlej o tom. Ale byla by to krásná věc, kterou bys pro něho udělala, z důvodů, které teď není čas vysvětlovat. Něco bych ti ovšem ráda řekla, Regino. Je to moc hodný člověk. Udělal by pro tebe cokoli, dal by za tebe život, kdyby na to přišlo, a nic by za to nechtěl. Zlobil by se, kdyby věděl, že jsem tě o to požádala. Ale já jen chci, abys o tom přemýšlela."

Po dlouhém tichu zvedla dívka oči od jejich spojených rukou a přikývla. "Tak dobře, budu o tom přemýšlet."

"Děkuju ti, Regino." Lindsey vstala ze stoličky "A teď pověsíme poslední obraz."

Lindsey odměřila vzdálenost, udělala tužkou na stěně tečku a přitloukla háček.

Regina jí podala obraz: "Já jsem v životě ... neměla nikoho, komu bych mohla říkat maminko a tatínku. Je to pro mne

něco nového."

"Já to chápu, miláčku," usmála se Lindsey "Opravdu. A Hatch také pochopí, když to bude nějakou dobu trvat."

Když výkřiky o pomoc a řev agonie v hořícím Strašidelném domě zesílily, objevil se v ohni požáru podivný předmět. Růže - černá růže. Plula, jako by ji svou vůlí nadnášel neviditelný kouzelník. Vassago nikdy nepoznal nic krásnějšího ani ve světě živých, ani ve světě mrtvých, ani v říši snů. Chvěla se před ním, jemné a měkké okvětní lístky vypadaly jako vystřižené z noční oblohy nepokažené světlem hvězd. Trny měla nádherně ostré jako skleněné jehly, zelený stonek se mastně leskl jako hadí kůže a na jednom okvětním lístku se leskla kapka krve.

Obraz růže v jeho snu vybledl, avšak později se vrátil - a s ním žena jménem Lindsey a dívka se zlatohnědými vlasy a šedýma očima.

Hatch se upravil k večeri a zatímco Lindsey byla v koupelně, seděl sám na kraji postele a četl článek S. Stevena Honella v ArtsAmerican. Pokud někdo urážel jeho, bral to s humorem, ale když někdo napadl Lindsey, reagoval vždycky velmi podrážděně. Nedokázal se vyrovnat ani s takovou kritikou její práce, o níž se ona sama domnívala, že je oprávněná. Když četl Honellův zlomyslný, sprostý a nekonečně hloupý útok, který prohlašoval celou Lindseyinu kariéru za "promarněnou energii", stoupala jeho zlost s každou větou.

A tak jako včera večer, vybuchla rychlostí sopky do divokého vzteku. Svaly čelistí měl tak sevřené, že ho bolely zuby. Časopis se mu vztekem začal třást v ruce. Začal vidět rozmazaně, jako by se na všechno díval chvějícími se vlnami horkého vzduchu, musel několikrát zavřít oči a zamrkat, aby se rozplizlé obrysy slov změnily v čitelná písmena. Cítil, tak jako včera večer v posteli, jako kdyby jeho vztek otevřel jakési dveře a cosi jimi do něho vstoupilo, nečistý duch, který zná jen zlobu a nenávist. Nebo to snad v něm spalo po celou dobu a jeho vztek to probudil? Nebyl zkrátka ve své hlavě páнем sám. Uvědomoval si přítomnost někoho jiného, cosi jako pavouk prolézalo v úzkém prostoru mezi lebkou a povrchem mozku!

Pokusil se časopis odložit a uklidnit se. Četl však dál, protože opravdu nebyl plně páнем sama sebe.

Vassago procházel hořícím Strašidelným domem a hladový oheň mu nedělal starosti, protože si naplánoval únikovou cestu. Chvilkami mu bylo dvanáct, chvilkami dvacet. Ale vždycky byla jeho trasa osvětlená lidskými pochodněmi, některé se tiše hroutily do tajících hromádek na kouřící podlaze, jiné vybuchovaly v plamen, když šel kolem nich. Ve snu měl v ruce časopis otevřený na stránce s článkem, který ho zlobil a nutil ho, aby si jej přečetl. Okraje listů se kroutily žářem, hrozilo, že vzplanou. Před očima mu skákala jména. Lindsey. Lindsey Sparlingová. Už zná její příjmení! Zprvu měl nutkání časopis odložit a zpomalit dech a uklidnit se. Namísto toho ale svůj hněv ještě rozmýšlel a nechal se přemoci sladkou záplavou vzteku. Řekl si, že se musí dozvědět víc. Okraje časopisu se kroutily žářem. Honell. Další jméno! Steven Honell. Na časopis padly kousky hořících trosek. Steven S. Honell. Ne nejdříve S! S. Steven Honell. Papír vzplanul. Honell. Spisovatel. Hospoda. Silverado Canyon. Časopis se mu vzňal v ruku, plamen mu šlehl do obličeje ...

Rychle se probral ze sna a zpríma se posadil ve své temné skrýši. Byl dokonale vzhůru a příjemně vzrušený. Už věděl, jak tu ženu najde.

Vztek v jediném okamžiku proletěl Hatchem jako plamen a hned na to pohasl. Čelisti mu povolily, napjatá ramena poklesla, ruka zaťatá v pěst se otevřela tak rychle, že mu časopis spadl na zem mezi nohy. Váhavě jej zvedl. Byl pořád ještě otevřený na stránce s Honellovým článkem o Lindsey. I když z časopisu nestoupaly žádné viditelné páry, papír vydechoval těžký pach kouře. Zápach hořícího dřeva, papíru, dehtu, plastiku ... a ještě něčeho horšího. Okraje papíru byly žlutohnědé a křehké, jako kdyby byly vystavené žáru natolik dlouho, aby se vzňaly.

* * *

Honell seděl v houpacím křesle u krbu, když někdo zaklepal. Pil Chivas Regal a četl jeden ze svých vlastních románů, Slečnu Culvertovou, který napsal před pětadvaceti let, když mu bylo třicet.

Četl svých devět knih každý rok, protože neustále soutěžil sám se sebou. Místo aby tiše stárnul jako většina spisovatelů, snažil se neustále zlepšovat. Představovalo to vlastně obrovský úkol, vždyť zmlada byl přece tak strašně dobrý! Vždy, když si znovu přečetl svou knihu, byl překvapen, že je mnohem působivější, než jak si pamatoval. Slečna Culvertová byla románovým zpracováním života jeho do sebe ponořené matky ve ctihodném prostředí horní střední třídy v malém městě na jihu státu Illinois, obžalobou samolibé, dusivě rozplizlé "kultury" Středozápadu. Opravdu tu mrchu vystihl. Jak skvostně ji vystihl. Když četl Slečnu Culvertovou, vzpomněl si, jak byla jeho matka dotčena, jak se zděsila, když si přečetla první vydání jeho knihy. Jakmile knihu dokončil, rozhodl se, že napíše pokračování, Paní Towersovou, která pojednávala o jejím manželství s otcem, vdovství a druhém manželství. Byl přesvědčen, že to pokračování ji zabilo. Oficiálně to byl srdeční záchvat. Avšak infarkt musí mít nějakou příčinu a čas úmrtí se velmi uspokojivě shodoval s uveřejněním Paní Towersové a s psaním sdělovacích prostředků o ní.

Když zaťukal neočekávaný návštěvník, pocítil Honell nechuť. Kysele se zamračil. Dával přednost společnosti svých vlastních postav před jakýmkoli nezvaným návštěvníkem. Vlastně i před zvaným. Všichni lidé v jeho románech byli pozorně vytříbení, čistí, zatímco lidé ve skutečném životě byli většinou ... rozplizlí, zamlžení, zbytečně složití.

Podíval se na hodiny na krbové římse. Deset minut po deváté.

Zaťukání se ozvalo znovu. Tentokrát naléhavěji. Asi soused, což bylo hrozné pomyšlení, protože všichni sousedi byli pitomci.

Uvažoval, že neotevře. Ale v těchhle venkovských končinách se místní obyvatelé považovali za "sousedy" a ne za otrapy, jimiž ve skutečnosti byli. Když neotevře, budou kroužit kolem domu, nakukovat do oken a budou si dělat

starosti, co se s ním stalo. Bože, jak je nenáviděl! Snášel je jenom proto, že lidi v městech nenáviděl ještě víc a že přímo opovrhoval lidmi z předměstí.

Odložil sklenici a knihu, vstal z houpacího křesla a šel ke dveřím s úmyslem pěkně toho člověka na prahu setřít. Ovládal jazyk tak, že za minutu dokázal každého pokořit a za dvě minuty ho zahnal na ústup. Potěšení z toho, že někoho poníží, skoro vyváží přerušení četby.

Když odhrnul záclonu na skleněné tabuli předních dveří, byl překvapen, že návštěvníkem není nikdo ze sousedů - nebyl to nikdo, koho znal. Chlapci nebylo víc než dvacet, byl bledý jako bílá múra, která tloukla křídly do svítlny nad domovním vchodem. Byl celý v černém a na očích měl tmavé brýle.

Honell si nedělal starosti s návštěvníkovými úmysly. Kaňon byl vzdálen necelou hodinou od hustě obydlených oblastí orangeského okresu, ale chránila ho zeměpisná poloha a špatné cesty. Kriminalita tu nebyla problémem, protože zločince obvykle přitahovaly obydlenější oblasti, kde se nabízela hojnější kořist. Kromě toho lidé, žijící v okolních chatách, toho k ukradení zrovna moc neměli.

Bledý mladík ho zajímal.

"Co si přejete?" zeptal se, aniž otevřel dveře.

"Vy jste pan Honell?"

"Ano."

"S. Steven Honell?"

"Chcete mě hned zezačátku otrávit?"

"Promiňte, pane, ale jste ten spisovatel?"

Bude to asi univerzitní student.

Před deseti lety - no, spíš před dvaceti - obléhali Honella vysokoškolští studenti angličtiny, kteří se u něho chtěli učit nebo ho jen tiše uctívat. Byl to však nestálý dav, hledali jen nejnovější trend a neuměli správně ocenit právě literární umění.

Sakra, dnes neumí většina z nich ani pořádně číst, jsou univerzitní studenti jen podle jména. Instituce, na kterých jsou zapsáni, jsou jen o málo víc než střediska denní péče o nezralé lidi, kteří spíš tak doletí na Mars máváním rukou, než aby studovali.

"Ano, jsem spisovatel. Co má být?"

"Pane, já obdivuji vaše knihy!"

"Poslouchal jste je z pásky, vidíte?"

"Prosím? Ne, všechny jsem přečetl."

Magnetofonové pásky, jejichž vydání povolil bez jeho vědomí nakladatel, byly zkrácené o dvě třetiny. Zmetky.

"Ach tak, četl jste je převedené do komiksů, co?" řekl Honell kysele, i když podle jeho vědomostí ještě nedošlo k takovému rouhání.

"Pane, je mi líto, že vás takhle obtěžuji. Opravdu mi dalo dost času sebrat odvalu a přijít za vámi. Dnes večer jsem se k tomu odhodlal, měl jsem pocit, že jestli to odložím, už nikdy k tomu nedojde. Jsem nadšen vašimi spisy a kdybyste mi mohl věnovat nějaký čas, jen chvíli, a odpověděl mi na několik otázek, byl bych vám velmi vděčen."

Krátký rozhovor s inteligentním mladým mužem by vlastně mohl v sobě mít víc kouzla než opakované čtení Slečny Culvertové. Od doby, kdy za ním do těžko přístupného místa nad Santa Fé, kde tehdy bydlel, přišla poslední návštěva, už uběhlo hodně času. Po krátkém váhání otevřel dveře.

"Pojďte dál, uvidíme, jestli jste opravdu pochopil složitost toho, co jste četl."

Mladý muž překročil práh, Honell se obrátil a mířil zpátky k houpacímu křeslu a své sklenici.

"To je od vás velice laskavé, pane," řekl návštěvník a zavřel dveře.

"Laskavost je vlastnost slabých a hloupých, mladý muži. Mám jiné důvody." Došel ke křeslu, obrátil se a řekl:

"Sundejte si ty brýle. Sluneční brýle v noci jsou tím nejhorším druhem hollywoodské afektovanosti, nejsou známkou seriózního člověka."

"Promiňte, pane, ale to není afektovanost. Nosím je jen proto, že tento svět je mnohem jasnější než Peklo - jak ostatně brzy sám poznáte."

Hatch neměl chuť na večeři. Chtěl jen zůstat sedět s tím nepochopitelně žárem pokrouceným číslem Arts American, dokud proboha nepochopí, co přesně se stalo. Je přece rozumový člověk. Nemůže se tak snadno spokojit vysvětlením nadpřirozenými silami. Obchodu starožitnostmi se nevěnuje náhodou, má potřebu obklopovat se věcmi, které přispívají k ovzduší pořádku a stability.

Ale děti také touží po stabilitě, což zahrnuje pravidelné jídlo, tak šli na večeři do pizzerie a potom ještě stihli film v kině hned vedle. Byla to veselohra. I když film nedokázal přimět Hache, aby zapomněl na podivné problémy, které ho trápily, přece jen mu Reginin častý a melodický smích trochu zklidnil jeho rozdrásané nervy.

Když potom doma uložil dívku do postele, přikryl ji, políbil ji na čelo, popřál jí hezké sny a zhasl světlo, řekla Regina:

"Dobrou noc ... tatínku."

Byl už ve dveřích, skoro na chodbě, když ho to slovo "tatínku" zastavilo. Obrátil se a podíval se na ni.

"Dobrou noc," řekl. Rozhodl se, že přijme ten dar právě tak nenuceně, jak mu ho věnovala. Báł se, že kdyby z toho udělal něco velkého, říkala by mu do smrti pane Harrisone. Ale srdce mu plesalo.

V ložnici, kde se Lindsey svlékala, pronesl: "Řekla mi tatínku."

"Kdo?"

"Mluv vážně. Kdopak asi?"

"Kolik jsi jí za to zaplatil?"

"Ty žárliš, protože ti ještě neřekla maminko."

"Řekne mi to, už nemá strach."

"Z tebe?"

"Ze zklamání."

Než se Hatch začal svlékat, sešel dolů, aby zkontroloval telefonní záznamník v kuchyni. Bylo to až legrační: po všem, co se mu stalo a při všech těch problémech, které ještě bude muset řešit, pouhý fakt, že mu dívka řekla tatínku, dodal živosti jeho kroku a zlepšil mu náladu. Bral schody po dvou.

Záznamník ležel na policice vlevo od ledničky, pod korkovou tabulkou na vzkazy. Doufal, že tam bude mít odpověď od vykonavatele závěti, jemuž ráno předal nabídku na sbírku wedgwoodské keramiky. Přístroj zaregistroval tři vzkazy. První byl od Glendy Dockridgeové, jeho pravé ruky ve starožitnictví. Druhý byl od Simpsona Smithe, přítele a starožitníka z Melrose Place v Los Angeles. Třetí vzkaz byl od Janice Dimesové, přítelkyně Lindsey Všechny tři hovořily o stejné zprávě: Hatchi, Lindsey, Hatchi a Lindsey, viděli jste noviny? Četli jste noviny, slyšeli jste tu zprávu o Cooperovi, o tom muži, který vás srazil ze silnice, o Billym Cooperovi? Je mrtvý, včera večer ho zabili.

Hatch pocítil, jako kdyby mu v žilách místo krve začala kolovat chladicí kapalina.

Včera večer se kvůli Cooperovi rozzuřil, přál si, aby byl mrtvý. Vlastně ne. Chtěl mu jen dát na pamětnou, aby jeho hodili do ledové vody, ale nikdy si nepřál, aby Cooper zemřel. A co kdyby si opravdu přál, aby zemřel? On přece toho člověka nezabil. Co se stalo, není jeho vina.

Zmáčkł knoflík, vymazal vzkazy a pomyslel si: Dříve či později se mnou bude chtít mluvit policie.

Ale proč si vlastně dělá s policií starosti? Možná že vrah už je ve vazbě a v tom případě už na něho nemůže padnout podezření. Ale proč vlastně by měl být v podezření? Nic neudělal. Nic. Proč tedy, jako když Tisícinožka pomalu stoupá dlouhým tunelem, do něho pronikal pocit viny?

Tisícinožka?

Naprosto záhadný původ toho přirovnání ho zmrazil. Nemohl se dobrat jeho zdroje. Jako by to nebyl jeho vlastní nápad, ale něco, co ... přijal.

Utíkal nahoru do ložnice.

Lindsey už ležela v posteli a rovnala si přikrývku.

Noviny ležely na nočním stolku, kam je vždycky pokládala. Rychle je vzal do ruky a přelétl první stránku.

"Hatchi?" zeptala se. "Děje se něco?"

"Cooper je mrtvý."

"Cože?"

"Ten chlap, co řídil kamion s pivem. William Cooper. Někdo ho zavraždil."

Odhodila přikrývku a posadila se na kraj postele. Našel zprávu o vraždě na třetí straně, posadil se vedle Lindsey a začali spolu číst.

Podle novin se policie zajímala o mladého muže kolem dvaceti s bledou pletí a tmavými vlasy. Soused ho zahlédl, jak utíká uličkou za Palm Courts. Pravděpodobně měl brýle proti slunci. V noci!

"Je to tentýž lump, který zabil tu blondýnu," řekl Hatch bázlivě. "Pamatuju se na ty jeho černé brýle, jak jsem je zahlédl ve zpětném zrcátku. A teď mi čte myšlenky. Uskutečňuje můj vztek, vraždí lidi, které bych rád potrestal."

"To nedává smysl. Tak to nemůže být."

"Je to tak." Hatchovi se najednou udělalo špatně. Podíval se na své ruce, jako by na nich skutečně lpěly stopy řidičovy krve. "Vždyť já ho na toho Coopera poslal, proboha!"

Pocit zodpovědnosti za to, co se stalo, ho vyděsil natolik, že si honem zoufale chtěl umýt ruce, vydrhnout si je až do krve. Pokusil se vstát, ale nohy ho neunesly, a tak se musel znova posadit.

I Lindsey byla zmatená a poděšená, ale bylo vidět, že ji novinová zpráva tak silně jako Hatche přece jen nerozrušila. Pověděl jí tedy o černě oděném mladém muži v tmavých brýlích, kterého včera večer v pracovně uviděl v zrcadle na skřini namísto své vlastní tváře, když soptil na Coopera. Řekl jí také, jak když ona už usnula, ležel v posteli a přemýšlel o Cooperovi, a jak se jeho hněv najednou prudce proměnil v šílený vztek, že měl pocit, jako by do něho někdo vnikal a zmočňoval se ho, a zmínil se i o tom, že měl okno. A nakonec jí otevřeně řekl, jak před chvílí, když četl článek v Arts American, jeho zlost zase nenormálně vzrostla. Vzal časopis z nočního stolku a ukázal jí nevysvětlitelně ohořelé stránky.

Když skončil, bylo Lindseyino zoufalství stejné jako jeho, ale zděšení nad jeho tajnůstkářstvím je ještě převýšilo.

"Proč's to všechno přede mnou tajil?"

"Nechtěl jsem ti přidělovat starosti." Uvědomoval si, že je to slabá výmluva.

"Nikdy jsme nic jeden před druhým netajili. Vždycky jsme se o všechno dělili. O všechno."

"Promiň mi to, Lindsey. Já jen ... poslední dva měsíce jsem měl ty hrozné sny o hničících tělech, násilí, ohni ... A posledních několik dní ... je to všechno tak zvláštní ..."

"Od teďka už žádná tajemství," řekla.

"Chtěl jsem tě jen ušetřit ..."

"Žádná tajemství!" trvala na svém.

"Tak dobře. Žádná tajemství."

"A za to, co se stalo Cooperovi, nejsi přece vůbec odpovědný. I když je mezi tebou a vrahem nějaké spojení, a Cooper se proto stal jeho cílem, není to tvoje vina. Tys nevěděl, že rozzlobit se na Coopera se rovná rozsudku smrti. Nemohl's tomu zabránit."

Hatch se podíval na ožehnuté stránky časopisu v její ruce a zachvěl se strachem. "Ale bude to moje vina, když se nepokusím zachránit Honella."

"Co tím myslíš?" zamračila se.

"Jestliže můj vztek zaměřil toho chlapa na Coopera, proč by ho nemohl zaměřit na Honella?"

Honell se probudil do světa bolesti. Jenomže tentokrát byl přijímající stranou on - a byla to spíš fyzická než citová bolest. Rozkrok ho bolel od kopance, úder do krku způsobil, že v jícnu cítil rozbité sklo. Strašně ho bolela hlava. Zápěstí a kotníky ho pálily, nejdříve nemohl pochopit, od čeho. Pak si uvědomil, že je přivázaný k nějakým čtyřem sloupkům, pravděpodobně od postele. Provazy se mu zařezávaly do kůže.

Moc toho neviděl - jednak že měl oči zanžené slzami, ale i proto, že mu při útoku vypadly kontaktní čočky. Věděl, že ho někdo přepadl, ale v tom okamžiku si nemohl vzpomenout, kdo.

Pak se nad ním sklonil obličej mladého muže, nejdřív rozmazaný, jako když se díváte nezaostřeným dalekohledem na povrch Měsíce. Mladík se naklonil blíž, ještě blíž, tvář se zaostřila, byla hezká a bledá, rámovaná hustými černými vlasy. Neusmíval se po způsobu filmových psychopatů, ale ani se nemračil. Neměl žádný výraz - snad jen náznak slavnostní profesionální zvědavosti, s níž entomolog studuje novou mutaci známého druhu hmyzu.

"Omlouvám se za nezdvořilé chování, pane, když jste byl tak laskavý a přijal mě ve svém domě. Ale spěchám a nemohu ztrácet čas dlouhým vypyáváním."

"Dám vám, co chcete," řekl Honell smílivě. Šokovalo ho, jak drasticky se mu změnil jeho medový hlas, vždy spolehlivý nástroj svádění i hněvu. Byl skřípavý, mokře kloktavý, a naprosto odporný.

"Rád bych věděl, kdo je Lindsey Sparlingová," řekl mladý muž nevzrušeně, "a kde ji mohu najít."

Hatch byl překvapen, když našel Honellovo telefonní číslo v seznamu. Samozřejmě, pro průměrného občana už autorovo jméno nebylo známé tak jako během krátkých let jeho slávy, když napsal Slečnu Culvertovou a Paní Towersovou. Honell si už nemusel dělat starosti o své soukromí, veřejnost mu ho dopřávala víc, než mu bylo milé. Zatímco Hatch vytáčen číslo, přecházela Lindsey nervózně po ložnici. Řekla jasně svůj názor, byla přesvědčená, že Honell si bude vykládat Hatchovo varování jako lacinou hrozbu.

Hatch s ní souhlasil. Ale musí to zkusit.

Zůstal však uchráněn ponížení a zklamání z Honellovy reakce: ve vzdáleném kaňonu v poušti telefon nikdo nezvedl, přestože ho nechal vyzvánět nejmén dvacetkrát.

Už chtěl zavěsit, když mu hlavou proběhla série obrazů doprovázených zvukem, jako když dojde k elektrickému zkratu: zmuchlaná příkrývka na posteli, krvácející zápěstí omotaná provazem a vyděšené krátkozraké oči ... a v očích dvojitý obraz nad nimi sehnutého temného obličeje, rozeznatelného pouze podle tmavých brýlí.

Hatch uhodil sluchátkem do vidlice a ucul rukou, jako by držel v ruce chřestýše: "Právě k tomu došlo!"

Zvonící telefon ztlchl.

Vassago na něj ještě chvíli upřeně hleděl, ale aparát se už neozval.

A tak mladík obrátil pozornost zpátky k muži, který ležel s rukama a nohama přivázanými k mosazným sloupkům postele. "Takže její provdané jméno je Lindsey Harrisonová?"

"Ano," zachrčel stařec.

"Teď velice nutně potřebuji její adresu, pane."

Veřejný telefon stál vedle obchodu se smíšeným zbožím v nákupním středisku asi tři kilometry od domu Harrisonových. Před počasím ho chránila stříška z plexiskla a byl vybaven zaobleným tlumičem zvuku. Hatch by byl měl raději soukromí opravdové budky, ale ty se dnes těžko hledaly, to byl přepych časů, kdy se tolik nešetřilo. Zaparkoval na konci střediska, dost daleko, aby někdo z obchodu mohl výkladem zahlédnout a třeba si zapamatovat číslo auta a popoháněn studeným nárazovým větrem šel k telefonu. Rododendrony v nákupním středisku byly zamořené třásněnkami a suché, pevně srolované listy poletovaly po chodníku u Hatchových nohou. Vydávaly praskavý zvuk a v močově žlutém světle parkoviště vypadaly skoro jako hejna hmyzu, jakýchsi zrůdných kobylek, ženoucích se do podzemního úkrytu.

V obchodě nebylo mnoho lidí a ostatní krámy byly už zavřené. Sklonil hlavu a ramena pod ochranný kryt telefonního automatu a byl přesvědčený, že ho nikdo nezaslechne.

Nechtěl volat policii z domova, věděl, že mají zařízení, které před ně číslo volajícího ihned vytiskne a on se věru nechtěl stát hlavním podezřelým, jestliže najdou Honella mrtvého. A byla-li jeho starost o Honella nepodložená, netoužil právě tak, aby ho policie měla za blázna.

Ještě když vyfukával číslo ohnutým kotníkem prstu, drže sluchátko v papírovém ubrousku, si nebyl jistý, co řekne. Věděl jen, jak by mluvit neměl: Haló, byl jsem osmdesát minut mrtvý, pak mě vzkřísili a teď mám trochu hrubé, ale občas velmi účinné spojení s psychopatickým zabijákem a myslím, že bych vás měl varovat, že se zase chystá udeřit. Neuměl si představit, že by ho policie mohla brát vážněji než nějakého chlapa, který nosí klobouk z alobalu ve tvaru pyramidy, aby si chránil mozek před tajemným zařízením a který obtěžuje stížnostmi na zlé mimozemšťany vedle v domě.

Rozhodl se zavolat kancelář šerifa orangeského okresu, nikoli městskou policii, zločiny spáchané tím mužem spadaly totiž pod pravomoc několika obcí. Když se ozvala šerifova ústředna, hovořil rychle a nepřestal, když ho telefonistka chtěla přerušit, věděl, že by ho mohli k telefonnímu automatu vystopovat, kdyby na to měli dost času.

"Muž, který zabil minulý týden tu blondýnu a vyhodil ji na dálnici, je tentýž člověk, který včera večer zabil Williama Coopera. Dnes večer zabije Stevena Honella, toho spisovatele, pokud mu rychle neposkytnete ochranu, hned teď! Honell bydlí někde v Silverado Canyon, adresu neznám, ale je to pravděpodobně váš obvod. Jestli sebou nehodíte, bude z něho mrtvola."

Zavěsil, ubrousek si nacpal do kapsy kalhot a vrátil se k autu. Ulevilo se mu míň, než čekal a připadal si jako pořádný blázen.

Na cestě k autu se musel prodírat proti větru. Všechny listy rododendronu vysáté do sucha řásněnkami hnal teď vítr proti němu. Syčely po asfaltu a křupaly mu pod nohama.

Uvědomoval si, že ten výlet byl jenom ztráta času, že snaha pomoci Honellovi se mine účinkem. Šerifova kancelář to bude považovat jen za další telefonát nějakého nového blázna.

Když dojel domů, zaparkoval ve vjezdu, bál se, že by hluk otevíraných garážových dveří probudil Reginu. Vystoupil z auta, zůstal chvíli stát a prohlížel si stíny u domu, kolem keřů a pod stromy. Nikde nic.

Když vešel do kuchyně, nalila mu Lindsey šálek kávy.

Vděčně jej přijal a s požitkem srkal horký nápoj. Najednou mu byla větší zima, než když stál venku v nočním chladu.

"Co myslíš?" zeptala se starostlivě. "Vzali to vážně?"

"Myslím, že to bylo jako čurat proti větru," řekl.

Vassago pořád ještě jezdil perlové šedou hondou, patřící Renatě Desseuxové, ženě, kterou přemohl na parkovišti nákupního střediska v sobotu večer a kterou později přidal ke své sbírce. Byl to slušný vůz, pěkně seděl na krivolakých cestách vedoucích dolů kaňonem od Honellova domu. Mířil k zalidněnějším oblastem okresu Orange. Zrovna když vybíral zvlášť ostrou zatáčku, přeletěl kolem něho hlídkový vůz, mířící nahoru. Neměl zapnutou sirénu, ale střešní majáček házel červená a modrá světla na břidlicové svahy a pokroucené větve převislých stromů.

Rozdělil pozornost mezi silnici plnou zatáček před sebou a zmenšující se koncová světla hlídkového vozu ve zpětném zrcátku, dokud nezahnula za další zatáčku a nezmizela. Byl si jistý, že policajti spěchali k Honellovi. Nezvedaný, nekonečně vyzvánějící telefon, který přerušil spisovatelův výslech, určitě zapůsobil jako spoušť, která uvedla šerifovu kancelář do pohybu - nemohl jen přijít na to jak.

Aniž přidal na rychlosti, zahnul na konci silveradského kaňonu na Santiago Canyon Road a dodržoval omezení rychlosti, tak jak se čeká od řádného občana.

* * *

V posteli ve tmě Hatch pocítil, jak se mu svět hroutí pod nohama.

Štěstí s Lindsey a Reginou, které měl nadosah - není to teď všechno jen iluze? Dosáhne jí kdy vůbec?

Chtěl získat pronikavější pohled do celé záležitosti, novou perspektivu těch zdánlivě nadpřirozených událostí. Dokud nepochopí původ zla, nebude s ním moci bojovat.

V duchu slyšel slova doktora Nyeberna: Věřím, že zlo je skutečná síla, energie existující mimo nás a přítomná na tomto světě.

Zdálo se mu, že z horkem zhnědlých stránek Arts American cítí zbytky kouře. Uložil časopis do psacího stolu dole v pracovně do zásuvky a zamkl ji klíčkem, který nosil na kroužku s ostatními klíči.

Nikdy předtím nic ve stole nezamykal. Neměl tušení, proč to teď udělal. Chráním důkazy, řekl si. Ale důkazy čeho?

Ohořelé stránky časopisu přece nikomu nic nedokazují.

Ne. To není tak docela pravda. Existence časopisu dokazuje přinejmenším jemu, že si všechno, co se s ním děje, nevymyslel, že to nejsou halucinace. Zamkl časopis pro svůj vlastní klid, je to opravdu důkaz. Důkaz o jeho zdravém rozumu.

Lindsey vedle něho byla také vzhůru. Buď se jí nechtělo spát, nebo nemohla usnout. "A co když ten vrah ..." ozvala se po chvíli.

Hatch čekal, až dopoví. Žádat ji o to ovšem nemusel - věděl, co chce říci. Po chvíli to opravdu řekla:

"A co když ten vrah ví o tobě právě tak, jako ty víš o něm? Co když tě přijde zabít ... nebo nás oba ... i Reginu?"

"Zítřka budeme muset udělat nějaká opatření."

"Jaká opatření?"

"Třeba pistole."

"Možná na to sami nestačíme."

"Nemáme na vybranou."

"Možná bychom měli žádat policejní ochranu."

"Nemyslím si, že by chtěli nasadit spoustu mužů jen k tomu, aby chránili člověka, který tvrdí, že má spojení s psychopatickým vrahem."

Vítr, který před sebou honil po parkovišti nákupního střediska rododendronové listy, si teď našel uvolněnou vzpěru okapu a chopil se jí. Kov se rozskřípal o kov.

Hatch řekl: "Když jsem zemřel, někam jsem se vzdálil."

"Co tím myslíš?"

"Do očíste, do nebe, do pekla - to jsou pro katolíka základní možnosti, pokud je naše víra pravá."

"Vždycky jsi říkal, žeš neměl žádný zážitek podobný smrti."

"Ne. Nepamatuji si nic z ... druhé strany Ale to neznamená, že jsem tam nebyl."

"Na co narážíš?"

"Třeba ten zabiják není obyčejný člověk."

"Teď ti nerozumím, Hatchi."

"Třeba jsem si s sebou něco přinesl."

"Odkud?"

"Odtamtud, kde jsem byl, když jsem byl mrtvý."

"Něco?"

Tma má své výhody. Pověřivý primitiv v člověku v ní může mluvit o věcech, které by se v dobře osvětlené místnosti zdály neúnosně pošetilé.

"Nějakého ducha. Nějakou bytost."

Lindsey nereagovala ani slovem.

"Přechod ke smrti a zpátky mohl otevřít nějaké dveře," pokračoval. "A něco sem vpustit."

"Něco," pronesla znovu, ale tentokrát bez otázky v hlase. Tušila, že ví, co myslí - a vůbec se jí to nelíbilo.

"A teď to běhá volně po světě. To vysvětluje, proč je to spojeno se mnou - a proč to zabíjí lidi, na které se rozzlobím." Chvilí mlčela a potom řekla: "Jestli jsi s sebou něco přinesl, je to zřejmě ryzí zlo. Chceš snad říci, že když jsi zemřel, odebral ses do pekla a toho vraha sis přinesl odtamtud na zádech?"

"Možná. Nejsem žádný svatý, myslí si, co chceš. Přinejmenším mám na rukou Cooperovu krev."

"To se stalo až potom, co tě po smrti oživili. Kromě toho na tom neneseš žádnou vinu."

"Můj vztek mu udal cíl, můj vztek!"

"To je nesmysl," přerušila ho Lindsey ostře. "Jsi nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznala. Pokud pobyt v posmrtném životě zahrnuje nebe a peklo, zasloužíš si to první."

Měl tak temné myšlenky, že ho překvapilo, že se může smát. Sáhl pod prostěradla, nahmatal její ruku a vděčně ji stiskl.

"Já tě mám taky tak rád!"

"Vymysli si jinou teorii, jestli chceš, abych neztratila zájem a neusnula!"

"Máš pravdu, můžeme tu naši teorii trochu přepracovat. Co když posmrtný život není uspořádán tak, jak to popisují teologové? Nemusí to být buď nebe, nebo peklo, odkud jsem se vrátil, může jít jen o jiné místo, podivnější než tady, odlišné a s neznámým nebezpečím."

"To se mi taky moc nelíbí."

"Pokud mám s tou věcí něco udělat, musím najít vysvětlení. Nemohu s tím bojovat, když nevím s čím."

"Musí existovat nějaké logičtější vysvětlení," řekla.

"To si taky říkám. Ale když se je snažím najít, vrátím se vždycky k tomu nelogickému."

Okap znovu zaskřípěl. V podkroví zaskučel vítr a zavolal průduchem krbu do manželské ložnice.

Hatchovi proběhlo hlavou, zda ten vítr také slyší Honell - ať už je teď kdekoli - a zda je to vítr z tohoto nebo onoho světa.

Vassago zaparkoval přímo před Harrisonovým starožitnictvím na jižním konci Laguna Beach. Obchod zabíral celou stylovou budovu. Velká výkladní skříň byla neosvětlená, byla půlnoc, úterý přecházelo na středu.

Steven Honell mu neuměl říct, kde Harrisonovi bydlí, a on rychlým nahlédnutím do telefonního seznamu zjistil, že ani tam nejsou uvedeni. Spisovatel znal jenom jméno jejich obchodu a jeho přibližné umístění na Pacific Coast Highway. Domácí adresa určitě bude v kartotéce někde v kanceláři, ale dostat se k ní nebude asi lehké. Obtisky na obou velkých oknech z plexiskla a další na předních dveřích varovaly, že budova je vybavena zabezpečovacím systémem a chráněna bezpečnostní agenturou.

Vrátil se z pekla se schopností vidět ve tmě a vybaven rychlými reflexy a nedostatkem zábran, což mu umožňovalo spáchat jakékoli zvěrstvo s nebojácností, která z něho činila protivníka hrůzného jako robot. Neuměl ovšem procházet stěnou, měnit své tělo v páru a naopak, létat nebo provádět činy, které jsou jenom v moci skutečného démona. Dokud si nezaslouží návrat do pekla buď tím, že vybuduje dokonalou sbírku mrtvých, nebo tím, že zabije všechny, které ho z pekla poslali zničit, bude ovládat jenom nižší síly ďábelského polosvěta. A ty mimo jiné nestačí na to, aby překonal poplašné zařízení.

Odjel od obchodu pryč.

Ve středu města našel vedle benzinového čerpadla telefonní budku. Přes pozdní hodinu bylo čerpadlo ještě v provozu a pouliční osvětlení tak jasné, že musel i za tmavými brýlemi přivírat oči.

Na lampy nalétávaly můry, vrhající na chodník stíny velké jako stíny havranů.

Podlaha telefonní budky byla posetá cigaretovými špačky, mezi nimiž ležela mrtvolka jakéhosi brouka plná mravenců.

Někdo přilepil na přístroj rukou psaný nápis MIMO PROVOZ, ale to Vassagovi nevadilo. Nechtěl nikomu volat, zajímal ho jen telefonní seznam, připoutaný ke konstrukci budky silným řetězem.

Prošel heslo "Starožitnosti" ve Zlatých stránkách. V Laguna Beach byla pod tímto heslem uvedena řada obchodů, byl to ráj starožitníků. Studoval inzeráty. Některé obchody měly jména neosobní, jako například Mezinárodní starožitnictví, jiné nesly jména svých majitelů, jako starožitnictví Harrisonovo.

U některých bylo uvedeno křestní jméno i příjmení majitele, při tomto druhu obchodování hraje totiž důležitou roli osobní pověst. Starožitnictví Roberta O. Loffmana ve Zlatých stránkách se shodovalo s Robertem O. Loffmanem na bílých stránkách seznamu a Vassago se ji naučil nazpaměť.

Když se vracel k hondě, neušlo mu, jak se ze tmy vynořil netopýr. Sněhl se obloukem bílomodrým světlem benzinové pumpy, chytil v letu tučnou můru a zmizel zpátky ve tmě, z které přilétl. Dravec ani kořist nevydali ani hlásku.

Loffmanovi bylo sedmdesát let, ale v nejlepších snech mu bylo zase osmnáct, byl čiperný a svěží, silný a šťastný. Nebyly to nikdy sexuální sny, žádné prsaté mladice pro něho ochotně neroztahovaly hladká stehna. Nešlo ani o sny o síle, o žádný běh nebo skoky ze skalních útesů vstříc divokým dobrodružstvím. Byly to obyčejné sny: pomalu se procházel po pláži za soumraku, bosý, mezi prsty cítil mokrý písek, pěna dorážejících vln se leskla odrazem oslnivě rudého slunečního západu. Nebo seděl v letním odpolední pod datlovou palmou a díval se, jak kolibříci sají nektar z jasných květů na záhoně. Už pouhá skutečnost, že je zase mladý, působila natolik zázračně, aby byl sen zajímavý. Pokaždé si přál, aby pokračoval.

Ted' například mu bylo osmnáct. Seděl na velké houpací na verandě domu v Santa Ana, kde se narodil a vyrostl. Pomalu se houpal a loupal jablko, které chtěl sníst, nic víc, ale byl to krásný sen, plný vůní a pocitů, erotičtější, než kdyby snil o harému plném nahých krás.

"Probudíte se, pane Loffmane."

Pokusil se ten hlas ignorovat, chtěl být na verandě sám. Díval se na vlnitou slupku, kterou loupal z jablka.

"No tak, starý ospalče."

Pokoušel se jablko oloupat, aniž by se slupka přetrhla ...

"Vzal jste si prášky na spaní nebo co?"

K Loffmanově lítosti se veranda, houpáčka, jablko i loupací škrabka rozplynuly v temnotě. Byl ve své ložnici.

Pracně se probрал ze spánku a zjistil, že má vetřelce: U postele stála sotva viditelná přízračná postava.

I když Loffman nikdy nebyl obětí zločinu a bydlel v tak bezpečném prostředí, jak to jen v současné době je možné, ve svém věku se cítil zranitelný. Vedle lampičky na nočním stolku měl proto vždycky ležet nabitou pistoli. Ted' po ní sáhl a srdce se mu docela rozbušilo, jak šátral po chladné mramorové desce zlacené francouzské skříňky z osmnáctého století, která mu sloužila za noční stolek. Pistole byla pryč!

"Je mi to líto, pane," řekl vetřelec, "nechtěl jsem vás vyděsit. Uklidněte se prosím. Jestli hledáte tu pistoli, uviděl jsem ji, hned jak jsem vešel. Mám ji teď u sebe."

Cizinec ale přece nemohl pistoli vidět, aniž by rozsvítil, a světlo by bylo Loffmana probudilo dřív! Tím si byl starožitník jistý a hledal svou zbraň dál.

Ze tmy se vynořilo něco studeného a tupého a opřelo se mu to o krk. Snažil se vykroutit, ale studený předmět ho sledoval a naléhavě ho tiskl, jako by ten přízračný vetřelec jasně viděl ve tmě. Když si pak nakonec uvědomil, co je to za předmět, strnul. Přímě o jeho ohryzek se opírala hlaveň pistole a klouzala pomalu nahoru pod bradu.

"Když zmáčknu spoušť, pane, rozstříkne se váš mozek po pelesti. Ale nechci vám ublížit, pane. Bolest je zbytečná, pokud budete spolupracovat. Chci jen odpovědět na jednu otázku, která je pro mne důležitá."

Kdyby bylo Robertu Loffmanovi osmnáct jako v těch nejlepších snech, nebyl by si vážil zbytku života víc než v sedmdesáti, přestože teď už neměl tolik co ztratit. Byl odhodlán držet se života s houževnatostí přísátého klíštěte.

Odpoví na jakoukoli otázku, udělá cokoli, aby se zachránil, bez ohledu na hrdost a důstojnost. Snažil se to všechno sdělit přízraku, který mu držel pistoli pod bradou, ale měl dojem, že vydal jen zmet slov a zvuků, která nedávala žádný smysl.

"Ano, pane," řekl vetřelec, "rozumím a vážím si vašeho postoje. Ted' mě opravte, pokud se mýlím, ale domnívám se, že obchodů se starožitnostmi je ve srovnání s ostatními poměrně málo, že je to tady v Laguně takové malé společenství. Znáte se navzájem, stýkáte se, jste přátelé."

Starožitnosti? Loffman byl v pokušení věřit, že ještě spí a že se jeho sen proměnil v absurdní noční můru. Proč by se někdo vloupával uprostřed noci do jeho domu, aby si s namířenou pistolí povídal o starožitnostech?

"Známe se, někteří z nás jsou samozřejmě dobří přátelé, ale někteří jsou taky pěkní zloději," řekl Loffman. Breptal páte přes deváté, nedokázal přestat a jenom doufal, že jeho zjevný strach svědčí o pravdomluvnosti, ať už prožívá sen, nebo skutečnost. "Většinou dělají podvody při platbách v hotovosti a s takovými lidmi se člověk nemůže kamarádit, pokud si váží sám sebe!"

"Znáte pana Harrisona z Harrisonových starožitností?"

"Ale jistě, moc dobře, moc dobře ho znám, je to poctivý obchodník, naprosto důvěryhodný, dobrý člověk."

"Byl jste někdy u něho doma?"

"U něho? Samozřejmě, třikrát nebo čtyřikrát, a on byl zase u mne."

"Takže musíte znát odpověď na tu důležitou otázku, o které jsem se zmínil, pane. Můžete mi dát adresu pana Harrisona a říct mi, jak se tam dostanu?"

Loffman si ulehčeně oddechl, když zjistil, že bude moci žádanou informaci vetřelci poskytnout. Jen letmo ho napadlo, že by mohl Harrisona přivést do nebezpečí. Ale třeba je to opravdu jen noční můra a prozrazení té informace vůbec nevadí. Na žádost neznámého opakoval adresu i pokyny na cestu k ní několikrát po sobě.

"Děkuji vám, pane. Velice jste mi pomohl. Jak jsem řekl, je docela zbytečné působit vám bolest. Ale stejně to udělám, protože se mi to moc líbí."

Takže to přece jenom byla noční můra.

Vassago projel kolem Harrisonova domu v Laguna Niguel, objel blok a znovu projel kolem.

Dům působil velice přitažlivě, byl sice postaven v podobném stylu jako všechny ostatní domy v ulici, avšak něčím nepopsatelným, ale důležitým se od nich lišil, takže vynikal jako osamocená stavba na holé pláni. Okna byla tmavá, zahradní osvětlení zřejmě vypnul časový spínač, ale pro Vassaga to bylo, jako by každé okno zářilo světlem.

Když jel kolem podruhé, měl pocit, že ho něco mocně přitahuje. Do jeho nezměnitelného osudu zřejmě tenhle dům nevyhnutelně patří - i s ženou, která v něm bydlí.

Nic neukazovalo na past. Červený vůz stál ve vjezdu namísto v garáži, ale v tom neviděl nic podezřelého. Nicméně se rozhodl objet blok potřeť, aby si dům mohl ještě jednou pořádně prohlédnout.

Když zahýbal za roh, prolétla světlem reflektorů osamělá stříbrná můra, a krátce v něm zazářila jako žhavý uhlík velkého požáru. Ihned si vzpomněl na netopýra, jak se vynořil ze tmy kolem benzinového čerpadla, lapil ve vzduchu bezmocnou můrku a zaživa ji sežral.

Hatch dlouho po půlnoci konečně usnul. Jeho spánek se podobal hlubokému dolu, v němž se žilky snů vznášely jako jasné stužky minerálů na jinak tmavé stěně. Žádný z těch snů nebyl příjemný, ale zároveň ani natolik pitoreskní, aby ho

probudil.

Viděl se, jak stojí na dně propasti se stěnami tak příkrými, že se po nich nedalo vylézt. Ale i kdyby se stěny svažovaly v úhlu, který by umožňoval výstup, vyšplhat po nich by nebylo možné, protože byly složené z podivné bílé jílovité břidlice, která se zrádně lámala a posouvala pod nohama. Břidlice vydávala slabou zář jako zeď nabílená vápnem a to bylo jediné světlo, neboť obloha vysoko nahoře byla temná a hluboká, bez měsíce a hvězd. Hatch neklidně přecházel z jednoho konce úzké propasti na druhý, plný obav, jejichž příčinu neznal.

Pak si uvědomil dvě věci a vlasy v týle se mu zježily. Bílá břidlice se neskládala ze skály a milionů muší z pravěkých mořských živočichů, ale z lidských koster, rozlámaných a slisovaných dohromady, na některých místech přesto rozeznatelných, například tam, kde články dvou prstů ruky přechýly tlak nebo tam, kde se skrýš malého zvířete ukázala být prázdným očním důlčkem lebky. Uvědomil si také, že obloha není prázdná, že po ní krouží něco tak černého, že to splývá s oblohou, jen bláznivě kožená křídla tiše mávají. Neviděl to, ale cítil na sobě pohled toho jevu, cítil jeho hlad, který nemůže být nikdy ukojen.

V nepokojném spánku se Hatch převracel z boku na bok a šeptal do polštáře úzkostné nearticulované zvuky.

Vassago se podíval na hodiny v autě. Potvrdily mu, co věděl i bez nich: za necelou hodinu bude svítat.

Nebyl si jistý, že bude mít dost času dostat se do domu, zabít manžela a odvézt ženu do skrýše dřív, než vyjde slunce.

A dopadení během dne nemohl riskovat: I když by se dramaticky nesesypal a neproměnil v prach jako žijící mrtvoly v některých filmech, měl tak citlivé oči, že by mu brýle nemohly poskytnout přiměřenou ochranu před slunečním světlem. Svítání by ho skoro oslepilo a snížilo by mu schopnost řídit vůz tak, že by jeho křivolaká a skákavá jízda upoutala pozornost každého policajta, který by ho zahlédl. Při takovém oslabení by mohlo být obtížné policajta vyřídit.

A co důležitějšího, mohl by tu ženu ztratit. Tak dlouho se mu zjevovala ve snu, že se pro něho stala předmětem intenzivní touhy. Dřív viděl v každém přírůstku kvalitu, o které byl přesvědčen, že doplní jeho sbírku a zjedná mu okamžitý návrat do divokého světa věčné temnoty a nenávisti, kam náleží - a mýlil se. Nikdo z dotyčných se mu ovšem nezjevoval ve snu. Teprve tahle žena je opravdovým klenotem v koruně, který hledal. Nesmí se jí zmocnit předčasně, aby ji neztratil dřív, než z ní vypustí život u nohou obrovského Lucifera a nezformuje její chladnou tělo do pozice, která bude nejvíc symbolizovat její hříchy a slabosti.

Když jel kolem domu potřetí, chvíli uvažoval, že okamžitě odjede do své skrýše a vrátí se večer, jakmile zapadne slunce. Ale ten plán se mu nelíbil. Její blízkost ho vzrušovala, nechtěl být znovu daleko od ní. Cítil v krvi, že ho to k ní táhne jako mořská vlna při odlivu.

Potřeboval se skrýt někde blízko ní, snad přímo v koutku jejího vlastního domu. V nějakém výklenku, do kterého se během dlouhých a nepřátelských jasných denních hodin nikdo nepodívá.

Zaparkoval hondu dva bloky od domu a vrátil se pěšky po stromy lemovaném chodníku. Vysoké, zeleně patinované pouliční lampy měly nahoře ramena ohnutá do pravého úhlu, takže světlo dopadalo pouze na cestu, a jen odraz záře zasahoval mimo chodník na trávník před ztichlými domy. Věřil, že sousedi ještě spí a neuvidí ho, až se bude plížit stínem keřů kolem domu. Hledal nezamčené dveře nebo nezajištěné okno. Neměl štěstí, dokud se nedostal k oknu v zadní stěně garáže.

Reginu probudilo škrábání, temné úder a dlouhé tiché vrzání. Ještě si nezvykla na nový domov, vždycky se probudila zmatená. Nevěděla, kde je - byla si jenom jistá, že není ve svém pokoji v sirotčinci. Hmatala po noční lampičce, rozsvítila ji a chvíli mžourala očima v její záři, než se zorientovala a uvědomila si, že ji ze spaní probudily podezřelé zvuky. Přestaly, když rozsvítila světlo. To bylo ještě podezřelější.

Zhasla světlo a poslouchala. Tma byla teď plná duhových kol, protože lampička na ni působila jako bleskové světlo kamery, takže teď chvíli ve tmě nic neviděla. Zvuky se sice již neopakovaly, byla však přesvědčená, že se předtím ozývaly ze zadního dvorku.

Postel byla pohodlná. Zdálo se jí, že pokoj je provoněn vůní namalovaných květin. Obklopená namalovanými růžemi se teď cítila tak bezpečná jako nikdy předtím.

Vstát se jí sice nechtělo, ale zároveň si byla vědoma, že Harrison má nějaké problémy, a přemýšlela, jestli ty podezřelé zvuky uprostřed noci s tím mají něco společného. Včera cestou ze školy i při večeři a po biografu cítila napětí, které se před ní noví rodiče snažili skrýt. I když o sobě věděla, že je stvoření, kolem kterého má každý právo být nervózní, byla si jistá, že ona není důvodem jejich podrážděnosti. Než šla spát, pomodlila se, aby jejich starosti, pokud nějaké mají, byly malé a brzy se vyřešily. Připomněla Bohu svůj nezištný slib jíst fazole všech druhů.

A teď si řekla, že jestli je nějaká možnost, že by podezřelé zvuky měly něco společného s nervozitou Harrisonových, je její povinností to prozkoumat. Podívala se na krucifix nad postelí a povzdychla. Nemůže nechat všechno na Ježíšovi a Panně Marii. Mají moc práce. Mají na starosti celý vesmír. Bůh pomáhá tomu, kdo si pomáhá sám. Vyklouzla zpod příkrývky, vstala a šla k oknu, opírajíc se o nábytek a pak o stěnu. Neměla totiž na noze dlahu.

Okno vedlo na malý dvorek za garáží, odkud se zdály přicházet podezřelé zvuky. Měsíc nesvítil a noční stíny domu, stromů a keřů splývaly v jedno. Čím déle se Regina dívala, tím méně toho rozeznávala, jako by tma byla houbou, která vstřebává její schopnost vidět. Bylo tak snadné uvěřit, že každý neproniknutelný stín je živý a pozoruje ji!

Okno garáže nebylo zajištěné, ale šlo těžko otevřít. Panty na horní straně byly zrezavělé a okno bylo na několika místech přilepené lakem k rámu. Vassago způsobil větší hluk, než měl v úmyslu, ale nemyslel si, že nadělal takový rámus, aby vzbudil pozornost. Právě ve chvíli, kdy lak a panty v čepích povolily, objevilo se v okně v prvním patře světlo.

Okamžitě uskočil od garáže, přestože světlo zhaslo ještě dřív, než se pohnul, a ukryl se v dvoumetrových keřích blízko plotu.

Odtamtud spatřil, jak se objevila u tmavého okna, viděl ji teď líp, než kdyby nechala lampičku rozsvícenou. Byla to dívka, kterou několikrát viděl ve snu, naposled s Lindsey Harrisonovou. Dívali se na sebe přes vznášející se černou růži s kapkou krve na sametovém okvětním lístku.

Regina!

Díval se na ni zprvu nedůvěřivě, potom s rostoucím vzrušením. Večer se Stevena Honella ptal, zda mají Harrisonovi dceru. Spisovatel mu řekl, že ví jenom o synovi, který před několika lety zemřel.

Dívku dělila od Vassaga jen noc a tabulka skla, zdálo se mu, že se nad ním vznáší jako vidění. Ve skutečnosti byla ještě krásnější než ve snu. A k tomu výjimečně vitální, tak plná života, že by ho nepřekvapilo, kdyby dokázala kráčet noci se stejnou jistotou jako on, i když z jiných důvodů, měla v sobě tolik světla, že by jí mohlo posvítit na cestu i v té největší tmě. Stáhl se hloub do keřů, byl přesvědčený, že má schopnost ho vidět právě tak jasně, jako ji vidí on.

Na zdi pod jejím oknem byla dřevěná mřížka. Po ní se pnula bujná jacaranda s rudými květy až k okennímu rámu a pak po jedné straně výš až skoro ke krovu. Byla jako princezna zavřená ve věži, toužící po princovi, který by vyšplhal po révě a vysvobodil ji. Věž, která slouží za vězení, je sám život a princ, na něhož čeká, je smrt. Touží být vysvobozena z kletby bytí.

"Přišel jsem pro tebe," řekl Vassago tiše. Svou skrýš ale neopustil.

Po několika minutách odešla od okna. Za sklem, kde předtím stála, bylo teď prázdné.

Toužil, aby se vrátila, chtěl ji ještě na chvilku spatřit.

Regina!

Čekal pět minut, pak dalších pět. Ale ona se už k oknu nevrátila.

Věděl, že je jí blíže než kdy jindy. Nakonec se znovu připlížil k zadní stěně garáže. Okno už předtím uvolnil, a tak se tentokrát nehlučně otevřelo. Otvor byl úzký, ale dokázal se jím protáhnout jen s tichým zašustěním šatů o dřevo.

Lindsey spala celou noc, ale měla neklidný spánek. Pokaždé, když se probudila, byla pokrytá lepkavým potem, třebaže v domě bylo příjemně chladno. Také Hatch vedle ní ve spánku cosi mumlal ...

K ránu zaslechla hluk v hale a zvedla se z polštářů. Po chvíli rozeznala zvuk splachovaného záchodu v koupelně pro hosty Regina.

Uvelebila se na polštářích, slábnoucí zvuk splachovadla ji podivně uklidnil. Byla to taková obyčejná, ne-li směšná věc, ale už dlouho neměla pod svou střešinou dítě. Byl to dobrý pocit slyšet tu dívku dělat takové obyčejné domácí věci. Noc se tak zdála méně nepřátelská. I přes ty současné problémy by příslib štěstí mohl být reálnější než dřív.

Regina zpátky v posteli přemýšlela, proč dal Bůh lidem střeva a močové měchýře. Je to opravdu nejlepší možný model, nebo je Bůh tak trochu vtípaček?

Vzpomněla si, jak jednou musela v sirotčinci vstát ve tři ráno a jít na záchod. Po cestě potkala na konci chodby jeptišku a položila té dobré sestře stejnou otázku. Jeptiška, sestra Serafina, se netvářila ani v nejmenším překvapeně. Regina byla tehdy příliš mladá, aby věděla, jak překvapit jeptišku. To chce léta přemýšlení a praxe. Sestra Serafina jí bez váhání odpověděla, řekla, že Bůh možná chtěl dát lidem důvod, aby vstali uprostřed noci a měli další možnost myslet na něho a vzdát mu dík za život, který jim daroval. Regina se usmála a přikývla, ale pomyslela si, že buď je sestra Serafina příliš unavená a moc už jí to nemyslí, anebo že je trochu hloupá. Bůh je přece příliš velká třída na to, aby chtěl, aby jeho děti o něm přemýšlely, když sedí na záchodě.

Návštěva koupelny ji uspokojila, zachumlala se do přikrývek ve své malované mahagonové posteli a snažila se vymyslet lepší vysvětlení, než jí před léty dala jeptiška. Ze zadního dvorku se už žádné podivné zvuky neozvaly. Usnula dřív, než se matné světlo svítání dotklo okenních skel.

Ve velkých dělených dveřích byla zasazena vysoká dekorativní okna, která vpouštěla dovnitř od pouličních lamp jen tolik světla, že Vassago bez brýlí mohl vidět, že v garáži pro tři auta stojí jenom jeden vůz, černý chevy. Rychlou prohlídkou prostoru zjistil, že tam není žádná skrýš, ve které by se mohl schovat před Harrisonovými a zůstat až do příštího večera z dosahu slunečního světla.

Pak si ale všiml provazu, který visel ze stropu nad prázdným stáním. Protáhl ruku smyčkou na jeho konci a opatrně zatáhl, potom méně opatrně, silněji, a táhl mírně, ale stejnoměrně, dokud se neotevřely padací dveře. Byly dobře namazané a nehluché.

Když byly dveře otevřené úplně, rozložil pomalu tři díly dřevěného skládacího žebříku, který k nim byl připevněn. Dal si načas, záleželo mu víc na tichu než na rychlosti.

Pak po něm vylezl na půdu garáže. V krovech byly bezpochyby průduchy, avšak v tomto okamžiku se prostor zdál pevně uzavřený.

Citlivými očima mohl dobře přehlédnout podlahu, spoustu kartónových krabic a pár kousků nábytku, přikrytých ochrannými potahy. Žádná okna. Nad sebou viděl mezi krovky nehoblovaná střešní prkna. Na dvou místech obdélníkové místnosti visely ze sedlové střechy žárovky. Nerozsvítil ani jednu.

Opatrně, klidně, jako ve zpomaleném filmu, si lehl na břicho na půdní podlahu, sáhl otvorem dolů, vytáhl všechny tři díly skládacího žebříku a pomalu a tiše je upevnil na padací dveře. Když pak opatrně zavřel, ozvalo se jen tiché ping, jak zapadlo péro dveří, které ho teď oddělovaly od prostoru pro tři auta pod ním.

Stáhl z nábytku několik povlaků - nebylo v nich ani moc prachu. Složil je, udělal si z nich mezi krabicemi hnízdo, uvelebil se v něm a čekal, až skončí den. Regina, Lindsey! Jsem tu s vámi!

Ve středu ráno odvezla Lindsey Reginu do školy. Když se vrátila domů, seděl Hatch u kuchyňského stolu a čistil a promazával pár pistolí značky Browning ráže devět milimetrů, které koupil na ochranu domu. Pistole koupil před pěti lety krátce poté, kdy se dozvěděli, že Jimmyho rakovina je nevyléčitelná. Zničehonic se začal starat o růst kriminality, přestože v této části okresu Orange nebyla nikdy - a ani tehdy - příliš vysoká. Lindsey věděla, že se ani tak nebojí lupičů jako nemoci, která jim krade syna, ale nikdy mu to neřekla. A protože byl v boji s rakovinou bezmocný, toužil tajně po nepříteli, kterého by mohl vyřadit pistolí.

Browningy nikdy nepoužili jinde než na střelnici, Hatch trval na tom, aby se Lindsey spolu s ním učila střílet. Ale už skoro dva roky nestříleli.

"Myslíš, že je to rozumné?" ukázala na pistole.

"Ano," řekl se sevřenými rty

"Snad bychom měli zavolat policii."

"Už jsme mluvili o tom, proč to nemůžeme udělat."

"Přece jen by to snad stálo za pokus."

"Nepomohou nám. Ani nemohou."

Věděla, že má pravdu. Neměli žádný důkaz, že jsou v nebezpečí.

"Kromě toho," řekl s očima upřenými na pistole, jejíž hlaveň právě čistil válcovitým kartáčkem, "když jsem začal ty pistole čistit, zapnul jsem si televizi, abych měl nějakou společnost. Ranní zprávy."

Televize na otáčivém stojánku na konci kuchyňské linky byla teď vypnutá.

Lindsey se ho raději ani neptala, co ve zprávách bylo. Bála se, že to nebylo nic dobrého - a byla přesvědčená, že už ví, co by jí řekl.

Hatch odtrhl oči od pistole: "Včera večer našli Stevena Honella. Privázeného k nohám postele a utlučeného pohrabáčem z krbu."

Lindsey se zprvu nemohla leknutím vůbec pohnout. Pak se jí podlomily nohy, nemohla stát. Přitáhla si od stolu židli a ztěžka na ni sklesla.

Včera chvíli nenáviděla Stevena Honella jako nikoho v životě. Teď k němu necítila vůbec žádnou zášť. Jen lítost, byl to rozkolísaný člověk, svou vnitřní nejistotu schovával i před sebou samým pod pláštík opovrhlivé nadřazenosti. Byl malicherný a zlomyslný, možná ještě něco horšího, ale teď je mrtvý a smrt je příliš velký trest za jeho chyby. Zkřížila ruce na stole a položila si na ně hlavu. Nemohla pro Honella plakat, protože se jí na něm nic nelíbilo - kromě jeho talentu. Ačkoli ji to zhasnutí talentu nedokázalo rozplakat, přinejmenším z toho byla zoufalá.

"Dříve nebo později si ten vrah přijde pro mne," řekl Hatch.

Lindsey zvedla hlavu, přestože se jí zdálo, že váží půl tuny "Ale proč?"

"Nevím. Možná že se to nikdy nedovíme a nikdy to nepochopíme - ale jsme spolu nějak spojeni a on nakonec přijde."

"Ať si to s ním vyřídí policie!" Byla si bolestně vědoma, že od úřadů nemohou čekat žádnou pomoc, ale přesto se nehodlala vzdávat naděje.

"Policie ho nenajde," pravil Hatch zachmuřeně. "Je jako dým."

"Nepřijde," řekla a přála si, aby to byla pravda.

"Zítřka možná ne. Třeba ani příští týden nebo příští měsíc. Ale nakonec přijde, jako že slunce vychází každé ráno. A my budeme připraveni."

"Opravdu?"

"Určitě."

"Vzpomeň si, cos říkal včera večer."

Opět zvedl oči od pistole a podíval se jí do očí. "Co?"

"Že to možná není normální člověk, že jsi ho s sebou přinesl od ... odjinud."

"Myslel jsem, žeš tu teorii zavrhl."

"Já ano. Nemohu tomu uvěřit. Ale co ty?"

Místo odpovědi se znova pustil do čištění pistole.

"Jestli tomu věříš, třeba jen napůl, jestli tomu přikládáš nějakou víru - tak k čemu je pistole?"

Neodpověděl.

"Jak mohou kulky zastavit zlého ducha?" naléhala a měla pocit, že dnešní probuzení a jízda do školy s Reginou byly jen součástí pokračujícího snu. Jako kdyby to nebylo dilema skutečného života, ale noční můra. "Jak můžeš něco ze záhrobní zastavit obyčejnou pistolí?"

"To je všechno, co mohu," řekl.

Jonas Nyebern jako mnoho jiných lékařů ve středu neordinoval ani neoperoval. Nikdy však netrval odpoledne golfem, plachtěním nebo hraním karet v klubu. Ve středu vyřizoval administrativu, věnoval se výzkumu, a psal studie týkající se projektu resuscitační medicíny všeobecné nemocnice okresu Orange.

První středu v květnu měl v plánu strávit osm až deset hodin v pracovně svého domu na Spyglass Hill, kde bydlel už dva roky od doby, kdy přišel o rodinu. Doufal, že dokončí referát, který měl přednést osmého května na konferenci v San Francisku.

Velká okna teakem táflované místnosti vedla na Corona del Mar a Newport Beach. Za čtyřicet kilometrů šedavých vod, protkávaných zelenými a modrými žilkami, se zvedaly k obloze temné kamenné palisády ostrova Santa Catalina, avšak ani jejich velikost v nejmenším neoslabila dojem z nesmírné rozlohy Pacifiku, před níž se všechno zdálo tak malé a skromné.

Neobtěžoval se zatahovat záclony, to panorama ho nikdy nerušilo. Koupil tenhle dům, protože doufal, že přepych a nádherný výhled mu zpříjemní život, že navzdory strašné tragédii bude stát za to žít. Avšak jen práce ho dokázala uspokojit, a proto se do ní vrhal vždycky rovnou, z okna se sotva stačil podívat.

To ráno se ale na bílá písmena na modrém pozadí obrazovky počítače nedokázal soustředit. Jeho myšlenky však nezaplňoval pohled na Pacifik, ale jeho syn Jeremy.

Toho zamračeného jarního dne před dvěma lety, kdy Jonas našel Marion a Stephanie tak brutálně pobodané, že je nemohl zachránit, a kdy našel krvácejícího Jeremyho v bezvědomí nabodnutého na nůž upevněný ve svěráku, nedával vinu neznámému šílenci nebo zlodějům, přistiženým při činu. Věděl hned, že vrahem je dospívající chlapec zhroutěný na pracovním stole, z něhož vytéká život na betonovou podlahu. S Jeremym nebylo něco v pořádku - něco v něm celý život chybělo - a ten rozdíl se s přibývajícím věkem stával zřejmější a děsivější, přestože se Jonas dlouho snažil sám sebe přesvědčit, že chlapcovy postoje a projevy jsou jen projevem obyčejného rebelantství. V Jeremyho zkažených genech se však projevovalo šílenství Jonasova otce, které přeskočilo jednu generaci.

Hoch přežil vynětí nože i šílenou jízdu ambulancí do všeobecné nemocnice, vzdálené jen několik minut. Zemřel, až když ho vezli nemocniční chodbou.

Jonas krátce předtím přesvědčil vedení nemocnice, aby zorganizovalo speciální resuscitační tým. Místo, aby nařídili přístroj pro mimotělní oběh na zahřátí chlapcovy krve, použili ho na recirkulaci chlazené krve do žil. Chtěli rychle snížit pacientovu teplotu, aby před operací oddálili rozklad buněk a poškození mozku. Klimatizace byla nastavena na deset stupňů Celsia, pacienta obložili pytlíky s drčeným ledem a Jonas osobně otevřel ránu po noži, aby našel a odstranil poškození, které by mohlo zmařit resuscitaci.

Tehdy snad věděl, proč chce Jeremyho tak zoufale zachránit, později ale už nikdy nechápal úplně a jasně svůj tehdejší motiv ...

Protože to byl můj syn, říkal si někdy. Proto jsem byl za něho odpovědný

Ale jaká odpovědnost za vraha manželky a dcery?

Zachránil jsem ho, abych se ho zeptal proč to udělal, abych z něho dostal vysvětlení, říkal si zase jindy.

Věděl však, že žádná odpověď by nedávala smysl. Ani filozofové, ani psychologové - dokonce ani sami vrazi - nedokázali v celé lidské historii přiměřeně vysvětlit jediný akt oblundného psychopatického násilí.

Jedinou výstižnou odpověď ve skutečnosti bylo, že lidské pokolení je nedokonalé, poskvrněné, že v sobě nese sémě vlastní záhuby. Církev tomu říká dědictví hada, které se táhne až k ráji a prvotnímu hříchu. Vědci mluví o záhadách genetiky, biochemie, základních činností nukleotidů. Možná, že obě strany mluví o tomtéž, jen to popisují jinými výrazy. Jonasovi se zdály jak odpovědi vědců, tak zdůvodnění teologů stejně neuspokojivé, kromě víry v Boha nebo v potenciál vědy nepřinášely žádné řešení, neumožňovaly žádnou prevenci.

Jonas bez ohledu na motiv Jeremyho zachránil. Chlapec byl mrtvý jedenatřicet minut, což ani v té době nebyl rekord, protože jistou dívku v Utahu vzkřísili z náruče smrti až po šedesáti šesti minutách. Zemřela ale silně podchlazená, zatímco Jeremy skončil při normální tělesné teplotě, což stejně představovalo rekord svého druhu. Vzkříšení po jedenatřiceti minutách teplé smrti bylo stejně zázračné jako vzkříšení po osmdesáti minutách studené smrti. Vlastní syn a Hatch Harrison byli až dodnes Jonasovými největšími úspěchy - pokud se ten první dá považovat za úspěch.

Jeremy ležel deset měsíců v komatu, dostával nitrožilní výživu, ale dýchal sám a nepotřeboval žádné podpůrné přístroje. Počátkem toho období ho Jonas nechal převézt z nemocnice do luxusního pečovatelského ústavu.

Během těch měsíců mohl Jonas požádat soud, aby chlapci byla přerušena umělá výživa. Ale Jeremy by zemřel vyhladověním a dehydratací. I pacient v komatu ale někdy cítí bolest takové kruté smrti, podle hloubky svého otupění, a Jonas nechtěl být příčinou synovy bolesti. Trpěl však egoistickou představou (jejíž rozměr si uvědomil až mnohem později), že se mu přece jen podaří z chlapce dostat - pokud se někdy probudí - vysvětlení jeho sociopatologického chování, které se nepodařilo zatím nikomu odhalit. Dalo se přece předpokládat, že unikátní zkušenost s šílenstvím otce i syna mu poskytne lepší možnost přijít záhadě na kloub. Otec mu způsobil zranění a udělal z něho sirotka, syn z něho udělal vdovce. Lékař pečlivě platil účty pečovatelského ústavu, neděli co neděli odpoledne vysedával u synovy postele, upřeně hleděl do jeho bledé mírné tváře, v níž viděl hodně ze sebe sama.

Po deseti měsících se Jeremy probudil k vědomí. Poškození mozku způsobilo afázii: nemohl mluvit ani číst. Neznal své jméno, nevěděl, jak se dostal do ústavu. Na svůj obličej v zrcadle reagoval jako na obličej cizince, otce nepoznával. Když ho policie přišla vyslýchat, nejen že nedával najevo vinu, vůbec na něm nebylo vidět, že by chápal otázky. Probudil se jako tupec se silně omezeným intelektem, který se dokáže soustředit jen na malou chvíli a snadno upadá do zmatku.

Protože různými gesty dával najevo silnou bolest v očích a precitlivělost na světlo, podrobili ho oftalmologickému vyšetření a to opravdu prokázalo podivnou - opravdu nevysvětlitelnou - degeneraci duhovky. Stahové membrány částečně zmizely. Svěrač zornice - sval, který způsobuje, že se duhovka stahuje a vpouští do oka méně světla - byl téměř úplně atrofovaný. Také dilatátor zornice se smrštil, takže duhovka zůstávala široce otevřená. Spojení mezi rozšiřovacím svalem a okohybným nervem bylo přerušeno, takže oko prakticky nemělo schopnost snížit množství pronikajícího světla. Tento bezprecedentní stav měl degenerativní povahu, chirurgické řešení bylo vyloučené. Chlapec dostal silně zabarvené přiléhavé brýle proti slunci. I potom však raději trávil den v místnosti se staženými kovovými žaluziemi nebo silnými závěsy přes okna.

Bylo to neuvěřitelné, ale Jeremy se stal miláčkem rehabilitačního ústavu, kam ho převezli několik dnů po probuzení.

Bylo jim ho líto kvůli postiženému zraku i kvůli tomu, že tak hezký chlapec tak zločinně upadl. Kromě toho měl teď jako důsledek ztráty IQ milou povahu plachého dítěte: ani stopa po dřívější aroganci, chladné vypočítavosti, nebo jakémkoli doutnající nepřátelství.

Víc než čtyři měsíce chodil po sálech, pomáhal ošetřovatelkám s jednoduchými úkoly a snažil se, být s nepatrnými

výsledky, u logopeda. V noci se celé hodiny díval z okna, dobře jedl, aby přibral na váze, a po večerech cvičil v posilovně, kde vždycky zhasl většinu světel. Zpusťované tělo se zotavovalo, vlasy vyschlé jako sláma se opět začaly lesknout ...

Téměř před deseti měsíci, právě když Jonas začal přemýšlet, kam umístí Jeremyho, až skončí jeho fyzikální a pracovní terapie, chlapec zmizel. Přestože se předtím nikdy nezatoulal za hranice rehabilitačního ústavu, jedné noci se nepozorovaně ztratil a už se nevrátil.

Jonas předpokládal, že policie chlapce rychle najde. Tu však zajímal pouze jako nezvěstná osoba, ne jako podezřelý z vraždy. Kdyby byl při léčení znovu nabyl všechny ztracené duševní schopnosti, považovali by ho teď za hrozbu a za uprchlíka před spravedlností, avšak pokračující - a zřejmě trvalá - mentální nezpůsobilost mu vlastně poskytovala jakousi imunitu. Jeremy už nebyl touž osobností jako v době, kdy spáchal svůj zločin. Vzhledem ke snížené intelektuální kapacitě, neschopnosti mluvit a okouzující prosté povaze by ho žádná porota neodsoudila. Pátrání po nezvěstných osobách není vlastně vůbec žádné pátrání. Policie se musí starat o aktuální vážné zločiny. Přestože se policie domnívala, že chlapec se pravděpodobně někam zatoulal a padl do rukou nějakých zločinců, kteří ho využili a zabili, Jonas nepochyboval ani na okamžik, že syn je naživu - a zároveň byl v hloubi srdce přesvědčen, že světem se netoulá usmívající se prostáček, ale vychytralý, nebezpečný a velice nemocný mladý muž, kterému se podařilo oklamat všechny kolem sebe ...

Nemohl dokázat, že Jeremyho duševní zaostalost byla jen divadlo, v hloubi duše však věděl, že se nechal obelstít. Akceptoval nového Jeremyho, protože nemohl snést pomýšlení, že by se měl postavit tváří v tvář tomu Jeremymu, který zabil Marion a Stephanii. Největším důkazem jeho spoluviny byla skutečnost, že nevyžadoval provedení počítačové axiální tomografie pro zjištění přesného rozsahu poškození mozku. V té době si říkal, že důležité je poškození, nikoli přesné zkoumání jeho příčin. Byla to sice neuvěřitelná reakce od lékaře, ale už nikoli neuvěřitelná od otce, který se nechce postavit tváří v tvář nestvůře ve vlastním dítěti.

A teď byla ta nestvůra na svobodě. Neměl žádný důkaz, ale věděl to. Jeremy je tam někde venku. Jeho syn Jeremy ... Deset měsíců hledal syna prostřednictvím tří detektivních agentur, protože nesl morální, i když ne právní, odpovědnost za jakékoli zločiny, které by chlapec mohl spáchat. První dvě agentury nic nezjistily. Nakonec došly k názoru, že když žádnou stopu nenašly, žádná neexistuje. Hlásily, že chlapec je pravděpodobně mrtvý.

Třetí, Morton Redlow, byla agentura o jednom muži. Nebyla tak honosná jako větší firmy, ale Redlow měl buldočí vytrvalost, a tak Jonas věřil, že něco zjistí. A minulý týden Redlow prohodil, že na cosi narazil, že by mohl mít koncem týdne něco konkrétního.

Od té doby o detektivovi neslyšel. Nereagoval ani na jeden ze vzkazů, které mu nechal na záznamníku.

Jonas nebyl schopen se soustředit na práci. Odvrátil se od počítače a svého konferenčního referátu, zvedl telefonní sluchátko a znovu zavolal detektiva. Ozvala se nahrávka záznamníku, ale své jméno a číslo telefonu už na něm nechat nemohl, páska se záznamy byla zřejmě plná, protože záznamník se vypnul.

Jonas s neblahým tušením položil sluchátko do vidlice, vstal od stolu a šel k oknu. Byl do té míry na dně, že pochyboval, že by mu něco tak prostého jako pěkný výhled mohlo pozvednout náladu, ale chtěl to zkusit. Každý nový den byl pro něho stejně plný hrůzy jako ten předchozí a on vítal jakoukoli pomoc, aby mohl v noci spát a ráno vstávat alespoň trochu svěží.

Odráz ranního slunce přebíhal stříbřitě po dálavě hladiny, jako kdyby moře bylo obrovským kusem vlnící se šedomodré látky s vetkanými kovovými vlákny.

Říkal si, že Redlow se zpozdil se zprávou jen o několik dní, o necelý týden, tak jaképak starosti. Pokud detektiv neodpovídá na vzkazy na záznamníku, může být nemocný nebo má svoje soukromé starosti.

Byl si přitom jistý, že Redlow Jeremyho našel a přes veškerá Jonasova varování chlapce podcenil.

Jachta s bílými plachtami se pohybovala podél pobřeží k jihu. Velcí bílí ptáci plachtili po obloze za lodí, potápěli se do moře a zase se vynořovali, a bezpochyby při tom pokaždé chytili rybu. Byli krásní na pohled, ti půvabní a volní ptáci, i když samozřejmě ne pro ryby. Pro ryby zaručeně nikoli.

Ve svém ateliéru mezi manželskou ložnicí a místností vedle Reginina pokoje přemístila Lindsey vysokou stoličku od malířského stojanu ke kreslicímu prknu, otevřela skicák a začala promýšlet nový obraz.

Cítila, že je důležité zaměřit se na práci, nejen proto, že tvůrčí proces může uklidnit duši právě tak jako pohled na umělecké dílo, ale protože dodržování pevného denního řádu je jediným způsobem, jak zahnat síly iracionality, které se jako vzdouvající černé vody dobývají do jejich života. Nic se přece nemůže stát. Pokud bude dál malovat, pít černou kávu, jíst třikrát denně, mýt nádobí, když je potřeba, čistit si každý večer zuby, ráno se sprchovat a stříkat deodorantem, nemůže se přece nic stát. Jak by mohlo vražedné stvoření ze záhrobie proniknout do spořádaného života?

Upíři a duchové, skřítky a příšery přece nemohou mít moc nad řádně učešnými, oblečenými, nasycenými, zaměstnanými a pilnými lidmi s vyčištěnými zuby!

Chtěla tomu věřit. Ale když se dala do kreslení, začala se jí třást ruka.

Honell a Cooper.

Oba jsou mrtví.

Dívala se v tu chvíli na okno, čekala, že se pavouk vrátí. Ale neviděla ani rychle pobíhající černé tělíčko, ani krajku nové pavučiny. Jen sklo a za ním vrcholky stromů a modrou oblohu.

Za nějakou chvíli se v ateliéru objevil Hatch, odzadu ji objal a políbil na tvář.

Ale byl spíš v slavnostní než v romantické náladě. Přinesl s sebou browning, který položil na skříňku s malířskými potřebami. "Nos ho pořád s sebou, když vyjdeš z místnosti. Ve dne sice nepříjde, to vím a cítím. Je jako upír nebo něco

takového. Ale stejně bys měla být opatrná, zvlášť když jsi sama doma."

Měla určité pochybnosti, ale řekla: "Dobře."

"Jdu na chvíli ven. Nakupovat."

"A co?" obrátila se na stoličku a zpřímila se na něho podívala.

"Nemáme dost nábojů do pistolí."

"Máme plné zásobníky"

"Kromě toho chci koupit brokovnici."

"Hatchi! I kdyby přišel, jako že pravděpodobně nepřijde, nebude z toho přece válka. Jestli někdo vnikne do domu, je to otázka několika výstřelů, žádné bitvy."

Stál před ní s neústupným kamenným obličejem. "Pořádná brokovnice je nejlepší ze všech obranných zbraní. Člověk nemusí být dobrý střelec. Stačí rozptýlit broků, aby trefil. Vím přesně, jakou potřebujeme. S krátkou hlavní, revolverovou pažbou a ..."

Položila mu ruku na hrud' a přerušila ho. "Ty mě děsíš."

"To je dobře. Když budeme vyděšení, budeme se mít víc na pozoru."

"Jestli si opravdu myslíš, že jsme v nebezpečí, neměli bychom tu mít Reginu."

"Nemůžeme ji poslat zpátky ke svatému Tomáši," řekl okamžitě, jako by o tom už předtím uvažoval.

"Jenom, než se to vyřeší."

"Ne." Zavrtěl hlavou. "Regina je příliš citlivá, příliš křehká, mohla by si to vykládat jako odmítnutí. Asi by to nepochopila - a už by nám nedala další příležitost."

"Jsem si jistá ..."

"Kromě toho bychom něco museli říct v sirotčinci. Kdybychom si vymysleli nějakou lež - neumím si představit jakou - poznali by, že je obelháváme. Divili by se proč a brzy by začali přezkoumávat svoje rozhodnutí. A když jim řekneme pravdu, když začneme povídat něco o viděních a telepatických svazcích s psychopatickým zabijákem, odepíší nás jako párek bláznů a nikdy nám ji už nevrátí."

Takže o tom přemýšlel. Lindsey věděla, že má pravdu.

Znovu ji lehce políbil. "Vrátím se asi za hodinu. Nejdéle za dvě."

Když odešel, dívala se chvíli upřeně na pistolí. Pak se zlostně odvrátila a uchopila tužku. Utrhla stránku z velkého skicáře. Další stránka byla prázdná. Bílá a čistá. A taková zůstala.

Nervózně se kousala do rtů a dívala se na okno. Nikde žádná pavučina ani pavouk. Jen okenní tabule, vrcholky stromů a za nimi modré nebe.

Nikdy by nevěřila, jak hrozné může být čisté modré nebe.

Ventilaci garáže obstarávaly dva drátěným pletivem chráněné větráky v podkroví. Převíslá střecha a husté pletivo bránily pronikání slunce, ale trochu bledého světla se přece jen dralo s chladným ranním vzduchem dovnitř.

Vassagovi nedělalo světlo starosti, protože hromada krabic a nábytku, v které vybudoval své hnízdo, bránila přímému pohledu na větráky. Vzduch byl cítit suchým dřevem a stárnoucí lepenkou.

Nemohl usnout, a tak si představoval, jaký krásný oheň by se dal udělat z obsahu garážního podkroví. Bujná fantazie mu dovoľovala představit si stěnu rudých plamenů, oranžové a žluté spirály a ostrý praskot vybuchujících bublin pryskyřice v hořících trámech krovu. Lepenkové krabice, balící papír i všelijaké odložené věci mizely v tichých záclonách stoupajícího kouře s praskotem, který zněl jako šilený potlesk milionů dlaní v setmělém vzdáleném gigantickém divadle. Přestože se to všechno odehrávalo pouze v jeho mysli, musel přivřít oči před tím jasným světlem

...

Takováhle fantazie o požáru ho ale vlastně nebavila - snad proto, že podkroví bylo naplněné pouze hořlavými věcmi.

Jaká by z toho byla zábava?

Osmnáct lidí uhořelo - nebo bylo ušlapáno - ve Strašidelném domě toho večera, kdy Tod Ledderbeck zahynul v jeskyni Tisícinožky. To už byl oheň, který stál za to ...

Ze smrti kamaráda a z požáru Strašidelného domu na něho nepadlo nejmenší podezření. Zato ohlas jeho noční hry byl přímo šokující, neštěstí ve Světě fantazie se udrželo na prvních stránkách novin nejméně čtrnáct dní. Ve škole to bylo hlavním námětem rozhovorů skoro měsíc. Park dočasně zavřeli, a když ho pak zase otevřeli, návštěva byla tak slabá, že ho zavřeli znova a přestavěli. Ale ani po znovuotevření návštěvnost nestoupala, až nakonec zábavní park zkrachoval v důsledku špatné publicity a záplavy soudních sporů. Několik tisíc lidí ztratilo práci. Paní Ledderbecková se nervově zhroutila, ale Jeremy se domníval, že je to jenom součást jejího divadla, když předstírá, že Toda opravdu milovala, a že je stejný pokrytec jako všichni ostatní.

Jiné, osobnější záležitosti oťrásly Jeremym mnohem víc. Bezprostředním následkem dobrodružství ve Světě fantazie bylo po dlouhé bezesné noci zjištění, že se nedokázal kontrolovat. Ne v tom, že zabil Toda. Věděl, že to bylo dobré a správné: Mistr hry dokázal své mistrovství. Avšak od okamžiku, kdy vystřelil Toda z Tisícinožky, byl opilý mocí, potloukal se po parku, jako kdyby vypil jeden nebo dva kartony piva po šesti lahvích. Byl tou nocí úplně zfetovaný a nadráťovaný namol, protože na sebe vzal roli smrti, stal se tím, čeho se všichni lidé bojí. Ta zkušenost byla nejen opojná, chtěl ji opakovat - zítra, pozítří, každý den až do konce života. Chtěl ještě někoho podpálit, chtěl vědět, jaké to je zabít někoho ostrým nožem, revolverem, kladivem nebo holýma rukama. Té noci dospěl k rané pubertě. Fantazírování o smrti mu přivodilo erekci a úvahy o vraždách, které ještě spáchá, ejakulaci. První sexuální křeč a tekutina, která z něho vystříkla, ho šokovaly. Nakonec k ránu pochopil, že Mistr hry musí nejen umět bez bázně zabíjet, ale že právě tak musí umět kontrolovat tu svou mocnou touhu znovu zabíjet, kterou tak roznítily první vražda.

Skutečnost, že mu vražda prošla, dokázala jeho nadřazenost nad všemi ostatními hráči, ale jestli chce unikat i nadále,

nesmí ztrácet kontrolu, nesmí ho chytit amok jako třeba toho chlapa ve zprávách, který začal střilet z automatu na dav v nákupním středisku. To nebyl Mistr. To byl blázen, kterého chytili. Mistr si musí vybírat, pozorně volit cíle a elegantně je vyřizovat.

Ted, jak tak ležel v podkroví garáže na hromadě krámů, ho napadlo, že Mistr musí být jako pavouk. Musí si umět vybrat místo k zabítí, utkat pavučinu, usadit se, zatáhnout dlouhé nohy, aby vypadal jako malá bezvýznamná věc ... a čekat. V podkroví byla spousta pavouků. Viděl je svýma nádherně citlivými očima i ve tmě. Někteří byli velice pilní, jiní, ačkoli také živí, zůstávali vytrvale nehybní jako sama smrt. Cítil s nimi rodinnou spřízněnost: jeho malí bratři ...

Obchod se zbraněmi byl jako pevnost. Nápis blízko dveří varoval, že budova je střežena multisystémem poplašných zařízení a v noci hlídáná psy. Přes okna byly přivařené ocelové pruty Hatch se všiml, že dveře jsou nejméně sedm centimetrů silné, dřevěné, ale zřejmě s ocelovou vložkou a že dveřní závěsy na vnitřní straně vypadají jako navržené pro batysféru, aby odolaly tisícitunovému tlaku hluboko pod mořem. Řada zboží ležela volně na policích, ale pušky, brokovnice a revolvery byly zamčené ve skleněných vitrínách nebo bezpečně připevněné řetězy ke stojanům. V každém rohu dlouhé hlavní místnosti visela u stropu za tlustým neprůstřelným sklem videokamera.

Obchod byl chráněn lépe než nějaká banka. Hatch přemýšlel, zda nežije v době, kdy zloděje zajímají zbraně už víc než peníze.

Čtyři prodáváci byli příjemní lidé, kamarádští mezi sebou a přátelští k zákazníkům. Měli na sobě rovně strážné košile přes kalhoty. Možná měli rádi pohodlí. Anebo měli pod košili v pouzdře pistoli ...

Hatch koupil opakovací brokovnici Mossberg ráže 12 s krátkou hlavní a revolverovou pažbou.

"To je dokonalá obranná zbraň pro dům," řekl mu prodáváč. "Když máte tohle, nic jiného už nepotřebujete."

Hatch si pomyslel, že by měl být vděčný, že žije v době, kdy vláda slibuje chránit a bránit občany i před tak nepatrným nebezpečím, jako je radon ve sklepech nebo ekologické následky vyhynutí jednookého modroocasého komára. V méně civilizovaných obdobích - řekněme na počátku století - by zřejmě potřeboval zbrojnici se stovkou zbraní, tunu výbušnin a drátěnou košili, kterou by si navlékal, když by šel otevřít dveře.

Pak si ale řekl, že ironie, ta hořká forma humoru, se nehodí k jeho situaci. A už vůbec ne k jeho současnému rozpoložení.

Vyplnil požadované federální a státní formuláře, zaplatil úvěrovou kartou a odešel s brokovnicí, soupravou na čištění a krabicemi nábojů pro browningy i pro brokovnici. Dveře krámu za ním zapadly s těžkým žuchnutím, jako kdyby vycházel z trezoru.

Uložil nákupy do kufru svého mitsubishi, sedl za volant, nastartoval - a ztuhl s rukou na řadicí páce. Malé parkoviště za předním sklem zmizelo. Také obchod se zbraněmi už tam nebyl ...

Slunný den zmizel, jako kdyby mocný čaroděj provedl zlé kouzlo, Hatch se nacházel v dlouhém tajuplně osvětleném tunelu. Podíval se postranním okénkem, obrátil se dozadu, ale iluze nebo halucinace - ať už to bylo u čerta cokoli - ho obklopovala ze všech stran, tak do všech podrobností realistická, jako parkoviště předtím.

Když se podíval dopředu, viděl dlouhé stoupání s úzkokolejnou železniční tratí uprostřed. Vůz se najednou začal pohybovat, jako vlak jedoucí do vrchu.

Prudce sešlápl brzdový pedál, bezvýsledně.

Zavřel oči, počítal do deseti, slyšel, jak mu srdce bije každou vteřinou silněji, snažil se od toho osvobodit. Bez úspěchu. Když otevřel oči, byl tam tunel pořád.

Vypnul motor, slyšel, jak zhasíná, ale vůz jel dál. Ticho, jež následovalo, bylo krátké. Ozval se nový zvuk: klapity klap, klapity klap, klapity klap.

Vlevo se rozlehl nelidský výkřik a Hatch zahlédl koutkem oka hrozivý pohyb. Ke svému úžasu spatřil podivnou figuru: bledého bílého slimáka velkého jako člověk. Vztyčil se a zařval na Hatche ústy plnými zubů, které se míhaly jako ostré čepele v drtiči odpadků. Stejná bestie ječela z výklenku tunelu po jeho pravici, další čekaly vpředu, a za nimi nové příšery jiných tvarů, které žvatlaly, houkaly, vrčely, cenily zuby a ječely, když jel kolem nich.

I když dezorientovaný a vystrašený, stačil si uvědomit, že groteskní tvorové podél tunelu jsou pouhé neživé mechanické nestvůry. A jakmile to pochopil, rozšířoval i nevysvětlitelný zvuk. Klapity klap, klapity klap! Jel na zastřešené lochnesce, ale seděl přitom ve svém autě, a čím dál menší rychlostí se dostával k vrcholu, za nímž čeká propastný pád.

Nediskutoval sám se sebou, zda to může nebo nemůže být pravda, nesnažil se probudit ze sna a vrátit se k zdravému rozumu. Nemělo by to smysl. Pochopil, že vůbec nesejde na tom, zda hodlá nebo nehodlá věřit v tento prožitek, a bude to pokračovat dál. Bude to pokračovat v každém případě, takže nejlepší bude zatnout zuby a nějak to přečkat.

To však neznamenalo, že neměl strach. Naopak, byl strachy skoro bez sebe.

V jednu chvíli ho napadlo, že by mohl otevřít dveře a vystoupit z auta, čímž by možná kouzlo zlomil. Ale nepokusil se o to, protože se bál, že kdyby vystoupil z vozu, na parkovišti před obchodem se zbraněmi by se tak jako tak neocíl a vůz by jel dál vzhůru svahelem bez něho. Ztratit kontakt s červeným mitsubishi by mohlo znamenat zabouchnout jednou provždy dveře před skutečností a svěřit se nadobro nynější fantasmagorii bez možnosti najít z ní cestu ven.

Auto minulo poslední mechanickou obludu, dosáhlo vrcholu nakloněné trati a projelo létacími dveřmi do tmy. Dveře se zavřely a vůz se pomalu pohyboval vpřed - a najednou jako by spadl do bezedné jámy.

Hatch vykřikl a tma zmizela. Za okny vozu se znovu objevil slunný jarní den, parkoviště, obchod se zbraněmi.

Hatch držel ruce tak pevně semknuté kolem volantu, až ho bolely.

Dopoledne Vassago častěji bděl, než spal. Ve snech se znova a znova ocital na Tisícinožce v den své slávy.

Ve dnech a týdech po neštěstí ve Světě fantazie se bezpochyby projevil jako Mistr, který dokáže věru tvrdě

kontrolovat svou naléhavou potřebu zabíjení. Na uvolnění přetlaku, který se v něm periodicky hromadil, stačily vzpomínky. Dočasně tlumil svou žhavou touhu stokrát znovu prožívanými smyslnými detaily každé smrti. Vědomí, že znovu zabije, až to bude možné, aniž by vzbudil podezření, se stalo další úzdou jeho netrpělivosti.

Dva roky nikoho nezabil. Když mu bylo čtrnáct, utopil jednoho chlapce na letním táboře. Byl menší a slabší než on, ale dobře se bránil. Když ho našli tváří dolů v rybníce, hovořilo se o tom celý zbytek měsíce. Ukázalo se, že voda mohla poskytnout zrovna tolik vzrušení jako oheň.

Když mu bylo šestnáct a dostal řidičský průkaz, zabil dva stopaře, jednoho v říjnu, druhého pár dní před Díkuvzdáním. V listopadu to byl univerzitní student, který jel domů na prázdniny. Ale ten druhý, to bylo něco jiného, to byl dravec, který si myslel, že narazil na hloupého naivního chlapce, který mu poskytne trochu vzrušení. Jeremy je oba zabil nožem.

V sedmnácti objevil satanismus. Nemohl se nasytit četby o něm, byl překvapený, že jeho tajná filozofie byla již sepsaná a vyznávaná tajnými kulty. Existovaly také relativně neškodné formy, propagované zbabělci, kteří si na špatnost jenom hráli, aby měli výmluvu pro své požitkářství. Ale byli i opravdoví věřící, kteří dospěli k poznání, že Bohu se nepodařilo stvořit lidi k obrazu svému, že většina lidstva je stádo dobytka, že sobectví je obdivuhodné, že rozkoš je jediný cíl, který za něco stojí a že největší rozkoší je brutální výkon moci nad ostatními.

Nejvyšším vyjádřením moci, ujišťoval jeden soukromě vydaný svazek, je zničit ty, kdo vás zplodili, a tak zpřetrhat pouta rodinné "lásky". Kniha říkala, že člověk musí co nejrozhodněji odvrhnout veškeré pokrytectví pravidel, zákonů a vznešených citů, podle nichž se druzí lidé snaží žít. Vzal si tu radu k srdci a tím si vysloužil místo v Pekle - odkud ho jeho otec vytáhl zpátky.

Ale brzy se tam zase vrátí. Několik dalších smrtí, především dvě speciální, mu zajistí návrat do země tmy a prokletí.

Jak den postupoval, bylo v podkroví stále tepleji.

Několik tlustých much s bzučením poletovalo po jeho tmavém úkrytu, až se některé z nich navždy usadily na té či oné lákavé, avšak lepkavé pavučině, natažené mezi trámy. Teprve pak se pavouci dali do pohybu.

V teplém uzavřeném prostoru se Vassagovo podřimování změnilo v hlubší spánek s intenzivnějšími sny. Oheň a voda, nůž a kulka.

Na rohu garáže se Hatch sehnul, sáhl mezi dvě azalky a otevřel dvířka plechové krabice vypínače venkovního osvětlení. Seřídil časový spínač tak, aby se světla na cestíčkách a v keřích nevypínala o půlnoci, ale až za svítání. Zavřel krabici, vstal a rozhlédl se po tiché, dobře upravené ulici. Všechno ladilo. Všechny domy měly taškové střechy v odstínech okrové, pískové a broskvové barvy, žádné jasně červené a oranžové tašky jako na starých kalifornských domech. Štukové zdi byly krémové nebo měly úzce omezenou řadu koordinovaných pastelových barev, specifikovaných v "Úmluvách, dohodách a omezeních", které tvořily součásti nájemních a hypotéčních smluv. Trávníky byly svěže zelené a čerstvě posečené, květinové záhony řádně upravené a stromy čistě sestříhané. Bylo těžké uvěřit, že do takové spořádané a kvetoucí komunity by mohlo zvenčí proniknout neslýchané násilí, bylo nemyslitelné, že by po těchto ulicích mohlo kráčet něco nadpřirozeného. Čtvrt byla přesně tak solidní jako kamenné opevnění završené cimbuřím.

Nebylo to poprvé, kdy si pomyslel, že by tu Lindsey s Reginou mohly být dokonale bezpečné, nebýt jeho. Jestliže do této pevnosti normální proniklo šílenství, pak mu on otevřel dveře. Možná, že skutečně zešílel. Možná že jeho podivné vnitřní zážitky nejsou ani trochu "vznešené" psychické vize, ale pouhé halucinace šíleného ducha. Vsadil by všechno, co má, na své duševní zdraví - ale nemohl vyloučit nepatrnou možnost, že by sázku prohrál. V každém případě, ať už je šílený nebo ne, působí jako vodič pro násilí, které se na ně mohlo snést, možná by na tom byly líp, kdyby odjely někam daleko, dokud to bude trvat, a dokud se ta nesmyslná záležitost nevyřídí.

Zdálo se moudré a odpovědné poslat je pryč - ale slabý hlásek někde hluboko uvnitř mluvil proti tomu. Měl hrůznou předtuchu - nebo to bylo něco víc? - že vrah nejde po něm, ale po Lindsey a Regině. Kdyby Lindsey a Regina někam odjely, mohla by je ta vražedná bestie sledovat a Hatch by tu zůstal sám a čekal by na rozhodující utkání, k němuž by nikdy nedošlo.

Dobrá, musí se tedy všichni tři držet pohromadě. Jako rodina. Zvítězit nebo padnout jako jeden muž. Než odjel pro Reginu do školy, obešel ještě pomalu dům, hledal mezery v obraně. Našel jenom nezajištěné okno na zadní stěně garáže. Zástrčka byla už dlouho uvolněná a on ji už dávno chtěl spravit. Vzal ze skříně v garáži nástroje a pustil se do opravy, až zástrčka zase pevně zapadala.

Jak už předtím řekl Lindsey, nemyslel si, že by muž z jeho vizí přišel už dnes večer nebo tento týden nebo dokonce tento měsíc. Věděl však, že určitě přijde. I když nevídaná návštěva může být ještě daleko, je dobré být připraven.

* * *

Vassago se probudil.

Věděl, že přichází noc, aniž by otevřel oči. Cítil, jak se tyranské slunce už svalilo ze světa a sklouzlo přes okraj horizontu. Když konečně otevřel oči, procházelo větráky poslední slábnoucí světlo. Temné vody noci stoupaly.

Hatch zjistil, že vést normální domácí život a přitom čekat, že ho každým okamžikem může přepadnout strašlivá, možná i krvavá vize, která po dobu svého trvání vymaže realitu, není tak jednoduché. Bylo těžké sedět v příjemné jídelně, usmívat se, pochutnávat si na špagetách s parmazánem, lehce žertovat, škádlit mladou dámu se slavnostními šedými očima - a přitom myslet na nabitou brokovnici schovanou v rohu za zástěnou nebo na pistoli vedle v kuchyni na desce ledničky, kam ta malá ještě nevidí.

Přemýšlel, jak by se muž v černém mohl dostat dovnitř. Určitě v noci, vychází jen v noci. Není třeba si dělat starosti, že půjde za Reginou do školy. Bude tak drzý a zazvoní na zvonek nebo zaklepe na dveře, když budou ještě vzhůru a

všechna světla budou rozsvícená? Bude čekat, že je zastihne nepřipravené v civilizovanou hodinu, kdy by mohli předpokládat, že přišel na návštěvu soused? Nebo počká, až budou spát, až zhasnou, a pak se pokusí proklouznout dovnitř a překvapit je?

Teď si Hatch přál, aby měli poplašný systém jako v obchodě. Když po Jimmyho smrti prodali starý dům a nastěhovali se do nového, měli hned zavolat Brinksovu bezpečnostní agenturu! V každé místnosti jsou cenné starožitnosti. Ale bylo to už dlouho poté, co jim osud vzal Jimmyho, a jim bylo úplně jedno, jestli někdo ukradne třeba všechno. Lindsey se při večeři chovala statečně. Snědla spoustu špaget, jako kdyby na ně měla strašnou chuť (což Hatch nedokázal), zaplňovala časté odmlky nenuceným hovorem - dělala zkrátka co mohla, aby zachovala zdání normálního domácího večera.

Regina měla dostatečně vyvinutý pozorovací talent, aby poznala, že se něco děje. I když byla dost tvrdá a dokázala si poradit skoro se vším, přece jen trpěla chronickými pochybnostmi o sobě. A ty by třeba mohly vést k tomu, že by si neklid svých nových rodičů vyložila tak, že jsou s ní nespokojení.

Hatch a Lindsey se sice předtím domlouvali, co děvčeti o své situaci prozradit, aniž by ji rozrušili víc, než třeba - ale odpověď nakonec zněla, že jí raději neřeknou nic. Je u nich teprve dva dny. Nezná je přece ještě natolik, aby jí mohli takovou šilenou záležitostí zatěžovat. Kdyby se dozvěděla o Hatchových nočních můrách, ohořelém časopisu, vraždách, a vůbec o tom o všem, pomyslela by si, že se dostala do rukou páru šilenců.

V tomto stadiu ostatně ani není nutné dítě varovat. Dokáží ji ochránit, to přece slíbili ...

Hatch nemohl uvěřit, že ještě před třemi dny se problém opakovaně se vracejících nočních můr zdál tak malicherný, že se rozhodli zkušební adopci neodbalovat. Ale to ještě nebyli Cooper a Honell mrtví a nadpřirozené síly se zdály být jen námětem pro laciné filmy a povídky v National Enquirer.

Během večere zaslechl Hatch nějaký hluk v kuchyni - cvaknutí a zaškrábání. Lindsey a Regina vzrušeně hovořily o tom, jestli je detektivka Nancy Drewová, hrdinka bezpočetných knížek, "hloupá husa", což byl Reginin názor, nebo jestli to byla ve své době chytrá a správná dívka, ze současného pohledu ovšem poněkud staromódní. Buď byly tak zabrané do hovoru, že zvuk v kuchyni neslyšely - nebo se žádný zvuk neozval a jemu se to jen zdálo.

"Promiňte," řekl a zvedl se od stolu. "Hned se vrátím."

Rozevřel létatci dveře do rozlehlé kuchyně a podezřívavě se rozhlédl. Jediné, co se v opuštěné místnosti pohybovalo, byla slabá stužka páry, která se ještě vinula škvírou mezi odklopenou pokličkou a hrncem horké omáčky na keramické podložce na polici vedle sporáku.

Něco tiše bouchlo v místnosti ve tvaru L vedle kuchyně. Z místa, kde stál, viděl jenom část místnosti, a tak tiše přešel kuchyň a prošel obloukovými dveřmi. Z ledničky při tom vzal browning ráže devět milimetrů.

Místnost byla také prázdná. Ale byl si jistý, že si ten druhý zvuk nevymyslel. Chvilí tam stál a zmateně se rozhlížel.

Naskočila mu husí kůže, rychle se obrátil směrem ke krátké chodbičce, která vedla z místnosti, do haly u předního vchodu. Nic. Byl sám. Proč má tedy pocit, jako by mu někdo v týle držel kostku ledu?

Opatrně vešel do chodbičky, až došel k zavřené skříni na kabáty. Přímo naproti byl záchod, také se zavřenými dveřmi. Přitahovala ho hala, nutilo ho to pokračovat v pátrání, avšak nechtěl mít žádné z těch zavřených dveří za zády.

Zprudka otevřel dveře skříně a okamžitě mu bylo jasné, že tam nikdo není. Cítil se hloupě s pistolí v ruce, namířenou na pár kabátů na ramínkách, připadal si jako policajt v biografu. Doufal, že to není poslední kotouč filmu. Někdy totiž, když to příběh vyžaduje, zabijí nakonec i hodného muže.

Zkontroloval záchod, byl také prázdný. Šel dál do haly. Měl pořád ten divný pocit, ale už ne tak silný jako předtím. Hala byla prázdná. Podíval se na schodiště: nikdo tam nebyl.

Nahlédl do obývacího pokoje. Nikdo. Obloukovými dveřmi na konci obývacího pokoje viděl roh jídelního stolu. Slyšel, jak Lindsey a Regina pořád ještě diskutují o Nancy Drewové, ale neviděl je.

Prohlédl pracovnu, do níž se také vcházelo z haly. Pak skříň v pracovně. A prostor pod psacím stolem.

Zpátky v hale zkusil domovní dveře. Byly zamčené, jak měly být.

Tohle není dobré. Jestliže je vyplašený už teď, jak bude proboha vypadat zítra nebo za týden? Lindsey ho bude muset každé ráno stahovat dolů ze stropu, aby se šel nasnídat.

Šel zpátky po svých stopách, zastavil se v místnosti vedle kuchyně a zkusil zasunovací dveře, vedoucí na patin a zadní dvorek. Byly zamčené, v otvoru v podlaze byla řádně zasunutá železná tyč proti zlodějům.

V kuchyni zkontroloval dveře do garáže. Byly odemčené. Měl pocit jako by mu po hlavě lezli pavouci.

Otevřel. V garáži bylo tma. Sáhl po vypínači a rozsvítil. Řady velkých zářivek vrhly tvrdé světlo bez stínů po celé délce i šířce místnosti. Nezahlédl nic mimořádného.

Překročil práh, dveře se na něm tiše zavřely. Opatrně postupoval podél delší stěny. Velká vyklápěcí vrata měl po pravé straně, zadky obou automobilů po levé. Prostřední stání bylo prázdné.

Jeho sportovní boty s gumovou podešví nedělaly nejmenší hluk, čekal, že najde někoho přikrčeného na druhé straně vozů, ale nikdo tam nebyl.

Když na druhém konci garáže míjel chevy, padl zničehonic na podlahu a podíval se pod auto. Viděl přes celou místnost i pod mitsubishi, ale ani pod jedním vozem se nikdo neschovával. I když bral v úvahu, že kola představují slepá místa, nikdo se kolem aut nemohl plížit, aniž by byl z dohledu.

Vstal a obrátil se ke dveřím na zadní straně. Měly zámek se západkou a byly zamčené. Tudy se nikdo dovnitř dostat nemohl.

Cestou nazpátek ke kuchyňským dveřím se zastavil u zadní stěny garáže a zkontroloval dvě vysoké skříně, v nichž by se mohl schovat dospělý člověk. Obě byly prázdné.

Zkusil západku okna, kterou odpoledne spravil. Bylo to v pořádku, zástrčka seděla pevně.

Znova se cítil jako blázen: dospělý člověk si hraje jako kluk a myslí si, že je filmový hrdina ...

Jak rychle by byl reagoval, kdyby se někdo opravdu skrýval v těch skříních a vyrazil ven, když otevřel dveře? Nebo kdyby si klekl na zem vedle auta a přímo proti sobě uviděl muže v černém, několik centimetrů od sebe?

Byl rád, že nebyl donucen si odpovědět. Ale tím, že si otázky položil, už alespoň nebylo potřeba se cítit jako blázen, muž v černém tam totiž opravdu mohl být ...

A dříve či později tam opravdu někde bude. Hatch byl teď přesvědčen víc než kdy jindy, že konfrontace je nevyhnutelná. Může se tomu říkat šestý smysl, předtucha nebo třeba vánoční krocan, ale on věděl, že svému tichému varovnému vnitřnímu hlasu může skutečně věřit.

Jak šel kolem přední kapoty mitsubishi, najednou se mu zazdalo, že uviděl promáčkнутé místo. Zastavil se, byl si jistý, že to musí být hra světla, stín provazu, který visel od stropu z padacích dveří přímo nad kapotou. Rozhoupal ho, ale stopa na voze se ani nepohnula - to nebyl stín.

Nahnul se nad chladičem, dotkl se hladkého kovového plechu a ucítil prohlubeninu. Povzdech si. Vůz je ještě nový a už ho bude muset nechat v dílně vyklepat. Člověk zajede se zbrusu novým autem do nákupního střediska a do hodiny mu je nějaký blázen na parkovišti odře dveřmi svého vozu. Tak je to vždycky.

Když jel odpoledne domů z obchodu se zbraněmi a když pak vezl Reginu ze školy, žádné promáčkнутé místo nepozoroval. Možná, že z vnitřku vozu od volantu je nebylo vidět. Třeba by člověk byl musel stát před autem a podívat se ze správného úhlu - jenomže to vypadalo to dost velké, aby to bylo vidět odkudkoli ...

Snažil si představit, jak k tomu mohlo dojít - někdo musel jít kolem a něco na auto upustil - ale pak uviděl v tenoučké vrstvě béžového prachu na červeném laku stopu šlápoty: podrážku a část podpatku vycházkové boty, podobné té, jakou má na sobě on. Někdo se postavil nebo přešel přes kapotu jeho mitsubishi.

Muselo se to stát před školou svatého Tomáše, protože takové věci děti dělají, když se chtějí předvést před kamarády.

Hatch čekal silný provoz, vyjel dřív a přijel ke škole dvacet minut před koncem vyučování. Nechtěl čekat v autě, a tak se šel projít, aby vybil přebytečnou energii. Asi nějaký chytrák z vedlejší střední školy - otisk podrážky byl příliš velký, aby mohl patřit malému dítěti - utekl s kamarády před závěrečným zvoněním a předváděl se. Vyletěli ze školy jak diví, přelézali a přeskakovali překážky, namísto aby je obcházeli - jako kdyby utekli z vězení a pronásledovali je honící psi ...

"Hatchi?"

Hlas ho vyrušil z proudu myšlenek, který nikam nevedl. Prudce se obrátil, jako by ho neznal, což samozřejmě nebyla pravda.

Lindsey stála ve dveřích mezi kuchyní a garáží. Podívala se na pistoli v jeho ruce, pak na něho.

"Stalo se něco?"

"Měl jsem dojem, že jsem něco zaslechl."

"No a?"

"Nic." Vyděsila ho tak, že zapomněl na promáčklinu i na otisk boty na autě. Šel za ní do kuchyně a řekl: "Ty dveře byly zamčené. Sám jsem je zamykal."

"Regina si nechala v autě knížku, když přišla ze školy. Před večerí si pro ni zašla."

"Měla ses přesvědčit, že zase zamkla."

"Jsou to jen dveře do garáže," řekla Lindsey a zamířila do jídelny

Položil jí ruku na rameno a otočil ji k sobě. "Je to zranitelné místo," řekl možná prudčeji, než si zasloužilo to drobné porušení bezpečnosti.

"Copak nejsou venkovní dveře garáže zamčené?"

"Jsou, a tyhle by taky měly být."

"Ale chodíme často z kuchyně do garáže a zpátky - máme tam přece druhou lednici - je šikovné mít ty dveře odemčené. Vždycky byly odemčené."

"Tak teď je budeme zamykat," řekl pevně.

Stáli proti sobě, Lindsey si ho starostlivě prohlížela. Věděl, že si o něm myslí, že kráčí po úzké dělicí čáře mezi rozumnou předvídavostí a tichou hysterií a že možná někdy tu čáru překračuje. Na druhé straně se musí uznat, že noční můry a vidění má on, nikoli ona.

Lindsey si možná pomyslela totéž, protože přikývla a řekla: "Tak dobře. Promiň, máš pravdu."

Sáhl za sebe do garáže a zhasnul světla. Zavřel dveře, zastrčil závoru - a necítil se o nic bezpečnější.

Šla opět směrem k jídelně. Ohlédla se, jestli jde za ní a ukázala na pistoli: "Vezmeš si to ke stolu?"

Pomyslel si, že na ni šel trochu zprudka. Zavrtěl hlavou, vykulil oči a pokusil se napodobit obličej Christophera Lloyda, aby ten okamžik poněkud zlehčil. "Mám dojem, že některé z mých špaget jsou ještě živé. Nebudu je jíst, dokud nebudou všechny po smrti."

"Na to máš přece za zástěnou brokovnici," navázala v téměř tónu.

"Máš pravdu!" Položil pistoli zpátky na lednici. "A jestli to nebude stačit, vezmu je ven a přejedu je autem."

Otevřela létací dveře a Hatch za ní vešel do jídelny Regina se na ně podívala a řekla: "Vystydne vám jídlo."

Hatch pořád ještě hrál Christophera Lloyda: "Tak mu dáme svetr a palčáky."

Regina se zasmála. Hatch přímo zbožňoval její smích.

Když umyly nádobí od večere, šla se Regina do svého pokoje učit. "Zítra máme velký test z dějepisu," řekla. Lindsey se vrátila do ateliéru a pokoušela se pracovat. Posadila se ke kreslicímu prknu a přelétla zrakem druhý browning. Ležel pořád ještě na skřínce na malířské potřeby, kam ho předtím Hatch položil.

Zamračila se na něj. Ne že by nesouhlasila se zbraněmi jako takovými, ale tohle nebyla jen obyčejná pistole. Byl to symbol jejich bezmocnosti tváří v tvář beztvářé hrozbě, která nad nimi visela. Mít pistoli na dosah ruky znamenalo

připustit, že propadli zoufalství a nejsou pány svého osudu. Kdyby na skřínce ležela stočená zmije, nevyvolalo by to rozhodně na jejím obličejí hlubší vrásky.

Nechtěla, aby Regina vešla a viděla tu pistoli ...

Vytáhla první zásuvku skříňky, odstrčila mazací gumy a tužky a udělala místo pro zbraň. Browning se do mělkého prostoru sotva vešel. Zavřela zásuvku a hned se cítila líp.

Během celého dlouhého dopoledne a odpoledne nic neudělala. Mnohokrát začala, něco načrtla, ale nikam to nevedlo. Na přípravu plátna nebylo ještě pomýšlení.

Vlastně na přípravu masonitu. Pracovala na masonitu jako většina současných malířů, ale pořád ještě myslela na každý čtyřúhelník jako na plátno, jako kdyby byla převtělením malíře z jiných časů a nemohla se zbavit starého způsobu myšlení. A malovala akrylovými barvami, ne olejovými. Masonit nepodléhal zkáze jako plátno a akrylové pryskyřice držely barevné odstíny líp než olejové barvy.

Samozřejmě jestli něco neudělá brzy, bude jedno, jestli používá akrylovou barvu nebo třeba kočičí moč. Nemůže si přece říkat umělkyně a nedokázat přijít s nápadem, který by ji vzrušoval, a kompozicí, jež by se k němu hodila. Vzala tlustou uhlovou tužku a nahnula se nad skicákem, který měla otevřený na kreslicím prkně před sebou. Pokoušela se shodit inspiraci z bidýlka a donutit ji, aby zase vzlétla.

Asi po minutě zabloudila zrakem nahoru mimo stránku a podívala se na okno. Teď večer ji nerušil žádný zajímavý výhled, žádné ladné vánkem rozhoupané stromy, žádný kousek modrého nebe. Noc za sklem neměla tvář.

Černé pozadí proměnilo okenní sklo v zrcadlo. Viděla se v něm, jak se dívá přes horní okraj kreslicího prkna. Protože to nebylo opravdové zrcadlo, byl její odraz průhledný, strašidelný, jako kdyby umřela a přišla strašit na poslední místo svého pobytu na zemi ...

To nebylo příjemné pomýšlení, a tak obrátila svou pozornost zpátky k prázdnému listu papíru na kreslicím prkně před sebou.

Když Lindsey s Reginou odešly nahoru, procházel Hatch v přízemí z místnosti do místnosti a kontroloval, jestli jsou dobře zavřená okna a dveře. Zámky už zkontroloval jednou předtím, znovu je prohlížet nemělo smysl. Ale stejně to udělal.

Když došel k posuvným dveřím malého obývacího pokoje vedle kuchyně, rozsvítil světlo na patiu. Zadní dvorek byl teď tak jasné osvětlený, že většinu z něj viděl - přesto se někdo mohl krčit mezi keři u zadního plotu. Stál u dveří a čekal, zda se pohne některý stín na obvodu zahrady ...

Třeba se mylí. Třeba ten chlap nepřijde nikdy. V tom případě se on za dva tři měsíce z napětí toho čekání nejspíš zblázní. Pomyslel si, že by bylo skoro lepší, kdyby ten parchant přišel hned teď a všechno skončilo jedním rázem. Došel do jídelního kouta v kuchyni a zkusil okna. Byla pořád pevně zavřená jako předtím.

Regina se vrátila do svého pokoje a připravovala si v rohu na psacím stole domácí úkoly. Položila knížky na jednu stranu psací podložky, pera a značkovače s plstěným hrotem na druhou. Sešit měla uprostřed, všechno pěkně úhledně srovnané kolem sebe.

Zatímco si připravovala stůl, přemýšlela o Harrisonových. Něco s nimi není v pořádku.

Ne v tom smyslu, že by byli zloději, nepřátelští agenti, padělatelé, vrazi nebo kanibalové, kteří jedí děti - chvilí si opravdu pohrávala s námětem na román, ve kterém by úplně praštěnou holku adoptoval pár opravdových kanibalů. Ta holka ve sklepe našla hromadu dětských kostí a v kuchyni kartičky s recepty jako KEBAB Z MLADÝCH DÍVEK nebo POLÉVKA Z HOLČÍČEK a návod by říkal: jedna měkká mladá dívka, nesolená, jedna rozkrájená cibule, půl kila na kostičky nakrájené karotky ... V tom románu jde dívka na policii, ale ta jí nevěří, protože každý ví, že je praštěná a vymýšlí si. No, takhle by se to dejme tomu mohlo napsat v románu, ale tohle je skutečnost a Harrisonovi vypadali docela šťastní, když jedli pizzu, italské těstoviny a hamburgry.

Rozsvítila zářivku nad psacím stolem.

I když jsou Harrisonovi docela v pořádku, mají určité nějaký problém, protože jsou nervózní a snaží se to před ní skrýt. Možná že nemohli zaplatit splátku na hypotéku, banka jim zabaví dům a všichni tři se budou muset nastěhovat do jejího starého pokoje v sirotčinci. Nebo se dozvěděli, že paní Harrisonová má sestru, o které nikdy neslyšela, zlé dvojče jako ti lidé v televizním seriálu. Nebo dluží peníze mafii, nemohou platit a mafie jim nechá přerazit nohy.

Regina vytáhla z poličky slovník a položila ho na stůl.

Doufala, že pokud mají nějaký problém, je to s mafii, protože s tím by si dokázala poradit. Nohy se jim brzy zahojí a oni dostanou za vyučenou, aby si nepůjčovali peníze od lichvářů. Bude se o ně starat, dávat jim léky, občas jim změní teplotu, bude jim nosit talíře zmrzliny se sušenkou ve tvaru zvířátka zapichnutou v každém kopečku. Dokonce bude vynášet mísy, když na to přijde. Ví toho spoustu o ošetřování, celá léta to prožívala na vlastní kůži. (Milý Bože, jestliže jsem tím jejich problémem já, můžeš prosím Tě udělat zázrak a změnit to na mafii, aby si mě nechali a abychom byli šťastní? Za ten zázrak si třeba taky nechám přerazit nohy. Přinejmenším o tom s hochy z mafie promluv, co na to řeknou.)

Jakmile si Regina připravila stůl pro domácí úkoly, rozhodla se, že se na učení musí převléct do něčeho pohodlnějšího. Když přišla domů ze školy, převlékla se ze školní uniformy do šedivých manšestrových kalhot a zeleného bavlněného svetru s dlouhými rukávy. Na učení je nejlepší pyžamo a župan. Kromě toho ji na několika místech pod dlahou svědilo a už se přístroje chtěla zbavit.

Otevřela zasouvací dveře se zrcadlem a tu stanula tváří v tvář skrčenému muži v černém s tmavými brýlemi na očích.

* * *

Při další obchůzce přízemí se Hatch rozhodl zhasnout světla a lustry. Když zůstanou rozsvícená světla na domě i v

zahrade a vevnitř bude tma, uvidí jakéhokoli vetřelce, aniž by sám byl viděn.

Skončil obhlídku v neosvětlené pracovně, z níž se rozhodl udělat svou hlavní základnu. Když seděl ve tmě u velkého psacího stolu, viděl dvojími dveřmi do haly až ke schodům do prvního poschodí. Kdyby se někdo pokusil dostat dovnitř oknem pracovny nebo francouzskými dveřmi z růžové zahrady, okamžitě by ho zpozoroval. Kdyby vetřelec pronikl do domu jinou místností, zpozoroval by ho při pokusu dostat se nahoru, protože schody jsou osvětlené světlem z haly v prvním patře. Nemůže být všude najednou, pozice v pracovně se mu zdála strategicky nejvýhodnější. Položil brokovnici s pistolí na desku stolu, kde na ně mohl snadno dosáhnout. Sice na ně potmě dobře neviděl, ale dokázal by každou ze zbraní okamžitě uchopit, kdyby k něčemu došlo. Chvilu to trénoval: seděl v otáčecí židli, díval se do haly, najednou natáhl ruku a uchopil browning, pak zas brokovnici, browning, browning, brokovnici, browning, brokovnici, brokovnici. Dařilo se mu to pokaždé s naprostou přesností - snad proto, že měl reflexy vyburcované adrenalinem.

Moc ale s tímhle druhem připravenosti spokojený nebyl, věděl, že nemůže hlídat čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu. Musí také spát a jíst. Dnes nebyl v obchodě a může si udělat volno ještě několik dalších dní, ale natrvalo všechno na Glendě a Lewovi nechat nemůže. Dřív nebo později bude muset jít do práce.

A docela realisticky si uvědomil, že i s přestávkami na jídlo a spaní přestane být výkonným hlídačem už dlouho před tím. Udržovat delší dobu vysoký stupeň duševní a tělesné pohotovosti je vyčerpávající. Časem bude muset uvažovat o najmutí jednoho nebo dvou hlídačů od soukromé bezpečnostní firmy. Nemá představu, kolik by to stálo, a hlavně neví, jak spolehliví by ti hlídači byli.

Pochyboval ovšem, že bude muset takové rozhodnutí dělat, protože ten zloduch přijde brzy, možná dnes v noci. Na jakési primitivní úrovni proudil do Hatche mystickým spojením matný otisk vrahových úmyslů. Bylo to jako dětský telefon, když dítě mluví do plechovky, z níž vede nit do druhé plechovky, ze které se ozývají nejasné rozmazané zvuky, většina souvislostí se ztratí vinou špatné kvality vodiče, ale základní tón je pořád ještě slyšet. Současné poselství sice podrobně nedocházelo po dráhách myšlení, ale základní význam byl jasný: Jdu ... už jdu ... už jdu!

Snad po půlnoci. Hatch cítil, že k vzájemnému utkání dojde mezi půlnocí a svítáním. Teď měl na hodinkách přesně 19.46.

Vytáhl z kapsy kroužek s klíči od auta a od domu, našel klíček od stolu, který k ním předtím přidal, otevřel zásuvku a vytáhl žárem zhnědlý a kouřem načichlý výtisk časopisu Arts American. Klíče nechal viset v zámku. Držel časopis ve tmě v obou rukou, doufal, že to zesílí jeho magické vidění a on bude moci poznat, kdy, jak a kudy vrah přijde.

Z křehkých stránek vystupovaly smíšené pachy ohně a destrukce - některé čpěly tak kysele, že mu z nich bylo na zvracení, jiné byly cítit jen popelem.

Vassago zhasl zářivku na psacím stole. Přešel dívčín pokoj ke dveřím a zhasl také stropní světlo. Položil ruku na kliku, ale zaváhal, nechtělo se mu opustit to dítě. Byla tak nádherná, tak vitální. V okamžiku, kdy ji strhl do náruče, věděl, že to je právě ten přírůstek do sbírky, který hledá a který mu přinese kýženou odměnu.

Jednou rukou v rukavici zadusil její výkřik a odřízl jí přívod vzduchu. Strhl ji k sobě do skříně a pevně tiskl v náručí. Držel ji tak pevně, že se mohla sotva pohnout, nemohla ani do ničeho kopat, aby na sebe upozornila.

Když v jeho rukou ztratila vědomí, téměř omdlel. Měl nutkání zabít ji přímo na místě, na hromadě měkkých šatů, které spadly z ramínek nad nimi, v pachu čerstvě vyprané bavlny a škrobu, v teplé vůni vlny A dívky. Chtěl jí zakroutit krk a cítit, jak její životní energie prochází jeho silnými rukama do něho, a jeho prostřednictvím do země mrtvých.

Trvalo dlouho, než přemohl tu mocnou touhu, takže ji téměř zabil. Byla tichá a klidná - a v okamžiku, kdy jí sundal ruku z nosu a úst, už skoro udušená. Když ale přiložil ucho k pootevřeným rtům, slyšel a cítil slabý dech. Položil jí ruku na prsa a byl odměněn silnými, pomalými údery srdce.

Vassago se díval na dítě a potlačil okamžitou potřebu zabít. Slíbil si ale, že si to potěšení dopřeje ještě dlouho před svítáním. Zatím se musí chovat jako Mistr: ovládat se.

Kontrolovat se!

Otevřel dveře a prohlížel si halu za dívčíným pokojem. Byla opuštěná. Na vzdáleném konci u schodů před manželskou ložnicí svítil lustr, vydával víc světla, než by bez brýlí vůbec mohl snést. I tak musel přivírat oči ...

Nesmí zabít dítě ani matku dřív, než je obě dostane do muzea mrtvých, kde zabíjel všechny ostatní, co dnes tvoří jeho sbírku. Teď už ví, co ho přitahovalo k Lindsey a k Regině: matka a dcera. Dívka a minidívka. Aby znovu získal místo v Pekle, očekávalo se od něho, že spáchá stejný skutek, který mu získal přístup poprvé: vraždu matky a dcery. A protože už vlastní matku a sestru nemohl znovu zabít, vybrali mu Lindsey a Reginu.

Stál v otevřených dveřích a poslouchal. Dům byl tichý.

Věděl, že malířka není dívčina vlastní matka. Měl čas prohlédnout si Reginin pokoj, když byli Harrisonovi v jídelně a on vklouzl z garáže do domu. Našel upomínky na sirotčinec, většinou na laciném papíře tištěné programy nedělních her, v nichž Regina hrála menší role. Nicméně ho dívka i Lindsey přitahovaly a jeho vládce a pán je zřejmě považoval za vhodnou oběť.

Dům byl tak tichý, že se bude muset pohybovat jako kočka. To dokáže.

Ohlédl se na dívku na posteli, viděl ji v temnotě lépe než většinu detailů v příliš osvětlené hale. Byla ještě v bezvědomí, v ústech měla nacpanou šálu a druhou ovázanou kolem hlavy, aby roubík držel. Nohy a ruce měla pevně svázané provazy, které odvázel z krabic v podkroví.

Musí se ovládat ...

Nechal dveře Reginina pokoje otevřené a pomalu postupoval halou, držel se blízko u zdi, kde by parkety pod tlustým kobercem neměly vzrát.

Rozložení místností už znal. Prozkoumal první patro, když Harrisonovi večeřeli.

Vedle dívčina pokoje ležel pokoj pro hosty. Byla v něm tma. Kradl se dál k Lindseyinu ateliéru.

Hlavní lustr haly visel přímo před ním, což bylo štěstí, neboť vrhal stín za něho. V opačném případě by žena, kdyby se náhodou podívala do haly, mohla zahlédnout jeho stín.

Po centimetrech postupoval ke dveřím ateliéru a zůstal před nimi stát.

Stál přitisknutý zády ke stěně, díval se přímo před sebe, mezi sloupky zábradlí otevřeného schodiště viděl do dolní haly. Pokud mohl rozeznat, nesvítla dole žádná světla.

Přemýšlel, kam se ztratil manžel. Vysoké dveře manželské ložnice byly otevřené, nesvítlo se tam. Z ženina ateliéru slyšel tiché zvuky, předpokládal, že pracuje. Kdyby byl manžel u ní, jistě by si za tu dobu, kdy Vassago stál na chodbě, vyměnili pár slov.

Doufal, že manžel šel někam ven. Necítil potřebu toho muže zabít. A konfrontace by mohla být nebezpečná.

Z kapsy kabátu vytáhl obušek z jemné kůže, naplněný olovenými broky, který vzal minulý týden detektivu Mortonu Redlowovi. Vypadal velice účinně a dobře se držel v ruce. V perlově šedé hondě o dva bloky domů dál měl pod sedadlem schovaný revolver. Skoro si přál, aby ho teď měl s sebou. Ukradl ho starozitníkovi Robertu Loffmanovi na Laguna Beach dnes před svítáním.

Do ženy ani do dívky ovšem střilet nemínil. I kdyby je jen poranil a ochromil, mohly by vykrvácet, než je doveze do své skrýše a do muzea smrti, teprve tam se konají oběti! A kdyby použil revolver k odstranění manžela, mohl by riskovat jenom jeden výstřel, nanejvýš dva. Příliš mnoho výstřelů by mohl zaslechnout nějaký soused a uhadnout, odkud vycházejí. A jakmile by tady v tom tichém prostředí byl lokalizován zdroj výstřelů, brzy by se to tu hemžilo policajty. Obušek je lepší. Potěžkal ho v pravé ruce, aby si na něj zvykl.

Velice opatrně se opřel o zárubeň, vystrčil hlavu a nahlédl do ateliéru.

Seděla na stoličce zády ke dveřím. I zezadu ji poznal. Srdce se mu rozbušilo skoro tak rychle, jako když mu předtím v náručí bojovala a omdlela ta dívka. Lindsey seděla u kreslicího prkna, v pravé ruce držela uhlovou tužku a pilně pracovala. Kreslicí uhel jen syčel po papíru.

Lindsey byla pevně odhodlána soustředit se na problém čistého listu papíru před sebou, přesto však chvíli co chvíli zaběhla pohledem k oknu. Tvořivost se v ní uvolnila, až když podlehla a začala okno kreslit. Rám bez záclon. Tmu za oknem, odraz své tváře jako obličej ducha, chystajícího se strašit. Když přidala pavučinu v pravém horním rohu, nabyl záměr pevné formy a ona byla najednou velice zaujatá. Napadlo ji, že by mohla obraz nazvat Pavučina života a smrti a vetkat toto téma surrealistickými symboly do všech rohů plátna. Ne plátna, masonitu. Vlastně papíru, je to jenom skica, ale stálo by za to v ní pokračovat.

Upravila skicák na prkně, umístila ho výš. Teď stačilo jen trochu zvednout oči a viděla přes okraj prkna na okno, aniž by pořád musela zvedat a sklánět hlavu.

Bude třeba dalších prvků než jen jejího obličej, okna a pavučiny, aby obraz dostal hloubku a byl zajímavý! Začala uvažovat o dalších prvcích, aby je zase všechny postupně zamítla.

Pak se ve skle nad jejím odrazem téměř magicky zjevil další obraz: tvář, kterou Hatch viděl ve snu, bledá, s křtící tmavých vlasů a s tmavými brýlemi.

Chvilí si myslela, že je to opravdu nadpřirozené zjevení, ale pak se jí zastavil dech v hrdle. Uvědomila si, že se dívá na podobný odraz, jako je její vlastní, a že vrah z Hatchových snů je v jejích domě, opírá se o dveře a dívá se na ni.

Potlačila výkřik. Jakmile pozná, že ho zahlédla, ztratí tu malou výhodu, kterou má, a on se na ni vrhne, bude ji bodat a tlouci a zabije ji dřív, než Hatch doběhne nahoru. A tak jen zhluboka vzdychla a zavrtěla hlavou, jako kdyby nebyla spokojená s tím, co právě nakreslila.

Třeba už je Hatch mrtvý ...

Pomalů položila ruku na kreslicí uhel a nechala na něm ležet prsty, jako by se ho chtěla v nejbližší chvíli znova chopit a dát se zase do kreslení.

A jestli Hatch mrtvý není, jak se ten spratek mohl dostat do prvního poschodí? Ne, nemůže si přece myslet, že Hatch je mrtvý, to by zemřela také ona i Regina. Proboha, Regina!

Natáhla ruku vedle sebe k horní zásuvce skřínky na malířské potřeby a zachvěla se, když se dotkla studeného chrómu držadla. V odraze okna viděla, že vrah už vkročil do dveří. Arogantně se zastavil a upřeně se na ni podíval, zřejmě vychutnával ten okamžik, jak náleží. Byl nepřirozeně tichý. Kdyby nespátřila jeho odraz ve skle, vůbec by si jeho přítomnosti nevšimla.

Otevřela zásuvku a ucítila pod rukou pistoli.

Vrah překročil práh.

Rychlým pohybem vytáhla pistoli ze zásuvky, otočila se na stoličce, zvedla těžkou zbraň v obou rukách a namířila ji na něho. Vůbec by nebyla překvapená, kdyby tam nebyl, kdyby její první dojem, že je to jen zjevení v tabuli okenního skla, byl správný. Ale byl tam, už stál jednou nohou v místnosti, když na něho namířila browning.

"Stůj, ty parchante!"

Možná že viděl její slabost, možná mu nezáleželo na tom, jestli ho zastřelí nebo ne. Než se naplno dootočila a dořekla svou výzvu, bleskurychle couvl ze dveří do haly.

Byl pryč. Lindsey by ho byla bez váhání a bez výčitek svědomí zastřelila, jenomže on udělal neuvěřitelně rychlý pohyb. Uskočil jako kočka, takže by byla trefila jen dveřní rám.

Zoufale zavolala na Hache, seskočila z vysoké stoličky a vrhla se ke dveřím, z nichž mezitím zmizel poslední kousek zabijáka - černá bota na levé noze. Náhle se ale prudce zastavila: uvědomila si, že vůbec nemusel nikam zmizet, že se mohl schovat za dveřmi a teď čeká, až ona v panice vyběhne, praští ji zezadu do hlavy a shodí přes zábradlí do přízemí. Regina! Nesmí se zdržovat, třeba vyběhl za Reginou. Váhala jen okamžik, pak přemohla strach a prolétla dveřmi, stále

volajíc Hatchovo jméno.

Vyběhla do haly, a když se podívala napravo, viděla, že muž skutečně míří k otevřeným dveřím Reginina pokoje na druhém konci haly. V pokoji byla tma a Regina se přece učí, mělo by být rozsvíceno! Neměla čas zastavit se a zamířit, ale přesto málem stiskla kohoutek. Chtěla totiž nejdřív střílet ránu za ranou, jedna třeba toho lumpa trefí! Ale v Reginině pokoji byla tma, dívka mohla být kdekoli a Lindsey dostala strach, že vraha mine a zabije děvče. A tak bez výstřelu běžela za mužem, volajíc Reginino jméno.

Vrah zmizel v dívčině pokoji a zabouchl za sebou dveře, až se dům otrásl. Lindsey vrazila do dveří o vteřinu později - ale už bylo zamčeno. Slyšela volat Hatche - bohudík je živý! - nezastavila se však a ani neohlédla, kde je. Ustoupila a kopla do dveří, pak znovu. Je to jen slabý zámek, měl by snadno povolit. Ale nepovolil ...

Chystala se právě znovu kopnout do dveří, když za nimi promluvil vrah. Hlasem sice zvýšeným, ale bez křiku, výhrůžně, ale děsivě klidně a věcně, beze stopy paniky nebo strachu: "Jděte od těch dveří, nebo tu malou mrchu zabiju."

Těsně předtím, než Lindsey vykřikla jeho jméno, seděl Hatch potmě u psacího stolu v pracovně a držel v obou rukou Arts American. Vize se dostavila s praskotem elektrického oblouku, jako kdyby časopis byl živý elektrický drát a on ho držel holýma rukama.

Viděl Lindsey odzadu, seděla na vysoké stoličce u kreslicího prkna v ateliéru a pracovala na skice. Pak už to nebyla Lindsey, najednou to byla jiná žena, vyšší, viděl ji také zezadu, už ne na stoličce, ale v křesle, v jiném pokoji a v cizím domě. Pletla. Barevné klubko vlny se zvolna odvíjelo z misky na malém stolku vedle křesla. V Hatchově nitru byla jeho matkou, ačkoli tak vůbec nevypadala. Díval se na svou pravou ruku, držel v ní obrovský nůž, už mokrý od krve. Přiblížil se ke křeslu, aniž by si ho všimla. Jako Hatch chtěl vykřiknout a varovat ji. Ale jako držitel nože, jehož očima všechno viděl, ji chtěl jenom zabít. Zbavit ji života a tak splnit úkol, který ho osvobodí. Přistoupil k opěradlu křesla. Ještě ho nezaslechla. Zvedl nůž a bodl. Začala křičet. Bodl podruhé. Pokusila se vstát z křesla. Obešel ji, z jeho pohledu to působilo jako klouzavý let ptáka nebo netopýra, jako běžící filmový záběr shora. Strčil ji zpátky do křesla a znova bodl. Zvedla ruce na obranu, ale on bodal a bodal. A teď, jako by to byla filmová smyčka, stál zase za ní, stál ve dveřích, jenže to už nebyla "matka", ale Lindsey, seděla u kreslicího prkna nahoře v ateliéru a natahovala ruku po horní zásuvce skříňky, aby ji otevřela. Podíval se na okno a uviděl v něm sebe - bledou tvář, tmavé vlasy, brýle proti slunci - a poznal, že ho zpozorovala. Otočila se na stoličce s pistolí v ruce, hlaveň mu mířila přímo na prsa ...

"Hatchi!"

Jeho jméno, rozlehnuvší se domem, přerušilo spojení. Vyskočil od psacího stolu, chvěl se, časopis mu vypadl z rukou.

"Hatchi!"

Sáhl do tmy, neomylně našel pažbu browningu a vyběhl z pracovny. Zatímco přebíhal halu a bral po dvou schody do prvního patra a současně se díval, co se děje, přestala Lindsey volat jeho jméno a začala křičet: "Regino!" Proboha, jen ne to děvče! Doběhl na konec schodiště, chvilíčku považoval zabouchnutí dveří za výstřel. Ale byl to jiný zvuk než rána z pistole. Když se ohlédl, uviděl, jak se Lindsey odrazila od dveří Reginina pokoje. Běžel k ní, kopla do dveří, pak znovu. Teprve když k ní doběhl, odstoupila.

"Ukaž, zkusím to," řekl a odstrčil ji.

"Ne! Řekl mi, abych šla od dveří, nebo že ji zabije."

Hatch několik dlouhých vteřin upřeně zíral na dveře a doslova se třásl zoufalstvím. Potom vzal za kliku a pomalu ji stiskl. Bylo však zamčeno jako předtím, a tak přiložil k zámku ústí pistole.

"Hatchi," řekla Lindsey prosebně, "zabije ji."

Vzpomněl si, jak mladá blondýna vylétla s dvěma kulkami v prsou z auta na dálnici, jak se v mlze kutálela po betonu. A také na matku vzpomněl, na rány obrovským nožem, na to, jak upustila pletení a zoufale bojovala o život.

"Stejně ji zabije," řekl. "Obrat' se!" A stiskl spoušť.

Dřevo a tenký plech se rozlétly na třísky. Vzal za mosaznou kliku, zůstala mu v ruce. Zahodil ji na zem a strčil do dveří. Povolily jen o dva centimetry, dál ne. Laciný zámek se rozpadl na kusy, ale klika na druhé straně byla něčím zapřená.

Tlačil na dveře dlaní jedné ruky, avšak nemohl vyvinout dostatečnou sílu, aby jimi pohnul. To, co bylo na druhé straně podložené pod klikou - pravděpodobně Reginin psací stůl -, vykonávalo tlak vzhůru a drželo západku kliky ve zbytku kování.

Hatch uchopil browning za hlaveň a použil pažbu jako kladivo. S proklínáním mlátil do zámku, až jej po kouscích vyrazil ze dveří.

Jak zámek povolil a hlasitě dopadl na podlahu na druhé straně, proletěla Hatchovi hlavou série živých obrazů, na okamžik úplně přestal vnímat halu. Všechno teď viděl vrahovými očima: pohled na dům z podivného úhlu, stěnu pod Regininým pokojem. Otevřené okno. Pod parapetem změt květů jacarandy, jejíž trubkovité kalichy mu hleděly do obličeje. Pod rukama cítil laťkovou mříž, do kůže se mu zabodávaly třísky. Držel se jednou rukou, druhou hledal, kde by se chytil, jedna noha visela v prostoru, na rameni ho něco tížilo. Potom praskot, náhlý pocit nebezpečného uvolnění geometrické pavučiny, na níž visel ...

Do reality ho vrátil hluk za dveřmi: rachot a praskání dřeva, vrzání hřebíků vylézajících z prken, škrábání, pád.

A znova proběhla před jeho vnitřním zrakem další vlna výjevů. Padal. Ne příliš hluboko, krátká bolest, jak dopadl na zem a svalil se na travu. Vedle něho tiše a schouleně ležící tělíčko. Leze k němu po čtyřech a dívá se na obličej. Regina. Zavřené oči, šála přes ústa ...

"Regino!" vykřikla Lindsey

Jakmile ho výkřik znova vrátil do reality, začal bušit ramenem do dveří ložnice tak dlouho, dokud zábrana na druhé straně nepovolila. Dveře se s hlukem otevřely. Vešel dovnitř a šmátral rukou po stěně, hledaje vypínač. V náhlém jasu

překročil poraženou židli od psacího stolu a obrátil browning vpravo a pak vlevo. Místnost byla prázdná, to už by ostatně měl vědět ze svého vidění ...

Z otevřeného okna uviděl zhroutenou mříž a změt větví na trávníku dole. Po muži s tmavými brýlemi a Regině nebylo ani stopy

"Sakra!" Hatch spěchal přes pokoj, chytil Lindsey za rameno, otočil ji a postrčil dveřmi do haly a ke schodišti. "Jdi dopředu, já půjdu dozadu, musíme ho zastavit. Jdi! Jdi!" Neodporovala, okamžitě pochopila, co chce, letěla dolů po schodech a Hatch za ní. "Zastřel ho, slož ho na zem, mř na nohy, nedělej si starosti, že bys mohla zasáhnout Reginu, honem, utíká!"

Lindsey už byla u předního vchodu, když Hatch sbíhal z posledního schodu a zahýbal do krátké chodbičky. Vletěl do malého obývacího pokoje, pak do kuchyně a když běžel kolem zadních oken, podíval se ven. Trávník i patin byly dobře osvětlené, ale nikoho tam neviděl.

Prudce otevřel dveře mezi kuchyní a garáží, vešel dovnitř, rozsvítil světla. Proběhl všechna tři stání a prostor za auty k předním vratům na druhém konci dřív, než zářivky přestaly blikat a naplno se rozsvítily.

Odsunul závoru, vyšel na úzký postranní dvorek a podíval se doprava. Po vrahovi ani Regině nejmenší stopy. Tím směrem byla přední část domu, ulice, další domy na protilehlé straně - součást rajonu, který hlídala Lindsey.

Srdce mu bušilo tak prudce, že mu vyhánělo vzduch z plic dřív, než se mohl pořádně nadechnout.

Je jí teprve deset, teprve deset!

Zahnul vlevo a běžel podle domu, kolem rohu garáže na zadní dvorek, kde ležely na hromadě stržená dřevěná mříž, větve a květy jacarandy.

Je taková malá. Bože, prosím tě.

Bál se, že stoupne na hřebík a zraní se, proto trosky obešel a zoufale hledal po obvodu zahrady, vrhal se do keřů, pátral. za vysokými jirčinami ...

Na dvorku nikdo nebyl.

Došel až na tu stranu zahrady, která byla nejdál od garáže, uklouzl a skoro upadl, když zahýbal za roh, ale udržel rovnováhu. Držel browning v obou rukou, kryl cestičku mezi domem a plotem. Ani tam nikdo.

Zpředu nebylo slyšet nic, žádné výstřely. To znamenalo, že Lindsey neměla o nic větší štěstí než on. Pokud vrah uprchl tudy, mohl udělat jedinou věc: přelézt na některé straně plot a utéct do zahrady někoho jiného.

Hatch se otočil od přední části domu ke dva metry vysokému plotu, který odděloval zadní dvorek od přilehlých dvorků domů na východě, západě a jihu. Stavitelé a realitní kanceláře tomu v jižní Kalifornii říkali ploty, ale ve skutečnosti to byly železobetonové zdi s taškami nahoře, omítnuté v barvě příslušného domu. Takhle byla navzájem oddělena většina domů, zdi střežily soukromí bazénů a opékacích rožňů. Dobré ploty dělají dobré sousedy, a z dobrých sousedů cizince - a nadto umožňují vetřelcům, aby přes ně přelézali a mizeli z jedné části bludiště do druhé.

Hatch krácel po vysokém laně přes propast zoufalství. Rovnováhu udržovala jen naděje, že se vrah s Reginou v náruči nebo přes rameno nebude moci pohybovat příliš rychle. Podíval se nerozhodně na východ, na západ, i na jih a nakonec se vydal k zadní zdi na jižní straně. Zarazil se, zalapal po dechu, nahnul se vpřed - a najednou se tajemné spojení mezi ním a neznámým navázalo znovu.

Opět vnímal jeho pohledem: přestože měl na očích tmavé brýle, vypadala noc spíš jako soumrak. Seděl za volantem v autě, nahýbal se, aby srovnal dívku na vedlejším sedadle, zhroutenou v bezvědomí jako loutka. Svázané ruce měla v klíně, přidržoval ji bezpečnostní pás. Uspořádal jí vlasy tak, aby zakrývaly šálu na hlavě, a přistrčil ji ke dveřím, aby jí postranním okénkem nebyl vidět obličej a lidé v kolemjedoucích autech nezahlédli roubík v jejich ústech. Vypadala, jako když spí. Byla tak bleďá a klidná, najednou ho napadlo, že je mrtvá. Jestli už je opravdu mrtvá, nemá smysl ji brát do skrýše. Otevře dveře a vyhodí tu malou mřchu rovnou ven. Položil jí ruku na tvář. Měla nádherně hladkou pleť, ale zdála se studená. Přiložil jí konečky prstů na krk, nahmatl tep v krkavici, bušil velice silně. Je tak krásně živá, ještě vitálnější, než když ji viděl s motýlkem poletujícím kolem hlavy. Ještě nikdy neměl tak hodnotný přírůstek, byl vděčný silám Pekla, že mu jej poskytly. Těšil se na okamžik, kdy do ní hluboko ponoří ruku a uchopí to silné mladé srdce, které se bude kroutit a bušit, až konečně ztichne, on se jí celou tu dobu bude upřeně dívat do krásných sedých očí a pozorovat, jak z ní uniká života vítězná Smrt vstupuje ...

Hatchův výkřik vzteku, zoufalství a hrůzy spojení přerušil. Byl opět na zadním dvorku, držel si pravou ruku před obličejem, a s hrůzou na ni zíral, jako kdyby Reginina krev už potřísnila jeho třesoucí se prsty. Odvrátil se od zadního plotu a rychle běžel kolem domu dopředu.

Až na sípání jeho zrychleného dechu byl všude klid. Někteří sousedé zřejmě nejsou doma. Ostatní nic neslyšeli, nebo alespoň neslyšeli tolik, aby je to vylákalo ven.

Když viděl, jak je okolí klidné, chtělo se mu zoufalstvím křičet: Jeho vlastní svět se rozpadal a on si uvědomoval, že zdání normality je právě jen zdání, nikoli skutečnost. Bůhví, co se může odehrávat za zdmi těch domů, možná stejně hrůzy, které postihly jeho, Lindsey a Reginu. Možná že je nespáchal vetřelec, ale jeden člen rodiny na druhém. Lidská rasa má talent plodit nestvůry, které se často skrývají za přesvědčivou maskou zdravého rozumu.

Když Hatch doběhl na trávník před domem, nebyla Lindsey nikde v dohledu. Spěchal otevřenými dveřmi dovnitř a našel ji v pracovně u telefonu.

"Našel si ji?" zeptala se.

"Ne. Co to děláš?"

"Volám policii."

Vzal jí sluchátko z ruky a položil ho. "Než sem dojedou, než nás vyslechnou a začnou něco dělat, bude pryč, Regina bude tak daleko, že ji nikdy nenajdou - pokud někdy nezakopnou o její mrtvolku."

"Ale potřebujeme pomoc!"

Vzal ze stolu brokovnici, vstrčil ji Lindsey do ruky a řekl: "Budeme toho parchanta sledovat. Má Reginu v autě, myslím, že je to honda."
"Znáš číslo?"
"Ne."
"Viděl jsi, jestli ..."
"Neviděl jsem vlastně nic," řekl, vytrhl zásuvku psacího stolu, vyndal z ní krabici nábojů do brokovnice a také ji podal Lindsey. Byl si zoufale vědom, že vteřiny ubíhají. "Občas s ním mám spojení, sice trochu přetržené, ale myslím, že dost dobré, dost silné." Vytáhl svazek klíčů na kroužku ze zámku stolu, kde jej nechal viset od okamžiku, kdy vzal ze zásuvky časopis. "Můžeme mu zůstat v patách, jestli ho nenecháme odjet příliš daleko." Spěchal do haly: "Ale musíme sebou hodit."
"Hatchi, počkej!"
Zůstal stát a otočil se k ní, jak za ním vycházela z pracovny.
"Jeddsám, sleduj ho, jestli myslíš, že to dokážeš, já zůstanu tady a počkám na policii a všechno jim popíšu, aby mohli začít ..."
Zavrtěl hlavou a řekl: "Ne. Potřebuji, abys řídila auto. Ty ... víze jsou, jako kdyby mě někdo uhodil do hlavy, mám při nich vždycky okno, jsem totálně dezorientovaný. Mohl bych sjet autem ze silnice. Dej brokovnici a náboje do mitsubishi." Začal brát schody po dvou a vykřikl: "A sežeň nějaké baterky!"
"Proč?"
"Já nevím, ale budeme je potřebovat."
Lhal. Sám byl překvapený, když se slyšel, jak vyžaduje baterky. Ale hned si uvědomil, že ho v tom okamžiku řídí jeho podvědomí. Tušil, proč budou baterky důležité: Ve svých těžkých snech se v posledních několika měsících často pohyboval jeskyňovitými prostory a bludištěm betonových chodeb, v nichž rozeznával předměty, přestože tam nebyla žádná okna ani umělé osvětlení. Zejména jeden tunel, svažující se do dokonalé tmy k něčemu neznámému, ho naplňoval takovou hrůzou, že se mu mohlo srdce rozskočit. Proto budou potřebovat baterky - protože půjdou tam, kde byl před tím jen ve snu nebo ve svých viděních, sestoupí do samého nitra noční mýry.
Byl už na schodech a vbíhal do Reginina pokoje, když si vzpomněl, že neví proč sem vyběhl. Zastavil se na prahu, podíval se na roztržité dveře a převrácený psací stůl, pak na šatník, kde na hromadě ležely šaty spadlé z ramínek, na otevřené okno, kde noční větřík pohyboval záclonami.
Něco ... něco důležitého. Tady, v tomhle pokoji, něco, co bude potřebovat.
Ale co?
Přehodil si browning do levé ruky, oťel si vlhkou dlaň o nohavici džinsů. Teď už jistě ten obrýlený lump nastartoval auto a ujíždí s Reginou bůhvíkam. Možná už jede po Crown Valley Parkway. Každá vteřina je drahá.
Napadlo ho, že vyběhl do schodů spíš v panice, než proto, že by byl něco opravdu potřeboval. Rozhodl se tedy, že se svěřit intuici. Šel k rohovému stolu a bloudil zrakem po knihách, tužkách a sešitech, pak po knihovně vedle stolu, po Lindseyině obrázku na zdi ...
Rychle, rychle! Něco, co potřebuje ... co potřebuje právě tak nutně jako baterky, jako brokovnici a krabici nábojů.
Něco ...
Náhle se obrátil a jeho pohled padl na krucifix nad Regininou postelí. Vylezl na ni a strhl kříž ze zdi. Seskočil na podlahu a vyběhl z místnosti halou ke schodům, svíraje kříž v prstech pravé ruky. Uvědomil si, že jej drží ne jako náboženský symbol, ale jako zbraň.
Když přiběhl ke garáži, stoupala právě vyklápěcí vrata vzhůru. Lindsey už nastartovala auto.
"Proč ho s sebou bereme?" zeptala se, když se posadil vedle ní s křížem v ruce.
"Budeme jej potřebovat."
"A na co?" řekla, když vycouvala z garáže.
"Nevím."
Auto vyjelo na ulici. "Kříž?" podívala se zvědavě na Hatche.
"Já nevím, ale může být užitečný. Když jsem se s vrahem spojil ... děkoval všem silám Pekla. Tak mu to běhalo hlavou: děkoval všem silám Pekla, že mu daly Reginu."
Ukázal vlevo: "Tudy!"
Lindsey za poslední minuty zestárla o několik let. Když zařadila rychlost a zahrnula vlevo, vrásky na jejích tvářích se ještě prohloubily. "Hatchi, máme snad co dělat s jedním z těch satanistů, šilenců, u kterých, když je chytí, najdou v ledničce uřezané hlavy a pod prahem zahrabané kosti, jak píšou noviny?"
"Tady doleva," ukázal na křižovatce. "Možná něco takového ... ale myslím, že ještě horšího."
"To nezvládneme, Hatchi."
"Ale zvládneme," řekl ostře. "Není čas volat někoho jiného. Jestli to nezvládneme, Regina zemře."
Dojeli na křižovatku s Crown Valley Parkway, bulvárem se čtyřmi až šesti dopravními pruhy a trávníkem s palmami uprostřed. Ještě nebylo pozdě a provoz byl značný, i když k zácpám nedocházelo.
"Kam teď?" zeptala se Lindsey
Hatch položil browning na podlahu, ale krucifix z rukou nepustil. Podíval se doprava a doleva, podíval se znovu. Čekal na nějaký pocit, nějaké znamení, ale marně. Světla kolemjedoucích vozů, která po nich přelétala, nic v tomto směru neodhalila.
"Hatchi?" ozvala se Lindsey ustaraně.
Hatch myslel na Reginu. Zlatohnědé vlasy. Šedé oči. Pravá ruka sevřená a zkroucená jako dráp, poznamenaná od Boha. Ne, od Boha ne. Za všechno Bůh nemůže. Asi měla pravdu: odkaz rodičů, dědictví narkomanů.

Za nimi zastavil vůz, chtěl vyjet na hlavní ulici.

Vzpomínal, jak chodí, rozhodnutá co nejvíc zakrýt kulhání. Nikdy však neschovávala deformovanou ruku, nestyděla se za ni ani na ni nebyla hrdá, prostě ji akceptovala. Bude spisovatelkou. Námět: inteligentní vepří z vesmíru.

Řidič za nimi stiskl klakson.

"Hatchi?"

Regina, tak malá pod váhou světa, ale vždycky vzpřímená, nikdy nesklonila hlavu. Dohodla se s Bohem. Bude jíst fazole, když jí dá něco, na čem jí záleží. A Hatch věděl, na čem jí záleží, i když to nikdy neřekl. Věděl, že je to rodina, šance dostat se ze sirotčince.

Řidič za nimi znova zatroubil.

Lindsey se roztřásla. Začala plakat.

Šanci. Jenom šanci. To je všechno, co chtěla. Aby už nikdy nebyla sama. Šanci spát v posteli s malovanými květy.

Šanci milovat, být milována, vyrůst. Malá sevřená ruka. Sladký úsměv. Dobrou noc ... tatínku.

Řidič za nimi houkal už nepřetržitě.

"Doprava," řekl Hatch najednou. "Doprava."

Se vzlykem úlevy zahrnula Lindsey doprava na bulvár. Jela rychleji než jindy, přejížděla podle potřeby z pruhu do pruhu a uháněla nížinou jižního okresu k vzdálenému předhoří a k noci zahaleným horám na východě.

Nejdřív si Hatch nebyl jistý, jestli správný směr jenom nehádal. Ale brzy byl přesvědčený, že hádal dobře. Bulvár vedl na východ mezi skupinami domů, jejichž světla posévala kopce jako tisíce plamíků votivních svící. S každým kilometrem měl silnější pocit, že jsou s Lindsey té bestii na stopě.

Protože slíbil, že před ní už nebude mít žádná tajemství a kromě toho si myslel, že by měla znát všechny okolnosti a že to snese, řekl: "Chce držet její živé tlukoucí srdce v holé ruce a cítit, jak z něj uniká život."

"Proboha."

"Ještě je naživu. Má šanci. Ještě je naděje."

Věřil, že říká pravdu, musel tomu věřit, jinak by zešlel. Zneklidňovalo ho jen pomýšlení, že táž slova říkával předtím, než rakovina zahubila Jimmyho.

Část třetí - DOLE MEZI MRTVÝMI

Smrt není hrozná záhada.

Je dobře známá tobě i mně.

Nezná žádná tajemství, jež by mohla
rušit spánek dobrého člověka.

Neodvracej od smrti tvář.

Neboj se, že ti vezme ducha.

Neděs se jí, není tvou paní,

která je ti stále v patách.

Není tvou paní, ale služebnicí

tvého Stvořitele, který stvořil

tebe a stvořil i smrt

- a to je celá ta záhada.

7. Kapitola

Jonas Neybern a Kari Dowellová seděli v křeslech před velkým oknem setmělého pokoje domu na Spyglass Hill a dívali se na miliony světél, zářících v okresech Orange a Los Angeles. Noc byla poměrně jasná, viděli na severu až k přístavu Long Beach. Civilizace se před nimi rozlézala jako světélkující houba, která všechno požírá.

V kyblíku s ledem na zemi mezi nimi stála láhev značky Robert Mondavi chenin blanc. Byla to už druhá láhev. Ještě nevečeřeli a Jonas vyprávěl a povídal, až se hory zelenaly.

Už měsíc se společensky stýkali jednou nebo dvakrát týdně. Ještě se spolu nevyspali a on si ani nemyslel, že k tomu někdy dojde. Kari byla pořád ještě žádoucí a zajímavá svou podivnou kombinací půvabu a nemotornosti, která mu připomínala exotického dlouhonohého jeřába, i když ta složka její osobnosti, která zastupovala seriózní a nadšenou lékařku, v ní nikdy nenechala plně vyniknout ženu. Pochyboval ostatně, že by od něho očekávala fyzickou intimitu. Nevěřil ani, že on sám by ji byl schopen. Je pronásledovaný člověk, příliš mnoho zlých duší čeká, aby mu zkazily štěstí. Jak on, tak Kari však tím vztahem získali vzájemnost přátelského a trpělivého naslouchání a ryzích sympatií bez přílišné sentimentality

Ten večer mluvili o Jeremym, což věru nebylo téma, jež by mohlo přispět milostnému vztahu, i kdyby na něj byla nějaká naděje. Jonasovi dělaly většinou starosti příznaky Jeremyho vrozeného šílenství, které nerozpoznal nebo nechtěl rozpoznat.

I jako dítě byl Jeremy neobvykle klidný a dával vždycky přednost samotě před společností jiných dětí. Rodiče si to vysvětlovali jako obyčejný ostych. Od nejranějšího věku neměl zájem o hračky, mysleli si, že je to bezpochyby důsledek jeho neobvyčejné inteligence a příliš vážné povahy. Nyní se však všechny ty netknuté modely letadel, hry, míče a komplikované stavebnice stávaly zneklidňujícím důkazem, že jeho vnitřní fantazie byla bohatší než jakákoli zábava, kterou by mu ty věci mohly poskytnout.

"Když ho někdo objal, vždycky trochu strnul," vzpomínal Jonas. "Když někomu vracel polibek, nikdy se nedotkl jeho tváře, vždycky jenom ten polibek naznačil ve vzduchu."

"Spousta dětí má potíže s okázalým projevováním citů," namítla Kari. Vzala z kyblíku s ledem láhev vína a dolila mu.

"Mohlo to být jen další projevy plachosti. Stydlivost a sebezapírání nejsou vady a nemůžeš se na ně tak dívat."

"Ale to nebylo sebezapírání," řekl zbědovaně. "To byla neschopnost něco cítit, mít někoho rád."

"Jonasi, nemůžeš se tím pořád trápit."

"A co když Marion a Stephanie nebyly první?"

"Byly, určitě byly"

"A co když ne?"

"Dospívající chlapec se může stát vrahem, ale nemůže být tak protřelý, aby dlouho unikal spravedlnosti."

"A co když někoho zabil potom, co utekl z rehabilitačního ústavu?"

"Pravděpodobně přišel o život sám, Jonasi."

"Ne, on není ten typ, aby se stal něčí obětí."

"Pravděpodobně je už dávno po smrti."

"Je někde tam venku. Mou vinou."

Jonas se zadíval na obrovské světelné panorama za oknem: až k obzoru se rozkládala civilizace ve vší své třpytivé nádhře, ve vší zářivé slávě, ve vší hrůze.

Když se blížili k federální dálnici 405 na San Diego, Hatch řekl: "Na jih. Jel na jih."

Lindsey na poslední chvíli zapnula směrovku a odbočila.

Nejdřív se na Hatche dívala, kdykoli mohla zvednout oči z vozovky, čekala, že jí řekne, co vidí nebo co přijímá od muže, jehož sledují. Avšak po chvíli se začala věnovat jenom silnici, protože se s ní nechtěl o nic dělit. Měla za to, že jeho ticho znamená, že vidí velice málo, že spojení mezi ním a vrahem je buď slabé, nebo přerušované. Nenaléhala na něho, protože měla strach, že by ho rozptylovala, spojení by se mohlo přerušit úplně a Regina by byla ztracená.

Hatch nepřestával svírat v rukou kříž. Lindsey viděla koutkem oka, jak konečky prstů levé ruky neustále sleduje obrysy litinové postavy trpětele na kříži z osikového dřeva. Zdálo se, že má zrak obrácený dovnitř, jako kdyby nevnímala noc ani auto, v kterém jede.

Lindsey si uvědomila, že život se stal surrealističtější než kterýkoli z jejích obrazů. Nadpřirozené zážitky se mísily se známým normálním světem a celkový obraz se skládal z nesourodých prvků: křížů a pistolí, psychických vizí a baterek. Ve svých obrazech používala surrealismu na objasnění tématu, pro získání vnitřního pohledu. Ve skutečném životě ji však každý průnik takových prvků jen mätla mystifikoval.

Hatch se zachvěl a předklonil se tak daleko, jak mu to dovolil bezpečnostní pás, jako by zablýhl přeběhnout přes silnici něco fantastického a strašlivého. Věděla však, že se na asfaltový povrch před sebou vůbec nedívá. Opřel se znovu o sedadlo: "Vyjel na Ortega Highway. Na východ. Je to pár kilometrů před námi. Východně na Ortega Highway."

I když měl Vassago na očích své silně zabarvené brýle, někdy ho reflektory protijedoucích automobilů přece jen donutily přivřít oči.

Během jízdy se Vassago pravidelně ohlížel na bezvědomou dívku vedle sebe, s obličejem přivraceným k němu. Přestože měla hlavu skloněnou dolů a přes jednu tvář jí splývaly zlatohnědé vlasy, viděl pod šálou, která držela roubík, rty, nad ní vzhůru obrácený nosík, celé jedno zavřené oko a většinu druhého - jaké má dlouhé řasy! - a část hladkého obočí. V duchu si vymýšlel všechny možné způsoby znetvoření, aby oběť byla co nejpůsobivější.

Pro jeho účel byla dokonalá. Její krása je poničená chromou nohou a deformovanou rukou, to už samo o sobě je symbolem boží omylnosti. Opravdová trofej do jeho sbírky!

Byl zklamaný, že se mu nepodařilo dostat také matku, ale nevzdával se naděje, že ji získá. Pohrával si s myšlenkou, že dnes v noci dítě nezabije. Jestliže ji nechá několik dní naživu, může získat další příležitost dostat Lindsey. Kdyby je měl obě, kdyby mohl pracovat na obou současně, mohl by z nich udělat výsměšnou verzi Michelangelovy Piety nebo by je mohl rozřezat a sešit dohromady do vysoce nápadité obscénní koláže.

Čekal na nějaké vodítko, na další vizi, než se definitivně rozhodne.

Když vyjížděl na Omega Highway a zahýbal na východ, vzpomněl si, jak mu Lindsey u kreslicího prkna v ateliéru připomněla jeho vlastní matku u pletení to odpoledne, kdy ji zabil. Když zabil stejným nožem a ve stejnou hodinu sestru i matku, byl v hloubi srdce natolik přesvědčený, že si vydláždil cestu do Pekla, že udělal i poslední krok a probodl se.

Tu cestu k prokletí našel v soukromě vydané knize. Jmenovala se Skrytá říše a byla dílem odsouzeného vraha jménem Thomas Nicene, který zabil matku a bratra a potom spáchal sebevraždu. Jeho pečlivě plánovanou cestu do Pekla překazil s trochou štěstí příliš svědomitý záchranářský tým. Nicene oživili, vyléčili, zavřeli a postavili před soud, kde ho za vraždu odsoudili k smrti. Společnost tím jasně prohlásila, že moc nad smrtí či dokonce právo vybrat si vlastní smrt jejímu jednotlivci nepřísluší.

Zatímco čekal na popravu, světil Thomas Nicene papíru vize Pekla, které měl během doby, kdy se potácel na okraji života, z něhož mu lékaři odepřeli samovolný únik do věčnosti. Spis byl propašován z vězení jeho spoluvěřícím, kteří jej nechali vytisknout a šířili jej, kde mohli. Nicenova kniha byla plná silných, přesvědčivých obrazů tmy a chladu, nikoli žáru klasických pekel, ale vizí říše nesmírných prostor, mrazivé prázdnoty Na prahu smrti a Pekla viděl Thomas titánská stvoření při práci na tajemných strukturách. Démoni kolosálních rozměrů a síly kráčeli noční mlhou přes setmělé kontinenty za neznámým posláním, všichni oblečení v černém, s vlajícími plášti a s lesklými černými helmami se zdviženým okrajem na hlavách. Viděl tmavá moře jakoby z podzemního světa, narážející na černé břehy pod oblohou

bez hvězd a bez měsíce. Silné motory, jejichž hluk zněl jako zoufalé volání davů, poháněly po temných vlnách obrovská tajemná plavidla bez oken.

Když Jeremy četl Nicenova slova, věřil, že jsou pravdivější než cokoli, co bylo kdy napsáno a rozhodl se následovat příklad tohoto velikého muže. Marion a Stephanie se staly jízdenkami do exotického a nesmírně přitažlivého podsvětí, kam patřil. Proštípl ty jízdenky řeznickým nožem, odebral se do říše temnot a našel přesně to, co Nicene sliboval. Nikdy ho nenapadlo, že jeho únik z nenáviděného světa živých bude zmařen nikoli záchrannou službou, ale vlastním otcem. Ale už brzy bude repatriován do říše zatracenců, hodina se blíží!

Vassago se znovu podíval na dívku a vzpomněl si, jaké to bylo, když se zachvěla v jeho zuřivém objetí a ztratila vědomí. Proběhl jím záchvěv radostné naděje.

Uvažoval, jestli by získal ztracené občanství Hádu, kdyby zabil otce. Ale bál se ho, Jonas Nyebern byl dárce života a zářil takovým vnitřním světlem, že to Vassaga odstrašovalo. První vzpomínky na otce byly smíchány s obrazy Kristů, andělů, svatých matek a zázraků, scénami z obrazů, které Jonas sbíral a které odjakživa krásily jejich dům. Teprve před dvěma lety ho otec vzkřísil, tak jako Ježíš zvedl z hrobu studeného Lazara. Proto myslel na Jonase nejen jako na nepřítele, ale jako na mocnou osobnost, vtělení těch jasných sil, které vzdorovaly vůli Pekla. Jeho otec je bezpochyby pod jejich ochranou. Je nedotknutelný, protože žije v odporné milosti toho druhého.

Jeho naděje byly proto spojené s ženou a dívkou: Jeden přírůstek už měl, druhý bude brzy následovat.

Jel na východ kolem nekonečných skupin domů, které tu vyrostly od doby, co Svět fantazie před šesti lety zanikl. Byl vděčný, že rozpínavé davy život milujících pokrytců ještě nedorazily až k jeho speciální skryši, která pořád ještě ležela mnoho kilometrů za poslední nově vzniklou obcí. Kolem se sunuly obydlené kopce, krajina byla stále nehostinnější, ale přece jen pořád ještě osídlená, a Vassago jel pomaleji než jindy.

Čekal na vizi, která by mu naznačila, jestli má dítě zabít hned po příjezdu do zábavního parku, nebo zda má počkat, až dostane i matku.

Obrátil hlavu k Regině a ještě jednou se na ni podíval. A tu zjistil, že se na něho dívá. Oči jí svítily odraženým světlem přístrojové desky. Viděl, jak hrozně se bojí.

"Ubohé dítě," řekl. "Neboj se. Oukej? Neboj se. Jedeme jen do zábavního parku, to je všechno. Víš, něco jako Disneyland nebo Kouzelná hora."

Jestliže nebude moci získat matku, možná by se měl poohlédnout po jiném dítěti, stejně velkém jako Regina, hezkém a se čtyřmi silnými zdravými údý. Mohl by pak dívku předělat za pomoci paže a nohy té druhé. On, sotva dvacetiletý vyhnanec z Pekla, by vlastně dokázal udělat lepší práci než Stvořitel. To by byl krásný kousek do jeho sbírky, přímo umělecké dílo!

Naslouchal tichému zvuku motoru, šumění pneumatik po vozovce, tichému hvízdotu větru kolem oken.

Čekal na zjevení. Čekal na vodítko. Čekal, až mu onen kdosi řekne, co má dělat. Čekal, až prohlédne.

Než dojeli k výjezdu na Ortega Highway, zavalila Hatche změt vidin podivnějších než cokoli předtím. Žádná netrvala déle než několik vteřin, jako by se díval na film bez souvislého děje. Tmavé moře narážející na černé břehy pod oblohou bez měsíce a bez hvězd. Nesmírné tajemné lodi bez oken plující po temných vlnách a poháněné motory, vydávající zvuk podobající se zoufalému nářku davů. Kolosální démonické třicetimetrové postavy, na hlavách černé helmy lesklé jako sklo, za sebou vlající černé pláště, kráčeji neznámou krajinou. Titánské napůl skryté stroje pracují na monumentálních strukturách tak podivných tvarů, že jejich účel a funkci není možné uhodnout.

Chvilími viděl Hatch tu odpornou krajinu v živých detailech, chvilími jen její písemný popis na stránkách jakési knihy. Pokud existuje, musí to být v nějakém vzdáleném světě, protože na této zemi nic takového existovat nemůže. Nikdy si však nebyl jistý, zda vnímá obrazy skutečných míst, nebo jen něčí představy. Někdy byly obrazy jasné jako kterákoli ulice v Laguně, jindy se zdály tenké jako papír.

Jonas se vrátil do obývacího pokoje s krabicí věcí, které zachránil z Jeremyho pokoje, a položil ji vedle svého křesla. Vytáhl z ní malou na špatném papíře tištěnou knížku s titulem Skrytá říše a podal ji Kari. Začala si ji prohlížet s výrazem odporu k čemusi plnému špíny.

"Máš pravdu, že nad tím ohruješ nos," řekl. Vzal do ruky skleničku s vínem a šel k velkému oknu. "Je to nesmyslná pitomina. Vypadá to kdovíjak šíleně a deformovaně, ale je to podvod. Autor byl odsouzený vrah, který tvrdil, že viděl peklo. Ale jeho popis není z rodu těch, jako je Dantův, to mi věř. Na druhé straně nepostrádá určitou romantiku - ani síla, kterou může zapůsobit, se nedá popřít. Kdybys byla psychopatickým mladým mužem s megalomanskými halucinacemi a se sklonem k násilí, s nepřírozeně vysokou hladinou testosteronu, která obvykle doprovází takový duševní stav, pak by peklo, které autor popisuje, bylo splněním jeho nejlepšího možného snu o moci. Omdlívala bys z toho. Nešlo by ti to z hlavy. Toužila bys po tom, udělala bys cokoli, abys dosáhla zatracení."

Kari odložila knížku a ořela si konečky prstů o rukáv blůzy "Ten autor, Thomas Nicene - říkáš, že zabil matku."

"Ano. Matku a bratra. Dal příklad." Jonas věděl, že už pil až dost. Přesto se ale znovu dlouze napil. Odvrátil se od vyhlídky do noci a řekl: "A víš, proč je to tak absurdní, tak pateticky absurdní? Kdyby sis tu zatracenou knížku přečetla, jako jsem to potom udělal já, když jsem se snažil všechno pochopit, a nebyla psychopat rozhodnutý tomu uvěřit, zjistila bys okamžitě, že Nicene nepopisuje, co viděl v tom svém Pekle. Inspiruje se zdrojem zrovna tak stupidně očividným jako směšným. Jeho Peklo není nic jiného než "Říše zla" z filmů o Vládkách světů, Kari! Trochu pozměněná, rozšířená, viděná očima náboženských mýtů, ale pořád je to Válka světů." Hořce se zasmál a zapil to vínem. "Proboha, jeho démoni jsou jen třicetimetrová verze Dartha Vadera. Přečti si jeho popis Satana a pak se podívej na kterýkoli film o Jabbovi. Pokud by se mělo věřit tomu šílenci, byl by právě starý dobrý Jabba dokonalým dvojníkem Satana." Ještě skleničku chenin blanc, jednu jedinou a dost! "Marion a Stephanie zemřely - zemřely, aby se Jeremy dostal do Pekla a

prožíval nádherná, temná dobrodružství v kostýmu toho idiota Dartha Vadera."

Asi ji urazil nebo znepokojil, možná obojí. To neměl v úmyslu a bylo mu to líto. Nebyl si jistý, co měl vlastně v úmyslu. Snad si jenom chtěl ulevit. Ještě to nikdy neudělal a neměl tušení, proč si na to vybral právě tento večer - ale zmizení Mortona Redlova ho zřejmě vyděsilo víc než cokoli jiného ode dne, kdy našel mrtvá těla své ženy a dcery.

Kari, namísto aby si také nalila, vstala ze židle: "Myslím, že bychom měli něco sníst."

"Nemám hlad," řekl a poznal na svém hlasu náznak opilosti. "No, možná že bychom si měli něco dát."

"Mohli bychom jít do nějaké restaurace," řekla, vzala mu z ruky skleničku a položila ji na nejbližší stůlek. Na tvář jí dopadalo světlo vnikající do místnosti zvenku velkým oknem, byla velmi půvabná. "Nebo zavolej pro pizzu."

"A co takhle steak? Mám v mrazáku nějaké maso."

"To by trvalo moc dlouho."

"Vůbec ne. Rozmrazíme je v mikrovlnné troubě a hodíme je na gril. V kuchyni je velký gril."

"Tak dobře, když chceš."

Podíval se jí do očí. Byly jasné, pronikavé a přímé jako vždy, ale Jonas v nich viděl více něhy než dřív. Měla o něho zřejmě stejnou starost, jako o své malé pacienty - právě díky tomu získala pověst prvotřídní dětské lékařky. Možná že ta něha tam pro něho byla vždy, ale on si toho všiml až dnes. Nebo si třeba poprvé uvědomila, jak zoufale potřebuje její péči.

"Děkuji ti, Kari."

"Za co?"

"Za to, že jsi, jaká jsi," řekl. Objal ji kolem ramen a šel s ní do kuchyně.

Spolu s vizemi gargantuovských strojů, temných moří a obrovských démonických postav vcházela do Hatchova nitra ještě jiná vidění. Sbor andělů. Svatá matka v modlitbách. Kristus s apoštoly při večeři Páně. Kristus v zahradě getsemanské, Kristus v agonii na kříži, Kristus vystupující na nebe.

Jako by v nich poznával obrazy, které sbíral Jonas Nyebern. Sice z jiných období a v jiných stylech než ty, které viděl v jeho ordinaci, ale v též duchu. Určitě tu bylo nějaké spojení, nějaké vodivé dotyky v jeho podvědomí. Zatím však ještě nechápal, co to všechno znamená.

A už tu bylo další vidění: Omega Highway. Pohled na noční krajinu po obou stranách auta mířícího na východ.

Přístroje na palubní desce. Světla protijedoucích automobilů, až musel přivírat oči. A zničená Regina! Regina v nažloutlém světle přístrojové desky Zavřené oči. Hlava skloněná dopředu. Má něčím ucpaná ústa, přidržuje to šála. Otevírá oči!

Hatch do nich pohlédl a zděšení, které v nich uviděl, ho vytrhlo z vize jako potápěč, který se vynoří pro vzduch. "Žije!" Otočil se k Lindsey, která odtrhla zrak ze silnice: "Nikdy jsi přece neřekl, že nežije."

Neuvědomil si, jak málo zatím věřil, že dívka je ještě naživu.

Než se mohl od Regininých šedých očí, zářících ve světle přístrojové desky vrahova vozu, odpoutat, objevila se nová vidění a udeřila stejně tvrdě, jako rány pěstí: Pokroucené postavy vyčnívající z temných stínů. Lidská těla v podivných pozicích. Viděl ženu scvrklou a vyschlou jako troud, jinou v odporném stavu rozkladu. Mumifikovaný obličej neurčitěho pohlaví. Napůl rozteklá zelenočerná ruka pozdvižená k příšerné prosbě. Sbirka. Jeho sbírka. Znovu spatřil Reginin obličej s otevřenými očima ve světle přístrojové desky. Je tolik způsobů znetvoření a zmrazení, tolik způsobů, jak se vysmát božímu dílu! Regina. "Ubohé dítě! Neboj se. Oukej? Jedeme jenom do zábavního parku. Víš, jako je Disneyland nebo Kouzelná hora." Jak krásně zapadne do mé sbírky! Mrtvoly jako umělecká díla, vyztužené dráty, tyčemi, kusy dřeva. Zamrzlé, navždy ztichlé výkřiky. Bezmasé čelisti otevřené ve věčné prosbě o slitování. Ta nádherná sbírka! Sladké dítě, nádherné dítě, vynikající přírůstek Regina!

V tom okamžiku se Hatch probral z tranzu, a divoce začal zápolit s bezpečnostními pásy. Měl pocit, že ho svazují jako dráty nebo provazy. Trhal za popruhy tak, jak by zaživa pohřbený člověk bojoval s rubášem. Uvědomil si, že také křičí, vdechoval, jako by se dusil, a prudce vydechoval. Slyšel, že Lindsey volá jeho jméno, chápal, jak ji tím vším děsí, ale přesto dlouhé vteřiny sebou nedokázal přestat zmítat a křičet. Konečně našel uvolňovací tlačítko bezpečnostních popruhů a odhodil je.

Tak se jeho vědomí naplno vrátilo do mitsubishi a kontakt se šilencem byl na chvíli přerušen. Také hrůza z pohledu na sbírku trochu opadla, i když nezmizela. Obrátil se k Lindsey, vzpomněl si na její statečnost v ledové vodě horské řeky tu noc, kdy ho zachránila. Dnes večer bude potřebovat právě tolik síly a možná ještě víc.

"Svět fantazie," řekl naléhavě, "kde před pěti lety hořelo, je teď opuštěný, a právě tam on jede. Proboha, Lindsey, jed' jako nikdy, sešlápní plyn až na podlahu, ten zloduch, ten šílený lump chce vzít Reginu dolů mezi mrtvé!"

Rozjeli se, co vůz dal. I když Lindsey nemohla příliš rozumět, co Hatch říkal, ujížděli teď na východ rychleji, než bylo na této silnici bezpečné. Míjejíce poslední hrozný světél, řítily se ven z civilizace do říše temna.

Kari hledala v lednici v kuchyni nějakou zeleninu na salát a Jonas šel do garáže vyndat ze skříňového mrazáku dva steaky. Větráky pronikal do garáže osvěžující chladný noční vzduch. Chvilí stál ve dveřích a zhluboka dýchal, aby si trochu pročistil hlavu.

Neměl chuť na nic jiného než na další víno, ale nechtěl, aby ho Kari viděla opilého. Neměl sice na zítřek plánovanou žádnou operaci, ale nikdy nevěděl, kdy bude zásahu resuscitačního týmu třeba, cítil odpovědnost k potenciálním pacientům.

Když mu bylo nejhůř, uvažoval o tom, že zanechá resuscitační medicíny a soustředí se na kardiovaskulární chirurgii.

Když viděl, jak se znovuoživený pacient vrací k užitečné práci a rodině, byla to nejsladší odměna, jaké se kdy komu dostalo. Avšak v okamžiku krize, když kandidát resuscitace ležel na stole, Jonas o něm zřídka kdy co věděl. To

znamenal, že mohl na svět vrátit zlo, kterého se svět právě zbavil. Znamenalo to pro něho víc než morální dilema, bylo to závaží pro jeho svědomí. Vzhledem k tomu, že byl - s určitými pochybnostmi - věřícím člověkem, věřil napořád, že jeho ruku povede Bůh. Domníval se, že Bůh mu dal mozek a vědomosti, aby je používal. Nechtěl být chytřejší než Bůh a odmítat službu některému pacientovi ...

Rušivým faktorem v této rovnici byl ovšem Jeremy. Jestli chlapce vzkřísil jen proto, aby pak Jeremy zabíjel nevinné lidi ... Nesnesl to pomýšlení.

Chladný vzduch už se mu nezdál osvěžující: po zádech mu běhal mráz.

Takže večere. Budou dva steaky ze svíčkové, lehce opečené na grilu, s trochou worcesterské omáčky. Salát bez majonézy, jen s citrónovou šťávou a trochou černého pepře. Kari má asi hlad. On sám nejedl maso nijak často, vlastně jen výjimečně. Koneckonců byl srdeční chirurg a musil se zabývat neblahými následky přemaštěné stravy hned z první ruky.

Šel k mrazáku, otevřel západku a zvedl víko.

Uvnitř boxu ležel Morton Redlow, šéf Redlowovy detektivní agentury, bledavě šedý, jako vyřezaný z mramoru, na tváři zmrzlou šmouhu krve, místo nosu prázdnou díru, oči navždy vytřeštěné, nestačila ho totiž ještě porůst vrstva námrazy. Jonas neucouvl - jako chirurga ho hned tak něco ho nepoděsilo. Jen cosi zmrtvělo v jeho nitru a jeho srdce se proměnilo v led jako srdce detektiva v mrazicím boxu. Už nevěřil v Boha. Už ne. V jakého Boha?

V Redlowově ztuhlé pravici spatřil složený lístek. Dal se vyjmout snadno: detektivovy prsty se totiž během mrazicího procesu scvrkly natolik, že uvolnily papír, který do nich vrah vtiskl.

Tupě rozložil dopis a okamžitě poznal úhledné písmo svého syna. Jeho postkomatální afázie byla tedy podvod.

Mentální retardace byla nesmírně chytrý trik!

Dopis totiž zněl: Drahý tatínku! Pro řádný pohřeb budou potřebovat jeho nos. Podívej se mu do zadku. Strkal nos do mých věcí, tak jsem mu ho strčil na správné místo. Kdyby měl pořádné způsoby, byl bych s ním zacházel líc. Bude mi líto, jestli tě toto moje chování znepokojí.

Lindsey jela co nejrychleji, mačkala z mitsubishi, co mohla, ačkoli silnice nebyla všude stavěná pro rychlou jízdu. Čím dál k východu provoz slábl. Když jednou nevybrala prudkou zatáčku a přejela dělicí čáru, pomyslela si, že je to výhoda. Hatch si zase zapnul bezpečnostní pás. Vzal mobilní telefon, vyžádal si na informacích číslo ordinace Jonase Nyeberna a vytočil. Okamžitě se ozvala lékařská služba pro nepřítomné. Převzala vzkaz, který ji ohromil. I když se zdálo, že pracovnice služby pro nepřítomné myslí slib, že vzkaz okamžitě předá doktorovi, upřímně, Hatch si nebyl jistý, jestli se její definice slova "okamžitě" shoduje s jeho.

Teď viděl celé spojení už jasně, a stejně tak mu bylo jasné, že je dříve vidět nemohl. Jonasova otázka v pondělí v ordinaci dostala nový význam: ptal se tam Hache, zda věří, že zlo je jen výsledkem lidských skutků, nebo zda si myslí, že je skutečnou silou, která kráčí světem. Příběh o psychopatickém synovi, jenž zabil jeho ženu a dceru a potom spáchal sebevraždu, který mu Jonas vyprávěl, se teď octl v přímé souvislosti s jeho vlastní vizí ženy s pletením. Otcova sbírka. Synova sbírka. Satanický aspekt jeho vizí, představující, co je možné očekávat od syna, bouřícího se proti otci, jemuž je náboženství středem života. Mezi ním a Jeremym existuje ostatně ještě jedno další spojení: Oba zázračně vzkřísily ruce téhož muže.

"Kde ale najít vysvětlení?" náléhala Lindsey, když jí byl schopen říci jen o něco málo víc než operátorce služby pro nepřítomné.

"Nevím."

Nemohl myslet na nic jiného než na poslední vize, z nichž polovině nerozuměl. Avšak část, které rozuměl, povaha Jeremého sbírky, ho naplňovala strachem o Reginu.

Lindsey, které se na rozdíl od Hache sbírka nezjevila, upírala místo toho pozornost k záhadě spojení, vysvětleného - ne však úplně - identitou vraha v tmavých brýlích. "A co ty vize? Jak do toho do všeho zapadají?" náléhala, snažíc se najít řád v nadpřirozených věcech asi tak, jako hledala smysl světa tím, že jej reprodukovala ve svých obrazech na masonitu.

"Nevím," odpověděl.

"To spojení, podle kterého ho sleduješ ..."

"Nevím."

V zamyšlení špatně vyjela zatáčku. Auto sjelo ze silnice na šterkovou krajnici. Zadek vozu podklouzl, zadní kola odhazovala šterk, který rachotil o spodek karosérie. Svodidla se objevila blízko, příliš blízko a vůz se roztřásl od prudkých úderů bortícího se plechu. Zvládla vůz jen silou vůle, hryzla se při tom do spodního rtu tak prudce, že málem vytryskla krev.

Hatch si Lindseyinu přítomnost i příliš velkou rychlost vozu na někdy nebezpečných zatáčkách silnice dobře uvědomoval, avšak nemohl přestat myslet na násilí, které spatřil ve své vizi. Čím déle myslel na to, že by Regina mohla být přičleněna k té hrůzné sbírce, tím rychleji se jeho strach měnil ve vztek. Byl to onen prudký nezadržitelný vztek, který tak často viděl u svého otce, nyní se ale zaměřil na cíl, který si opravdu zasloužil tu nejhlubší nenávist, tu nejstrašlivější zuřivost, jaké je jenom člověk schopen.

Když se Vassago už blížil k přístupové cestě k opuštěnému parku, odtrhl zrak od pusté silnice a podíval se znovu na svázanou dívku na vedlejší sedadle. I ve špatném světle viděl, že se snaží osvobodit z pout. Zápěstí měla odřená, začínala krváčet. Malá Regina si dělala naděje, že se osvobodí, vyrazí ven a uteče, i když její situace byla docela jasně beznadějná. Taková vitalita ho opravdu velice vzrušovala.

To dítě je tak zvláštní, že pro jeho začlenění do sbírky už třeba vůbec nebude potřebovat matku. Jestli se mu podaří

vymyslet, jak Reginu instalovat tak, aby to byl umělecký výtvar stejně silný jako různé kompozice matka - dcera, o kterých uvažoval předtím, bude všechno v pořádku.

I když předtím nijak zvlášť nespěchal, teď, když odbočil ze silnice na dlouhou příjezdovou cestu k parku, přidal plyn. Chtěl už být co nejrychleji ve svém muzeu mrtvých, jeho atmosféra mu jistě přinese žádanou inspiraci ...

Před lety vroubily čtyřproudový vjezd barvami hýřící květiny, bujné keře a skupiny palem. Stromy a větší keře vykopali a odvezli už dávno agenti věřitelů. Květiny uschly a proměnily se v prach poté, co byl uzavřen zavodňovací systém. Jižní Kalifornie je poušť, proměněná lidskou rukou, a když ji lidská ruka opustí, poušť se opět ujme vlády nad svým teritoriem. Tak končí snaha člověka, nedokonalého božího tvora. Vozovka byla rozpraskaná a vyboulená, po léta neudržovaná, místy už mizící pod nánosem písčité země. Ve světle reflektorů bylo vidět laskavec a trsy jiného pouštního plevelu, zhnědlé suchem necelých šest týdnů po skončení deštivého období. Všechny byly skloněné k západu, ohnuté nočním větrem z vyschlých kopců.

Zpomalil u budek, kde se vybíralo mýtné a které stály na všech čtyřech proudech přístupové cesty. Nechali je tam stát jako zábranu proti snadnému vniknutí do zavřeného parku, propojené navzájem silnými řetězy, které se nedaly přestřípnout. Teď byly mezery mezi budkami plné suchého plevelu, který tam zanesl vítr, a odpadků, které tam naházeli vandalové. Objel budky, přešel nízký obrubník a pokračoval po sluncem ztvrdlé půdě záhonů, kde se kdysi zelenaly tropické keře, a pak se znova vrátil na přístupovou cestu.

Ke konci zhasl reflektory. Nepotřeboval je - tady už ho žádný policajt nezastaví, že jede bez světel. Jeho očím se okamžitě ulevilo. A pokud by se pronásledovatelé dostali nějak blízko, nebudou ho aspoň moci sledovat zrakem. Jel přes obrovské, strašidelně prázdné parkoviště. Mířil k cestě pro personál v jihozápadním rohu vnitřního oplocení, která se točila kolem celého parku.

Zatímco honda poskakovala po hrbaté vozovce, pátral už Vassago ve své fantazii: hledal řešení pro umělecký problém, představovaný Reginou. Pojal a hned zase zavrhl několik nápadů. Správná představa v něm jistě musí něco probudit. Jistě ho vzruší. Bude-li to mít co dělat s opravdovým uměním, pozná to. Co si uvnitř mu to řekne.

Když si pak s láskyplným zaujetím začal představovat různá mučení pro Reginu, uvědomil si náhle podivnou přítomnost někoho jiného v nočním temnu - a pocítil jeho mimořádnou zlobu. Když se pak ponořil do dalších psychických vizí, šlo už jen o směsici známých prvků, avšak s jedním důležitým dodatkem: Lindsey za volantem auta ... mobilní telefon v třesoucí se ruce muže ... a potom předmět, který mu okamžitě vyřešil jeho umělecké dilema: křížifix! Přibité a zmučené tělo Krista v slavné pozici vznešeného sebeobětování ...

Mrknutím oka zahlal ten obraz, ale když se podíval na vyděšenou dívku na vedlejším sedadle, přestal vnímat jen ji a ve své fantazii spatřil - spojení vidiny dívky a formy kříže. Použije Reginu k výsměšnému Ukřižování. Jak nádherné, jak dokonalé! Ale ne na kříži z osikového dřeva. Musí ji ukřižovat na článkovitém břiše plaza pod hrudi deset metrů vysokého Lucifera v nejhlubším koutě zábavního parku. Ukřižuje ji a obnaží její svaté srdce, bude to vrchol jeho sbírky! Pro takové kruté a překvapivé řešení nepotřebuje matku, neboť v této pozici bude sama Regina dokonalou korunou jeho úspěchu.

Hatch se mobilním telefonem zoufale snažil spojit s kanceláří šerifa orangeského okresu, ale měl vážné problémy: znovu cítil, jak do něho vniká jiná mysl. "Viděl" obrazy různými způsoby znetvořené Reginy a roztřásl se vztekem. Nakonec spatřil scénu ukřižování. Byla tak mocná, živá a obudná, že ho téměř omráčila jako rána kladivem do hlavy.

Naléhal na Lindsey, aby jela rychleji, ale nevysvětlil jí, co viděl, prostě to nedokázal.

Jeho hrůza byla tím silnější, že dokonale pochopil, co chce Jeremy spácháním toho zvěrstva vyjádřit. Mýlil se Bůh, když počal své jediné dítě jako syna? Neměla by Kristem být žena? Nejsou to ženy, které nejvíce trpí, a proto jsou největším symbolem sebeobětování, milosti a transcendentna? Bůh dal ženám zvláštní citlivost, talent pro chápavost a něhu, pro lásku a výchovu dětí - a pak je odhodil do světa plného divokého násilí, kde z nich jejich zvláštní kvality činily snadný cíl zpustlé krutosti ...

Z té pravdy číselo už tak dost hrůzy, ale Hatch považoval za ještě děsivější, že někdo tak šílený jako Jeremy Nyebern mohl dojít k takovému složitému závěru. Jestliže vraždící psychopat je schopný dobrat se takové pravdy a pochopit její teologický dosah, musí samo tvoření být jeden jediný bláznec. Kdyby byl vesmír racionální, nemohl by mu přece rozumět šílenec!

Lindsey na dojezdu k přístupové cestě do Světa fantazie zahnula tak rychle a ostře, že mitsubishi sklouzlo na stranu a chvíli se zdálo, že se převrátí. Ale nestalo se. Vší silou držela volant, otáčela jím, obezřele šlapala na plyn ...

Reginu ne! V žádném případě nedovolí Jeremymu, aby s tím nevinným jehňátkem uskutečnil svou zvrhlou představu. Hatch byl připraven zemřít, aby tomu zabránil.

V jeho nitru se střídaly strach se vztekem. Umělohmotné pouzdro mobilního telefonu mu popraskávalo v ruce, tak tak že pod tlakem prstů neprasklo jako vaječná skořápka.

Vpředu se objevily budky mýta. Lindsey nerozhodně přibrzdila, pak současně s Hatchem zpozorovala otisky pneumatik v navátém písku. Strhla auto. doprava, až narazilo na betonový obrubník bývalého květinového záhonu. Musí ovládnout svůj vztek, nepodlehnout mu jako jeho otec, protože pokud se nedokáže kontrolovat, Regina zemře. Zkusil znovu zavolat nouzové číslo policie 911. Musí se pevně držet svých zásad. Nesmí se snížit na úroveň toho chodícího hnusu, jehož očima viděl svázaná zápěstí a vyděšené oči svého dítěte.

Nával telepatického vzteku Vassaga vzrušil a vyburcoval jaksepatří jeho vlastní nenávisť. Definitivně ho přesvědčil, že nesmí čekat, až bude mít ve své moci s dítětem i ženu. Pomyšlení na jediné ukřižování mu teď už přinášelo takový požitek z hnusu a oškřivosti, že poznal, že jeho umělecký záměr má dostatečnou sílu. Ano, až prokáže své umění na těle té šedooké dívky, otevře se mu konečně znovu cesta do Pekla!

Musel hondu zastavit u vjezdu na služební silnici, která budila dojem, že je uzavřená vraty s visacím zámek. Masivní zámek ale rozlomil už dávno. Visel jen v oku petlice tak, aby vypadal, že je v pořádku. Vystoupil z vozu, projel branou a zase ji za sebou zavřel.

Když už zase seděl za volantem, rozhodl se, že nenechá hondu v podzemní garáži a nepůjde do muzea mrtvých katakombami. Není čas. Pomalí, ale vytrvalí boží paladýnové jsou mu v patách. Musí v těch několika drahocenných minutách udělat ještě mnoho práce. Potřebuje čas. Každý umělec potřebuje čas. Aby ušetřil pár minut, bude muset jet podle širokého chodníku pro návštěvníky mezi rozpadajícími se budovami a prázdnými pavilony, zastavit před panoptikem a provést dívku kratší cestou do Pekla vyschlou lagunou po dráze gondol a tunelem s řetězovým pohonem v betonové podlaze.

Zatímco Hatch telefonoval s kanceláří šerifa, vjela Lindsey na parkoviště. Vysoké stožáry s lampami nevydávaly žádné světlo. Na všechny strany se táhl a mizel v temnotách černý asfalt. Několik set metrů přímo před nimi stál kdysi zářivý, nyní však tmavý a rozpadající se hrad, jímž dřív návštěvníci vstupovali do Světa fantazie. Neviděla žádnou stopu po automobilu Jeremyho Nyeberna, na několikahektarovém větrem bičovaném parkovišti nebylo tolik prachu, aby v něm mohli sledovat otisky pneumatik.

Zajela co nejbliž k hradu, kde ji zastavila dlouhá řada pokladen a zábran z litého betonu. Vypadaly jako masivní barikády, postavené na mohutně opevněném pobřeží, aby zabránily vylodění nepřátelských tanků.

Když Hatch uhodil sluchátkem na místo, Lindsey opravdu nevěděla, co si má myslet o tom, co do něho říkal - o té směsici zlostného naléhání a proseb. Nebylo jí ani jasné, jestli policie opravdu přijede, ale času bylo málo a nechtěla ho ztrácet tím, že se teď bude manžela vyptávat. Rychle, rychle! Jakmile auto zastavilo, zatáhla ruční brzdu a neobtěžovala se ani zhasnout světla. Svítící reflektory jí nevadily, naopak: bylo to něco, co rušilo všeobklopující noc. Otevřela dveře, chtěla pokračovat pěšky. Ale Hatch zavrtěl hlavou a sebral z podlahy u svých nohou browning.

"Co je?" obrátila se k němu.

"Musel se nějak dostat dovnitř autem. Myslím, že ho najdeme rychleji, když půjdeme po jeho stopách, dostaneme se dovnitř stejnou cestou jako on, a já s ním budu udržovat spojení. Tohle místo je tak strašně rozlehlé, že to bude rychlejší autem.

Sedla si znovu za volant, zařadila rychlost a zeptala se: "Kam?"

Váhal jen vteřinu, snad jen zlomek vteřiny, ale jí se zdálo, že právě v téhle chvíli by mohlo být povražděno mnoho malých bezmocných dívek. "Vlevo, jed' vlevo a podle plotu," řekl potom.

* * *

Vassago zaparkoval auto u laguny, vypnul motor, vystoupil a obešel vůz na stranu spolujezdce. Otevřel dveře a řekl: "Jsme tady, andílku. Zábavní park, jak jsem ti slíbil. Není to legrace? Proč se nesměješ?"

Natočil ji na sedadle tak, aby jí nohy vyčnívaly z auta. Vyndal z kapsy bundy zavírací nůž, otevřel dobře nabroušenou čepel a ukázal ji Regině.

Spatřila ostří i v slabém svitu měsíce - přesto, že neměla tak citlivé oči jako on. Poznal to a hrůza v jejím obličejí a očích ho jak náleží vzrušila.

"Uvolním ti nohy, abys mohla jít," řekl a pomalu otáčel nožem, takže se od čepele odrážela drobná světélka jako tekoucí rtuť. "Jestli budeš tak hloupá a kopneš mě, jestli si myslíš, že mě snad můžeš praštit do hlavy, omráčit mě a utéct, tak jsi blázen, andílku. Nevyjde to a já tě pak budu muset říznout, abych ti dal za vyučenou. Slyšíš mě, drahoušku? Rozumíš?" Tlumené zvuky, které vydávala přes smotanou šálu, mu svým zabarvením potvrzovaly jeho nadvládu.

"Dobře," řekl. "Hodná holka. Chytrá. Bude z tebe pěkný Ježíš. Takový hezký malý Ježíšek."

Přeřízl pouta na nohou a pomohl jí z vozu. Stála nejistě, pravděpodobně jí během cesty ztuhly svaly ale neměl v úmyslu nechat ji otálet. Svázaná zápěstí měla před sebou a roubík pevně v ústech. Vzal ji za ruce a táhl ji kolem předku vozu k přehradní zdi laguny.

Zed' byla na vnější straně šedesát centimetrů vysoká, na vnitřní straně, kde kdysi byla voda, sto dvacet centimetrů. Pomohl Regině přes ni na suchou betonovou podlahu široké laguny. Hnusil se jí jeho dotyk, i když pořád ještě měl rukavice, protože cítila i přes rukavice chlad, alespoň se jí to zdálo, chlad a vlhkost jeho kůže, a chtělo se jí křičet. Věděla, že s roubíkem v ústech křičet nemůže. Kdyby se o to pokusila, začala by se dusit a měla by potíže s dýcháním. A tak ho nechala, aby jí pomohl přes zed'. I když se svou rukou v rukavici její holé ruky nedotkl, i když ji vzal za paži, na níž měla ještě svetr, dotyk způsobil, že se jí roztřásl žaludek tak silně, že si myslela, že bude zvracet. Ale přemohla se, protože s roubíkem v ústech by se udusila svými vlastními zvratky.

Když ji netrpělivě táhl přes lagunu, vlekla za sebou pravou nohu, jako by se nemohla dost rychle pohybovat. Musí ho zdržet, aby měla čas přemýšlet, musí si vymyslet nějaký nový trik!

Ale byla ještě dítě a triky se nevymýšlejí tak snadno, ani takovému chytrému dítěti jako ona, které strávilo deset let vymýšlením mnoha chytrých triků, které měly všechny přesvědčit, že se umí o sebe postarat sama, že je tvrdá, že nikdy nepláče. Ale teď jí zásoba triků došla a ona se bála jako nikdy v životě.

Vlekl ji kolem velkých lodí, podobných benátským gondolám, které viděla na obrázku, ale tyhle měly na přídí draky jako lodi Vikingů. Cizinec ji nepřestával netrpělivě tahat za ruku, usilovně kulhala kolem strašlivě hadí hlavy, větší než ona. Do prázdné nádrže navál vítr suché listí a zpuchřelé papíry. V nočním větru, který sem občas silně zavál, vydávalo smetí šustivý zvuk strašidelného moře.

"Pojď rychle, drahoušku," řekl medovým, ale nesmlouvavým tónem. "Chci, abys putovala na svou Golgotu stejně jako on. Nemyslíš, že je to správně? Žádám toho snad od tebe moc? Co? Netrvám přece na tom, aby sis nesla svůj kříž. Tak co, drahoušku, hodíš sebou?"

Byla vyděšená, už jí nezbývaly žádné triky, kterými by to zakryla. Nedokázala zadržet slzy. Roztřásla se a rozplakala,

pravá noha ji opravdu rozbolela, takže mohla sotva stát, natož aby se pohybovala tak rychle, jak chtěl. V minulosti by se v takovém okamžiku obrátila k Bohu, mluvila by k Němu, mluvila by a mluvila, protože nikdo nemluvil k Bohu častěji a upřímněji než ona, když byla ještě malá. Ale když mluvila k Bohu v autě toho neznámého, zjistila, že ji neposlouchá. Po celá ta léta byly jejich rozhovory jednostranné, to ano, ale vždycky slyšela, že On naslouchá, slyšela náznak jeho pomalého stejnoměrného dechu. Věděla ale, že teď opravdu neposlouchá, protože kdyby tam byl a viděl, jak je zoufalá, nenechal by ji přece tentokrát bez odpovědi. Je někde pryč a ona neví kde. Je sama jako nikdy předtím. Když ji přemohly slzy a slabost tak, že už dál nemohla, neznámý ji zvedl. Byl velmi silný. Nemohla mu vzdorovat, ale ani se ho neodržela. Složila paže na prsou, malé ruce sevřela do pěstí a stáhla se do sebe. "Ponesu svého malého Ježíška," řekl, "své malé sladké jehňátko, bude to pro mě velká čest." Přesto nebyla v jeho hlase ani stopa po vlídnosti - jenom nenávist a zášť. Zнала ten tón, už ho slyšela dřív. Ať se sebevíc snažila zapadnout mezi děti a se všemi přátelsky vycházet, vždycky se jich našlo pár, které ji nenáviděly, protože byla příliš jiná. Slyšela v jejich hlase též tón jako teď a bála se. Pronesl ji otevřenými rozbitými prohnílenými dveřmi do tmy, v níž si připadala neobyčejně malíčká.

Když Hatch ukázal Lindsey cestu, ani se neobtěžovala vystoupit z auta, aby se podívala, jestli se vrata dají otevřít, a sešlápla plynový pedál až na podlahu. Na území zábavního parku doslova prorazili. Zničili přitom vrata a ještě víc poškodili své už tak dost pošramocené auto, jeden reflektor se při tom nadobro rozbil... Pod Hatchovým vedením jela služební silničkou přes polovinu parku. Vlevo čněl vysoký plot porostlý sukovitými a ježatými zbytky nějaké popínavé rostliny, která snad kdysi zakrývala drátěné pletivo, ale uschla, když byl vypnut zavlažovací systém. Vpravo se tyčily zadní stěny napevno postavených atrakcí, které se nedaly snadno odstěhovat. Byly tam také budovy s fantastickými, vzpěrami přidržovanými, i odzadu viditelnými fasádami. Ze silničky projeli mezi dvěma konstrukcemi po něčem, co kdysi bývalo pískem vysypanou serpentinou, po níž se davy pohybovaly parkem. Do noci se tyčilo největší čertovo kolo, jaké kdy viděl, poničené větrem, sluncem a časem jako kosti nestvůrného Leviatana, ohlodané neznámými požirači mrtvol. Před obrovskou stavbou stálo v něčem, co připomínalo vyschlý rybník, zaparkované auto. "Panoptikum," řekl Hatch, který už předtím niterně viděl stavbu cizíma očima. Střecha měla několik vrcholů jako cirkusový stan s třemi manéžemi, štukované stěny byly téměř v rozpadu. Ve světle reflektorů zahlédla Lindsey vždycky jen malý kousek budovy, ale nic z toho, co viděla, se jí nelíbilo. Nebyla pověřivá - i když v důsledku nedávných zážitků začínala být - , přesto se jí ale zdálo, že kolem budovy cítí aureolu smrti jako chlad vycházející z ledového balvanu. Zaparkovala za stojícím vozem. Byla to honda. Pasažéři ji opustili tak rychle, že obojí přední dveře zůstaly otevřené a uvnitř svítilo světlo.

Popadla browning a baterku a běžela k hondě. Podívala se dovnitř: ani stopy po Regině. Zjistila, že od určitého okamžiku už v ní strach neroste. Každý nerv měla obnažený a mozek, který už nedokázal zpracovávat další vstupy, jen udržoval vrchol dosažené hrůzy. Žádný další šok, žádná další děsivá myšlenka už břemeno strachu nezvětšovaly: mozek prostě vyhodil staré údaje, aby udělal místo pro nové. Už si sotva vzpomínala, co se stalo v domě nebo během surrealistické jízdy do zábavního parku. Většina toho byla pryč, v paměti zůstalo jen několik cárů, myšlenky byly zaostřené na bezprostřední okamžiky. Na zemi u jejích nohou ležel přes metr dlouhý pevný provaz, viditelný díky vnitřnímu osvětlení vozu a baterce. Zvedla ho a viděla, že byl kdysi uvázan do smyčky a později přefíznut na místě uzlu. Hatch jí vzal provaz z ruky: "To měla Regina kolem kotníků. Chtěl, aby šla." "Kde jsou tedy"

Ukázal baterkou přes vyschlou nádrž kolem tří šedých převrácených gondol s nádhernými příďemi na dřevěné dvojkřídle dveře u dna laguny. Jedna půlka visela na rozlomených pantech, druhá byla doširoka otevřená. Svítlna na čtyři monočlánky byla dost silná, aby vrhla matné světlo na vzdálené dveře, ale strašnou tmou za nimi proniknout nemohla.

Lindsey nechala auto autem, a než se Hatch nadál, přelezla přes zeď laguny "Počkej, Lindsey," volal, aby ji zadržel. Ale ona už nechťela ztratit ani okamžik při pomyšlení, že Regina je v rukou Nyebernova vzkríšeného psychopatického syna - jak by také mohla?

Rychle přeběhla dno laguny, strach o Reginu převažoval nad všemi starostmi o vlastní bezpečí. Uvědomovala si ovšem, že musí přežít, pokud má mít dítě vůbec nějakou šanci. Svítla baterkou ze strany na stranu, bála se útoku zezadu, od obrovských gondol.

Suché listí a zmačkané papíry tančily ve větru, většinou po dně suché laguny. Jen někdy se vířivě zvedaly do roztočených sloupů, jinak všude vládlo mrtvé ticho a klid.

Hatch ji dohonil v okamžiku, kdy došla ke dveřím. Opozdil se jenom proto, že nalezeným provazem přivázal baterku k zadní straně kříže. Mohl teď obojí nést v jedné ruce - stačilo ukázat hlavou Krista tam, kam si chtěl posvítit. Levou ruku měl volnou pro browning. Brokovnici nechal v autě. Kdyby byl přivázal baterku k ní, mohl si vzít pistoli i pušku. Zřejmě však cítil, že kříž bude lepší zbraň než brokovnice.

Lindsey nevěděla, proč si vzal s sebou kříž právě ze stěny Reginina pokoje, a on to zřejmě také nevěděl. Brodili se po pás ve velké bahnité řece Neznáma a ona by kromě kříže přivítala ještě náhrdelník z česneku, lahvičku svícené vody, několik stříbrných kulek a cokoli jiného, co by jim teď mohlo pomoci.

Jako umělkyně vždycky věděla, že solidní a bezpečný svět pěti smyslů není veškerým bytím a zahrнула toto chápání světa do své práce. Teď to jen vtělovala do svého ostatního života, překvapena, že to neudělala už dávno.

Vstoupili do panoptika, světlo jejich baterek se zařizlo do tmy před nimi.

Regina přece jen nevyčerpala všechny triky, vymyslela si nový:

Našla hluboko ve své mysli malý pokojíček, kam se mohla ukrýt, zavít se a být v bezpečí. Je to místo, o kterém ví jenom ona, nikdo ji tam nenajde. Hezký pokojíček s broskvovými stěnami, měkkým světlem a postelí s malovanými květinami. Když do něj vejde, je možné otevřít dveře jenom zevnitř. Nejsou tam okna. Až se v tom nejtajnějším útulku schová, bude jedno, co se stane se zbytkem, s tělem Reginy v tom nenávidném světě venku. Opravdová Regina bude bezpečná ve své skrýši, povznesená nad strach i bolest, nad slzy, pochybnosti a smutek. Neuslyší nic zvenčí, zejména ne zlomyslně medový hlas muže v černém. Neuvidí nic mimo svůj pokoj, jen broskvové stěny, malovanou postel, měkké osvětlení a žádnou tmu. Nic mimo tenhle pokojík se jí nemůže dotknout, a už docela určitě ne jeho bledé hbité ruce, ze kterých si právě stáhl rukavice.

Nejdůležitější je, že ve své svatyni cítí pouze vůni růží namalovaných na posteli. Je to čistá sladká vůně. Žádný zápach mrtvých věcí. Žádný strašlivý dusivý puch rozkladu, který přivádí do hrdla kyselý pocit zvratků a může udusit, když jsou ústa plná zmačkané šály, mokré od slin. Nic takového, nikdy nic takového v jejím tajném pokojíčku, v jejím pozeňnaném pokoji, jejím hlubokém, svatém, bezpečném a osamoceném útočišti.

S dívkou se něco stalo. Podivuhodná vitalita, která ji činila tak přitažlivou, byla pryč.

Když se mu zhroutila na podlahu Pekla zády k obrovskému Luciferovi, myslel, že omdlela. Ale nebylo tomu tak. Když si před ní sedl na bobek a položil jí ruku na prsa, cítil, jak jí srdce skáče jako králíčkovi, kterého už liška drží za ocásek. Není možné, aby byla v bezvědomí, když jí tak buší srdce!

Kromě toho měla otevřené oči. Jenomže se dívaly slepě, jako kdyby je neměla na co upřít. Samozřejmě ho ve tmě nemohla vidět jako on ji, nemohla vidět ani cokoli dalšího, ale to nebyl důvod, aby se dívala skrz něho. Když se dotkl řas na pravém očním víčku, ani se nepohnula, ani nemrkla. Na tvářích jí usychaly slzy, ale nové už netryskaly Katalapsie. Ta malá potvora ho nebere na vědomí, uzavřela se do sebe, stala se z ní živá mrtvola. To se mu vůbec nehodilo. Cena oběti je ve vitalitě obětovaného. Umění je energie, odezva, bolest a hrůza. Jak by se mohl umělecky projevit prostřednictvím svého malého šedookého Krista, když on neprožije a nevyjádří své utrpení?

Měl na ni takovou zlost, tak strašnou, že už si s ní nechtěl hrát. Zatímco jednu ruku stále držel na jejích prsou, na prudce bijícím srdci, druhou vytáhl z kapsy zavírací nůž a otevřel jej.

Pozor na sebekontrolu!

Kdyby ji otevřel hned, jistě by měl nesmírné potěšení z pocitu, jak mu její srdce tichne v ruce, ale je přece Mistrem hry, který zná význam a cenu sebekázně. Odepre si tu chvilkovou radost a počká na smysluplnější a trvalejší odměnu.

Chvilí váhal a pak nůž odložil.

Je přece kvalitnější umělec, než jen ... Překvapilo ho, jak málo stačilo, aby se dopustil tvůrčího selhání.

Snad se z tranzu probudí dřív, než bude připraven zařadit ji do sbírky Pokud ne, byl si jistý, že první zatlučený hřeb ji přivede k plnému vědomí a přemění v zářící umělecké dílo. Byl přesvědčen, že Regina tom směru v sobě potřebný potenciál určitě chová.

Obrátil se ke svým nástrojům, ležícím na hromadě v místě, kde v současné době končil oblouk sbírky. Ležela tam kladiva, šroubováky, francouzské klíče, kleště, pily, dláta, vrtačka na baterie s příslušenstvím, šrouby, hřebíky, provazy, dráty různé výztuhy a podpěry, zkrátka všechno, co může potřebovat domácí kutil. Všechno koupil v obchodním domě Sears, když si uvědomil, že správné naaranžování a vystavení každého kusu sbírky bude vyžadovat výstavbu opor a v některých případech tématických doplňků. S materiálem, který si zvolil, se nepracovalo tak snadno jako s olejovými či vodovými barvami nebo se sochařskou žulou, protože zemská přitažlivost měla tendenci rychle zkreslovat a znevažovat předtím dosažený efekt.

Věděl, že má málo času, že jsou mu v patách lidé, kteří nechápou jeho umění a kteří mu zanedlouho znemožní zdejší pobyt. Ale pokud se mu podaří přidat ke sbírce přírůstek, který ji bude korunovat a kterým dosáhne kýženého uznání, nebude to vadit.

Musí si pospíšet ...

První věc, kterou musí udělat, než postaví dívku na nohy a upevní ji ve správné poloze, je zjistit, zda materiál, z něhož je vyrobeno článkovité hadí tělo Luciferova břicha a prsou, udrží hřebík. Vypadalo to, že je z tvrdé gumy nebo z měkkého plastiku. Podle tloušťky, křehkosti a pružnosti materiálu do něj hřebík buď hladce vnikne jako do dřeva, nebo se odrazí nebo ohne. Jestli bude ďáblová falešná kůže příliš tvrdá, bude muset místo kladiva použít bateriovou vrtačku a místo hřebíků pěticentimetrové šrouby. To by však nemělo uměleckému výtvaru ubrat na integritě, naopak, starému rituálu to dodá nádech aktuálnosti.

Zvedl kladivo, přidržel hřebík. První úder zarazil hřebík do ďáblového břicha do čtvrtiny, druhý do poloviny.

Takže to půjde s hřebíky.

Podíval se na dívku, která pořád ještě seděla opřená zády o sochu. Nereagovala ani na rány kladiva.

Byl rozčarován, ale nezoufal si.

Než ji zvedne na místo, musí si rychle připravit všechno, co bude potřebovat. Dva trámký pětkrát deset centimetrů, které budou sloužit jako opory, než bude přírůstek dobře upevněný. Dva hřebíky. A jeden delší kovaný hřeb s ostrou čtyřhrannou špicí. A samozřejmě kladivo. Jen rychle! Menší hřebíky, jen o něco větší než připínáčky, několik jich jen lehce přibije nad obočí, budou představovat trnovou korunu. Nůž, jenž nahradí kopí, kterým setník otevřel ránu na boku. Ještě něco? Musí teď rychle přemýšlet. Nemá ocet ani hubku, kterou by v něm namočil, takže nebude moci nabídnout umírajícím rtům tradiční nápoj, ale byl přesvědčený, že vynechání tohoto detailu nijak neporuší kompozici jeho díla.

Byl připraven...

Hatch a Lindsey, už hluboko v tunelu gondol, postupovali co nejrychleji, ale zdržovala je nutnost posvítit si baterkou do nejzazších koutů každého výklenku a každé místnosti po stranách. Pohybující se paprsky vrhaly černé stíny, tančící po betonových stalaktitech, stalagmitech a dalších umělých skalních formacích. Ale všechna ta nebezpečná místa byla prázdná.

Náhle před nimi v hloubi panoptika zazněly dva silné údery, jako rány kladivem. Pak ticho.

"Je někde před námi," zašeptala Lindsey, "ale není to ještě blízko. Můžeme jít rychleji."

Hatch souhlasil.

Postupovali tunelem, aniž by už prohlíželi všechny ty další hluboké výklenky, v nichž kdysi vévodily mechanické příšery. A Hatch znovu pocítil, že se mezi ním a Jeremym Nyebernem navázalo spojení. Cítil šilencovo vzrušení, jeho obscenní, rozechvělou potřebu. Vnitřně také vnímal nesouvislé obrazy: hřebíky, velký kovaný hřeb, kladivo, dva trámky, malé hřebíčky, štíhlá ocelová čepel nože, vyskakující ze stěny ...

Jeho zloba se stupňovala zároveň se strachem. Byl odhodlaný nedovolit zmateným vizím, aby rušily jeho postup vpřed. Došel na konec vodorovného tunelu a několik kroků se potácel po svahu, než si uvědomil, že podlaha pod jeho nohama se zlomila do úhlu.

Zasáhla ho první vlna puchu, jak ji přinesl nahoru průvan. Zajíkl se a slyšel, že Lindsey udělala totéž. Sevřelo se mu hrdlo, těžce polkl.

Věděl, co je dole - alespoň zčásti. K vidinám, které zažil během cesty autem, patřily i krátké pohledy na Vassagovu sbírku. Jestli se okamžitě pevně neovládne a nepřemůže svůj odpor, až na dno té pekelné díry se nedostane. A on se tam přece dostat musí, chce-li osvobodit Reginu.

Lindsey to zřejmě pochopila, protože přemohla nevolnost a sestupovala za ním dolů příkrým svahem.

Nejdřív upoutaly Vassagovu pozornost světelné záblesky nahoře na konci jeskyně, vycházející zřejmě odzadu z tunelu, který vedl k vodnímu přepadu. Rychlost, s níž silily, ho přesvědčila, že nebude mít čas přidat dívku ke sbírce, než ho vetřelci dostihnou.

Věděl, kdo jsou. Viděl je ve vizích, stejně jako oni zřejmě viděli jeho. Lindsey s manželem ho sledovali celou cestu z Laguna Niguel. Začal si uvědomovat, že je ve hře víc sil, než si původně myslel.

Uvažoval, jestli je má nechat sestoupit klesající chodbou do Pekla, vplížit se za ně, zabít muže, zneškodnit ženu a pak pokračovat dvojitém ukřižováním. Na manželovi ho ale něco znepokojovalo, a on nevěděl co.

Uvědomoval si, že přes svou předstíranou statečnost se utkání s manželem vyhýbal. Večer v domě, když moment překvapení byl ještě na jeho straně, se měl nejdřív připlížit k němu a zbavit se ho a pak teprve jít za Lindsey a Reginou. Kdyby to byl udělal, získal by ženu i dítě, a teď se už mohl šťastně oddávat jejich mrzačení.

Nahoře se perleťová zář na okraji srázu rozdělila na kužele dvou baterek. Po krátkém zaváhání se zřejmě vydali dolů.

Vassago si vstrčil tmavé brýle do hluboko do kapsy košile, takže teď musel před řezavými světelnými meči jen přivírat víčka.

Stejně jako předtím se rozhodl nepodnikat nic proti tomu muži a raději s dítětem ustoupit někam do úkrytu. Tentokrát se však své opatrnosti už divil.

Mistr hry, říkával si, musí mít železnou vůli a vybrat si pravý okamžik, aby dokázal svou moc a svrchovanost.

To je sice pravda, ale tentokrát měl pocit, že je to bezpáteří výmluva, aby se vyhnul konfrontaci.

Nesmysl. Nebojí se ničeho na světě!

Světla baterek byla ještě dost daleko, svítila na podlahu svažitého tunelu, ani ne v jeho polovině. Slyšel jejich kroky, byly čím dál hlasitější. A když pár vstoupil do obrovské místnosti, rozlehly se silnou ozvěnou.

Vassago chytil bezvládnou dívku do náruče, zvedl ji jako pírk, přehodil si ji přes rameno a nehluchně se ubíral po podlaze Pekla směrem ke skalnatým formacím, kde se skrývaly dveře pro dřívější obsluhu parku.

"Proboha!"

"Nedívej se tam," šeptl Hatch Lindsey, když se paprsek baterky dotkl morbidní sbírky "Nedívej se na to, kryj mi záda a dávej pozor, jestli nás nechce napadnout zezadu."

Naštěstí udělala, co chtěl: od vystaveného souboru mrtvol v různém stadiu rozkladu se co nejrychleji odvrátila. Tak jako tak byla ale už teď přesvědčena, že pohled na ta těla a obličaje ji bude ve snech pronásledovat každou noc, i kdyby se dožila sta let. Ale co si vlastně myslí? Nikdy se sta let nedožije. Začínala si naopak myslet, že se nedožije ani rána.

Už jen při pomýšlení, že by měla ten čpící a nečistý vzduch vdechovat ústy, se jí prudce zvedl žaludek. Nicméně to dělala, protože to zmenšovalo zápach.

Tma byla hluboká. Zdálo se, že jí světlo baterky sotva proniká. Byla jako sirup, ihned zalila každý otvor, který do ní paprsek vyvrtal.

Slyšela, jak Hatch obchází sbírku těl a věděla, proč to dělá - chce se ujistit, že mezi nimi není Jeremy Nyebern. Ta živá příšera někde mezi těly prožranými hnilobou, připravená na ně skočit, až půjdou kolem ...

Kde je Reginu?

Lindsey neustále přejížděla v širokém oblouku světelným kuželem po celé prostoře, nedávajíc tomu vraždícímu netvoru příležitost, aby se k ní mohl nepozorovaně přiblížit. Je ovšem rychlý - viděla, jak je rychlý! Proběhl halou do Reginina pokoje, zabouchl za sebou dveře, jako kdyby letěl, jako kdyby měl křídla, netopýří křídla. A je také obratný. Sešplhal s dívkou na rameni po mříži popínavé jacarandy, pád mu neublížil, zvedl se a zmizel s ní ve tmě.

Kde je Reginu?

Slyšela, jak Hatch postupuje dál. Věděla, že nesleduje jen řadu umrlců, ale že obchází obrovského Satana, aby se ujistil, že Jeremy Nyebern není schovaný na druhé straně. Musí to udělat. Věděla to, ale ani trochu se jí to nelíbilo, protože musela zůstat sama se všemi těmi mrtvými lidmi na zády. Někteří byli sevrklí a vydávali by papírový zvuk, kdyby ožili a přiblížili se. Jiní byli v příšerném stavu rozkladu a jejich pohyb by se jistě projevil mokřými čvachtanými zvuky ... Co to má za bláznivé nápady? Všichni jsou přece mrtví. Není se od nich čeho bát. Mrtví zůstanou mrtví. Vlastně ale ne vždycky, s tím má osobní zkušenosti. Přejížděla světlem tam a zpět, odolávajíc pokušení obrátit se a posvítit na hniající mrtvoly za sebou. Věděla, že by nad nimi měla spíš truchlit, než se jich bát, zlobit se nad tím zneužitím a ztrátou důstojnosti, kterou utrpěly, ale v této chvíli se jen bála. Slyšela, jak se Hatch blíží z druhé strany sochy, jak dokončuje okruh. Díky Bohu! Avšak s příštím kovově chutnající mrtvým ji napadlo, jestli je to opravdu Hatch a není-li to jedna z mrtvol. Nebo Jeremy! Prudce se otočila, dívajíc se spíš podle řady mrtvých těl než na ně, světlo ukázalo, že je to opravdu Hatch.

Kde je Regina?

Jako v odpověď na to dolehlo těžkým vzduchem zřetelné zaskřipání. Dveře, které mají zrezivělé a nenamazané panty, vydávají na celém světě stejný zvuk. Lindsey i Hatch obrátili baterky stejným směrem. Překrývající se světelné kužele ukázaly, že podle jejich odhadu zvuk opravdu přichází ze vzdáleného skalnatého konce celého podzemního prostoru, který, kdyby byl naplněn vodou, by určitě vytvořil větší jezero než laguna venku před tunelem.

Pohnula se dřív, než si to uvědomila. Hatch naléhavě šeptal její jméno, znamenalo to jdi stranou, nech mě, půjdu první! Jenomže ona už se nedokázala zastavit a pokračovala s touž odvahou jako při vstupu do tunelu. Její Regina tam, tam mezi mrtvými! Možná že byla ušetřena přímého pohledu na ně, protože její únosce se vyhybá světlu, ale nicméně je mezi nimi a jistě je si jich vědoma. Lindsey nemohla snést pomyslené, že by to nevinné dítě mělo už jen o minutu déle zůstat v těch příšerných jatkách. Její vlastní bezpečí nemá smysl, musí zachránit Reginu!

Došla ke skalám a ponořila se mezi ně, pátrala světlem různými směry, pátrajíc mezi poskakujícími stíny. Náhle zaslechla zvuk sirén. Šerifovi muži vzali tedy Hatchův telefonát vážně. Jenomže Regina je v pařátech smrti! Pokud vůbec ještě zůstala naživu, než policie najde panoptikum a dostane se dolů do sídla Lucifera, bude už pozdě. A tak Lindsey postupovala dál do nitra skal, v jedné ruce browning, v druhé baterku, lehkomyšlně zahýbajíc za výstupky a rohy. Hatch následoval těsně za ní.

Najednou objevila dveře. Kovové, povlečené rzí, se závorou místo kliky - a pootevřené.

Strčila do nich a vešla bez sebemenší opatrnosti, ačkoli se jí už bohatě mohla naučit z televizních kriminálních příběhů. Ano, vtrhla dovnitř jako lvice pronásledující dravce, který se odváží odvléci její mládě. Uvědomovala si, že je to zpozdilý, že by ji mohl zabít - jenže lvice v záchvatu mateřské zuřivosti se nevyznačují právě rozumným uvažováním. Jednala teď instinktivně a instinkt jí říkal, že toho lotra zahnal na útěk, a že ho musí hnát dál, aby mu zabránili naložit s dívkou, jak chce, že ho musí pronásledovat dotud, dokud ho nezaženou do kouta.

Za dveřmi ve skále, za stěnami Pekla, se rozvíral sedm metrů široký prostor, dříve plný strojů. Teď byl posetý šrouby a ocelovými podlahami, na nichž stroje stávaly. Do výšky dvanácti až patnácti metrů se zdvíhalo složité lešení, pokryté pavučinami, umožňující přístup k dalším dveřím, prostorům a panelům, ze kterých se ovládalo komplikované světelné a trikové zařízení - generátory suché páry a lasery. Stroje byly pryč, už dávno je odmontovali a odvezli.

Jak dlouho mu může trvat, než dívku rozřízne a stiskne v pěstí její tlukoucí srdce, aby se pokochal jejím umíráním?

Minutu? Dvě? Víc asi ne. Aby Regina byla v bezpečí, musí mu Lindsey s Hatchem být neustále patách.

Lindsey přelétla světlem baterky po pavučinami ověšené konstrukci z ocelových trubek, spojek a schůdků - a bylo jí ihned jasné, že vrah po ní nevylezl do žádné skrýše nahoře.

Hatch byl u ní, trochu pozadu, ale blízko. Těžce dýchali, nikoli námahou, ale protože jim hrud' svíral strach.

Lindsey se chvíli rozhlížela, pak se obrátila vlevo a zamířila k tmavému otvoru v betonové zdi na vzdálené straně místnosti. Něco ji k němu přitahovalo, protože vypadal, jako by byl kdysi zakryt prkny - ne příliš důkladně, ale tak, aby se nikdo bez námahy nemohl dostat do prostoru za ním. Pár hřebíků ještě vyčnívalo na obou stranách ze zdi, ale prkna byla strhaná a nahrnutá na podlaže k jedné straně.

Přestože ji Hatch šeptem varoval, aby se držela zpátky, stoupla si přímo na okraj otvoru a posvítla si dovnitř. Zjistila, že nejde o místnost, ale o výtahovou šachtu. Kabinu, kabely a stroje dávno odvezli a v budově zůstala jen díra jako po vytrženém zubu.

Vzáří baterky zjistila, že šachta vede tři poschodí nahoru, výtah kdysi dopravoval mechaniky a opraváře do horních pater budovy. Pomalu sjížděla světlem zase shora dolů, až si všimla železných příček nouzového žebříku.

Hatch už stál těsně vedle ní, když světelný kužel dosáhl na dno šachty v dvoupatrové hloubce. Ze tmy se vydělilo smetí, plastický chladicí box, několik prázdných plechovek od limonády a skoro plný pytel odpadků, všechno rozestavěné kolem špinavé proležené matrace.

Na matraci, skřený v koutku šachty, seděl Jeremy Nyebern. Reginu měl na klíně, tiskl ji k sobě, aby ho chránila proti kulkám. V ruce měl pistoli a jakmile ho Lindsey upozorovala, dvakrát vystřelil.

První kulka je oba minula, ale druhá zasáhla Lindsey do ramene a odhodila ji na rám otvoru. V odrazu se nechťně předklonila, ztratila rovnováhu a přepadla do šachty za baterkou, kterou už předtím upustila.

Nemohla uvěřit, co se to stalo. I když už dopadla na levý bok na dno, zdálo se jí to všechno neskutečné, snad proto, že byla ještě ochromená nárazem kulky a necítila bolest. Dopadla z větší části na matraci dál od Nyeberna, což jí vyrazilo zbytek dechu, který v ní střela ještě zanechala, ale nic si nezlomila.

Baterka přistála na matraci nepoškozená. Svítla teď na šedivou stěnu šachty

Jako ve snu a přestože ještě nemohla popadnout dech, natáhla Lindsey pravou ruku, aby na něho namířila pistoli. Ale žádnou v ní neměla. Vypadla jí při pádu.

Už během pádu musel Nyebern Lindsey sledovat svou zbraň, protože teď hleděla přímo do ní. Hlaveň byla nemožně

dlouhá, od nábojové komory k ústí měřila celou věčnost.

Nad pistolí viděla Reginin obličej, ochablý a s prázdnými šedými očima, a nad jejím milovaným obličejem ten nenáviděný, bledý jako mléko. Oči nechráněné tmavými brýlemi vyhlížely divoce a podivně. Zahlédla to, i když ho světlo baterky nutilo je přivírat. Když se mu do nich podívala, měla pocit, že stojí tvář v tvář něčemu cizímu, co se jen neúspěšně vydává za člověka.

Jak surrealistické, pomyslela si a věděla, že za okamžik ztratí vědomí.

Doufala, že omdlí dřív, než Nyebern stiskne kohoutek. Ačkoli je to vlastně jedno. Je tak blízko pistole, že neuslyší výstřel, který ji roztrhává hlavu.

Hatchovu hrůzu z Lindseyina pádu překonalo jen to, co okamžitě po Lindseyině pádu udělal.

Když viděl, jak Jeremy sleduje Lindsey pistolí až do dopadu na matraci, s ústím zbraně necelý metr od její hlavy, odhodil svůj vlastní browning na hromadu prken vedle kdysi zabeđené šachty. Věděl, že by nemohl bezpečně vystřelit, protože by mu překážela Regina. A právě tak se mu vyjasnilo, že žádná pistole nedokáže spolehlivě vyřídit takové monstrum, jakým se Jeremy stal: Neměl čas se nad tím překvapivým nápadem vůbec zamyslit, protože jakmile odhodil pistoli, přemístil si krucifix s přivázanou baterkou z levé ruky do pravé a skočil do výtahové šachty, aniž by vlastně byl původně měl něco takového v úmyslu.

A začalo se dít cosi velmi zvláštního:

Zdálo se mu, že nepadá dolů šachtou, jak by měl, ale že se snáší pomalým pohybem, jako by byl jen o něco málo těžší než vzduch, jako by trvalo celých třicet vteřin, než dopadl na dno. Snad bylo jeho vnímání času zkreslené hrůzou.

Jakmile ho Jeremy zahlédl, zamířil pistolí od Lindsey na Hatche a vypálil do něho všech osm zbývajících nábojů. Hatch byl přesvědčen, že ho zasáhl nejméně třikrát nebo čtyřikrát, třebaže neutrpěl žádné zranění. Zdálo se přece nemožné, aby vrah v tak malém prostoru tolikrát chybil!

Jeho špatnou mušku by snad nanejvýš bylo možné přičíst na vrub panice a tomu, že Hatch představoval pohyblivý cíl

...

Ještě když se pomalu snášel dolů jako odkvetlý květ pampelišky, došlo k obnovení podivného spojení mezi ním a Nyebernem. Na okamžik viděl svůj sestup očima mladého vraha. Co však zahlédl, nebyl jen jeho vlastní obraz, ale zároveň i vidina někoho - nebo něčeho - dalšího. Zdálo se mu, že sdílí tělo s jinou bytostí a že vidí po stranách její složená bílá křídla. Skrz jeho vlastní obličej prosvítla náhle cizí tvář - tvář bojovníka, která ho však neděsila.

Snad už měl Nyebern v té době halucinace a to, co Hatch viděl jeho očima, nebyla skutečnost, ale představa. Snad ...

Pak se Hatch zase už díval vlastníma očima, pořád se ještě pomalu snášel ke dnu šachty - a tu si v jisté chvíli uvědomil, že vidí přes Jeremyho Nyeberna ještě něco jiného: tělo a obličej, které byly částečně hadí a částečně hmyzí ...

Snad to byla jen hra světla, zmatek stínů a paprsků baterek.

Nedokázal však vysvětlit jejich závěrečnou výměnu slov, o které v dalších dnech mnoho přemýšlel.

"Kdo jsi?" zeptal se Nyebern, když Hatch navzdory desetimetrovému pádu přistál měkce jako kočka.

"Uriel," odpověděl Hatch, přestože toto jméno nikdy předtím neslyšel.

"Já jsem Vassago," odpověděl Nyebern.

"Já vím," řekl Hatch, i když i toto jméno slyšel poprvé.

"Jen ty mě můžeš poslat zpátky."

"Až tě pošlu," řekl Hatch v údivu, kde v něm se ta slova vzala, "nevrátíš se jako kníže. Budeš tam dole otrokem stejně jako ten nelítostný, bezcitný a hloupý kluk, na kterého ses přilepil na horské dráze."

V Nyebernových očích se ukázal strach, vrah poprvé projevil schopnost bát se. "A já jsem myslel, že jsem pavouk."

Se silou, obratností a lehkostí pohybu, o níž Hatch netušil, že ji má, uchopil Reginu levou rukou za pásek, odtáhl ji od Jeremyho Nyeberna, posadil ji tam, kde se jí nemohlo nic stát a uhodil krucifixem šilence do hlavy jako kyjem, až se sklo přivázané baterky rozbilo, a baterie se roztrhnutým obalem vysypaly ven. Udeřil vraha podruhé a třetí ranou ho poslal do hrobu, který si tak mnohonásobně zasloužil.

Zlobu cítil Hatch jako spravedlivý hněv. Když upustil kříž, když bylo po všem, necítil vinu ani stud.

Měl podivný pocit, že ho opouští jakási síla, jejíž přítomnost si předtím neuvědomoval. Cítil, že poslání skončilo, že byla znovunastolena rovnováha, že všechno je teď zase na svém místě.

Regina nereagovala, když na ni promluvil. Nezdálo se, že by byla zraněná. Hatch o ni už neměl starost, nějak věděl, že nikdo z nich tři nebude zbytečně trpět proto, že se ... dostali do toho, do čeho se dostali.

Lindsey byla v bezvědomí a krvácela. Prohlédl ránu a zjistil, že není příliš vážná.

O dvě poschodí výš se ozvaly hlasy Volaly jeho jméno. Dorazili ochránci zákona. Pozdě jako vždycky Ne vždycky!

Občas ... přece jen alespoň někdo z nich byl na místě, když ho bylo zapotřebí.

* * *

Apokryfní bajka o třech slepcích a slonovi je celkem známá: První slepec ohmatá pouze sloní chobot a popíše tvora s jistotou jako velké hadovité zvíře, podobné hroznýši. Druhý slepec osahá jenom slonovy uši a sděluje, že je to pták schopný létat do velkých výšek. Třetí slepec prozkoumá pouze slonův štětinatý ocas na odhánění much a "vidí", že je to zvíře podivuhodně podobné kartáči na vymývání láhví.

Tak je to s každou zkušeností, kterou sdílí víc lidských bytostí. Každý účastník ji vnímá jiným způsobem a bere si z ní jiné poučení než jeho bližní.

V letech po událostech v opuštěném zábavním parku ztratil Jonas Nyebern zájem o resuscitační medicínu. Jeho práci převzali jiní a dělali ji dobře.

Prodal v dražbě všechny náboženské obrazy svých dvou neuzavřených sbírek a peníze uložil do cenných papírů s

nejvyšší mírou výnosu.

Nějaký čas ještě praktikoval kardiovaskulární chirurgii, ale ani ta ho už neuspokojovala. Odešel na odpočinek poměrně mladý a začal hledal nový řád, v němž by dožil poslední desítky svých let.

Přestal chodit do kostela. Už nevěřil, že zlo je silou samo o sobě, kráčící světem. Poznal, že lidé sami jsou dostatečným zdrojem zla, aby se vysvětlilo všechno špatné, co se ve světě děje. Na druhé straně se přesvědčil, že lidstvo mohou zachránit zase jen lidé.

Stal se vegetariánem a nikdy se znovu neoženil ...

Nebyl ani šťastný, ani nešťastný, a to mu vyhovovalo.

Regina zůstala ještě pár dní v pokojičku svého nitra a když z něho vyšla, nebyla už onou Reginou jako dřív. Ale nikdo nezůstává dlouho beze změn - ony jsou tou jedinou konstantou. V jejím věku se jim říká dospívání.

Hatche a Lindsey považovala za tatínka a za maminku a tak je také oslovovala, den za dnem jim přinášela tolik štěstí, kolik oni dávali jí.

Nikdy už nerozpoutala řetězovou reakci v rozbíjení starožitností, nikdy už nepřivedla své adoptivní rodiče do rozpaků přílišnou sentimentalitou nebo výbuchy pláče a proléváním slzí. Brečela jenom tehdy, když to bylo na místě. Nikdy je nepokojila tím, že by náhodou shodila v restauraci talíř s jídlem na hlavu prezidenta Spojených států. Nikdy také náhodně nezapálila dům, nikdy se neupšoukla ve vznešené společnosti a nikdy svou nohou v dlaze a znetvořenou pravičkou nestrašila malé děti ze sousedství. Dokonce se přestala zabývat představami, že by něco podobného mohla provádět, časem si už ani nevzpomněla, kolik energie kdysi promrhala takovými zbytečnými starostmi.

Pokračovala v psaní a lepšila se. Když jí bylo čtrnáct, vyhrála celostátní autorskou soutěž dětí. První cena byly krásné hodinky a šek na pět set dolarů. Část peněz použila na předplatné časopisu Publishers Weekly a na zakoupení kompletní sady románů Williama Makepeacea Thackeraye. Už nechtěla psát o inteligentních prasatech z vesmíru, především proto, že zjistila, že mezi rodilými Kaliforniány kolem sebe může najít zajímavější postavy.

S Bohem už si nepovídala. Zdálo se jí to dětské. Kromě toho už jeho stálou pozornost nepotřebovala. Chvillemi si myslela, že odešel, nebo že nikdy neexistoval, ale pak vždycky zjistila, že je to hloupé. Přece jen si ho vlastně pořád uvědomovala, vykukoval na ni z květin, zpíval jí v písničkách ptáků, smál se na ni z chlupatého obličeje koťátka, dotýkal se jí jemným letním vánkem. V knize Davea Tysona Gentryho našla řádku, která se podle ní na to hodila: "Pravé přátelství přichází, když mlčení mezi dvěma lidmi je uklidňující." A kdo je vaším nejlepším přítelem, když ne Bůh a co mu ještě potřebujete říkat, když oba víte to nejdůležitější? To, že tu jeden pro druhého vždy budete?

Lindsey změnily události oněch dní méně, než očekávala. Ano, její obrazy byly teď lepší, ale ne příliš. Ostatně nikdy nebyla nespokojená s výsledky své práce. Neměla Hatche o nic méně ráda než dřív, víc ho snad už ani milovat nemohla. Na rozdíl od dřívějšího jí ale děsilo, když slyšela někoho říkat: "To nejhorší už je za námi!" Věděla, že to nejhorší nikdy není za námi. To nejhorší přichází nakonec. A je to opravdu konec. Nic nemůže být horší. Ale naučila se žít s tím vědomím - a pořád ještě dokázala mít radost z každého dne.

Pokud šlo o Boha - nestarala se. Vychovávala Reginu v katolické víře, chodila s ní každou neděli do kostela, což byla součást slibu jeptišek od svatého Tomáše při vyřizování adopce. Ale nedělala to jen z povinnosti. Měla dojem, že náboženství dělá Regině dobře - a že Regina zase může prospět církvi. Každá instituce, která bude počítat Reginu mezi své členy, pozná, že se mění, tak jako se mění ona sama - k trvalému prospěchu. Kdysi tvrdila, že na modlitby člověk nikdy nedostane odpověď, že lidé žijí jen proto, aby zemřeli, ale teď už to překonala. Počká a jednou uvidí ...

Hatch dál úspěšně obchodoval se starožitnostmi. Jeho život se den za dnem odvíjel podle očekávání. Byl to pořád příjemný člověk jako dřív, nikdy se nerozčiloval. Ale rozdíl byl v tom, že už v sobě neměl žádný vztek, který by musel potlačovat. Jeho vyrovnanost byla teď přirozená.

Čas od času, když se mu zdálo, že život v sobě tají smysl, který mu uniká, a když se z toho důvodu dostal do filozofické nálady, zašel do své pracovny a vytáhl ze zamčené zásuvky dva předměty. První byl časopis Arts American s okrají zhnědlými žárem.

Druhý byl kousek papíru, který si jednoho dne přinesl z knihovny, kde prováděl malý průzkum. Byla na něm napsaná dvě jména a za každým stálo vysvětlení: "Vassago - podle mytologie jeden z devíti korunních knížat pekla." Druhé jméno bylo to, které kdysi vyslovil jako své vlastní: "Uriel - podle mytologie jeden z archandělů, střežících Boha." Díval se na ty předměty, důkladně nad nimi přemýšlel a uvažoval, ale nikdy nedošel k pevnému závěru. Avšak došel k tomu, že když je člověk osmdesát minut mrtvý a vrátí se zpátky, aniž by si něco pamatoval z druhé strany, je to asi proto, že osmdesát minut takové zkušenosti znamená přece jen o dost víc než pouze letmé nahlédnutí do tunelu se světlem na konci, víc, než se může očekávat, že člověk unese.

A pokud si člověk už musel odtamtud s sebou něco přinést a nosit to v sobě, dokud nedokončí poslání na této straně opony, pak archanděl není zrovna nic tak špatného.